ELIT COMENTATOR

ERNEST HEMINGWAY

INSULELE LUI THOMAS HUDSON

ERNEST HEMINGWAY

INSULELE LUI THOMAS HUDSON

În românește de ALFRED NEAGU

Editura ELITCOMENTATOR

București ● 1993

© 1970 by Mary Hemingway
ISLANDS IN THE STREAM
BY *ERNEST HEMINGWAY*
Charles Scribner's Sons
New York

Charles Scribner, Jr și cu mine am lucrat împreună pregătind această carte pentru publicare după manuscrisul original al lui Ernest. În afara intervențiilor de rutină privind corectarea ortografiei și punctuației, am mai operat unele tăieturi în manuscris, fiind convinși că și Ernest ar fi făcut același lucru. Această carte îi aparține în întregime lui Ernest. Noi n-am adăugat nimic.

MARY HEMINGWAY

PARTEA ÎNTÎI

BIMINI

I

CASA ERA CONSTRUITĂ PE CEL MAI ÎNALT punct al îngustei limbi de pămînt ce se întindea între port și mare. Rezistase la trei uragane și fusese durată solid, ca o navă.

Palmieri înalți, care se îndoiau în bătaia alizeelor, își aruncau umbra asupra ei. Pe ușa dinspre ocean puteai coborî drept spre faleză, spre plaja cu nisip alb, spre Gulf-Stream. Apa curentului era de obicei de un albastru închis, de te uitai la ea de departe, cînd nu bătea vîntul. Dar, cînd intrai în ea, te întîmpina o apă de un verde deschis deasupra nisipului alb și fin și puteai zări umbra oricărui pește mai mare cu mult înainte ca acesta să ajungă prea aproape de țărm.

Era un loc minunat de scăldat, ferit de primejdii în timpul zilei, dar nu și noaptea. Noaptea, rechinii ajungeau foarte aproape de mal, ieșind la vînat la marginea curentului și, în nopțile liniștite, de pe terasa de sus a casei puteai auzi cum peștii pe care-i hăituiau ei împroșcau apa în toate părțile, iar de coborai la țărm, vedeai dîra fosforescentă pe care o lăsau în apă. Noaptea, rechinii nu se temeau de nimic, în schimb totul se temea de ei. Ziua însă se ațineau departe de nisipul acela alb și neîntinat și, chiar de se arătau, le puteai zări umbrele de la mare distanță.

Un bărbat pe nume Thomas Hudson, care era pictor bun, locuia acolo, în casa aceea și acolo, ca și în alte părți ale insulei, muncea el cea mai mare parte a anului. Dacă ai trăit la acea latitudine destul de multă vreme, atunci schimbarea anotimpurilor devine la fel de importantă ca oriunde în altă parte, iar Thomas Hudson, care era îndrăgostit de insulă, nu voia să piardă nici o primăvară ori vară, nici o toamnă ori iarnă.

Uneori arşiţa verii era prea puternică atunci cînd cădea vîntul în august, sau cînd nu băteau cîteodată alizeele în iunie şi iulie. Prin septembrie şi octombrie, sau chiar pe la începutul lui noiembrie se putea întîmpla să se abată vreun uragan, iar din iunie încolo în orice clipă te puteai aştepta la vreo capricioasă furtună tropicală. Dar în adevăratele luni de uragane domnea o vreme splendidă atunci cînd nu se pomeneau furtuni.

Thomas Hudson studiase furtunile tropicale timp de mai mulţi ani, încît putea spune numai uitîndu-se la cer cînd se pregătea vreo tulburare tropicală, cu mult înainte ca barometrele să-i indice apariţia. Ştia cum să estimeze furtunile şi ce măsuri să ia în faţa lor. De asemenea ştia ce înseamnă să supravieţuieşti, împreună cu ceilalţi locuitori ai insulei, unui uragan şi ce legături apăreau între toţi cei ce trecuseră prin el. Ştia de asemenea că uraganele puteau fi atît de amarnice încît să nu le poată supravieţui nimic. Cu toate astea, întotdeauna se gîndise că, de avea să se abată asupra insulei unul cumplit, ar fi vrut să fie şi el acolo şi să fie şters de pe faţa pămîntului cu casă cu tot, dacă avea să fie năruită.

Casa arăta aproape în aceeaşi măsură şi a casă şi a navă. Aşezată acolo tocmai ca să înfrunte furtunile, fusese durată în solul insulei ca şi cum ar fi fost parte din ea; dar pe toate ferestrele vedeai marea şi avea un sistem de ventilaţie în cruce, aşa încît aveai parte de răcoare chiar şi în nopţile cele mai zăpuşitoare. Casa fusese văruită în alb ca să fie răcoroasă vara, şi se vedea de departe, din largul Gulf-Streamului. Era punctul cel mai ridicat de pe insulă în afară de şirurile lungi ale copacilor înalţi de casuarina, cei dintîi pe care-i zăreai atunci cînd urmăreai cum se ridică insula din valuri. Îndată ce distingeai pata întunecată a copacilor de casuarina înălţîndu-se deasupra orizontului mării, zăreai şi linia albă a casei. Apoi, în vreme ce te apropiai, vedeai cum se înalţă insula în toată lungimea ei, cu palmieri, casele sale din scîndură, cu linia albicioasă a plajei şi, dincolo de ea, verdele din South Island. Thomas Hudson nu putea zări niciodată casa, acolo pe insulă, fără ca priveliştea ei să nu-l facă fericit. Iarna,

cînd bîntuiau vînturile dinspre nord și se făcea cu adevărat rece, casa era călduroasă și confortabilă fiindcă era înzestrată cu singurul șemineu de pe insulă. Era un șemineu imens, și Thomas Hudson punea pe foc lemne aruncate de valuri pe țărm.

Clădise o stivă mare de lemne din astea lîngă peretele dinspre sud al casei. Lemnele erau albite de soare și roase de nisipul mînat de vînt și unele bucăți îi plăceau atît de mult, încît nu se îndura să le pună pe foc. Dar totdeauna după furtuni mari afla pe țărm și mai multe bucăți de lemn aruncate de valuri, și găsea amuzant să pună pe foc chiar și bucățile ce-i plăceau. Știa că marea avea să sculpteze altele și, în cîte o noapte mai răcoroasă, rămînea în fotoliul cel mare dinaintea focului, citind la lumina lămpii așezate pe masa grea de lemn și, în vreme ce citea, ridica din cînd în cînd privirea de pe carte și asculta vîntul de nord-vest care bîntuia afară, vuietul valurilor ce se spărgeau la țărm, și privea buștenii mari, albiți, care ardeau.

Uneori avea obiceiul să stingă lampa și să se întindă jos pe covor și să urmărească jocul de culori pe care-l dădeau flăcării sarea și nisipul ce pătrunseseră lemnul. Stînd pe podea, era la același nivel cu lemnele care ardeau și vedea exact linia flăcării acolo unde se desprindea de lemn și asta îl și întrista și-l făcea și fericit totodată. Orice lemn care ardea îl tulbura totdeauna în chipul acesta. Însă cînd ardea lemn aruncat de valuri, îi trezea o tulburare pe care n-o putea defini. Îi trecea prin minte că poate nu era bine să-l pună pe foc cînd îl îndrăgise atît de mult ; dar nu se simțea cîtuși de puțin vinovat.

Cînd stătea întins pe podea se simțea la adăpost de vînt, deși vîntul șuiera cu adevărat prin toate colțurile mai joase ale casei, ca și prin cele mai mărunte fire de iarbă din insulă, prin scaieții și ciulinii de nisip și chiar prin nisip. Cînd stătea întins pe podea simțea izbitura brizanților și își amintea că în același fel simțise canonadele de artilerie grea pe cînd stătuse li-

pit la pămînt aproape de o baterie, cu mulți ani înainte, pe cînd era un tinerel.

Iarna, soba aceea era mare lucru, și în cursul tuturor celorlalte luni se uita la ea cu dragoste și se gîndea cum va fi cînd avea să vină din nou iarna. Pe insulă iarna era cel mai minunat anotimp și în tot restul anului aștepta cu nerăbdare sosirea iernii.

II

În anul acela cînd veniră pe insulă băieții lui Thomas Hudson, iarna trecuse de mult și primăvara era și ea pe sfîrșite. Lucrurile fuseseră puse la cale în așa fel încît toți trei să se întîlnească la New York, ca să vină împreună cu trenul și apoi cu avionul de pe continent. Avuseseră loc și obișnuitele năcazuri cu mama celor doi băieți. Ea plănuise o călătorie în Europa, fără să-i spună bineînțeles nimic tatălui copiilor cînd își făcuse planul și voia neapărat să aibă copiii cu ea în timpul verii. Dacă el ținea morțiș, îi putea trimite copiii în vacanța de Crăciun, după ce trecea Crăciunul, bineînțeles : Crăciunul propriu-zis aveau să și-l petreacă alături de ea.

Thomas Hudson se familiarizase cu stilul ei și, în cele din urmă, avu loc obișnuitul compromis. Cei doi băieți mai mici aveau să vină să stea la tatăl lor pe insulă vreme de cinci săptămîni, și apoi aveau să plece de acolo pentru a se îmbarca la New York pe un vas de linie francez, la clasa studenți, pentru a o întîlni pe mama lor la Paris, unde trebuia ea să-și cumpere cîteva articole de îmbrăcăminte. În timpul călătoriei, de ei avea să aibă grijă fratele lor mai mare, Tom. După aceea, tînărul Tom urma să-și întîlnească și el mama, care făcea un film prin sudul Franței.

Mama tînărului Tom nu-i ceruse fiului ei să vină și ar fi preferat să-l știe pe băiat pe insulă cu taică-său. Dar i-ar fi plăcut să-l vadă, așa că urmă un compromis convenabil cu hotărîrea de neclintit a mamei celorlalți doi băieți. Aceasta era o femeie fermecătoare care în

viaţa ei nu-şi schimabse niciodată un plan odată ce-l făcuse. Planurile ei erau totdeauna întocmite în taină, ca ale unui mare general, şi erau impuse cu aceeaşi rigiditate. Se mai putea face cîte un compromis, dar niciodată vreo schimbare fundamentală, indiferent dacă planul fusese conceput în vreo noapte de insomnie, ori în vreo dimineaţă plină de draci, sau în cursul vreunei seri sub imperiul ginului.

Planul era plan şi hotărîrea cu adevărat hotărîre şi, cunoscînd toate astea şi fiind bine instruit în timpul procedurilor divorţului, Thomas Hudson era fericit că se ajunsese la un compromis, şi copiii aveau să vină să stea cinci săptămîni cu el. Dacă numai cu cinci săptămîni ne-am ales, atunci ăsta ni-i norocul, gîndi el. Cinci săptămîni e destul de mult timp dacă ţi se îngăduie să stai împreună cu cei care ţi-s dragi şi alături de care ai vrea să trăieşti mereu. Dar mai întîi de toate, de ce-am părăsit-o pe mama lui Tom ? Mai bine nu te gîndi la asta, îşi spuse. E una dintre treburile la care e mai bine să nu te gîndeşti. Şi-s minunaţi şi copiii pe care ţi i-a dăruit cealaltă. Tare ciudat şi tare complicat e totul şi numai tu ştii cîte dintre trăsăturile lor bune i se datoresc ei. E femeie minunată şi nu trebuia s-o părăseşti nici pe ea. Apoi îşi spuse : Da. Am fost nevoit.

Nu se mai amăra prea mult din nici o pricină. Încetase de mult să se mai amărască şi, înhămîndu-se la muncă, îşi alungase sentimentele de vinovăţie cît putuse, iar acum nu-i mai păsa decît că băieţii aveau să vină şi că trebuiau să aibă parte de o vară minunată. Apoi avea să se întoarcă din nou la treabă.

Reuşise să înlocuiască orice, în afară de copii, prin muncă şi prin ritmul obişnuit al unei vieţi de muncă necurmată pe care şi le statornicise în insulă. Socotea că durase ceva care va dăinui şi şi-l va ţine acolo. Acum, ori de cîte ori jinduia după Paris, prefera să-şi aducă aminte de Paris decît să se ducă acolo. Acelaşi lucru îl făcea cu toată Europa şi cu mare parte din Asia şi Africa.

Îşi aminti ce spusese Renoir cînd aflase că Gauguin plecase în Tahiti ca să picteze. „De ce oare-i nevoit să cheltuiască atîta amar de bani şi să se ducă atît de departe ca să picteze, cînd se poate picta atît de bine la

Batignolles ?" Suna mai bine în franțuzește : „quand on peint si bien aux Batignolles", și Thomas Hudson se gîndi la insulă ca la un *quartier* al său, unde se stabilise definitiv și-și cunoștea toți vecinii și trudea cu aceeași îndîrjire cu care trudise și la Paris pe vremea cînd tînărul Tom era abia prunc.

Uneori se mai desprindea de insulă pentru a pescui în largul coastelor Cubei, sau ca să se ducă în munți, toamna. Dar își închiriase ferma pe care o avea în Montana, pentru că acolo cea mai bună perioadă era vara și toamna, iar acum toamna băieții trebuiau să se ducă la școală.

Citeodată era nevoit să meargă la New York ca să se întîlnească cu cel ce-i vindea lucrările. Acum însă mai des acesta îi făcea vizite și la plecare lua pînzele cu el în nord. Reputația lui de pictor fusese stabilită și era respectat atît în Europa cît și în propria-i țară. Avea un venit stabil din concesionarea dreptului de a extrage petrol pe terenul care fusese al bunicului său. Fusese de fapt o pășune, dar atunci cînd o vînduseră, se păstrase dreptul de proprietate asupra subsolului. Aproape jumătate din acest venit se ducea pe pensia alimentară ; restul însă constituia fondul ce-i dădea siguranță financiară, așa încît putea picta exact cum poftea fără să fie influențat de nevoia de a vinde. De asemenea îi dădea libertatea de a locui unde voia și a călători cînd avea chef.

Avusese parte de succes aproape în orice, în afară de viața matrimonială, deși nu-i păsase niciodată cu adevărat de succes. Nu-i păsa decît de pictură și de copii și chiar și acum era îndrăgostit tot de prima femeie pe care o iubise. De atunci iubise multe femei și uneori cîte una venea să stea în insulă. Simțea nevoia să vadă femei și o vreme erau binevenite. Îi plăcea să le știe acolo, uneori chiar pentru mai multă vreme. Dar, pînă la urmă, era totdeauna fericit cînd le vedea plecate, chiar și atunci cînd îi plăceau. Învățase să nu se mai certe cu femeile și învățase și cum să nu ajungă la căsătorie cu ele. Aceste două lucruri fuseseră aproape la fel de greu de învățat ca și deprinderea de a se apuca de pictat în chip statornic și cu bună rînduială. Învățase și spera că învățase odată pentru totdeauna. Știa să

picteze de-o groază de vreme, și socotea că învăța cu fiecare an mai mult. Îi venise însă greu să învețe cum să picteze în chip statornic și să-și impună o disciplină, mai ales pentru că în viața lui fusese o vreme cînd nu se prea împăcase cu disciplina. Niciodată nu fusese cu adevărat necugetat, dar fusese nedisciplinat, egoist, neîndurător. Acum își cunoștea păcatele și nu numai pentru că i le spuseseră și multe femei, ci și pentru că și le descoperise singur. Se hotărîse să fie egoist numai pentru pictura lui neîndurător numai în munca lui, și să-și impună disciplina și s-o accepte ca atare.

Avea să-și îngăduie plăcerile vieții în limitele acestei discipline pe care și-o impusese și avea să muncească din greu. Iar în ziua aceea era foarte fericit deoarece copiii aveau să sosească a doua zi dimineață.

— Domnule Tom, nu doriți nimic ? îl întrebă Joseph, valetul. Ați lăsat treaba deoparte pe ziua de azi, așa ?

Joseph era înalt și avea o față prelungă și foarte tuciurie, iar mîinile și picioarele imense. Purta haină și pantaloni albi și umbla cu picioarele goale.

— Mulțumesc, Joseph, nu mai am nevoie de nimic.

— Puțin gin tonic ?

— Nu. Cred că am să mă duc să iau un pahar la localul lui Bobby.

— Mai bine beți unul aici. E mai ieftin. Cînd am trecut pe-acolo, domnul Bobby era cam prost dispus. Prea multe băuturi de amestecat, spunea el. Una de pe un iaht i-a comandat ceva căreia îi spunea White Lady și el i-a dat o sticlă de apă minerală din aia americană, pe etichetă cu o doamnă într-un veșmînt de plasă albă contra țînțarilor, șezînd lîngă un izvor.

— Mai bine aș lua-o din loc într-acolo.

— Mai întîi să vă pregătesc eu o băutură. Tot ați primit niște scrisori cu vasul poștal. Numai bine puteți să vă citiți scrisorile și să vă beți paharul și apoi o porniți spre domnul Bobby.

— În regulă.

— Mai bine așa, spuse Joseph. Fiindcă am și pregătit băutura. Nu-s chiar atît de multe scrisori, domnule Tom.

— Unde-s?

— În bucătărie. Le aduc eu. Pe vreo două e un scris de femeie. Una-i din New York. Alta din Palm Beach. Frumos scris. Una de la domnul care vă vinde tablourile, din New York. Iar vreo cîteva nu știu nici eu de unde-s.

— Nu vrei să și răspunzi tu în locul meu la ele ?

— Da, domnule. Dacă așa vreți. Și așa am eu mai multă școală decît îmi dă mîna.

— Mai bine adu-le încoace.

— Da, domnule Tom. E și un ziar.

— Pe ăla lasă-l pentru micul dejun, te rog, Joseph.

Thomas Hudson se așeză, își citi corespondența, în vreme ce sorbea din băutura rece. Mai citi o dată una din scrisori și apoi le puse pe toate în sertarul biroului.

— Joseph, strigă el. E totul pregătit pentru băieți ?

— Da, domnule. Avem și două lăzi de Coca-Cola. Tînărul Tom, bănui că-i mai nalt ca mine, așa-i ?

— Încă nu.

— Credeți că acum mă poate da jos ?

— Nu cred.

— Am avut de furcă cu băiatul ăsta de atîtea ori cînd eram numai noi între noi, continuă Joseph. Tare-i caraghios acum să-i spun „domnule". Domnul Tom, domnul David și domnul Andrew. Trei dintre cei mai buni și mai afurisiți copii pe care i-am văzut vreodată. Dar cel mai pungaș e Andy.

— De la început a fost pungaș, spuse Thomas Hudson.

— Și s-a făcut tot mai pungaș, adăugă Joseph plin de admirație.

— Vara asta să le fii o bună pildă.

— Domnule Tom, doar nu vă bate gîndul să le fiu eu băieților o pildă bună în vara asta. Poate acum vreo trei, patru ani, cînd eram și eu neprihănit. Am de gînd să mă iau eu după Tom. A fost pe la o școală aleasă și a deprins apucături bune și alese. N-am să pot arăta taman ca el, dar am să mă port ca el. Liber, degajat, dar politicos. Apoi am de gînd să fiu deștept ca Dave. Asta-i partea cea mai grea. Apoi am să mă apuc să învăț cum de izbutește Andy să fie atît de pungaș.

— Să nu te apuci și tu de pungășii pe-aici.

— Nu, domnule Tom. N-ați înțeles ce-am vrut eu să spun. Pungășiile acelea nu-s pentru aici în casă, ci pentru viața mea particulară.

— O să fie strașnic cînd vor fi toți aici, nu-i așa ?

— Domnule Tom, nu s-a mai pomenit așa ceva de cînd au stîrnit focul cel mare. Pentru mine-i tot una cu venirea lui Mesia. M-ați întrebat de-o să fie strașnic? Da. domnule, o să fie.

— Trebuie să ne gîndim să aibă o groază de lucruri cu care să se distreze.

— Nu, domnule Tom, spuse Joseph. Mai degrabă trebuie să ne gîndim cum să-i scăpăm întregi din poznele groaznice pe care le pun la cale. Ne poate ajuta și Eddy. El îi știe mai bine decît mine. Și apoi, sînt și prieten cu ei, și asta face treaba și mai grea.

— Ce face Eddy ?

— S-a cam dat la băutură oleacă în întîmpinarea zilei de naștere a reginei. E bine cherchelit.

— Mai bine mă duc pînă la localul domnului Bobby acum că e prost dispus.

— A și întrebat de dumneavoastră, domnule Tom. Dacă a existat vreodată un gentleman, acela-i domnul Bobby, și cîteodată toate scursorile alea care vin de pe iahturi îi cam pun nervii la încercare. Cînd am plecat era cam scos din răbdări.

— Da' tu ce căutai pe-acolo ?

— M-am dus pentru Coca-Cola și am mai rămas puțin ca să-mi încerc mîna cu tacul de biliard.

— Cum e masa ?

— Mai mizerabilă.

— Mă duc într-acolo, spuse Thomas Hudson. Am să fac un duș și mă schimb.

— V-am pus hainele pe pat, îi răspunse Joseph. Mai vreți un gin cu apă tonică ?

— Nu, mulțumesc.

— A venit și domnul Roger și-i pe șalupă.

— Bun. Îl găsesc eu.

— Vine și el să stea aici ?

— Poate.

— În orice caz, oricum pregătesc un pat și pentru el.

— În regulă.

III

Thomas Hudson făcu un duș, se spălă pe cap cu săpun și apoi se clăti sub jetul puternic care-l biciuia. Era un bărbat bine clădit și cînd se dezbrăca arăta și mai zdravăn decît atunci cînd era îmbrăcat. Era foarte bronzat și părul i se decolorase în șuvițe de nuanțe diferite. Nu avea nici un gram mai mult decît trebuia și cînd se urcă pe cîntar văzu că avea 87 de kilograme.

Ar fi trebuit să înot înainte de a face duș, se gîndi el. Dar azi dimineață, înainte de a mă apuca de lucru, am înotat cam mult și acum mă simt obosit. Cînd au să fie și băieții aici, o să avem parte de înot destul. Și-i și Roger aici. E bine.

Își trase o pereche curată de pantaloni scurți, își puse o bluză veche cu dungi și niște mocasini, ieși pe ușă, porni la vale, trecu de poarta gardului de ostrețe și se trezi în lumina orbitoare, albă, reflectată de suprafața de coral decolorat de soare a Căii Regelui.

Dintr-una din barăcile de scîndură nevopsită înșirate de-a lungul drumului, asupra căreia își aruncau umbra doi palmieri înalți, se arătă un negru bătrîn, într-un costum negru de alpaca și niște pantaloni bine călcați, tot negri, care o porni foarte țeapăn și drept în drum, înaintea lui. Cînd omul se întoarse, Thomas Hudson îi zări chipul frumos de negru.

Din spatele șandramalei se auzi o voce de copil care îngîna în batjocură pe melodia unui vechi cîntec englezesc :

Unchiul Edward a venit din Nassau.
Să vîndă niște bombonele.
Am cumpărat și eu și P.H. din ele.
Dar bomboanele erau al dracului de proaste.

Unchiul Edward se întoarse și-și arătă chipul care părea tot atît de amărît pe cît era de furios, în lumina strălucitoare a după-amiezii.

— Las' că te știu eu, spuse el. Nu te văd eu, da' știu eu care ești. Te spun comisarului.

Vocea copilului continuă, răsunînd limpede și veselă :

Oh, Edward,
Oh, Edward,
Unchiule Edward cel mare, tare la cătare,
Bomboanele tale-s amare.

— Comisarul are să audă el şi treaba asta, spuse unchiul Edward. Ştie el comisarul ce are de făcut.

— Mai ai bomboane proaste şi azi, unchiule Edward? se auzi din nou vocea ţîncului ce se aţinea cu mare grijă să nu fie văzut.

—, Aşa-i omul urgisit, spuse tare unchiul Edward în vreme ce porni mai departe. Aşa se jumulește şi se tîrnoseşte haina respectului omului. Oh, Doamne, iartă-i pre ei că nu ştiu ce fac.

De departe, de pe Calea Regelui, se auzeau tot mai tare cîntecele ce răzbăteau din camerele de sus de la *ponce de Léon*. Pe lîngă el trecu grăbit pe drumul de coral un puştan negru.

— A fost o bătaie, dom'le Tom. Sau cam aşa ceva. Un domn de pe un iaht s-a apucat să zvîrle pe geam tot felul de lucruri.

— Adică ce fel de lucruri anume, Louis ?

— Tot felul de lucruri, dom'le Tom. Tot ce-i cădea sub mînă. Doamna a încercat să-l oprească da' el zicea c-o aruncă şi pe ea.

— Şi de unde-i domnul ăsta ?

— Grangure mare, de prin nord. Se lăuda că poa' să cumpere şi să vîndă toată insula. Bănui că nici n-o să-l coste cine ştie ce dacă aruncă mai departe toate alea aşa cum s-a pornit.

— Comisarul a luat vreo măsură, Louis ?

— Nu, dom'le Tom. Pînă acum nu l-a înştiinţat nimeni. Da' cum s-arată lucrurile, a cam venit vremea s-apară şi comisarul.

— Tu eşti angajat la ei, Louis ? Aş fi vrut să fac rost de nişte momeală pe mîine.

— Da, dom'le, vă fac eu rost de momeală, dom'le Tom. Nu vă bateţi capul cu momeala. Am fost cu ei toată vremea. Azi dimineaţă m-au angajat ca să-i duc la pescuit şi de-atunci numai de ei mă ţin. Numai că ăsta nu-i pescuit. Nu, dom'le. Numai dacă pescuit n-o fi însemnînd să arunce cu farfurii şi căni şi carafe şi scaune şi să rupă nota de plată ori de cîte ori i-o aduce

domnu' Bobby și să-i spună că e un bastard afurisit și hoț și pungaș.

— Pare că-i un domn cam dificil, Louis.

— Dom'le Tom, e cel mai afurisit neam de domn pe care l-am pomenit în viața mea pînă acum. M-a pus să-i și cînt. Doar știți că eu nu-s în stare să cînt ca Josey, da' cînt și eu cum pot și cîteodată chiar mai bine decît îs în stare. I-am cîntat cum m-am priceput mai bine. Știți cum e. Doar m-ați auzit cîntînd. Da' el nu și nu, decît cîntecul acela cu mămica n-are chef nici de mazăre, nici de orez, nici de ulei de cocos. Și numai ăsta, iar și iar ! E un cîntec vechi, și mă săturasem de el și i-am zis : „Dom'le, eu știu și niște cîntece mai noi. Cîntece frumoase. Mai știu și alte cîntece vechi, cum ar fi cu pieirea lui John Jacob Astor pe *Titanic* cînd s-a scufundat lovindu-se de-un ghețar, și aș fi mai bucuros să le cînt pe alea decît pe ăsta cu nu mazăre, nu orez, dacă ați vrea". Și doar i-am spus toate astea cu tot respectul și cît mai dulce. Că doar știți cum le zic eu. Da' domnul acela-mi zice : „Ascultă-mă, pui de negru neisprăvit și prost, eu stăpînesc mai multe magazine și fabrici și ziare decît avea John Jacob Astor oale în care s-a... știi tu cuvîntul ăla, și de încerci măcar să-mi spui ce-ar trebui să ascult am să te iau și te bag cu capul drept în oalele alea". Atunci doamna lui a zis : „Dragule, de ce trebuie să fii așa de brutal cu copilul ? Mie mi se pare că a cîntat foarte frumos și aș vrea să aud și niște cîntece mai noi". Iar domnul a zis : „Ia seama ce-ți zic. Nici tu n-ai să le auzi și nici el n-are să le cînte". Dom'le Tom, e un domn tare anapoda. Și chiar și doamna i-a spus : „Oh, dragule, tare mai ești complicat". Dom'le Tom, îi mai complicat decît pare un motor diesel unui pui de maimuță care abia a făcut ochi, atunci ieșit din pîntecele mă-si. Iertați-mă dacă trăncănesc prea mult. Da' tărășenia asta m-a stîrnit. El îi cam calcă inima femeii în picioare.

— Și acum ce mai faci pentru ei, Louis ?

— Am fost să caut perle de ghioc, răspunse el.

În timp ce-i spunea toate astea, se opriseră la umbra unui palmier, iar băiatul scoase din buzunar o bucată de pînză destul de curată și o despături dînd la iveală vreo șase perle lucioase, sidefii, de un roz aprins, perle

dintre cele pe care băştinaşii le găsesc prin ghiocuri cînd le curăţă şi pentru care nici o femeie — în afară de regina Mary a Angliei, după cîte ştia Thomas Hudson — nu se zbate ca să le primească în dar. Bineînţeles că Thomas Hudson nu-şi închipuia că ştia mare lucru despre regina Mary, în afară de ceea ce apăruse în ziare şi filme şi un profil din *The New Yorker*, dar, pentru că ei îi plăceau perlele de ghioc, i se păru că o cunoştea mai bine decît îi cunoştea pe mulţi alţii pe care-i ştia de o groază de vreme. Reginei Mary îi plăceau perlele de ghioc şi, în noaptea aceea, insula sărbătorea ziua ei de naştere, dar îi era teamă că perlele de ghioc nu vor avea darul de a o face mai fericită pe doamna acelui gentleman. Dar s-ar fi putut ca regina Mary să fi declarat că avea slăbiciune pentru perlele de ghioc numai ca să le facă plăcere supuşilor ei din Bahamas.

Ajunseseră la *Ponce de Léon* şi Louis tocmai spunea :

— Doamna plîngea, dom'le Tom. Plîngea amarnic. Aşa că i-am spus că dau o fugă pînă la şandramaua lui Roy să găsesc nişte perle de ghioc şi să i le aduc să le vadă.

— Au s-o facă foarte fericită, spuse Thomas Hudson. Dacă-i plac perlele de ghioc cumva.

— Sper să-i placă. I le duc acuma sus.

Thomas Hudson intră la bar unde era răcoare şi părea aproape întuneric după lumina neîndurătoare de pe drumul tăiat în coral ; luă nişte gin şi apă tonică, cu o coajă de chitră în pahar, şi cîteva picături de Angostura. Domnul Bobby stătea după tejghea şi arăta cumplit. Patru puştani negri jucau biliard şi de cîte ori aveau de executat o lovitură mai dificilă săltau masa să le vină mai bine. Sus, cîntatul se oprise şi în salon se lăsase o linişte adîncă, tulburată numai de pocnetul bilelor. Doi oameni din echipajul iahtului amarat în bazin stăteau la bar ; după ce ochii i se mai obişnuiseră cu obscuritatea, lui Thomas Hudson i se păru că înăuntru era o lumină odihnitoare, răcoare şi plăcut. Louis coborî de la etaj.

— Domnul a adormit, spuse el. I-am dat doamnei perlele. Se uită la ele şi plînge.

Îi văzu pe cei doi marinari de pe iaht uitîndu-se unul la altul fără să spună nimic. Rămase în picioare, cu paharul înalt cu băutura amăruie şi plăcută în mînă, sorbi prima înghiţitură care-i aminti de Tanga, Mombasa şi Lamu şi de toată coasta aceea, şi deodată îl încercă nostalgia Africii. Iată-l stabilit în insula asta, cînd ar fi putut la fel de bine să fi fost în Africa. La dracu, îşi spuse, oricînd mă pot duce acolo. Împlinirea trebuie să fie înlăuntrul tău, oriunde te-ai afla. Şi aici te descurci bine în privinţa asta.

— Zi, Tom, chiar îţi place gustul sărăciei ăleia ? îl întrebă Bobby.

— Bineînţeles. Altfel n-aş bea-o.

— Am deschis şi eu o sticlă din greşeală şi avea un gust de chinină.

— Păi are chinină în ea.

— Oamenii au înnebunit, precis, spuse Bobby. Omul e în stare să bea orice-i trăsneşte. Şi are şi bani să-şi cumpere orice. Ţi-ai putea închipui că nu face decît ceea ce-i place, şi cînd colo el strică bunătate de gin turnînd în el nu ştiu ce fel de băutură indiană cu chinină.

— Mie-mi place gustul ăsta. Îmi place gustul de chinină cu coajă de chitră. Mi se pare că-mi deschide nu ştiu cum porii stomacului sau cam aşa ceva. Treaba asta mă drege mai bine decît orice altă băutură cu gin. Mă simt bine după ce-o beau.

— Ştiu. Băutura te face totdeauna să te simţi bine. Pe mine însă mă face să mă simt groaznic. Unde-i Roger ?

Roger era un prieten al lui Thomas Hudson, care avea pe insulă o şandrama de pescuit.

— Ar cam trebui să s-arate curînd. Luăm masa cu Johnny Goodner.

— Nu mă taie mintea de ce unor oameni ca tine, Roger Davis şi Johnny Goodner, care sînteţi de atîta vreme aici, vă place insula asta.

— E o insulă minunată. Doar şi tu stai tot în insula asta, aşa-i ?

— Eu stau fiindcă aici îmi cîştig pîinea.

— Ai putea să ţi-o cîştigi şi la Nassau.

— La dracu cu Nassau. Aici se distrează omul mai bine. Insula asta e numai bună de distracţie. Şi în plus se fac bani buni aici.

— Îmi place să stau aici.

— Bineînţeles, făcu Bobby. Şi mie. Doar ştii şi tu. Dacă-mi pot agonisi traiul. Vinzi tablourile alea pe care le pictezi toată vremea ?

— Acum se vînd destul de bine.

— Oamenii dau bani pe tablouri cu unchiul Edward. Tablouri cu negri în apă. Cu negri pe uscat. Negri în bărci. Bărci de pescuit broaşte ţestoase. Bărci de pescuit bureţi. Izbucnirea furtunii. Trombe marine. Goelete naufragiate. Goelete în construcţie. Orice pot vedea pe gratis. Şi chiar ţi le cumpără ?

— Sigur că le cumpără. O dată pe an se ţine un salon la New York şi se vînd.

— La licitaţie ?

— Nu. Cel ce le vinde stabileşte preţul. Şi oamenii le cumpără. Muzeele cumpără şi ele cîte unul din cînd în cînd.

— Nu le poţi vinde şi singur ?

— Ba da.

— Mi-ar plăcea să cumpăr unul cu o trombă marină, spuse Bobby. O trombă mare, afurisit de mare. Poate chiar două trombe, care urlă gonind peste apele puţin adînci cu un vuiet de nu mai auzi nimic. Şi soarbe toată apa din jur şi te sperie de moarte. Iar eu pescuind bureţi într-o bărcuţă, mă trezesc că n-am nici o scăpare. Tromba îmi smulge din mînă vasul cu fundul de sticlă cu care mă uit eu în apă. Aproape că suge şi barca de pe apă. O trombă pedeapsa lui Dumnezeu. Cam cît ar costa un tablou ca ăsta ? Aş putea să-l atîrn chiar aici. Sau aş putea să-l pun pe perete acasă dacă n-ar speria-o de moarte pe baba mea.

— Depinde cît de mare-i.

— Cît de mare ai tu chef să-l faci, spuse Bobby generos. Un tablou ca ăsta nu-i niciodată destul de mare. Pune pe pînza aia chiar trei trombe. O dată am văzut cu ochii mei de-aproape, ca de ici pînă colo, trei trombe pe lîngă insula Andros. Se înălţau pînă la cer şi una dintre ele a săltat o barcă de pescuit bureţi, şi cînd i-a dat drumul din izbitură motorul a străpuns coca.

— Păi costă cam cît face pînza, spuse Thomas Hudson. N-aș cere mai mult decît mă costă pînza.

— La dracu, fă rost atunci de o pînză mare, spuse Bobby. O să punem acolo niște trombe să bage spaima-n oameni, încît or s-o întindă din barul ăsta și s-o tulească de pe afurisita asta de insulă.

Era emoționat de măreția proiectului, însă perspectivele lui abia acum i se dezvăluiau.

— Ascultă, Tom, băiatule, ți-a trecut vreodată prin minte că poți picta un uragan întreg ? Poți să pictezi exact momentul în care s-arată și ochiul uraganului, taman cînd se îndepărtează dintr-o parte și se liniștește, în vreme ce din cealaltă abia se pornește ? Și pune acolo de toate, și negri cocoțați în palmieri și legați să nu fie luați de uragan, și nave zvîrlite pe deasupra insulei. Da? Pune acolo și hotelul cum o ia din loc. Și bucăți de grinzi zburînd prin aer ca niște suliițe, și niște pelicani morți măturați de vînt de parcă ar fi și ei rafale de ploaie. Barometrul să coboare la douăzeci și șapte, iar girueteie să fie făcute zob de vînt. Valurile să se spargă de bancurile de la zece brațe adîncime, iar luna să iasă tocmai atunci drept în ochiul uraganului. Un val de maree să vină și să înece orice suflare de viață. Femei să fie măturate de vînt spre larg, iar vîntul să smulgă veșmintele de pe ele. Peste tot să plutească negri înecați și prin aer să zboare...

— Trebuie o pînză afurisit de mare, interveni Thomas Hudson.

— La dracu cu pînza ! exclamă Bobby. Fac eu rost de o velă mare de goeletă. O să pictăm cel mai mare și mai blestemat tablou din lume și o să rămînem în istorie. Și tu care pierdeai vremea cu tablourile alea mititele.

— Mă apuc de trombe, spuse Thomas Hudson.

— Bine faci, reveni Bobby, arătînd că nu avea chef să abandoneze subiectul grandioaselor sale proiecte. Așa-i sănătos. Cu excepția mea și a ta și cu cît ai învățat tu pînă acum, Doamne, putem face niște tablouri uriașe !

— De mîine mă apuc de trombe.

— În regulă, făcu Bobby. Asta-i începutul. Dar,

Doamne, cît aș vrea să ne apucăm de pictat și uraganul acela. A pictat cineva vreodată scufundarea *Titanicului* ?

— Nu la o scară într-adevăr mare.

— Putem s-o pictăm noi. E un subiect care mi-a stîrnit întotdeauna imaginația. Poți să redai și aerul înghețat al ghețarului care se îndepărtează după ce i-a izbit. Și totul pictat într-o pătură groasă de ceață. Să nu lași deoparte nici un detaliu. Fă-l și pe individul acela care s-a urcat în barca plină de femei, închipuindu-și că putea fi de ajutor pentru că fusese iahtman. Pictează-l cum se cațără în barcă și cum calcă peste vreo cîteva femei, redate exact așa cum sînt ele în mărime naturală. Individul îmi amintește de tipul cu care ne-am căpătuit noi la etaj. De ce nu te duci sus și, acum cînd doarme, să-i faci un portret pe care să-l folosești în tabloul acela ?

— Cred că mai bine începem cu trombele marine.

— Tom, vreau să fii un pictor mare, spuse Bobby. Lasă-te de toate mărunțișurile alea. Îți pierzi vremea. Uite, în mai puțin de o jumătate de oră am și încropit împreună cam cum să arate trei tablouri, și nici măcar n-am apucat să-mi storc imaginația. Și ce mare lucru ai făcut tu pînă acum ? Un negru care răstoarnă pe plajă o broască țestoasă. Nici măcar nu-i o țestoasă verde. O țestoasă obișnuită ! Sau doi negri într-un pui de barcă, speriind o grămadă de languste. Omule, ți-ai cam irosit viața.

Se opri și trase o dușcă dintr-un pahar de sub tejghea.

— Asta nu contează, reluă el. Nici nu m-ai văzut înghițind treaba asta. Ascultă, Tom, alea sînt trei tablouri mari. Mari tablouri. Tablouri mondiale. Numai bune să fie atîrnate la *Crystal Palace*, alături de capodoperele tuturor timpurilor. În afară de primul, care-i un subiect mai modest. Dar nici nu ne-am apucat încă. Nu văd nici un motiv să nu pictăm unul singur în care să le punem pe toate. Ce zici de asta ?

Trase foarte iute încă o dușcă.

— Care ?

Se aplecă peste tejghea, în așa fel ca ceilalți să nu-l audă.

— Să nu dai înapoi, spuse Bobby. Să nu te sperie măreția proiectului. Trebuie să ai viziune, Tom. Putem picta și sfîrșitul lumii, spuse el după o pauză. În mărime naturală.

— Și iadul, adăugă Thomas Hudson.

— Nu. Înaintea iadului. Iadul abia se deschide. Și în biserica de pe culme tremuricii se bîțîie și fiecare vorbește pre limba lui, necunoscută de ceilalți. Și un diavol îi ia în furcă și-i încarcă într-o căruță. Și toți urlă și gem și-l strigă pe Iehova. Peste tot se văd negri prosternați, iar murene și languste și crabi-păianjeni mișună pretutindeni și chiar și peste trupurile lor. Un fel de bocaport mare stă cu gura deschisă și diavolii cară într-acolo și pe negri și pe cei din biserică și pe tremurici, pe toți, și toți dispar pe acolo și nu se mai văd. Apele cresc mari, din toate părțile insulei. și de jur împrejur dau tîrcoale rechinii-ciocan, și rechinii-scrumbiilor și rechinii-tigru și rechinii-lopată și-i mănîncă pe cei care încearcă să scape înot ca să nu fie luați în furcă și aruncați pe gura aceea larg deschisă a bocaportului din care se ridică aburi. Bețivanii trag ultima dușcă și apoi se reped la diavoli să-i lovească cu sticlele. Dar diavolii nu se opresc și-i iau mai departe în furcă, și-i aruncă pe gura aceea, în vreme ce alții se scufundă în valurile tot mai mari în care au apărut acum rechinii-balenă, marii rechini albi și balenele ucigașe și alți pești imenși care dau tîrcoale mai în larg de locul unde rechinii îi sfîșie pe cei ce s-au aruncat în apă. Pe culmea insulei s-au adunat cîinii și pisicile, iar dracii îi iau și pe ei în furcă și cîinii se fac ghem și urlă și pisicile dau să fugă și se reped cu ghearele la draci și părul li se zburlește pe spinare și pînă la urmă se aruncă în mare și înoată de ți-i mai mare dragul. Din cînd în cînd cîte un rechin dă peste cîte o pisică și o și vezi cum se duce la fund. Dar cele mai multe reușesc să înoate spre larg și să scape. Iar din gura aceea de bocaport se ridică o dogoare afurisită și diavolii sînt nevoiți să-i tîrască pe oameni spre gura

aceea fiindcă și-au rupt colții furcilor încercînd să-i apuce pe unii dintre bisericoși. Tu și cu mine stăm în mijlocul tabloului și ne uităm la toți cu calm. Tu faci niște însemnări, iar eu mă cinstesc dintr-o sticlă și din cînd în cînd îți mai dau și ție să te răcorești. Din vreme în vreme, trece chiar pe lîngă noi cîte un diavol de pe care curg sudorile de trudă, tîrînd după el cîte un bisericos mai zdravăn care încearcă să-și sape cu unghiile o gaură în nisip ca să scape să nu fie aruncat pe gura bacaportului și urlă implorîndu-l pe Iehova. Iar diavolul spune: „Iartă-mă, dom'le Tom, iartă-mă, dom'le Bobby. Azi e tare mult de lucru". Îl îmbii pe diavolul acela asudat și plin de funingine să ia și el o dușcă așa în trecere, în vreme ce se îndreaptă spre vreun alt om al bisericii, iar diavolul îmi zice: „Nu, mulțumesc, dom'le Bobby. Eu cînd am de lucru nu mă ating niciodată de băutură". Și din treaba asta iese un tablou afurist de bun, Tom, dacă reușim să punem în el toată mișcarea asta și toată măreția.

— Cred că pe ziua de azi ne cam ajunge cîte am pus la cale.

— La dracu, cred că ai dreptate, spuse Bobby. Cînd pun la cale o pictură ca asta simt că mă apucă setea.

— A fost unul pe nume Bosch care se pricepea să picteze destul de bine în chipul ăsta.

— Tipul cu magnetoul?

— Nu. Hieronymus Bosch. Unul care a trăit de mult de tot. Foarte bun. Și Pieter Brueghel a lucrat în sensul ăsta.

— Și ăsta-i din vremuri de demult?

— Da, de mult de tot. Foarte bun. Ți-ar fi plăcut și ție.

— La dracu', spuse Bobby. Nici unul oricît de vechi, nu se poate măsura cu noi. Și pe deasupra încă n-a fost sfîrșitul lumii, așa că de unde dracu știe el mai bine decît noi cum va fi atunci?

— O să fie greu de tot să-l întrecem.

— Nu cred nici o iotă din ce spui, reluă Bobby. Trîntim noi un tablou de-l facem să iasă din branșă.

— Ce-ai zice de încă un pahar din ăsta?

— Da, fir-ar afurisit să fie, am uitat că aici sîntem într-un bar. Dumnezeu s-o binecuvînteze pe regină, Tom. Am şi uitat ce zi e astăzi. Uite, ăsta-i de la mine şi să bem în sănătatea ei.

Îşi turnă un păhărel de rom şi-i întinse lui Thomas Hudson o sticlă de gin galben, marca Booth, nişte chitre pe o farfurie, un cuţit şi o sticlă de apă tonică indiană Schweppes.

— Fă-ţi singur amestecătura aia blestemată. La dracu cu băuturile astea aiurite.

După ce-şi pregăti băutura şi lăsă să picure în ea şi cîteva picături de bitter dintr-o sticlă în dopul căreia era o pană de pescăruş, Thomas Hudson ridică paharul şi apoi privi în lungul tejghelei.

— Voi ăia doi de colo, ce beţi ? Spuneţi cum se cheamă dacă nu-i prea greu de spus.

— Dog's Head, răspunse unul dintre cei doi marinari.

— Da, Dog's Head, făcu Bobby şi băgă mîna în lada cu gheaţă şi le întinse două sticle de bere rece. Nu mai sînt pahare. Beţivanii au aruncat toată ziua cu pahare. Are toată lumea de băut ? Domnilor, pentru regină. Nu cred să-i pese ei prea tare de insula asta şi nici nu-s convins că i-ar prii prea mult aici. Dar, domnilor, pentru regină. Domnul s-o binecuvînteze.

Toţi băură în cinstea ei.

— Trebuie să fie o femeie pe cinste, spuse Bobby. Puţin cam prea ţeapănă pentru gustul meu. Mi-a plăcut totdeauna mai mult regina Alexandra. Nu-i lie. Da' acum să sărbătorim cu toate onorurile ziua de naştere a reginei. E ea, insula asta, mică, da' e plină de patriotism. În ultimul război s-a dus şi un om de pe insula asta şi s-a ales cu un braţ retezat de proiectil. Mai mult patriotism decît atît nu se poate.

— A cui zi de naştere ziceai că-i ? întrebă unul dintre marinari.

— A reginei Mary a Angliei, spuse Bobby. Mama actualului rege al imperiului.

— Aha, de la ea vine numele vasului *Regina Mary*, nu-i aşa ? întrebă celălalt marinar.

— Tom, făcu Bobby. Celălalt pahar în cinstea reginei îl bem numai noi doi, singuri.

IV

Se făcuse întuneric acum şi bătea briza, aşa că nu mai erau nici ţînţari, nici muşte de nisip şi toate bărcile se întorseseră la ţărm, ridicînd suporţii de pescuit din afara bordului la intrarea în şenal, iar acum stăteau amarate în bazinele dintre cele trei docuri care se prelungeau de la mal înspre port. Refluxul era puternic, lumina de pe vase cădea asupra apei, apa lucea verzuie şi se retrăgea atît de iute, că scădea văzînd cu ochii în jurul pilonilor de rezistenţă ai docurilor şi făcea vîrtejuri la pupa iahtului pe care se aflau. În apă, de-a lungul vasului, unde lumina de pe puntea iahtului se reflecta către întăritura de piloni a docului, de care erau legate tot felul de cauciucuri vechi de automobil şi de camion drept apărători, formînd un fel de inele întunecate în bezna de sub cheiul de piatră, se aţineau o mulţime de ştiuci de mare, atrase de lumină, înotînd împotriva refluxului. Lungi şi subţiri, lucind verzui ca şi apa, unduiau din cozi fără să se zbenguie, fără să caute hrană, înotau pur şi simplu fascinate de lumină.

Iahtul lui Johnny Goodner, *Narwhal*, unde-l aşteptau pe Roger Davis, stătea cu prova contra curentului de reflux, iar în urma lui, în acelaşi bazin de ancorare, era amarat cu pupa lîngă pupa lui, vasul celor care-şi petrecuseră toată ziua în localul lui Bobby. Johnny Goodner stătea la pupa, tolănit pe un scaun, cu picioarele pe un alt scaun, în mîna dreaptă cu un pahar de Tom Collins şi în stînga cu un ardei mexican verde, lung şi iute.

— E minunat aşa, spuse el. Muşc din ardei şi simt că-mi ia gura foc şi mi-o răcoresc cu asta.

Muşcă o dată din ardei, înghiţi, suflă puternic, „huu", peste limba făcută pîlnie şi apoi trase o duşcă zdravănă din paharul înalt. Îşi umezi cu buza de jos, plină şi cărnoasă, buza de sus subţire, de irlandez, şi ochii cenuşii zîmbiră. Colţurile gurii i se ridicau în sus, aşa încît totdeauna părea pe cale să zîmbească sau tocmai zîmbise, dar gura nu spunea prea mult despre stăpînul ei pînă cînd nu băgai de seamă cît de subţire era buza de sus. Dar mai ales ochii trebuia să-i priveşti

cu atenție. După cum era clădit, arăta ca un luptător de categorie mijlocie care s-a cam îngrășat ; dar felul cum stătea tolănit acolo, într-o poziție de deplină relaxare, vădea că era încă în formă, căci în poziția asta unul care nu-i cu adevărat în formă arată mizerabil. Avea fața bronzată, însă i se cojea pielea nasului și pe frunte, la baza liniei părului care se retrăgea mereu spre spate. Pe obraz avea o cicatrice ce putea trece drept gropiță de n-ar fi fost puțin cam prea în centrul obrazului, iar șaua nasului vădea semne ușoare că ar fi fost turtită. N-avea nasul turtit. Arăta de parcă ar fi fost făcut de un sculptor modern care lucrase direct în piatră și luase cu dalta doar o idee prea mult.

— Tom, pungașule, ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Am lucrat mereu.

— Așa zici, făcu el și mușcă iarăși din ardei.

Era un ardei foarte lung, cam veșted și tare zbîrcit.

— Numai prima dată ustură, spuse el. Ca în dragoste.

— Pe dracu. Ardeii ustură totdeauna.

— Și dragostea ?

— La dracu cu dragostea, spuse Thomas Hudson.

— Ce sentiment ! Ce mod de a vorbi ! Cam ce-ai vrea să te socotim ? Victima unui sindrom dementțial de păstor uitat pe insula asta ?

— Pe-aici nu-i nici o oaie, Johnny.

— Atunci pălit de nebunia păstorului de crabi de stîncă, reluă Johnny. N-am vrea să fim nevoiți să punem să te prindă cu plasa sau mai știu eu cum. Mai bine încearcă și gustă un ardei din ăsta.

— Am încercat, îi răspunse Thomas Hudson.

— Ah. Îți cunosc eu trecutul, continuă Johnny. Să nu-mi bagi mie pe gît trecutul tău ilustru. Poate că tu ai inventa și ardeii ! Știu. Poate chiar și pe cel care i-a adus în Patagonia, în spinarea unui iac. Dar eu reprezint epoca modernă. Ascultă, Tommy. Am pus să-mi umple ardeii ăștia cu somon. Cu cod. Cu bonite de Chile. Cu piept de turturică mexicană. Cu carne de curcan și sobol. Sînt în stare să umple ardeii ăștia cu orice, iar eu îi cumpăr. Mă fac să mă simt ca un afurisit de potentant. Dar totu-i doar o perversiune. Cel mai sfînt e ardeiul acesta lung, veșted, neatrăgător, neumplut cu nimic, bătrîn, pus în sos maroniu de chupango. Afuri-

situle, exclamă el răcorindu-şi din nou limba făcută pîlnie. De data asta am luat din tine o îmbucătură prea mare.

Şi rase o duşcă,zdravănă de Tom Collins.

— Îmi oferă şi motiv să beau, explică el. Trebuie să-mi răcoresc gura asta afurisită. Tu ce bei ?

— Ar mai merge un gin tonic.

— Băiete, strigă Johnny. Încă un gin tonic pentru Bwana M'Kubwa.

Fred, unul dintre puştanii de pe insulă pe care-l angajase căpitanul lui Johnny, aduse băutura.

— Poftim, domnule Tom.

— Mulţumesc, Fred, spuse Thomas Hudson. Pentru regină, Domnul s-o binecuvînteze.

Şi băură.

— Unde-i bătrînul maestru al tîrfelor ?

— La el acasă. Dar coboară el încoace.

Mai mușcă o dată din ardei fără să comenteze, termină de băut şi apoi glăsui :

— Şi zi, ce mai faci, tu, bătrîne Tom ?

— Bine, răspunse Thomas Hudson. Am învăţat să mă descurc destul de bine singur şi muncesc din greu.

— Îţi place aici ? Vreau să spun, să rămîi definitiv.

— Da. Mi s-a cam făcut silă să mă tot fîţîi de colocolo. Prefer să stau aici. Şi aici mă descurc destul de bine, Johnny. Afurisit de bine.

— E un loc minunat, spuse Johnny. E un loc minunat pentru un tip ca tine care are şi un fel de resurse interioare. Dar pentru un individ ca mine, care cînd hăituieşte, cînd e hăituit, e un iad aici. E adevărat că Roger o face pe revoluţionarul cu noi ?

— Aşa se spune.

— Aşa am auzit şi eu pe coastă.

— Ce i s-a întîmplat pe-acolo ?

— Habar n-am. Dar în orice caz o treabă destul de afurisită.

— Chiar afurisită ?

— Cei de pe-acolo au idei destul de diferite despre ce înseamnă o treabă afurisită. N-a ajuns chiar la zdup, la St. Quentin, dacă la asta te-ai gîndit. Dar prin părţile alea, cu clima lor şi cu zarzavaturi proaspete şi celelalte ale lor, toate sînt pe măsura jucătorilor lor de fotbal. Drace, fetiţele de cincisprezece ani arată de

douăzeci și patru. La douăzeci și patru ajung ca madam May Whitty. Dacă nu ești bărbat de însurat, e mai bine să te uiți de foarte aproape la dinții lor. Și, bineînțeles, dacă te uiți la dinții lor tot nu pricepi nimic. Și toate au mămici și tătici, ori numai unul sau altul, și toți sînt lihniți de foame. Clima aia le stîrnește apetitul, bineînțeles. Dar nenorocirea e că uneori pe oameni îi apucă entuziasmul și nu-i întreabă nimeni de permis de conducere, nici de talonul de asigurări sociale. Cred că valoarea ar trebui să fie apreciată după greutate și mărime și îndemînările generale, și nu numai după vîrstă. Aprecierea numai după vîrstă stîrnește prea multe nedreptăți. Peste tot. În nici un alt sport precocitatea nu e pedepsită. Aici e pe dos. Cel mai cinstit ar fi să se pretindă un fel de dispensă pentru ucenicie. La fel ca la curse. M-au cam încolțit destul de frumușel pentru treaba asta. Dar nu asta i-au pus în cîrcă bătrînului Roger.

— Dar ce mi-au pus în cîrcă ? întrebă Roger Davis.

Sărise de pe doc drept pe punte și, cu pantofii lui cu talpă de sfoară împletită, se apropiase fără zgomot, iar acum stătea dinaintea lor arătînd impresionant de solid, în bluza de sport de trei ori mai largă decît el și în niște blugi vechi și strîmți.

— Salut, spuse Johnny. N-am auzit cînd ai sunat. Tocmai îi spuneam lui Tom că nu știu ce ți-au pus în cîrcă, dar în nici un caz nu e vorba de corupere de minore.

— În regulă, spuse Roger. Să lăsăm baltă subiectul ăsta.

— Nu ne băga pumnul în gură, replică Johnny.

— Nu vă bag pumnul în gură, spuse Roger. Politicos vă rog. Se poate bea ceva pe nava asta ?

Se uită la iahtul care stătea cu pupa spre ei.

— Al cui e ?

— Al celor de la *Ponce*. N-ai auzit ?

— Ah, făcu Roger. Să bem și noi un pahar, chiar dacă indivizii ne-au oferit un exemplu prost în sensul acesta.

— Băiete, strigă Johnny.

Fred se arătă din cabină.

— Da, domnule ! făcu el.

— Întreabă-i pe sahibi ce le dorește sufletul.

— Domnii ? întrebă Fred.

— Eu beau ce bea și domnul Tom, spuse Roger. El e călăuzitorul și sfetnicul meu.

— S-au aciuat mulți bărbați anul ăsta pe-aici ? se interesă Johnny.

— Pînă acum numai doi, îi răspunse Roger. Călăuzitorul meu și eu.

— Călăuzitorul meu și cu mine, i-o întoarse Johnny. Cum dracu de-ți scrii cărțile ?

— Oricînd găsesc unul pe care să-l angajez să mai dreagă gramatica.

— Sau pe unul care să-ți facă treaba pe degeaba, zise Johnny. Tocmai vorbeam cu călăuzitorul tău.

— Călăuzitorul meu zice că aici e mulțumit și fericit. A tras la țărm pentru totdeauna.

— Ar trebui să vezi și tu localul, îi spuse Tom. Îmi îngăduie și mie să intru și să beau cîte ceva din cînd în cînd.

— Femei ?

— Fără femei.

— Și atunci voi, bărbații, ce faceți ?

— Păi toată ziua numai asta am făcut.

— Dar ai fost aici și înainte. Atunci ce făceai ?

— Înot, mîncare, băutură. Tom lucrează, citește, trăncănește, citește, pescuiește, pescuiește, înoată, bea, doarme...

— Fără femei ?

— Tot fără femei.

— Mie mi se pare puțin cam nesănătos. O atmosferă dăunătoare. Spuneți, băieți, fumați mult opiu ?

— Tom ? întrebă Roger.

— Numai din cel mai bun, răspunse Thomas Hudson.

— Ți-ai plantat vreun loc cu marijuana ?

— Ai plantat cît de cît, Tom ? întrebă Roger.

— Anul ăsta a fost un an prost, răspunse Thomas Hudson. Ploile au distrus recolta.

— Toată tărășenia pare nesănătoasă, spuse Johnny și bău. Voi beți numai așa, ca să salvați aparențele.

Spuneți, băieți, v-ați apucat și de religie ? Tom a văzut Lumina Adevărului ?

— Tom ? făcu Roger.

— Relațiile mele cu divinitatea sînt cam aceleași, spuse Thomas Hudson.

— Cordiale ?

— Sîntem toleranți, spuse Thomas Hudson. Fiecare practică ce religie poftește. E și un teren de base-ball pe insulă unde poți exersa.

— Am să-i ard un croșeu divinității ăsteia dacă îmbulzește prea multă lume pe centrul terenului, spuse Roger.

— Roger, interveni Johnny plin de reproș. S-a lăsat seara. N-ai băgat de seamă că amurgul a trecut, noaptea s-a lăsat și s-a făcut întuneric ? Și mai ești și scriitor. Nu-i sănătos să vorbești ca un ușuratic despre divinitate după lăsarea întunericului. S-ar putea să fie chiar în spatele tău, cu bătătorul de base-ball în mînă, gata să te pocnească.

— Pun prinsoare că-i îmbulzește acolo, spuse Roger. L-am văzut eu în ultima vreme îmbulzindu-i.

— Da, dom'le, replică Johnny. Și o să se înfigă în fața loviturii tale teribile și o să-ți zboare creierii. Eu l-am văzut cum lovește.

— Da, cred că l-ai văzut, se arătă de acord Roger. Ba și Tom, și chiar și eu. Dar eu tot am să încerc să-mi trimit mingea pe lîngă el.

— Hai să lăsăm baltă discuțiile teologice, reveni Johnny. Și mai bine să facem rost de mîncare.

— Bătrînul acela ramolit, pe care-l mai îngădui încă să-ți mîne sărăcia asta în jurul oceanului, mai știe să gătească ? întrebă Thomas Hudson.

— Budincă de pește, spuse Johnny. Și orez galben cu carne de ploier în seara asta. Ploier auriu.

— Vorbești ca un afurisit de specialist în decorațiuni interioare, spuse Tom. La vremea asta a anului nu-i nici un tulei de puf auriu pe ei. Unde ai împușcat tu ploieri ?

— Pe South Island, cînd am ancorat acolo și ne-am scăldat. Am chemat stolul fluierînd de două ori și l-am rărit cît am putut. Sînt cîte doi de fiecare.

Era o seară minunată şi, după ce-au mîncat, s-au aşezat afară, la pupa, să-şi savureze cafelele şi trabucele, şi acolo îşi făcură apariţia încă vreo doi indivizi, o pereche de cheflii netrebnici care veniseră de pe o altă navă, unul cu o chitară, celălalt cu un banjo, aşa că pe doc începură să se strîngă negrii şi să răsune, ici şi colo, cîntece. Pe doc, în întuneric, băieţii dădură tonul, stîrnind un cîntec, şi Fred Wilson, cel cu chitara, porni să cînte, iar Frank Hart îl acompania la banjo. Thomas Hudson n-avea voce, aşa că se trase în întuneric şi ascultă.

În localul lui Bobby se pornise o adevărată petrecere, şi peste apa docului se vedea lumina ce răzbea prin uşa deschisă. Curentul refluxului era încă puternic, şi unde bătea în apă mai multă lumină acolo săreau şi peştii. Mai ales snapperi cenuşii, se gîndi Tom, dînd iama în mărunţişul care se retrage odată cu apele. Cîţiva puştani negri pescuiau ţinînd firul în mînă, şi-i auzeai cum vorbeau şi blestemau pe şoptite cînd pierdeau cîte un peşte, sau auzeai peştii zbătîndu-se pe doc ori de cîte ori mai scoteau cîte unul. Erau şi snapperi din cei mari, pe care puştii îi momeau cu bucăţi de carne de marlin de la peştele adus de una dintre bărci, în după-amiaza aceea şi fusese atîrnat la vedere, fotografiat, cîntărit şi măcelărit.

Pe doc se strînsese o mulţime de lume atrasă de cîntece, şi Rupert Pinder, un zdrahon de negru — despre care umbla vorba că, mai de mult, cărase singur în spinare un pian întreg, de la docul guvernamental tot drumul în sus pe Calea Regelui pînă la vechiul club măturat de uragan — şi care se închipuia şi mare bătăuş, începu să strige de pe doc :

— Dom'le căpitan John, băieţii zic că li s-a făcut sete.

— Cumpără-le de băut ceva sănătos şi ieftin, Rupert.

— Da, dom'le căpitan John. Rom.

— Taman la asta mă gîndeam şi eu, spuse John. Ce-ar fi să iei o damigeană ? Merită paralele, cred eu.

— Mii de mulţumiri, dom'le căpitan John, glăsui Rupert.

Rupert începu să-şi facă loc să iasă din mulţimea care se rări iute, unul cîte unul luîndu-se după el. Thomas Hudson îi văzu pe toţi îndreptîndu-se spre localul lui Roy.

Deodată, chiar în acel moment, de pe puntea uneia dintre navele ancorate la docul lui Brown, ţîşni şuierînd drept în înaltul cerului o rachetă, care explodă cu pocnet, iluminînd întregul şenal. Apoi o alta ţîşni şuierînd, formînd un unghi mare cu prima şi explodă de data asta aproape de capătul docului lor.

— La dracu ! exclamă Fred Wilson. Ar fi trebuit să trimitem şi noi pe cineva la Miami să ne facă rost de cîteva.

Noaptea era brăzdată acum de rachete care şuierau şi explodau şi la lumina lor se vedea cum vin înapoi spre doc Rupert şi suita lui, Rupert purtînd pe umăr o damigeană pîntecoasă îmbrăcată în rafie.

De pe altă navă se trase o rachetă şi aceasta explodă chiar deasupra docului, iluminînd mulţimea, chipurile acelea negre, gîturile şi braţele, faţa lăţăreaţă a lui Rupert, umerii lui largi, grumazul îndesat, ca şi damigeana îmbrăcată în rafie, aşezată cu dragoste şi cu mîndrie, lîngă căpăţîna lui.

— Căni, spuse el peste umăr adresîndu-se suitei. Căni emailate.

— N-avem decît căni de tablă, Rupert, spuse unul dintre băieţi.

— Căni emailate, porunci Rupert. Aduceţi-le, cumpăraţi-le de la Roy. Uite banii.

— Adu, pistolul Verey, Frank, spuse Fred Wilson. Să tragem şi noi rachetele de semnalizare pe care le avem, şi mai luăm şi altele.

În vreme ce Rupert aştepta plin de ifose să vină omul cu cănile, cineva aduse o tigaie cu coadă şi Rupert turnă rom în ea şi tigaia trecu de la unul la altul.

— Pentru stîrpituri, spuse Rupert. Beţi, oameni de nimic.

Cîntatul continuă mai departe, fără prea multă organizare. Pe lîngă rachete, din cîteva bărci începu să se tragă cu puştile şi pistoalele, iar de pe docul lui Brown

un automat trimise trasoare peste șenal. Întîi o rafală de trei și patru cartușe, apoi un încărcător întreg, cu trasoare roșii, a căror traiectorie contură un minunat arc deasupra portului.

Cănile sosiră odată cu Frank, care apăru pe punte la pupa cu o cutie în care era un pistol Verey și mai multe tipuri de rachete, în vreme ce unul din ajutoarele lui Rupert începu să toarne în căni și să treacă mai departe cănile spre ceilalți.

— Domnul s-o binecuvînteze pe regină, spuse Frank Hart.

Încărcă și trase o rachetă pe deasupra docului, drept spre ușa deschisă a localului lui Bobby. Racheta se izbi de peretele de ciment, lîngă ușă, explodă și începu să ardă cu putere pe drumul de coral, învăluind totul într-o lumină albă.

— Ușurel cu treaba aia, interveni Thomas Hudson. Sărăciile astea sînt în stare să prăjească pe careva.

— La dracu cu ușurelul, replică Frank. Să văd de pot nimeri casa împuternicitului regal.

— O să-i dai foc, îl avertiză Roger.

— Dacă-i dau foc, plătesc pentru ea, răspunse Frank.

Racheta porni spre casa mare cu portic alb, dar traiectoria fu prea scurtă și racheta arse, răspîndind o lumină puternică chiar dinaintea porticului din fața casei împuternicitului.

— Oh, bătrînul și bunul împuternicit, făcu Frank și reîncărcă. Cu asta o să-i arătăm noi afurisitului dacă sîntem patrioți sau nu.

— Ia-o ușurel, Frank, insistă Tom. Nu trebuie să jucăm prea tare.

— Asta-i noaptea mea, răspunse Frank. Noaptea reginei și a mea. Du-te din calea mea, Tom, că acum țintesc docul lui Brown.

— Are benzină acolo, îl preveni Roger.

— N-o s-o mai aibă multă vreme, îi răspunse Frank.

Era imposibil să-ți dai seama dacă se străduia de fiecare dată să rateze numai ca să-i bage-n draci pe Roger și pe Thomas Hudson, sau dacă într-adevăr era un prost ochitor. Nici Roger nici Thomas Hudson nu

erau siguri care era motivul, dar știau că nimeni nu-i în stare să tragă cu un pistol de semnalizare cu atît de multă precizie. Iar pe docul acela era într-adevăr benzină.

Frank se ridică în picioare, ținti cu grijă, ținîndu-și mîna stîngă în șold, ca la duel, și trase. Racheta nimeri docul în capătul opus celui unde erau butoaiele de benzină, ricoșă și căzu în șenal.

— Hei, urlă cineva de pe unul din vasele amarate la docul lui Brown. Ce dracu v-a apucat ?

— Aproape perfect țintit, spuse Frank. Acum încerc din nou cu casa împuternicitului.

— Mai bine las-o dracului baltă, stărui Thomas Hudson.

— Rupert, strigă Frank, neluîndu-l în seamă pe Thomas Hudson. Dă-mi și mie niște rom de la voi, da ?

— Da, domnule căpitan Frank, spuse Rupert. Aveți o cană ?

— Dă-mi o cană, îi spuse Frank lui Fred, care stătea și se uita și el.

— Da, domnule Frank.

Fred sări iute și se întoarse cu o cană. Fața îi strălucea de emoție și plăcere.

— Aveți de gînd să-i dați foc împuternicitului, domnule Frank ?

— Numai dacă ia foc, îi răspunse Frank.

Îi dădu cana lui Rupert, care i-o umplu pe trei sferturi și apoi se aplecă și i-o înapoie.

— Pentru regină, Domnul s-o binecuvînteze, spuse Frank și goli cana.

Era cumplit să torni pe gît o porție de rom ca aceea.

— Domnul s-o binecuvînteze, Domnul s-o binecuvînteze, domnule căpitan Frank, spuse Rupert solemn și ceilalți răspunseră ca un ecou.

— Domnul s-o binecuvînteze, Domnul s-o binecuvînteze cu adevărat.

— Și acum pentru împuternicit, spuse Frank.

Trase cu pistolul de semnalizare drept în aer, puțin înspre direcția din care bătea vîntul. Pusese o rachetă-

paraşută şi vîntul plimbă lumina albă şi puternică peste pupa vasului.

— De data asta precis că n-aţi nimerit la împuternicit, spuse Rupert. Ce s-a întîmplat, domnule căpitan Frank ?

— Am vrut să luminez scena asta minunat de frumoasă, spuse Frank. Nu-i nici o grabă cu împuternicitul.

— Casa împuternicitului are să ardă frumos, domnule căpitan Frank, îşi dădu cu părerea Rupert. Nu vreau să vă influenţez în treaba asta, dar de două luni n-a mai căzut picătură de ploaie pe insulă şi casa împuternicitului e uscată iască.

— Unde-i comisarul ? întrebă Frank.

— Comisarul se ţine undeva cu fereală, spuse Rupert. Nu vă bateţi capul cu comisarul. Nimeni de pe docul ăsta n-a văzut să se fi tras vreun foc de-aici, chiar dacă s-a tras.

— Toţi cei de pe docul ăsta stau culcaţi, cu faţa-n jos, şi nimeni nu vede nimic, se auzi o voce din spatele mulţumii. Nimeni n-a văzut nimic. Nimeni nu vede nimic.

— Dau eu comanda, spuse Rupert cu tărie. Staţi toţi cu faţa întoarsă. Apoi încurajator adăugă : Uscată iască, şandramaua aia veche.

— Ia să văd cum ai să faci treaba asta, spuse Frank.

Încărcă pistolul cu o altă rachetă-paraşută şi trase în sus, şi puţin în vînt. În lumina crudă care venea de sus se vedeau toţi cei de pe doc, care trîntiţi cu faţa în jos, care stînd pe coate şi genunchi, acoperindu-şi ochii cu mîna.

— Domnul să vă binecuvînteze, domnule căpitan Frank, se auzi din întuneric vocea adîncă şi solemnă a lui Rupert, după ce racheta se stinse. În infinita lui bunătate să vă dea curaj să ardeţi casa împuternicitului.

— Da' nevasta lui şi copiii unde-s ? întrebă Frank.

— Îi scoatem noi de-acolo, nu vă bateţi dumneavoastră capul cu asta, spuse Rupert. Cei nevinovaţi nu vor avea de suferit nici cît negru sub unghie.

— Să-i dăm foc ? întrebă Frank întorcîndu-se spre ceilalţi care stăteau în cockpitul pupei.

— Ah, las-o baltă, spuse Thomas Hudson. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Mîine dimineaţă tot plec, spuse Frank. Şi la urma urmei, mi-am încheiat socotelile.

— Să-i dăm foc, spuse Fred Wilson. Băştinaşii par să fie tot de părerea asta.

— Daţi-i foc, domnule căpitan Frank, îl îndemnă Rupert. Ce ziceţi ? îi întrebă pe ceilalţi.

— Să-i dăm foc, să-i dăm foc. Domnul să vă dea tărie să-i puneţi foc, spuseră băieţii de pe doc.

— Nimeni nu vrea să-l scape de foc ? întrebă Frank.

— Daţi-i foc, domnule căpitan Frank. Nimeni n-a văzut nimic. Nimeni n-a auzit vreodată ceva. Nimeni n-a spus o vorbă. Daţi-i foc.

— Trebuie să mai trag de cîteva ori de încercare, spuse Frank.

— Hai, coboară de pe nava asta afurisită dacă ai de gînd să-i dai foc, îi spuse Johnny.

Frank se uită la el şi clătină din cap uşor, încît nici Roger, nici băieţii de pe doc nu văzură gestul.

— E gata scrum, spuse el. Rupert, mai dă-mi numai o cană, ca să-mi întăresc voinţa.

Şi îi întinse cana.

— Domnule căpitan Frank, spuse Rupert aplecîndu-se ca să-i vorbească. Asta va fi isprava vieţii dumneavoastră.

Pe doc, băieţii începură un alt cîntec :

Căpitanul Frank e în port
În noaptea asta o să ne distrăm.

Urmă o pauză, după care vocile răsunară pe un ton şi mai ridicat :

Căpitanul Frank e în port
În noaptea asta o să ne distrăm.

Al doilea vers fu interpretat de parcă ar fi fost răpăit de tobă. Apoi continuă :

Imputernicitul l-a făcut pe Rupert cîine negru, sărăcie,
Căpitanul Frank cu racheta i-a ars casa pînă-n temelie.

Apoi trecură la celălalt vechi cîntec african, pe care cei patru oameni îl auziseră cîntat de negrii ce trăgeau de funiile bacurilor la traversarea rîurilor de-a lungul dumurilor de coastă dintre Mombasa, Malindi şi Lamu, unde, aşa cum spuneau ei la unison, negrii improvizau cîntece de muncă în care-i zugrăveau în bătaie de joc pe albii pe care-i cărau cu bacul.

Căpitanul Frank e în port
În noaptea asta o să ne distrăm
Căpitanul Frank e în port.

Pasajele în gama minoră izbucniră cu accente dispreţuitoare, jignitoare, desperate. Apoi răsună replica înfundată ca de tobă :

În noaptea asta o să ne distrăm !

— Vedeţi, domnule căpitan Frank, spuse Rupert insinuant, aplecîndu-se spre cockpit. V-aţi şi ales cu cîntecul încă înainte de a împlini isprava.

— Văd că am cam intrat în joc şi nu prea mai pot da înapoi, îi spuse Frank lui Thomas Hudson. Încă o împuşcătură de exerciţiu, adăugă el adresîndu-se lui Rupert.

— Exerciţiul aduce perfecţiunea, spuse Rupert fericit.

— Căpitanul Frank exersează acum ca să dea moarte, strigă unul de pe doc.

— Căpitanul Frank e mai fioros decît un mistreţ, răspunse altă voce.

— Căpitanul Frank e *bărbat* adevărat.

— Rupert, spuse Frank. Încă o cană din sărăcia aia, te rog. Nu ca să-mi dea curaj, ci numai ca să-mi ajute să ţintesc mai bine.

— Domnul să vă lumineze, domnule căpitan Frank, spuse Rupert întinzîndu-i cana. Băieţi, ia cîntaţi voi cîntecul căpitanului Frank.

Frank dădu cana pe gît.

— Ultima împuşcătură de exerciţiu, spuse el şi, trăgînd drept peste puntea iahtului de alături, din pupa, trimise racheta peste butoaiele cu benzină ale lui Brown, drept în apă.

— Bestie afurisită, îi spuse Thomas Hudson abia şoptit.

— Gura, habotnicule, îi replică Frank lui Thomas Hudson. A fost capodopera mea.

Chiar în acea clipă, în cockpitul celuilalt iaht se arătă un bărbat numai în pantalonul de la pijama care începu să urle :

— Ascultă, mă porcule. Termină, n-auzi ? În cabină e şi o doamnă care se chinuie să doarmă.

— O doamnă ? întrebă Wilson.

— Da, fir-ar să fie, o doamnă, spuse individul. Nevastă-mea. Iar voi, puşlamale nespălate, trageţi cu rachetele alea ca să nu poată dormi, ca nimeni să nu poată închide un ochi.

— De ce nu-i dai nişte somnifere ? se interesă Frank. Rupert, trimite un puşti să aducă nişte pastile de dormit.

— Îţi dai seama ce faci, domnule colonel, spuse Wilson. De ce nu te porţi cum ar trebui să se poarte un soţ cumsecade ? Asta o s-o facă să doarmă. Probabil e refulată. Poate-i inhibată. Cam aşa-i spune psihanalistul mereu nevesti-mi.

Erau nişte tipi nemiloşi, şi Frank era dintre cei tare înrăiţi, iar individul care trăsese la măsea toată ziua o nimerise cam prost prin felul în care socotise să-i abordeze. Nici John, nici Roger, nici Thomas Hudson nu scoaseră un cuvînt. Ceilalţi doi, din momentul în care individul se arătase la pupa strigînd „porcule", începură să lucreze împreună de zor, ca doi coechipieri.

— Porc jegos, strigă individul.

Nu părea să aibă un vocabular foarte bogat şi arăta cam de treizeci şi cinci — patruzeci de ani. Era greu să-i ghiceşti exact vîrsta, cu toate că aprinsese luminile

de la pupa. Arăta mai bine decît se aşteptase Thomas Hudson după poveştile auzite în ziua aceea şi se gîndi că precis reuşise să tragă un somn. Apoi Thomas Hudson îşi aminti că dormise în localul lui Bobby.

— În locul dumitale eu aş încerca nembutal, îi spuse Frank pe un ton deosebit de confidenţial. Numai dacă doamna nu e alergică la somniferul ăsta.

— Eu nu văd de ce-i atît de nesatisfăcută, glăsui Fred Wilson. Păi ca fizic, socot că eşti un specimen arătos. Zău că arăţi afurisit de bine. Pun prinsoare că eşti spaima Clubului Racquet. Cam cît te costă să-ţi menţii forma asta minunată ? Uite la el, Frank. Ai mai văzut tu vreodată un bust de bărbat care să arate atît de bine întreţinut ?

— Şefule, ai cam încurcat lucrurile, îi spuse Frank. Din greşeală ai tras pe dumneata cealaltă parte de pijama. Pe cinstea mea, n-am mai pomenit bărbat care să poarte nădragii de la pijama. Îi porţi chiar şi în pat ?

— Ascultaţi, porci spurcaţi la gură ce sînteţi, nu puteţi lăsa o doamnă să doarmă ? îi apostrofă individul.

— Da' de ce nu vrei să te duci jos în cabină, îi spuse Frank. S-ar putea să dai de bucluc pe-aici dacă tot foloseşti epitete din astea. Mi se pare că nu ţi-ai adus şoferul încoace ca să aibă grijă de tine. De obicei tot şoferul te duce şi la şcoală ?

— Nu merge la şcoală, Frank, spuse Fred Wilson, lăsîndu-şi chitara la o parte. Nu vezi, e băieţel destul de mare acum. E om de afaceri. Nu eşti în stare să recunoşti nici măcar un mare om de afaceri ?

— Eşti om de afaceri, fiule ? îl întrebă Frank. Atunci trebuie să ştii că cea mai bună afacere e să cobori la tine în cabină. Aici sus nu-i nici un chilipir pentru tine.

— Are mare dreptate, îi spuse şi Fred. Prin preajma noastră nu te aşteaptă un viitor prea strălucit. Mai bine du-te la tine-n cabină. Ai să te obişnuieşti tu cu zgomotul.

— Porci spurcaţi, spuse individul cuprinzîndu-i pe toţi cu o privire.

— Vrei să fii aşa de bun şi să-ţi duci hoitul acela frumos pe scări la vale-n cabină ? îl sfătui Wilson. Sînt sigur că ai să reuşeşti s-o faci pe doamna să doarmă.

— Porcule, îi spuse individul. Porc împuţit.

— Alt cuvînt nu-ţi mai vine-n minte ? îl întrebă Frank. Că porc a devenit groaznic de plicticos. Mai bine coboară-n cabină să nu răceşti cumva. Dacă aş avea şi eu un piept minunat ca al tău nu l-aş primejdui aducîndu-l aici pe punte într-o noapte-n care bate vîntul ca acum.

Individul se uită la ei ca şi cum ar fi vrut să şi-i întipărească în minte.

— Cred că ai să ne ţii minte, îi spuse Frank. Dacă nu. am eu grijă să-ţi amintesc, indiferent cînd am să te întîlnesc.

— Împuţitule, spuse individul şi coborî în cabină.

— Cine-i ? întrebă Johnny Goodner. L-am mai văzut eu pe undeva.

— Îl ştiu şi eu şi mă ştie şi el pe mine, spuse Frank. Un neisprăvit.

— Nu poţi să-ţi aduci aminte cine-i ? insistă Johnny.

— Un apucat, răspunse Frank. Şi, în afară de cele întîmplate, ce contează cine-i ?

— Nu contează, cred, spuse Thomas Hudson. V-aţi cam dat amîndoi la el.

— Cu un apucat nici nu-ţi rămîne altceva de făcut. Să te dai la el. Dar n-am fost cu adevărat răi cu el.

— Mă gîndeam că i-aţi arătat destul de limpede că nu-l prea înghiţiţi, reluă Thomas Hudson.

— Am auzit un cîine lătrînd, spuse Roger. Probabil că rachetele astea i-au speriat cîinele. Hai să terminăm cu rachetele. Ştiu că te distrează, Frank. Ţi-a ieşit bine gluma asta sinistră şi nu s-a întîmplat nimic. Dar de ce să bagi spaima şi în bietul cîine ?

— Nevastă-sa a lătrat, spuse Frank înveselit. Hai să tragem o rachetă în cabina lui şi să luminăm toată scena aceea domestică.

— Fir-ar să fie, eu mă car de-aici, spuse Roger. Glumeşti într-un fel care mie nu-mi place. Nu socot că joaca aceea cu automobile are vreun haz. Nu socot că să te-mbeţi şi apoi să conduci avionul are vreun haz. Nu socot că are vreun haz să sperii cîinii.

— Nimeni nu te reţine aici, spuse Frank. În ultima vreme cam calci pe nervii tuturor.

— Da ?

— Bineînțeles. Tu și cu Tom ținîndu-ne predici. Stricînd tot hazul. Voi toți pocăiții ăștia. Pe vremuri vă plăcea hazul. Acum nimeni nu mai are voie să aibă parte de el. Voi, cu conștiința aia socială nou nouță a voastră.

— Asta-i conștiință socială dacă socot că nu-i tocmai nimerit să dai foc docului lui Brown ?

— Bineînțeles că și asta-i o formă. Te-a pălit rău de tot. Am auzit de tine pe toată coasta.

— De ce nu-ți ici pistolul acela al tău să te duci să te joci în altă parte ? îi spuse Johnny Goodner lui Frank. Ne-am distrat cu toții destul de bine pînă te-ai apucat s-o faci pe grozavul.

— Aha, și tu te-ai molipsit, spuse Frank.

— Ia-o mai ușurel, îl preveni Roger.

— Am rămas singurul individ de-aici care mai știe ce e acela haz, spuse Frank. Că voi habotnicii ăștia de nu vă mai încape pielea, militanți sociali și ipocriți...

— Domnule căpitan Frank, spuse Rupert aplecîndu-se peste marginea docului.

— Rupert a rămas singurul meu prieten adevărat, spuse Frank ridicîndu-și ochii spre el. Da, Rupert ?

— Domnule căpitan Frank, ce facem cu împuternicitul ?

— Îi dăm foc, bătrîne Rupert.

— Domnul să vă binecuvînteze, domnule căpitan Frank, spuse Rupert. Mai poftiți un pic de rom ?

— Nu, mi-ajunge, Rupert, îi spuse Frank. Acum, toți cu fața-n jos.

— Toți cu fața-n jos, porunci Rupert. Una cu pămîntul.

Frank trase peste capătul docului și racheta explodă pe aleea de intrare, la mică distanță de porticul locuinței împuternicitului.

— Fir-ar să fie, exclamă Rupert. Aproape c-ați atins-o. Ghinion. Încărcați din nou, domnule căpitan Frank.

În cockpitul de la pupa iahtului se aprinse lumina și individul apăru din nou pe punte. De data asta avea cămașă albă, pantaloni de doc și pantofi sport. Își pieptănase părul cu grijă, dar pe fața albă avea pete roșii.

La pupa, cel mai apropiat de el era John, care stătea cu spatele la el, iar lîngă John se afla Roger cu o mutră mohorîtă, care se plasase acolo să fie mai retras. Pupa celor două nave era despărțită de o fîșie de apă de vreo trei picioare lățime, și individul se proțăpi acolo arătînd cu degetul spre Roger.

— Mă, neisprăvitule, spuse el. Neisprăvit împuțit și nespălat.

Roger se uită la el cu o privire mirată.

— Cu mine vrei să vorbești, nu-i așa ? îi strigă Frank. Și e vorba de porc, nu de neisprăvit.

Individul nici nu-l băgă în seamă și continuă să i se adreseze lui Roger.

— Malac neisprăvit ce ești, strigă el cu glasul aproape sugrumat. Pungașule ! Escrocule ! Pungaș amărit ! Scriitor împuțit, pictor păduchios !

— Cu cine vorbești și ce vrei să spui ? făcu Roger ridicîndu-se în picioare.

— Cu tine, neisprăvitule. Cu tine, pungașule. Lașule ! Ah, neisprăvitule. Neisprăvit nespălat ce ești !

— Ești nebun, spuse Roger domol.

— Neisprăvitule, aruncă individul peste fîșia de apă dintre cele două vase, cam în același fel în care cineva aruncă invective animalelor într-o grădină zoologică modernă, unde vizitatorii sînt despărțiți de animale nu prin bare, ci prin șanțuri cu apă. Pungașule !

— La mine se referă, spuse Frank fericit. Nu mă mai ții minte ? Eu sînt porcul.

— Cu tine vorbesc, spuse individul arătînd cu degetul spre Roger. Cu tine, pungașule.

— Ascultă, îi replică Roger. Cu mine n-ai ce discuta. Trăncănești numai ca să ai ce repeta la New York că mi-ai zis.

Vorbea pe un ton așezat și potolit, ca și cum ar fi vrut într-adevăr ca individul să înțeleagă și să tacă.

— Ba cu tine, neisprăvitule, strigă individul, străduindu-se să-și stîrnească tot mai tare criza aceea de isterie pentru care se îmbrăcase și venise pe punte. Pungaș împuțit și nespălat !

— Cu mine n-ai ce discuta, îi repetă Roger foarte calm de data asta, și Thomas Hudson văzu că se hotă-

rîse. Așa că tacă-ți fleanca. Iar de vrei să stai de vorbă cu mine, saltă-te pe doc.

Roger porni spre doc și destul de ciudat, individul sări și el pe doc cît putu de iute. Într-adins, pentru a ajunge aici, aruncase vorbele acelea, se străduise să ajungă aici. Și mersese pînă la capăt. Negrii se traseră înapoi și formară un cerc în jurul celor doi, lăsîndu-le loc destul.

Thomas Hudson nu știa ce-și închipuise individul că avea să se petreacă atunci cînd se urcase pe doc. Nimeni nu scotea o vorbă și în jurul lui făceau cerc toate chipurile acelea negre. Își repezi pumnul la Roger, iar Roger îl plesni cu o stîngă în gură și gura începu să-i sîngereze. Din nou se repezi la Roger, și Roger îl pocni de două ori puternic peste ochi. Îl apucă pe Roger de bluză, și bluza se sfîșie cînd Roger îi trimise o lovitură de dreapta în stomac și apoi îi făcu vînt înapoi și-l plesni fără milă peste obraz cu dosul mîinii stîngi.

Nici unul dintre negri nu scotea o vorbă. Se mulțumeau să facă cerc în jurul celor doi bărbați și să le lase loc destul. Cineva, Tom gîndi că Fred, puștiul lui John, aprinse luminile de pe doc așa că se putea vedea bine.

Roger își urmări omul și-i expedie, în succesiune rapidă, trei croșeturi la cap. Individul se agăță din nou de el și bluza i se sfîșie iar, în clipa cînd Roger îl respinse și-l izbi de două ori peste gură.

— Lasă loviturile alea de stînga, urlă Frank la el. Arde-i o dreaptă și termină cu bestia. Termină-l.

— Mai ai ceva să-mi zici ? îl întrebă Roger pe individ, și-i mai trase un pumn puternic peste gură.

Individului îi curgea din belșug sînge din gură, tot obrazul drept i se umflase, iar ochiul drept îi era aproape închis. Se agăță din nou de Roger, iar Roger îl prinse pe dedesubt de brațe și-l sprijini. Individul sufla greu și nu spuse o vorbă. Roger îl apucă de cot, pe partea de dinăuntru, și Tom băgă de seamă cum îl apăsa cu degetele mari în sus și-n jos pe tendoane, între bicepși și osul brațului.

— Nu sîngera peste mine, bestie, spuse Roger și-și slobozi stînga iute în sus, proiectînd capul individului înapoi și apoi îl plesni din nou cu dosul mîinii peste față. Acum poți să-ți faci rost de alt nas, îi mai spuse el.

— Termină-l Roger, termină-l, îl imploră Frank.

— Ageamiule, nu vezi ce-i face ? interveni Fred Wilson. Îl poceşte.

Individul se agăţă de Roger, Roger îl prinse şi-i făcu vînt înapoi.

— Hai loveşte-mă, îl îmbie el. Hai loveşte-mă.

Individul încercă să lovească, Roger se aplecă eschivîndu-se şi-l apucă trăgîndu-l spre el.

— Cum te cheamă ? îl întrebă el.

Individul nu răspunse. Nu putea decît să sufle de parcă urma să moară de astm. Roger îl apucă din nou de partea de dinăuntru a cotului, apăsîndu-l cu degetele mari.

— Eşti o bestie puternică, îi explică el individului. Cine dracu ţi-a spus că te pricepi să te baţi ?

Individul încercă să-l lovească, dar Roger îl apucă, îl împinse, îl răsuci puţin şi-l izbi de două ori la rînd peste ureche cu pumnul drept.

— Ei, acum socoţi c-ai învăţat să nu mai arunci vorbe oamenilor ? îl întrebă pe individ.

— Uitaţi-vă la urechea lui, spuse Rupert. Cît un ciorchine de strugure.

Roger îl apucase pe individ din rou şi-l ţinea cu degetele mari de tendoane, la baza bicepşilor. Thomas Hudson cercetă chipul individului. La început nu fusese înspăimîntat : o mutră de porc nemernic. Un vier nemernic. Dar acum era cu adevărat înspăimîntat. Probabil că nu auzise niciodată de bătăi în care nu intervine nimeni să le oprească. Probabil că în vreun ungher al minţii sale îşi amintise de întîmplări citite în care cel căzut era lovit cu picioarele pînă-şi dădea duhul. Încă mai încerca să se bată. De fiecare dată cînd Roger îi spunea să lovească sau îl împingea mai departe, individul încerca să izbească cu pumnul. Nu se dădea bătut.

Roger îl împinse pe individ la distanţă. Omul rămase neclintit, fixîndu-l cu privirea. Ori de cîte ori nu-l ţinea Roger în felul acela care-l făcea să se simtă cu totul neajutorat, teama îl mai părăsea puţin şi nemernicia şi ieşea din nou la iveală. Stătea acolo înspăimîntat, bătut rău de tot, cu faţa pocită, cu gura numai sînge şi urechea aceea care arăta ca o smochină crescută peste măsură din cauza nenumăratelor izbituri ce se

adunau într-o singură umflătură sub piele. Și cum stătea acolo fără să mai simtă mîinile lui Roger pe el, teama îi mai pieri și nemernicia aceea de nestîrpit ieși din nou la suprafață.

— Mai ai ceva de spus ? îl întrebă Roger.

— Neisprăvitule, suflă individul.

După ce aruncă vorba asta, își băgă bărbia în piept, își trase mîinile în sus și se răsuci pe jumătate într-un gest de țînc incorigibil.

— Acuma vine ! exclamă Roger. Uite-o cum vine !

Dar nu se întîmplă nimic nici prea dramatic, nici prea tehnic. Roger făcu iute un pas spre individ, își ridică umărul stîng, își lăsă pumnul drept în jos și-i făcu apoi vînt în sus, în așa fel încît îl izbi în mutră dintr-o parte. Individul căzu în patru labe, cu fruntea sprijinită de doc. Rămase scurtă vreme îngenuncheat, cu fruntea rezemată de lemnul docului, și apoi se prăvăli încet pe o parte. Roger se uită la el și apoi veni la marginea docului și sări în cockpit.

Oamenii din echipajul de pe nava individului îl duseră la bord. Nu se amestecaseră în cele întîmplate pe doc, însă îl ridicară din locul unde se prăvălise pe o coastă și, în timp ce-l cărau, individul atîrna greu și moale în mîinile lor. Cîțiva negri îi ajutară să-l coboare la pupa iahtului și apoi să-l ducă jos în cabină. După ce-l duseră înăuntru, închiseră ușa după ei.

— Ar trebui să-l vadă un doctor, spuse Thomas Hudson.

— Nu s-a izbit prea tare cînd a căzut pe doc, spuse Roger. M-am gîndit eu la doc.

— Croșeul ăla de la urmă peste ureche nu cred că i-a priit prea mult, spuse Johnny Goodner.

— I-ai pocit mutra, spuse Frank. Și urechea aia. N-am văzut în viața mea o ureche care să se umfle așa de repede. La început arăta ca un ciorchine de strugure, și apoi s-a făcut cît o portocală.

— Pumnii goi sînt o nenorocire, spuse Roger. Unii habar n-au ce poate ieși din asta. Mai bine nu l-aș fi văzut în viața mea !

— De-ai să-l mai vezi vreodată, ai să-l poți recunoaște ușor.

— Sper să-şi revină, spuse Roger.

— A fost o bătaie, de mai mare dragul, domnule Roger, spuse Fred.

— La dracu cu bătaia, replică Roger. De ce naiba a trebuit să se întîmple treaba asta !

— Numai domnul acela a căutat-o, spuse Fred.

— Lasă, nu te mai frămînta atîta, îi spuse Frank lui Roger. Am văzut eu sute de tipi încasînd-o, şi ăsta n-are nimic.

Cei de pe doc începură să se împrăştie, discutînd despre bătaie. Cînd fusese cărat la bord, albul acela arăta într-un chip care nu le mai făcea plăcere, şi toată grozăveala lor cu incendierea casei împuternicitului se topi.

— Ei, noapte bună, domnule căpitan Frank, spuse Rupert.

— Gata, pleci, Rupert ? îl întrebă Frank.

— Ne-am gîndit să mergem să vedem ce mai e pe la domnul Bobby.

— Noapte bună, Rupert, spuse Roger. Ne vedem mîine.

Roger se simţea mizerabil şi mîna stîngă i se umflase cît un grapefruit. Şi dreapta se umflase, dar nu aşa de rău. Nu-i rămăsese nici un semn care să trădeze că se bătuse, decît gulerul sfîşiat al bluzei ce-i spînzura pe piept. Individul îl lovise o singură dată în partea de sus a capului şi acolo avea un cucui mic. John îi puse puţină alifie cu mercurocrom unde se rănise sau i se julise pielea de pe pumni. Roger nici nu se uită la mîinile lui.

— Haideţi să mergem la localul lui Bobby, să vedem cu ce se mai distrează oamenii pe-acolo, spuse Frank.

— Roger, nu te mai frămînta, degeaba, îi spuse Fred Wilson şi se săltă pe doc. Numai ageamiii se frămîntă.

O luară pe doc, cărîndu-şi ghitara şi banjoul, şi se îndreptară spre lumina şi cîntecul ce se revărsau pe uşa deschisă de la *Ponce de Léon.*

— Freddy e băiat destul de cumsecade, îi spuse lui Thomas Hudson.

— Aşa a fost el dintotdeauna, îi răspunse Thomas Hudson. Dar cînd se întîlnesc, el şi Frank împreună, formează o pereche primejdioasă.

Roger nu spunea nimic și Thomas Hudson începu să fie îngrijorat din pricina lui ; din pricina lui și a celorlalte treburi.

— Nu crezi că e vremea să ne culcăm ? îi spuse el.

— Nu-mi iese din minte individul àla, răspunse Roger.

Stătea cu spatele spre pupa, posomorît și ținîndu-și cu dreapta mîna stîngă.

— Nu trebuie să te mai preocupe, spuse John foarte liniștit. S-a și ridicat pe picioare.

— Crezi ?

— Uite-l că vine pe punte și are o pușcă în mînă.

— Amărîtul de mine, spuse Roger.

Dar glasul îi suna din nou fericit. Rămase cu spatele spre pupa și nici nu se întoarse măcar să se uite. Individul se arătă pe punte, de data asta purtînd și bluza și pantalonii de la pijama, dar pușca de vînătoare îți atrăgea cel mai tare atenția. Thomas Hudson își luă ochii de la pușcă și se uită la chipul individului și chipul arăta groaznic. Cineva se chinuise să-l oblojească și obrajii îi erau plini de bucăți de tifon și de plasture, și folosise o mulțime de alifie cu mercurocrom. Dar la ureche n-au avut ce-i face. Thomas Hudson își închipui cîtă durere stîrnise orice atingere, pentru că urechea ieșea tare în evidență, umflată, cu pielea foarte întinsă, încît devenise trăsătura dominantă a figurii. Nimeni nu scoase o vorbă și individul se prolăpi acolo cu mutra lui stîlcită și cu pușca. Probabil, din cauză că avea ochii foarte umflați de i se vedeau numai ca o dungă, nici nu putea deslușì pe nimeni foarte limpede. Rămase mai departe în picioare acolo fără să scoată o vorbă, și nici ceilalți nu spuneau nimic.

Roger întoarse foarte încet capul, îl văzu și-i aruncă peste umăr :

— Du-te de pune pușca la loc și culcă-te.

Individul rămase mai departe cu pușca în mînă. Buzele umflate i se mișcară, dar tot nu scoase nici un sunet.

— Ești destul de mișel ca să împuști omul pe la spate, dar n-ai și curajul ca s-o faci, îi aruncă Roger peste umăr foarte liniștit. Du-te și pune pușca la loc și culcă-te.

Roger stătea tot nemișcat cu spatele spre individ. Apoi Roger forță nota într-un chip care lui Thomas Hudson i se păru foarte riscant.

— În veșmîntul ăsta de culcare, nu vi se pare că seamănă puțin cu lady Macbeth ? îi întrebă el pe ceilalți trei care se aflau la pupa.

Atunci Thomas Hudson se așteptă să se întîmple nenorocirea. Dar nu se întîmplă nimic și, după o vreme, individul se răsuci și coborî cu pușcă cu tot în cabină.

— Acum mă simt mult, mult mai bine, spuse Roger. Simt cum mi se prelinge sudoarea de la subsuori în jos pe picioare. Haideți să mergem pe la casele noastre, Tom. Individu-i teafăr și nevătămat.

— Nu cumplit de teafăr, spuse Johnny.

— Destul de teafăr, spuse Roger. Ce tip de om și ăsta.

— Haide, Roger, spuse Thomas Hudson. Haide la mine să-ți mai omori vremea.

— În regulă.

Îi spuseră noapte bună lui John și o porniră pe Calea Regelui către casă. Sărbătoarea încă mai continua.

— Vrei să intrăm la *Ponce* ? întrebă Thomas Hudson.

— La dracu, nu ! răspunse Roger.

— Mă gîndeam să-i spun lui Freddy că individul a scăpat teafăr.

— Du-te și-i spune. Eu mă duc mai departe la tine acasă.

Cînd ajunse acasă, Thomas Hudson îl găsi pe Roger întins cu fața în jos pe un pat din capătul cel mai depărtat al verandei, cu vedere spre insulă. Era beznă și zvonul sărbătorii abia se auzea.

— Dormi ? îl întrebă Thomas Hudson.

— Nu.

— Vrei ceva de băut ?

— Nu prea. Mulțumesc.

— Ce-ți face mîna ?

— Umflată și mă doare. Mai nimic.

— Iar ești amărît ?

— Da. M-a cam dărîmat.

— Mîine dimineață băieții-s aici.

— O să fie minunat.

— Precis nu vrei ceva de băut ?

— Nu, puștiule, dar tu poți să bei.

— Am să beau niște whisky cu sifon ca să dorm.

Thomas Hudson se duse la lada cu ghcață, își prepară băutura, și veni din nou pe verandă ; se așeză și rămase în întuneric, în vreme ce Roger stătea întins pe pat.

— Știi, lumea-i plină de tot felul de bestii din astea, spuse Roger. Individul e rău de tot, Tom.

— Dar l-ai învățat și tu minte.

— Nu, nu cred. L-am cam umilit și l-am cam stîlcit. Dar își scoate el pîrleala pentru asta cu altul.

— Dar și-a meritat-o.

— Bineînțeles, dar nu i-am servit lecția pînă la capăt.

— Mai că nu l-ai omorît.

— Păi asta spun și eu. De-acum încolo va fi și mai afurisit.

— Cred că totuși i-ai servit o lecție a dracului de bună.

— Nu. Nu cred. Pe coastă mi s-a întîmplat același lucru.

— Spune-mi drept, ce s-a întîmplat ? De cînd te-ai întors nu mi-ai spus nimic.

— A fost o bătaie cam tot ca asta.

— Cu cine ?

Spuse numele unuia cu o poziție foarte înaltă în ceea ce se socotea a fi lumea industriei.

— N-am căutat eu scandalul în nici un fel, spuse Roger. S-a întîmplat într-o casă unde am avut niște necazuri cu o femeie și unde, la drept vorbind, n-aveam ce căuta. Dar, în noaptea aia, am îndurat o mulțime de la individ. Mult mai rău decît în seara asta. Pînă la urmă n-am mai putut îndura și i-am arătat eu lui, i-am arătat fără să mă mai gîndesc la nimic, și s-a izbit cu capul de treptele de marmură care duceau la bazinul de înot. Totul s-a întîmplat lîngă bazin. Și-a revenit în fire abia a treia zi, la Cedrii din Liban, și așa am scăpat să nu mi se pună în cîrcă și o crimă. Dar au pus ei restul la cale. Cu martorii pe care i-au avut, am fost norocos că m-am ales numai cu atît.

— Dar ce s-a întîmplat ?

S-a întîmplat că, îndată ce şi-a reluat slujba, mi s-a întins ditamai cursa. Una babană. Cu tot tacîmul.

— Ce anume ?

— De toate, una după alta.

— Îmi spui şi mie ?

— Nu. Nu-ţi foloseşte la nimic. Crede-mă pe cuvînt că totul a fost o înscenare. Atît de groaznică că nu-i mai arde omului să vorbească de ea. N-ai băgat de seamă ?

— Oarecum.

— Aşa că treaba din seara asta nu mi-a făcut mare plăcere. Sînt o mulţime de parşivi slobozi pe lume. Parşivi rău de tot. Şi nu rezolvi nimic dacă-i baţi. Ba cred că ăsta-i unul din motive că se chinuie să te stîrnească.

Se răsuci în pat şi se întoarse cu faţa în sus.

— Să ştii, răutatea-i lucru tare afurisit, Tommy. Şi are tot atîta minte cît are un porc. Pe vremuri aveau şi nişte vorbe despre cei răi şi cei buni.

— O groază de lume nu te-ar categorisi chiar printre cei foarte buni, îi spuse Thomas Hudson.

— Nu, şi nici nu pretind că sînt. Nici bun sadea, şi nici măcar pe undeva pe aproape de bun. Aş vrea să fiu un dur. Cînd eşti împotriva răului, nu devii bun. În seara asta am pornit împotriva răului şi pînă la urmă am fost şi eu rău. Simt cîteodată cum mă năpădeşte ca o maree.

— Niciodată bătaia nu-i o treabă bună.

— Ştiu. Dar ce-ţi rămîne de făcut cînd se stîrneşte ?

— Cînd se porneşte trebuie să învingi.

— Bineînţeles. Dar din clipa în care se stîrneşte încep să simt că-mi face plăcere.

— Ţi-ar fi făcut şi mai mare plăcere dacă individul ar fi ştiut să se bată.

— Aşa sper şi eu, spuse Roger. Cu toate că nu ştiu. Voiam să-l nimicesc de tot. Dar, cînd asta începe să-ţi facă plăcere, ajungi afurisit de aproape de treaba împotriva căreia lupţi.

— Era şi un individ groaznic, spuse Thomas Hudson.

— N-avea cum să fie mai rău decît celălalt de pe coastă. Nenorocirea e, Tommy, că sînt şi foarte mulţi in-

divizi ca ei. Se găsesc peste tot, în toate țările și ajung tot mai mari cu cît trece vremea. Vremurile nu-s bune, Tommy.

— Dar cînd ți s-au părut bune vreodată ?

— Ne-am distrat și noi la vremea noastră.

— Bineînțeles. Ne-am distrat în toate vremurile, în toate părțile, dar asta nu înseamnă că vremurile erau bune.

— Nu știu, spuse Roger. Toată lumea zicea că erau bune, și apoi deodată toți s-au trezit la pămînt. Eu n-am avut nici o para chioară pe vremea cînd toți erau plini de bani. Și apoi cînd m-am căpătuit și eu, lucrurile au început să meargă tare prost. Dar parcă oamenii nu erau atît de afurisit de meschini și răi întotdeauna.

— Dar și tu ai intrat în cîrdășie cu niște indivizi afurisiți.

— Din cînd în cînd mai am de-a face și cu unii dintre cei buni.

— Nu cu prea mulți.

— Ba nu-i adevărat. Nu-i știi pe toți prietenii mei.

— Cei cu care te-ai înhăitat nu-s chiar arătoși.

— Cei din seara asta ai cui prieteni erau ? Prietenii tăi sau ai mei ?

— Prietenii noștri. Nu-s chiar așa de răi. Sînt cam neisprăviți, dar nu-s răi de tot.

— Nu, spuse Roger. Cred că nu. Frank e rău. Destul de rău. Cu toate astea, nu cred că-i rău, pînă-n măduva oaselor. Dar sînt o groază de lucruri pe care nu le mai înghit deloc. Și el și Fred au reușit să se înrăiască al dracului de repede.

— Știu și eu ce-i bun și ce-i rău. Nu vreau nici să mă trag singur pe sfoară și nici s-o fac pe prostul.

— Despre bine nu știu mare lucru, fiindcă la treaba asta am fost întotdeauna foarte slab. Răul e hrana mea. Sînt totdeauna în stare să miros imediat tot ce-i îmbătrînit în rele.

— Îmi pare rău că pînă la urmă seara s-a terminat atît de prost.

— Mă simt mizerabil.

— Vrei să te culci ? Poți dormi aici.

— Mulțumesc. Așa am să fac, dacă n-ai nimic împotrivă. Dar mă bate gîndul să mă duc mai întîi în bi-

bliotecă, să citesc o vreme. Unde-s povestirile acelea australiene pe care le aveai tu data trecută cînd am fost aici ?

— Ale lui Henry Lawson ?

— Da.

— Ţi le aduc eu.

Thomas Hudson se culcă, dar cînd se trezi noaptea, în biblioteca lumina era încă aprinsă.

V

Cînd Thomas Hudson se trezi a doua zi dimineaţă, dinspre est bătea o briză uşoară, iar spre mare, peste dune, nisipul alburiu sub cerul albastru şi fîşiile mărunte de nori, ridicate la mare înălţime şi mînate de vînt, aruncau întunecate pete călătoare pe faţa verzuie a apei. Palele motorului eolian de încărcat baterii se mişcau în bătaia brizei şi era o dimineaţă minunată ce respira un aer de prospeţime.

Roger plecase, iar Thomas Hudson mîncă singur şi citi ziarul de pe continent care fusese adus pe insulă cu o zi înainte. Îl pusese deoparte fără să-l citească, tocmai pentru a se delecta cu el la micul dejun.

— La ce oră sosesc băieţii ? întrebă Joseph.

— Cam pe la amiază.

— Deci prinzul îl iau aici ?

— Da.

— Cînd am venit eu, domnul Roger plecase, spuse Joseph. N-a mîncat nimic.

— Probabil că acum o fi ajuns acasă.

— Un băiat spunea că l-a văzut vîslind în larg cu barca aia mică.

După ce termină masa şi citi şi ziarul, Thomas Hudson ieşi pe terasă, în partea dinspre ocean, şi se apucă de lucru. Lucră cu spor şi aproape termină ce avea de făcut, cînd îl auzi pe Roger intrînd şi urcînd pe scări. Roger se uită peste umărul său şi-i spuse :

— Are să fie reuşit.

— Poate.

— Unde ai văzut tu trombele acelea marine ?

— N-am văzut în viața mea o trombă. Fac din astea acum fiindcă mi le-a comandat cineva. Ce-ți face mîna ?

— Încă mai e umflată.

Roger îl urmări cum lucrează, iar el își continuă lucrul fără să se întoarcă.

— De n-ar fi fost mîna, totul mi-ar fi părut doar un vis urît.

— Tare urît vis.

— Crezi că individul a ieșit într-adins cu pușca ?

— Nu știu, spuse Thomas Hudson. Și nici nu-mi pasă.

— Iartă-mă, făcu Roger. Vrei să te las ?

— Nu. Poți să stai. Am cam terminat. Oricum n-am să-ți dau nici o atenție.

— Au plecat de cum s-a luminat de ziuă, spuse Roger. I-am văzut cînd au plecat.

— Dar tu ce făceai prin port ?

— N-am putut să dorm după ce-am terminat de citit, și cum propria mea tovărășie nu era prea plăcută, m-am dus la docuri și am șezut acolo cu cîțiva băieți. Localul de la *Ponce* nu s-a închis deloc azi noapte. L-am văzut pe Joseph.

— Joseph mi-a spus c-ai ieșit în larg cu barca cu vîsle.

— Am vîslit mai mult cu mîna dreaptă. Am încercat s-o mai dezmorțesc. Și am reușit. Acum e mai bine.

— Cam asta-i tot pe ziua de azi, spuse Thomas Hudson și începu să-și curețe pensulele și să le pună la loc. Acum puștii sînt pe cale să decoleze.

Se uită la ceas.

— Ce-ai zice să luăm cîte un păhărel ?

— Minunat. Mi-ar prinde bine.

— Încă nu-i douăsprezece.

— Nu cred că are vreo importanță. Tu ți-ai terminat treaba, iar eu sînt în vacanță. Dar dacă asta-i legea la tine, hai mai bine să așteptăm să se facă douăsprezece.

— Bine.

— Și eu respectam legea asta. Dar în cîte-o dimineață, cînd o dușcă te-ar drege de minune, legea asta-i cumplită pedeapsă.

— Atunci hai s-o încălcăm, spuse Thomas Hudson. Cînd știu că am să-i văd, mă simt cumplit de tulburat, explică el.

— Da, știu.

— Joe, strigă Roger, Adu *shaker*-ul de cocteil și pregătește un martini.

— Da, domnule. Am pregătit totul.

— De ce te-ai apucat să pregătești atît de devreme ? Îți închipui că sîntem niște beţivani ?

— Nu, nu, domnule Roger. M-am gîndit că pentru asta v-aţi ferit să vă încărcaţi stomacul cu altceva.

— În sănătatea noastră și a copiilor, spuse Roger.

— Anul ăsta sper să se distreze ca lumea. Ar fi bine să rămîi și tu aici. Dacă simţi că-ţi calcă pe nervi, oricînd te poţi retrage în bîrlogul tău.

— Dacă nu te deranjează, o vreme am să stau și eu pe-aici.

— Pe mine n-ai cum să mă deranjezi.

— O să fie minunat cînd o să fie și puștii aici.

Și era într-adevăr minunat. Sosiseră de-o săptămînă și se vădeau a fi copii buni. Sezonul de pescuit ton se terminase și la vremea aceea nu mai rămăseseră decît puţine nave în preajma insulei, viaţa își reluase cursul domol, obișnuit, și era începutul verii.

Băieţii dormeau pe paturi pliante pe verandă, și cînd te trezești în puterea nopţii și auzi cum respiră copiii, simţi mult mai puţin singurătatea. Nopţile erau răcoroase din cauza brizei care venea dinspre uscat, iar cînd cădea briza, venea răcoarea dinspre mare.

La început, abia sosiţi, băieţii se arătară puţin cam sfioși și mult mai grijulii cu curăţenia decît s-au vădit mai apoi. Dar problema curăţeniei nu era o problemă chiar atît de mare dacă reușeai să-i faci să-și șteargă nisipul de pe picioare înainte de a intra în casă, să-și atîrne afară costumele de baie ude și să-și pună pe ei ceva uscat înăuntru. Dimineaţa, cînd aranja paturile pliante, Joseph scotea la aerisit pijamalele și, după ce le lăsa să le mai bată soarele puţin, le păturea frumos și le punea la locul lor, așa încît rămîneau împrăștiate numai cămășile și puloverele pe care le purtau seara. Cel puţin așa stăteau lucrurile în principiu. De fapt,

peste tot se vedeau aruncate în neorînduială tot felul de lucruri. Lui Thomas Hudson nu-i păsa. Cînd un bărbat se obişnuieşte să trăiască singur în casă, capătă nişte obiceiuri foarte precise şi acestea ajung prilej de desfătare. Dar e plăcut ca unele deprinderi să mai fie şi încălcate. Ştia că va avea parte din nou de tabieturile lui multă vreme, după ce nu va mai avea copiii lîngă el.

Cînd stătea pe terasa dinspre mare şi lucra, îi vedea şi pe cel mare şi pe cel mijlociu şi pe mezin tolăniţi pe plajă împreună cu Roger. Stăteau la taclale, săpau în nisip, discutau în contradictoriu, dar de auzit nu auzea nimic din ce vorbeau.

Băiatul cel mare era înalt şi măsliniu, moştenise de la Thomas Hudson ceafa, umerii, picioarele lungi de înotător şi labele picioarelor mari. Avea o faţă cam de indian şi era băiat vesel, deşi, cînd rămînea nemişcat, chipul lui avea ceva tragic. Thomas Hudson se uitase la el cînd avea pe faţă expresia aceea tristă şi-l întrebase :

— La ce te gîndeşti, Schatz ? [1]

— Cum se leagă mustele artificiale, îi răspunse băiatul, luminîndu-se deodată.

Ochii şi gura îi împrumutau aerul acela tragic atunci cînd se gîndea, însă cînd vorbea şi gura şi ochii i se însufleţeau.

Mijlociul îi amintea de o vidră. Avea părul de culoarea blănii de vidră, şi trăsăturile unui animal subacvatic, iar cînd se bronza, pielea căpăta peste tot o ciudată culoare aurie închisă. Totdeauna îi amintea de un animal cu o viaţă sănătoasă şi plină de veselie. Vidrele şi urşii sînt animalele care se amuză cel mai mult, iar urşii, bineînţeles, se apropie foarte mult de om. Puştiul n-avea să fie niciodată nici destul de lat în umeri, nici destul de puternic pentru a fi urs, n-avea să fie niciodată un atlet, şi nici nu voia să fie ; dar avea nişte trăsături încîntătoare de animal micuţ, şi trăia după mintea lui şi avea lumea lui. Era plin de dragoste, avea simţul dreptăţii şi era un bun tovarăş. Avea, în acelaşi timp, un spirit dubitativ cartesian, îi plăcea să se lase antrenat în dispute, să ia lumea peste picior, fără să fie mojic, deşi uneori glumele lui erau cam dure. Avea şi alte

[1] Dragule (germ.).

calități de care nimeni nu-și dădea seama, iar ceilalți doi băieți îl respectau imens, deși încercau să rîdă de el și nu-l cruțau niciodată cînd îi prindeau vreun punct slab. Bineînțeles că se mai și certau și-și rîdeau unul de altul cu destulă răutate, dar cu cei mari erau respectuoși și binecrescuți.

Mezinul era blond și clădit ca o navă de război de buzunar. Era copia lui Thomas Hudson, din punct de vedere fizic, un Thomas Hudson la scară mai mică, mai bondoc și mai scund. Cînd îl prindea soarele, se umplea de pistrui și avea o mutră de tot hazul și se născuse gata bătrîn. Și el era un împielițat, și-i făcea niște împieliți și pe frații lui mai mari. Dar avea și o parte mai întunecată în sufletul lui, pe care nimeni, în afară de Thomas Hudson, n-o putea înțelege. Nici unul, nici celălalt nu se gîndeau prea mult la ea, doar atît că o recunoșteau unul la celălalt, știau că e ceva rău, bărbatul încerca un sentiment de respect în fața ei și îl înțelegea pe puști. Se simțeau foarte apropiați unul de celălalt, deși Thomas Hudson nu fusese la fel de mult împreună cu mezinul cum fusese cu ceilalți. Mezinul, Andrew, era de mic un atlet excelent, și se arătase nemaipomenit cînd era vorba de cai, încă de cînd încălecase prima oară. Ceilalți băieți erau foarte mîndri de el, dar nu-i înghițeau nici o năzbîtie. Puștiul era oarecum de necrezut și oricine se putea îndoi pe bună dreptate de isprăvile lui, numai că multă lume îl văzuse călărind, îl urmărise sărind cu calul și-i observase modestia plină de stăpînire de sine, de profesionist. Era un puști născut să fie destul de rău și care era foarte bun, care-și purta răutatea în el transfigurată într-un fel de voioșie pusă pe șotii. Dar era și băiat rău, lucru pe care-l știau și ceilalți, lucru pe care-l știa și el. Arăta a băiat de treabă în vreme ce partea aceea răutăcioasă își făcea loc tot mai mult înăuntrul lui.

Acolo, mai jos de terasa care dădea spre mare, cei patru stăteau tolăniți pe nisip, Tom într-o parte a lui Roger, cu Andrew, mezinul, între ei, iar mijlociul, David, de cealaltă parte a lui Tom, întins pe spate cu ochii închiși. Thomas Hudson își curăță sculele și coborî pe plajă lîngă ei.

— Ce faci, papă ? spuse băiatul cel mare. Ai avut spor la treabă ?

— Intri în apă să înoți ? întrebă cel mijlociu.

— Apa-i destul de bună, papă, spuse cel mic.

— Ce faci, tăticule ? îl întîmpină Roger zîmbind. Cum merge treaba cu pictura, domnule Hudson ?

— Pe ziua de azi, gata cu pictura, domnilor.

— Ah, minunat, spuse David, mijlociul. Ce zici, putem să ne apucăm de pescuit sub apă cu vizorul ?

— Mergem mai bine după masă.

— Minunat, spuse băiatul cel mare.

— N-o să fie cam agitată marea ? întrebă Andrew, mezinul.

— Poate pentru tine, îi spuse Tom, fratele cel mai mare.

— Nu, Tommy. Pentru toată lumea.

— Cînd marea e agitată, peștii stau la piatră, spuse David.

— Și lor le e teamă de mare agitată ca și nouă. Cred că și ei au rău de mare. Papă, peștii au rău de mare ?

— Bineînțeles, spuse Thomas Hudson. Uneori cînd e vremea mai rea, epinefelilor ținuți vii în puțurile cu apă ale pescadoarelor li se face un rău de mare atît de cumplit că-și dau duhul.

— Ce-ți spuneam ? îi zise David fratelui său mai mare.

— Li se face rău și mor, murmură tînărul Tom. Dar de unde se știe că e vorba de rău de mare ?

— Cred că nu e greu să vezi că e rău de mare, spuse Thomas Hudson. Cu toate că bănuiesc că n-ar mai suferi de rău de mare dacă ar putea înota liberi.

— Da' nu vezi că nici la recif, papă, nu înoată liberi, în largul lor ? spuse David. Au și ei găurile și locurile lor unde se bagă. Și sînt nevoiți să stea în găurile lor de teama peștilor mari, iar valurile de furtună îi zgîlțîie la fel cum i-ar zgîlții în puțurile cu apă de pe pescadoare.

— Nu-i chiar același lucru, îl contrazise tînărul Tom.

— Poate că nu-i chiar așa, fu de acord David, cumpănind.

— Ajunge acum, interveni Andrew, care-i şopti tatălui său : Dacă o ţin tot aşa, nu mai avem cînd merge.

— Ţie nu-ţi place ?

— Îmi place tare mult, dar mă cam tem.

— De ce te temi ?

— De tot ce e sub apă. Cum dau drumul la aer afară din plămîni, mă apucă spaima. Şi Tommy înoată minunat, dar şi lui i se face frică sub apă. Numai lui David nu-i e frică sub apă.

— Şi mie mi se face frică de foarte multe ori, îi spuse Thomas Hudson.

— Chiar aşa ?

— Oricui i se face frică, cred eu.

— Lui David nu. Oriunde ar fi. I s-a făcut lui frică de cai, dar asta numai pentru că l-au zvîrlit jos de atîtea ori.

— Ascultă, amărîtule, îl apostrofă David care auzise ce spunea. Cum am fost eu zvîrlit, hai ?

— Nu mai ştiu. S-a întîmplat de atîtea ori că nu-mi mai aduc aminte.

— Ei bine, atunci lasă-mă să-ţi reamintesc eu. Ştiu eu cum de-am fost zvîrlit de atîtea ori. Pe vremea cînd îl călăream pe Pătatul cel Bătrîn, se învăţase să se umfle-n bojoci cînd i se strîngeau chingile, aşa că după aia şaua aluneca mereu cu mine.

— Eu n-am avut necazuri din astea cu el, făcu Andrew mîndru.

— Ah, împieliţatul, spuse David. Probabil că i-ai căzut şi lui cu tronc, ca tuturor dealtfel. Probabil i-o fi şoptit cineva cu cine avea de-a face.

— Totdeauna îi citeam cu voce tare ce scria despre mine în ziare, răspunse Andrew.

— Pun prinsoare că atunci cînd a auzit, a pornit împleticindu-se, spuse Thomas Hudson. Doar ştii bine că David a avut ghinionul să înceapă să călărească pentru prima oară mîrţoaga aia bătrînă de curse care era bună pentru noi, dar care acolo nici nu avea unde să alerge. Caii nu-s făcuţi să alerge pe coclaurii aceia.

— Nu ziceam că eu aş fi fost în stare să-l călăresc, spuse Andrew.

— Și bine ai făcut, spuse David, și apoi adăugă : Oh, Doamne, probabil că tu ai fost în stare. Precis că ai fi putut. Dar, să-ți spun cinstit, Andy, nu știi cum mergea înainte de a mă speria eu. Eram atît de înspăimîntat că mă apucasem de oblîncul șeii. Ah, la dracu. Eram băgat în sperieți.

— Papà, chiar trebuie să mergem la peșeuil subacvatic ? întrebă Andrew.

— Dacă marea-i prea agitată, nu.

— Și cine hotărăște dacă-i prea agitată ?

— Eu.

— Bine atunci, făcu Andy. Mie mi se pare categoric prea agitată. Papà, Pătatul cel Bătrîn mai e la fermă ? întrebă apoi Andy.

— Așa cred, îi răspunse Thomas Hudson. Știi, am închiriat ferma.

— Da ?

— Da, la sfîrșitul anului trecut.

— Dar mai putem merge pe-acolo, nu-i așa ? întrebă David iute.

— Da, bineînțeles. Cabana aceea mare, de pe malul rîului, e încă tot a noastră.

— Ferma aceea e cel mai minunat loc de pe pămînt pe unde am fost vreodată, spuse Andy. În afară de locul ăsta, bineînțeles.

— Credeam că cel mai mult îți place la Rochester, îi spuse David ca să-l sîcîie.

Acolo era el lăsat de obicei cu doica cînd se ducea ea să stea la ai ei vara, iar ceilalți băieți plecau spre vest.

— Și la Rochester îmi plăcea. Rochester e un loc minunat.

— Îți mai aduci aminte, Dave, de toamna aia cînd ne-am întors acasă după ce-am ucis trei urși grizzly și te chinuiai să-i povestești cum a fost, și-ți amintești ce zicea el ? întrebă Thomas Hudson.

— Nu, papà. Nu-mi mai aduc aminte așa de bine de lucrurile acelea petrecute cu atît de multă vreme în urmă.

— Era în bucătărie, unde mîncaţi voi : eraţi la cină şi-i povesteai lui despre vînătoare, iar Ana se apucă să spună : „Ah, Doamne, David, trebuie să fi fost tare emoţionant. Şi atunci tu ce-ai făcut ?“ Şi răutatea asta, trebuie să fi avut vreo cinci sau şase ani pe vremea aceea, se bagă în vorbă : „Păi, trebuie să fi fost foarte interesant, David, pentru nişte oameni pe care-i interesează astfel de treburi. Dar noi, aici la Rochester, nu prea avem urşi grizzly.“

— Vezi, călăreţule, cum erai tu pe vremea aia ? spuse David.

— Da, bine, papà, replică Andrew. Dar spune-i şi lui de vremea cînd nu voia să citească nimic altceva decît reviste caraghioase, şi nu s-a lăsat şi a citit numai reviste caraghioase din acelea tot drumul prin Everglades şi, după ce s-a dus la şcoală, în toamna cînd eram la New York, nu mai voia să ştie de nimic şi ajunsese un pungaş egoist.

— Îmi aduc şi eu aminte, spuse David. Nu mai e nevoie să povestească papà.

— Dar te-ai vindecat şi de asta, spuse Thomas Hudson.

— Bănuiesc că aşa trebuia. Precis că trebuie să fi fost tare neplăcut să rămîi aşa.

— Povesteşte-le despre mine, cînd eram mic, se bagă în vorbă tînărul Tom, răsucindu-se şi apucîndu-l pe David de gleznă. În viaţa de toate zilele n-am să reuşesc niciodată să fiu atît de grozav pe cît eram în poveştile despre mine pe cînd eram mic.

— Am avut prilejul să te cunosc cînd erai mic, spuse Thomas Hudson. Erai un tip cam neobişnuit.

— Era pur şi simplu neobişnuit pentru că trăia în ţări străine, spuse mezinul. Nici eu-nu m-aş fi putut obişnui cu Parisul, nici cu Spania, nici cu Austria.

— Acum e un tip neobişnuit, călăreţule, spuse David. Şi nici n-are nevoie de vreun peisaj exotic.

— Ce-i aia peisaj exotic ?

— Ceva ce tu n-ai avut niciodată.

— Atunci pun prinsoare că am să am.

— Mai taci din gură și lasă-l pe papă să vorbească, spuse tînărul Tom. Povestește-le despre vremea cînd eu și cu tine bătcam împreună Parisul.

— Pe vremea aceea nu erai un tip atît de neobișnuit, începu Thomas Hudson. Cînd erai prunc, erai un tip teribil de zdravăn. Maică-ta și cu mine te lăsam de obicei în pătuțul încropit dintr-un coș de rufe în apartamentul unde locuiam, deasupra atelierului de lemnărie, și Repetentul, motanul acela mare, se făcea de obicei colac în celălalt capăt al coșului și nu îngăduia nimănui să se apropie de tine. Ziceai că te cheamă G'Ning G'Ning, iar noi îți ziceam G'Ning G'Ning cel Cumplit.

— De unde m-am căpătuit eu cu un nume ca ăsta ?

— De la un automobil sau autobuz, mi se pare. De la sunetul pe care-l scotea un șofer.

— Eu nu știam franțuzește ?

— Pe vremea aceea nu prea bine.

— Zi-mi atunci cum a fost mai tîrziu, cînd deprinsesem franceza.

— Mai tîrziu îmi făcusem obiceiul să te scot cu căruciorul la plimbare, un cărucior foarte ieftin, ușor pliant, și o luam pe stradă în jos, spre Closerie des Lilas, unde luam micul dejun și citeam ziarele, iar tu te uitai și nu-ți scăpa nimic din ce se mișca pe bulevard. Apoi terminam masa...

— Cam ce mîncam de obicei ?

— *Brioche și café au lait.*

— Și eu ?

— Ție-ți puneam doar o picătură de cafea în lapte.

— Îmi aduc aminte. După aia unde mergeam ?

— Te puneam în cărucior și împingeam căruciorul de cealaltă parte a străzii, dincolo de Closerie des Lilas, treceam de fîntîna aia cu cai de bronz, pești și sirene, o luam pe lungile *alées* de castani, unde se jucau niște pui de franțuji în vreme ce guvernantele stăteau pe băncile de pe cărările cu pietriș...

— Iar Ecole Alsacienne era pe stînga, spuse tînărul Tom.

— Iar la dreapta niște blocuri...

— Blocuri și vile cu acoperiș de sticlă, unde erau ateliere ale artiștilor, pe toată strada aceea care o lua

la stînga și arăta foarte tristă din cauza zidurilor întunecate, căci era partea umbrită, spuse tînărul Tom.

— Și ce era ? Toamnă, primăvară sau iarnă ? întrebă Thomas Hudson.

— Toamnă tîrzie.

— Atunci înseamnă că-ți era rece la față și aveai obrajii și nasul roșu și intram în grădina Luxembourg prin poarta de fier din capătul de sus și mergeam spre lac, înconjuram o dată lacul, și apoi porneam la dreapta, spre fîntîna Medici și spre statui, și ieșeam pe poarta din fața Odeonului, traversam cîteva străzi laterale spre Bulevardul Saint-Michel...

— Boul' Mich'...

— Și pe Boul' Mich' la vale, dincolo de Cluny...

— La dreapta cum veneam...

— Era foarte întunecos și posomorît, și peste bulevardul Saint-Germain...

— Era artera cea mai impresionantă cu traficul cel mai intens. Era ciudat cît de impresionantă și primejdioasă părea. Și apoi, mai departe, pe Rue de Rennes era totul atît de pașnic și fără pericole, între Deux Magots și întretăierea cu Lipp, vreau să spun. De ce era așa, papă ?

— Nu știu, *Schatz.*

— Aș vrea să aud că se întîmplă ceva, nu numai nume de străzi, spuse Andrew. Mă plictisesc să tot aud nume de străzi din niște locuri unde n-am fost în viața mea.

— Atunci, fă să se întîmple ceva, papă, spuse tînărul Tom. Putem vorbi de străzile acelea cînd rămînem numai noi doi.

— Pe vremea aceea nu se întîmpla mare lucru, spuse Thomas Hudson. O luam de obicei spre Place Saint-Michel, ne așezam pe terasa cafenelei și papă începea să mîzgălească cu café crème pe masă, iar ție îți dădeam o bere.

— Îmi plăcea berea pe vremea aceea ?

— Erai mare amator de bere. Dar la masă îți plăcea să bei apă amestecată cu puțin vin roșu.

— Îmi aduc aminte : *l'eau rougie.*

— *Exactement,* răspunse Thomas Hudson. Erai mare amator de *eau rougie*, dar din cînd în cînd îţi plăcea şi un *bock.* [1]

— Îmi amintesc că în Austria mergeam cu o *luge,* [2] şi-mi amintesc şi de cîinele nostru Schnautz şi de zăpadă.

— Îţi aminteşti de Crăciunul petrecut acolo ?

— Nu. Numai de tine, de zăpada, de Schnautz şi de doică. Era o femeie minunată. Şi-mi mai aduc, aminte de mama cu schiurile şi cît de frumoasă era. Îmi aduc aminte că vă vedeam pe tine şi pe mama coborînd cu schiurile la vale printr-o livadă. Nu mai ştiu unde era. De grădina Luxembourg îmi amintesc foarte bine. Îmi amintesc de după-amiezele cînd mă uitam la bărcile de pe lac, lîngă fîntînă, în grădina aceea mare, plină de copaci. Cărările care duceau printre copaci erau toate cu pietriş pe jos, iar în stînga, cum mergeam noi spre palat, nişte oameni jucau popice, iar sus, pe palat, era un ceas. Toamna începeau să cadă frunzele, şi-mi aduc aminte cum arătau copacii goleşi şi stratul de frunze căzute pe pietriş. Cel mai mult îmi place să-mi amintesc de toamnă.

— De ce ? îl întrebă David.

— Din multe motive. Pentru mirosul pe care-l aveau toate toamna, pentru carnavaluri, pentru felul cum pietrişul era uscat deasupra cînd totul în jur era numai umezeală, pentru vîntul care bătea pe lac şi umfla pînzele bărcilor, şi pentru vîntul care smulgea frunzele din copaci. Îmi amintesc de porumbeii pe care-i simţeam calzi sub pătură, după ce-i doborai, chiar înainte de a se lăsa seara, simţeam cît de lucioase le erau penele, şi-i mîngîiam şi-i ţineam aproape şi-mi încălzeau mîinile în vreme ce ne îndreptam spre casă, pînă ce porumbeii se răceau.

— Unde doborai tu porumbei, papă ? îl întrebă David.

— Mai ales pe lîngă fîntîna Medici, la vremea de dinaintea închiderii porţilor. De jur împrejurul grădinii e un gard înalt de fier, şi cum se lasă întunericul se

[1] Gen de bere germană.
[2] Sanie mică (germ.).

închid porțile și toată lumea trebuie să plece. Paznicii bat toată grădina, anunțînd vizitatorii și închizînd porțile. După ce porneau paznicii prin grădină, îmi făcusem obiceiul să dobor cu praștia porumbei cînd se lăsau jos lîngă fîntînă. În Franța sînt niște praștii minunate.

— Dacă erai așa de sărac, nu-ți făceai singur praștia ? întrebă Andrew.

— Bineînțeles. La început am avut o praștie făcută dintr-o crăcană tăiată dintr-un copăcel în pădurea Rambouillet cînd eu și cu mama lui Tommy am făcut o plimbare pe-acolo. Am tăiat crăcana cu cuțitul și am cumpărat niște fîșii de cauciuc solide de la o papetărie din piața Saint-Michel și pielea pentru praștie am luat-o de la o mănușă veche de-a mamei lui Tommy.

— Și cu ce trăgeai ?

— Cu pietricele.

— La ce distanță trebuie să te apropii ?

— Cît mai aproape, ca să poți să bagi porumbeii sub pătură cît mai iute.

— Îmi amintesc de unul care și-a revenit, spuse tînărul Tom. Și l-am făcut să stea cuminte și n-am spus o vorbă pînă am ajuns acasă, fiindcă voiam să-l păstrez viu. Era un porumbel foarte mare, aproape purpuriu la culoare, cu un gît lung și un cap minunat, pătat cu alb pe aripi, și mi-ai dat voie să-l țin în bucătărie pînă aveai să faci rost de o cușcă unde să-l pun. L-ai legat de un picior. Dar chiar în noaptea aia, motanul cel mare l-a omorît și mi l-a adus în pat. Motanul era așa de mîndru de isprava lui și-l căra de parcă ar fi fost un tigru ducînd în colți un băștinaș, și țuști, drept în pat cu el. Pe vremea aceea aveam un pat ca lumea, după coșul acela. De coș nu-mi aduc aminte. Tu și cu mama erați plecați la cafenea și rămăsesem singur cu motanul și-mi aduc aminte că geamurile erau deschise, iar deasupra atelierului de cherestea se ridicase o lună mare, și era iarnă și simțeam mirosul de rumeguș. Îmi aduc aminte că vedeam motanul pășind pe podea cu capul sus, așa încît porumbelul mai că nu atingea podeaua, și motanul a făcut un salt și țuști, drept în pat cu el. Îmi părea foarte rău că îmi omorîse porumbelul, dar era atît de mîndru și de fericit și-mi era un prieten atît de bun, încît m-am simțit și eu mîndru și fericit. Îmi

aduc aminte că s-a jucat cu porumbelul și apoi a venit și m-a împins cu labele în piept și a început să toarcă, și apoi iar a început să se joace cu porumbelul. Și-mi amintesc că la urmă și eu și motanul și porumbelul am adormit cu toții de-a valma. Eu țineam o mînă pe porumbel, și motanul ținea și el o labă pe porumbel, apoi noaptea m-am trezit și motanul mînca porumbelul și mîrîia ca un tigru.

— Acum e mult mai bine decît să aud numai nume de străzi, spuse Andrew. Te-ai speriat, Tommy, cînd l-ai văzut cum îl mînca ?

— Nu. Pe vremea aceea motanul era cel mai bun prieten al meu. Adică cel mai apropiat. Cred că i-ar fi făcut plăcere să mănînc și eu din porumbelul acela.

— Ar fi trebuit să încerci, spuse Andrew. Mai povestește ceva despre praștiile alea.

— Cealaltă praștie ți-a făcut-o cadou mama de Crăciun, spuse tînărul Tom. A văzut-o într-un magazin de arme și voia să-ți ia o pușcă de vînătoare, dar n-a reușit niciodată să adune destui bani. Se uita în fiecare zi la puștile din vitrină, ori de cîte ori trecea prin fața prăvăliei spre *épeicerie* și, într-o bună zi, a văzut o praștie și a cumpărat-o îndată, fiindcă i-a fost frică să nu se vîndă cumva, și a ținut-o ascunsă pînă la Crăciun. A trebuit să măsluiască socotelile ca să nu afli de praștie. Mie mi-a spus despre treaba asta de nici nu mai știu cîte ori. Îmi aduc aminte cînd ți-a dat-o de Crăciun și tu mi-ai dat-o mie pe cea veche. Dar n-aveam destulă putere ca să întind cauciucurile.

— Papă, n-am fost săraci întotdeauna ? întrebă Andrew.

— Nu. La vremea cînd v-ați născut voi ceilalți, scăpasem de sărăcie. Am mai scăpătat noi de multe ori dar n-am ajuns niciodată săraci cu adevărat, așa cum am fost pe vremea cînd eram cu Tom și maică-sa.

— Mai spune-ne cum era la Paris, interveni David. Ce mai făceați tu și cu Tommy ?

— Ce mai făceam noi, *Schatz* ?

— Toamna ? Cumpăram de obicei castane prăjite de la un om care vindea castane prăjite și-mi plăcea să le țin în palmă și să le simt cum îmi încălzesc mîna. Ne

duceam apoi la circ și ne uitam la crocodilii lui Capitaine Wahl.

— Îți mai aduci aminte și de asta ?

— Chiar foarte bine. Căpitanul Wahl se lupta cu un crocodil, (el zicea *craucodiil*, cam cum cîrîie o cioară), iar o fată tare frumoasă, îi lovea cu un trident. Dar crocodilul cel mai mare nu voia să se miște din loc. Era un circ frumos și mare și rotund, vopsit într-un roșu auriu și mirosea a cai. În culise era un loc unde te duceai tu să bei cu domnul Crosby și cu îmblînzitorul de lei și nevastă-sa.

— Îți aduci aminte de domnul Crosby ?

— Domnul Crosby nu purta niciodată pălărie sau pardesiu, oricît de rece era, iar fetița lui avea un păr lung care-i cădea pe spate, ca Alice în Țara Minunilor. Cea din poze vreau să spun. Domnul Crosby era întotdeauna foarte, foarte nervos.

— Și de cine-ți mai aduci aminte ?

— De domnul Joyce.

— Cum arăta ?

— Un tip înalt și uscățiv, cu mustață, și cu o bărbiță care-i creștea bățoasă pe bărbie, și purta niște ochelari cu lentile groase, foarte groase, iar cînd mergea ținea capul foarte sus. Îmi aduc aminte cum trecea pe lîngă noi pe stradă fără să ne spună o vorbă, dar tu i-ai vorbit și el s-a oprit și ne-a cercetat prin ochelari de parcă s-ar fi uitat într-un acvariu și a exclamat : „Ah, Hudson, tocmai mă uitam după dumneata", și toți trei am intrat la cafenea și afară era rece, dar noi ne-am așezat într-un colț și am tras lîngă noi unul din acela, cum le spuneai ?

— *Braziers*.

— Credeam că asta-i ceva care poartă cucoanele, spuse Andrew.

— E un vas de tablă cu găuri în el în care se arde cărbune sau mangal pentru a se încălzi lumea afară, de exemplu pe terasa unei cafenele, unde te așezi pe scaun lîngă el ca să te încălzești, sau la hipodrom unde se strînge lumea în jurul lor să se încălzească, explică tînărul Tom. La cafeneaua unde ne duceam noi, papă, eu și domnul Joyce, erau înșirate peste tot pe terasă

vase cu mangal, așa că puteai să te simți bine și să-ți fie cald și pe cea mai amarnică și mai friguroasă vreme.

— Mi se pare că tu ți-ai petrecut cea mai mare parte a vieții prin cafenele, baruri și localuri deochcate, spuse mezinul.

— O bună parte, îi răspunse Tom. Nu-i așa, papà ?

— Sau dormind buștean în mașină, afară, în vreme ce papà trăgea iute o dușcă, spuse David. Oh, Doamne, cît de mult uram cuvintele astea. Cred că o *dușcă iute* e lucrul cel mai încet de pe lumea asta.

— Și cam despre ce vorbea domnul Joyce ? îl întrebă Roger pe tînărul Tom.

— Ah, domnule Davis, nu-mi amintesc chiar așa de multe de pe vremea aia. Mi se pare că despre niște scriitori italieni și despre domnul Ford. Domnul Joyce nu-l putea suferi pe domnul Ford. Domnul Pound îl călca și el pe nervi. „Ezra-i turbat, Hudson", îi spunea el lui papà. Îmi aduc bine aminte de asta, pentru că mă gîndeam că era vorba de unul turbat de-adevărat, ca atunci cînd se spune ciine turbat. Și-mi amintesc cum stăteam acolo și mă uitam la chipul domnului Joyce, cu pielea roșcată atît de întinsă, cum se face pielea la frig, și la ochelarii lui cu una dintre lentile mai groasă decît cealaltă ; și mă gîndeam la domnul Pound, cu părul lui roșu, cu barba ascuțită și ochii frumoși, și cu un fel de zemuială la colțurile gurii. Mă gîndeam ce cumplit era că domnul Pound turbase și speram să nu-i ieșim cumva în cale. Apoi domnul Joyce spuse : „Bineînțeles că Ford e turbat de mulți ani". Și-l vedeam acum pe domnul Ford, cu o față mare, palidă, caraghioasă, cu ochii spălăciți și gura totdeauna puțin căscată, cu dinții care i se clătinau, și acum îi curgeau și lui balele.

— Lasă, nu mai povesti nimic, spuse Andrew. Am să-l visez la noapte.

— Spune mai departe, insistă David. Ca și cu vîrcolacii. Mama a trebuit să încuie cărțile cu vîrcolaci, pentru că Andrew visa urît.

— A mușcat domnul Pound pe cineva ? întrebă Andrew.

— Nu, călărețule, îi spuse David. Nu era turbat de-adevărat. E numai un fel de-a zice. Vrea să spună că era zănatic, nebun. Nu turbat ca cei ce fac hidrofobie. De ce credea el că erau turbați ?

— N-aș putea spune, reluă tînărul Tom. Nu mai eram chiar așa de mic ca pe vremea cînd omoram porumbei în parcuri, dar eram totuși prea mic ca să-mi aduc aminte altceva, și mai ales gîndul la domnul Pound și la domnul Ford și la saliva care le curgea din gură făcea să-mi fugă orice altceva din minte. L-ai cunoscut pe domnul Joyce, domnule Davis ?

— Da, tatăl tău, el și cu mine eram foarte buni prieteni.

— Papà era mult mai tînăr decît domnul Joyce.

— Pe vremea aceea, papà era mai tînăr decît toți ceilalți.

— Da' nu și decît mine, spuse tînărul Tom cu mîndrie. Bănuiesc că eram probabil cel mai tînăr prieten al domnului Joyce.

— Pariez că-ți duce tare mult dorul, spuse Andrew.

— Mare păcat că n-a avut prilejul să te întîlnească pe tine, îi spuse David lui Andrew. Dacă n-ai fi stat numai la Rochester toată vremea, ar fi putut avea cinstea asta.

— Domnul Joyce a fost un mare om, spuse tînărul Tom. Cred că n-ar fi avut poftă să aibă de-a face cu două pușlamale ca voi.

— Asta-i părerea ta, spuse Andrew. Domnul Joyce și David ar fi putut fi buni camarazi. David scrie la școală pentru o revistă.

— Papà, mai povestește-ne de pe vremea cînd tu și mama lui Tommy erați săraci. Cît de săraci ați fost ?

— Erau destul de săraci, spuse Roger. Îmi aduc și acum aminte de vremea cînd bietul vostru tată pregătea de dimineață toate sticluțele micului Tom și se ducea apoi în piață să cumpere cît mai ieftin zarzavaturile cele mai bine. Îl întîlneam de obicei în drum spre casă, cînd se întorcea de la piață, la vremea cînd eu ieșeam să-mi iau micul dejun.

— În al șaselea arondisment eram cel mai priceput cînd era vorba de ales *poireaux*, le spuse Thomas Hudson băieților.

— Ce-i aia *poireaux* ?

— Praz.

— Arată ca niște ceapă verde foarte mare și lungă, spuse tînărul Tom. Numai că nu-i atît de lucios ca ceapa. E mai mat. Are frunzele verzi și rădăcina albă. Fierbi prazul și-l mănînci rece cu ulei de măsline și oțet, sare și piper. Se mănîncă cu totul cu frunze cu tot. E delicios. Cred că n-a mîncat nimeni pe lumea asta mai mult praz ca mine.

— Ce-i ăla al șaselea nu-știu-cum ? întrebă Andrew.

— Nu prea ne lași să vorbim, i-o aruncă David.

— Dacă nu știu franțuzește, trebuie să întreb și eu.

— Parisul e împărțit în douăsprezece arondismente sau sectoare. Noi locuim în cel de-al șaselea.

— Papă, putem lăsa arondismentele la o parte și să discutăm despre altceva ? întrebă Andrew.

— Măi, atletule, nu prea reziști cînd e vorba să înveți ceva, spuse David.

— Eu vreau să învăț, spuse Andrew. Dar treaba cu arondismentele e pentru oameni mari, nu pentru mine. Totdeauna îmi spuneți numai lucruri din astea pentru oameni mari. Nu înțeleg.

— Care-i media loviturilor valabile pe care le-a marcat Ty Cobb în viața lui ? îl întrebă David.

— Trei sute șaizeci și șapte.

— Văd că asta nu-i prea complicat pentru tine.

— Las-o baltă, David. Unora le place base-ballul, iar ție îți place discuția despre arondismente.

— Bănuiesc că în Rochester nu prea avem arondismente.

— Ah, las-o baltă. Mă gîndeam că papă și domnul Davis știu și lucruri mai interesante pentru toată lumea, pe lîngă afurisitele alea de... la dracu, nici nu-mi mai pot aduce aminte cum le zice.

— Cînd mai sîntem și noi prin preajmă, nu prea e frumos să înjuri, îl puse la punct Thomas Hudson.

— Iartă-mă, papă, spuse puștiul. Tare-mi vine greu că-s atît de-al dracului de mic. Ah, iartă-mă din nou. Am vrut să spun atît de mic.

Era tulburat și jignit. David reușea să rîdă de el cu destul succes.

— O să creşti şi n-o să mai fii mic, îi spuse Thomas Hudson. Ştiu că e greu să te abţii să nu înjuri cînd te-mboldesc nervii. Dar să nu mai înjuri cînd mai sînt şi oameni mari de faţă. Nu-mi pasă cum vorbeşti cînd eşti numai tu singur.

— Te rog, papă, doar ţi-am zis că-mi cer iertare.

— Am auzit, spuse Thomas Hudson. Nu te certam. Doar îţi explicam. Vă văd atît de rar, că e nevoie uneori de o groază de explicaţii.

— Nu de chiar atît de multe, spuse David.

— Nu, spuse Thomas Hudson. Nu-s chiar atît de multe.

— Andrew nu înjură niciodată de faţă cu mama spuse David.

— Mai lasă-mă în pace, David. Gata, s-a terminat. Nu-i aşa, papă ?

— Băieţi, dacă vreţi să ştiţi cum se înjură cu adevărat ar trebui să-l citiţi pe domnul Joyce, spuse tînărul Tom.

— Cît am eu nevoie, ştiu, spuse David. Cel puţin deocamdată.

— Prietenul meu domnul Joyce ştie cuvinte şi expresii de care n-am auzit în viaţa mea. Pun pariu că nimeni nu blesteamă mai bine decît el în nici o limbă.

— Şi pe urmă dumnealui a creat o cu totul altă limbă, spuse Roger.

Stătea trîntit pe spate, pe plajă, cu ochii închişi.

— Eu nu pricep limba aceea nouă, spuse tînărul Tom. Mi se pare că n-am crescut destul de mult ca s-o înţeleg. Dar o să vedeţi voi, băieţi, mai tîrziu, cînd o să citiţi *Ulysses*.

— Asta nu-i pentru puşti, spuse Thomas Hudson. Categoric nu-i. N-o puteţi înţelege şi nici nu-i bine să încercaţi. Categoric. Trebuie să aveţi răbdare, să aşteptaţi pînă mai creşteţi.

— Eu am citit-o de la un capăt la altul, spuse tînărul Tom. De fapt, prima oară cînd am citit-o n-am înţeles mai nimic din ea, papă, aşa cum spuneai şi tu. Dar nu m-am lăsat şi am mai citit-o, şi acum sînt unele părţi din ea pe care le înţeleg cu adevărat şi pe care le

pot explica și altora. M-a făcut să mă simt mîndru că am fost unul din prietenii domnului Joyce.

— Chiar a fost prieten cu domnul Joyce, papă ? întrebă Andrew.

— Domnul Joyce întreba mereu de el.

— Zău că ai dreptate că am fost prieten cu domnul Joyce, spuse tînărul Tom. A fost unul din cei mai buni prieteni, pe care i-am avut vreodată.

— Dar deocamdată nu te cred în stare să explici prea mult din cartea aceea, îi spuse Thomas Hudson. Deocamdată nu prea mult. Și care parte ești tu în stare s-o explici ?

— Ultima. Partea aceea unde femeia vorbește singură cu glas tare.

— Monologul, spuse David.

— L-ai citit și tu ?

— Da, bineînțeles, răspunse David. Mi l-a citit Tommy.

— Și ți l-a și explicat ?

— Cît a putut și el. Unele părți ne-au depășit pe amîndoi.

— De unde ați pus voi mîna pe cartea aceea ?

— Printre cărțile de-acasă. Am luat-o și m-am dus cu ea la școală.

— Ce-ai făcut ?

— Le citeam băieților cu voce tare și le povesteam că domnul Joyce era prietenul meu și le spuneam cît de multă vreme petreceam noi împreună.

— Și băieților le-a plăcut ?

— Unora dintre cei mai habotnici li s-a părut puțin cam tare.

— Și profesorii la școală n-au aflat ?

— Bineînțeles. N-ai auzit nimic, papă ? Nu. Bănuiesc că s-a petrecut pe cînd erai în Abisinia. Directorul avea de gînd să mă exmatriculeze, dar i-am explicat că domnul Joyce este un mare scriitor și prietenul meu personal, așa că, în cele din urmă, mi-a spus că nu-mi dă cartea înapoi, că o trimite acasă, iar eu i-am promis să-l întreb și pe el înainte de a începe să le citesc băieților vreo altă carte sau de a încerca să le explic vreun clasic. La început, pe cînd era gata-gata să mă dea afară, crezuse că am o minte înclinată spre lucruri

urîte. Dar nu e așa, papà. Nu-s mai pornit spre lucruri urîte decît oricare altul.

— Și a trimis cartea acasă ?

— Da, bineînțeles. Voia s-o confișteze, dar i-am explicat că era ediție princeps și că domnul Joyce îți scrisese pe ea o dedicație și că nu putea să mi-o confișteze pentru că nici nu era a mea. Cred că a fost foarte dezamăgit că nu putea să mi-o confișteze.

— Cînd pot citi și eu cartea aia a domnului Joyce, papà ? întrebă Andrew.

— Trebuie să mai treacă multă vreme, pînă atunci.

— Dar Tommy a citit-o.

— Tommy e prietenul domnului Joyce.

— Ce v-am spus eu, băieți, că-s prieten cu el, sublinie tînărul Tom. Papà, pe Balzac nu l-am cunoscut, așa-i ?

— Nu. A trăit în altă epocă.

— Nici pe Gautier ? Am găsit acasă două cărțoaie scrise de el. *Povestiri ciudate și Domnișoara de Maupin*. Nu înțeleg nimic din *Domnișoara de Maupin*, dar acum o citesc din nou și încerc să înțeleg și e grozavă. Dar dacă aceștia n-au fost prietenii noștri, cred că o să mă exmatriculeze dacă mai citesc din cărțile lor și băieților.

— Cum sînt cărțile alea, Tommy ? întrebă David.

— Minunate. Amîndouă o să-ți placă.

— De ce nu-l întrebi și pe director, dacă e bine să le citești și băieților din ele ? întrebă Roger. Cărțile acelea sînt mai bune decît cele pe care pun mîna băieții așa de capul lor.

— Nu, domnule Davis. Nu cred că-i bine să-l întreb. Iar o să ajungă la concluzia că am mintea înclinată spre lucruri urîte. Și, în plus, nici pentru băieți nu va fi același lucru ca în cazul în care cei doi ar fi fost prietenii mei. Și nici nu prea am priceput eu mare lucru din *Damnișoara de Maupin* ca să le pot explica ceva și nici n-aș avea aceeași autoritate să le-o explic ca atunci cînd mă puteam baza pe prietenia domnului Joyce.

— Tare aș fi vrut să aud și eu cum explicai, spuse Roger.

— Nu era mare brînză, domnule Davis. Era ceva tare primitiv. Nu v-ar fi interesat. Doar înțelegeți partea aceea cît se poate de bine, nu-i așa ?

— Destul de bine.

— Dar mi-ar fi plăcut să-i fi cunoscut și pe Balzac și Gautier, și să fi fost prietenii noștri, așa cum era domnul Joyce.

— Și eu aș fi vrut spuse Thomas Hudson.

— Cu toate astea am cunoscut cîțiva scriitori buni, așa-i ?

— Bineînțeles, răspunse Thomas Hudson.

Era plăcut și cald în nisip, și simțea cum îl cuprinde un fel de moleșeală după ce lucrase atît, și era fericit. Cînd îi auzea pe băieți vorbind, se simțea foarte fericit.

— Haideți, să intrăm în apă și să înotăm, și după aceea la masă, spuse Roger. Se face tare cald.

Thomas Hudson îi urmări cu privirea. Înotînd domol, cei patru se îndreptau spre larg, unde apa era verde, trupurile proiectîndu-și umbrele pe nisipul alb și curat, trupuri lunecînd înainte, umbre alungite pe nisip sub unghiul mic al razelor de soare, brațe bronzate ridicîndu-se și apoi afundîndu-se, palme tăind apa, apucînd-o și împingînd-o înapoi, picioarele bătînd ritmic, capetele sucindu-se ca să îngăduie gurii să tragă aer în piept, să răsufle ușor, neobosit. Thomas Hudson stătea și-i urmărea cu privirea cum înotau spre larg, în direcția în care bătea și vîntul, și-i erau foarte dragi toți patru. Se gîndi că ar trebui să-i picteze înotînd, cu toate c-ar fi fost tare greu de realizat. Avea să încerce totuși în vara asta.

Îi era prea lene ca să înoate, deși știa că ar fi trebuit și, în cele din urmă, intră în mare, simți apa rece adusă de briză, înviorătoare, cum îi cuprinde picioarele încinse de soare, o simți rece la despicătura picioarelor și, apoi, făcîndu-și vînt înainte, în fluviul acela oceanic, porni înot spre larg, ieșindu-le în întîmpinare celor care se întorceau. Fiind cu capul la același nivel cu ale lor, tabloul era acum altul, modificat și de faptul că ceilalți, îndreptîndu-se spre țărm, înotau împotriva brizei și curentul le cam dădea de furcă atît lui Andrew cît și lui David, care înotau mai neîndemînatic. Imaginea că ar fi fost patru animale marine, pe care i-o făcuseră la început, se șterse. Spre larg merseseră frumos și ritmic, dar acum cei doi băieți mai mici înotau

greu împotriva vîntului și valurilor. Nu era un neajuns deosebit de mare, dar destul ca să spulbere iluzia că se simțeau în apă ca în mediul lor, așa cum păreau să se simtă cînd ieșiseră în larg. Erau două imagini diferite și probabil cea de-a doua era mai adevărată. Cei cinci înotători ieșiră pe plajă și se îndreptară spre casă.

— Uite, de aceea îmi place mie mai mult să mă scufund, spuse David. Nu mai trebuie să-ți bați capul cu respirația.

— De ce nu te duci în după-amiaza asta cu papă și cu Tommy să pescuiți sub apă ? îi spuse Andrew. Eu stau pe mal cu domnul Davis.

— Domnule Davis. dumneavoastră nu vreți să vă duceți ?

— Prefer să stau pe țărm.

— Să nu rămîneți numai din cauza mea, spuse Andrew. Eu am ce face. Dar mi-a trecut nu știu cum prin minte că o să stați la mal.

— Bănui că am să stau la mal, spuse Roger. Poate că am să mă întind și cu pe undeva și să citesc.

— Domnule Davis. nu-l lăsați să vă joace cum vrea. Să nu-l lăsați să vă încinte.

— Parcă aș avea chef să stau mai degrabă la mal, spuse Roger.

Ajunseră pe terasă și toți își puseră pantaloni scurți. Joseph aduse un castron cu salată de moluște. Băieții se apucară să mănînce și Tommy bău o sticlă de bere. Thomas Hudson se lăsase pe spătarul scaunului, iar Roger ținea *shaker*-ul.

— După masă mă cam pălește moțăiala. spuse.

— Hm, o să vă simțim lipsa, mărturisi tînărul Tom Mă bate gîndul să rămîn și eu la țărm.

— Haide, Tom, stai și tu cu noi la mal, spuse Andrew. Lasă-i numai pe papă și pe David să se ducă.

— Dar să știi că nu mă apuc să-ți prind mingile, îi spuse tînărul Tom.

— Nici nu vreau să prinzi tu. Am găsit eu un băiat negru care s-o facă.

— De ce vrei să ajungi aruncător la base-ball ? îl întrebă Tommy. N-o să fii niciodată destul de voinic.

— Am să fiu la fel de voinic ca Dick Rudolf și Dick Kerr.

— Cine-or mai fi și ăștia ? mormăi tînărul Tom.

— Știți numele vreunui jocheu ? îl întrebă David în șoaptă pe Roger.

— Earl Sande.

— O să fii la fel de voinic ca Earl Sande. îi spuse David.

— Ah, du-te o dată la pescuitul tău subacvatic, spuse Andrew. Eu am să fiu prietenul domnului Davis. așa cum a fost Tom prietenul domnului Joyce. Da, domnule Davis ? Apoi la școală am să pot spune : „Cînd eu și cu domnul Davis ne petreceam vara pe o insulă la tropice și el scria toate povestirile acelea deocheate, iar tatăl meu picta tablourile acelea cu doamne goale pe care le-ați văzut cu toții". Papă, nu-i așa că le pictezi goale ?

— Uneori. Dar sînt destul de întunecate la culoare.

— Oh, Doamne, exclamă Andrew. Nu-mi pasă mie de culoare. Tom n-are decît să și-l păstreze pe domnul Joyce.

— Ești prea timid ca să te uiți la ele. îi spuse David.

— S-ar putea, dar am să mă învăț.

— Un nud de-al tatei ar fi nimic pe lîngă capitolul acela al domnului Joyce, spuse tînărul Tom. Numai pentru că ești abia un țînc, ți se pare ție că un nud e ceva atît de grozav.

— Foarte bine. Dar să știi că mie îmi place domnul Davis, cu ilustrațiile făcute de tata. La școală cineva spunea că povestirile domnului Davis sînt deocheate rău de tot.

— În regulă. Și mie îmi place domnul Davis. Eu sînt un vechi, vechi prieten de-al domnului Davis.

— Și al domnului Picasso, și al domnului Braque, și al domnului Miro, și al domnului Masson, și al domnului Pascin, spuse Thomas Hudson. Pe toți i-ai cunoscut.

— Și al domnului Waldo Peirce, adăugă tînărul Tom. Vezi tu, Andy, băiețaș, n-ai cum cîștiga. Ai început prea tîrziu. N-ai cum cîștiga. Pe vremea cînd stăteai în Rochester, și chiar cu ani de zile înainte de a te fi născut, eu și papă băteam lumea mare. Probabil că i-am cunoscut pe cei mai mulți dintre marii pictori în viață. Mulți din ei au fost chiar prietenii mei buni.

— Da' și eu trebuie să încep odată și odată, spuse Andrew. Și încep cu domnul Davis. Nici nu trebuie să scrieți povestiri din alea deocheate, domnule Davis. Am să scornesc și eu la fel cum scornește și Tommy. Spuneți-mi ceva cumplit, ce-ați făcut dumneavoastră vreodată, și am să spun că eram și eu de față cînd s-a întîmplat.

— La naiba, eu nu scornesc lucrurile în chipul ăsta, spuse tînărul Tom. Cîteodată papà sau domnul Davis îmi mai împrospătează memoria. Dar eu am făcut parte și am fost martor la o întreagă epocă în pictură și literatură, și dacă ar fi nevoie aș putea să-mi scriu memoriile chiar acum, atît cît știu.

— Vezi că ai cam luat-o razna, Tommy, îi spuse Andrew. Mai bine ai avea grijă.

— Să nu-i povestiți nimic, domnule Davis, spuse tînărul Tom. Lăsați-l să pornească și el de la zero cum am pornit și noi.

— Lasă asta în seama domnului Davis și a mea, spuse Andrew. Nu te băga tu.

— Papà, mai povestește-mi și despre alți prieteni de-ai mei, reluă tînărul Tom. Știu că i-am cunoscut și că adesea eram prin cafenele împreună, dar aș vrea să aflu despre ei și alte lucruri, mai precise. Așa ca cele pe care le știu despre domnul Joyce, să zicem.

— Îți mai aduci aminte de domnul Pascin ?

— Nu. Nu prea. Cum arăta ?

— Nu poți să ai pretenția că ți-a fost prieten, dacă nici măcar nu-ți aduci aminte de el, spuse Andrew. Crezi că peste cîțiva ani eu n-am să fiu în stare să-mi amintesc cum arăta domnul Davis ?

— Taci din gură, îi spuse tînărul Tom. Vorbește-mi despre el, te rog, papà.

— Domnul Pascin făcea de obicei niște desene care ar putea ilustra foarte bine părțile acelea care ți-au plăcut ție din cartea domnului Joyce.

— Chiar ? Ah, ar fi strașnic.

— Stăteai de obicei cu el la cafenea și uneori se apuca să-ți facă portretul pe șervețele de masă. Era mic de statură, foarte sever și foarte ciudat. Umbla cu o pălărie melon mai tot timpul și era un pictor minu-

nat. Se purta totdeauna de parcă ar fi știut un mare secret, de parcă atunci l-ar fi aflat și l-ar fi amuzat. Uneori asta îl făcea foarte fericit, uneori însă ajungea tare nenorocit din aceeași pricină. Dar totdeauna puteai spune că știa un secret și că asta îl distra grozav.

— Și care era secretul ?

— Ah, beția și drogurile și secretul despre care domnul Joyce ne arătă că știe totul în ultimul capitol al cărții sale, și cum să picteze frumos. Putea picta mai bine decît oricine pe vremea aia și asta făcea parte din secretul lui, dar nu-i păsa. Credea că nu-i pasă de nimic, dar de fapt îi păsa.

— Era rău ?

— Oh, da. Era tare rău și asta era o parte din secretul lui. Îi plăcea să fie rău și nu avea remușcări.

— Eu și cu el eram prieteni buni ?

— Foarte buni. Avea obiceiul să-ți spună „monstrule".

— Strașnic, exclamă tînărul Tom fericit. „Monstrul".

— Avem cumva tablouri de-ale domnului Pascin, papă ? întrebă David.

— Vreo cîteva.

— L-a pictat vreodată pe Tommy ?

— Nu. De obicei îi făcea lui Tommy cîte un desen, mai ales pe șerveţelele de masă și pe marmura meselor de cafenea. Îi spunea „cumplitul monstru de pe malul stîng care nu iartă berea".

— Notează-ți titlul ăsta, Tommy, îi spuse David.

— Domnul Pascin avea și el o minte înclinată spre lucruri deocheate ? întrebă tînărul Tom.

— Cred că da.

— Nu știi exact ?

— Cred că puteai zice despre el că era înclinat spre astfel de lucruri. Cred că și asta făcea parte din secretul lui.

— Dar domnul Joyce nu era așa.

— Nu, îi răspunse Thomas Hudson. Nu cred că era așa.

— Domnule Davis, aveți gînduri deocheate ? îl întrebă Tommy ?

— N-aș zice.

— E bine atunci, spuse tînărul Tom. Eu i-am spus directorului că nici papà, nici domnul Joyce nu au gînduri deocheate, iar acum îi pot spune același lucru despre domnul Davis, dacă mă întreabă. Îi cam intrase bine în cap că mă preocupă gîndurile astea deocheate. Dar eu nu eram speriat. Pentru că la noi la școală era și un băiat din ăsta și se vedea cît de colo diferența dintre el și mine. Care era numele mic al domnului Pascin ?

— Jules.

— Și cum se scrie ? întrebă David.

Thomas Hudson îi spuse.

— Și ce s-a întîmplat de atunci cu domnul Pascin ? întrebă tînărul Tom.

— S-a spînzurat.

— Ah ! făcu Andrew.

— Bietul domn Pascin ! îl pomeni Tom, binecuvîntîndu-i amintirea. Diseară am să mă rog pentru el.

— Eu am să mă rog pentru domnul Davis, spuse Andrew.

— Și nu uita s-o faci cît mai des, adăugă Roger.

VI

În seara aceea, după ce copiii s-au dus la culcare, Thomas Hudson și Roger Davis au mai rămas în camera cea mare, stînd de vorbă. Marea fusese prea agitată pentru un pescuit subacvatic ca lumea, așa că după cină băieții au ieșit cu Joseph în larg la pescuit de snapperi cu undița. S-au întors frînți de oboseală și fericiți, au spus noapte bună și s-au dus la culcare. Cei doi bărbați i-au mai auzit sporovăind o vreme, dar curînd copiii au adormit.

Lui Andrew îi era frică de întuneric, ceilalți băieți știau, dar niciodată n-au rîs de el.

— De ce crezi că i-o fi frică de întuneric ? întrebă Roger.

— Nu știu, răspunse Thomas Hudson. Tie nu ți-a fost niciodată frică de întuneric ?

— Nu cred.

— Mie da, spuse Thomas Hudson. Crezi că asta are vreo semnificație ?

— Nu știu, spuse Roger. Nu mi-a fost teamă decît de moarte și ca fratele meu să nu pățească ceva ?

— N-am știut că ai un frate. Unde-i acum ?

— A murit, răspunse Roger.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. S-a întîmplat pe cînd eram niște puști.

— Era mai mare decît tine ?

— Cu un an mai mic.

— Dar ce-a pățit ?

— S-a răsturnat o canoe cu noi.

— Cîți ani aveai ?

— Vreo doisprezece.

— Dacă nu vrei, nu mai vorbi despre asta.

— Nu cred că mi-a priit prea mult, spuse Roger. Chiar n-ai știut nimic ?

— Nimic.

— Foarte multă vreme am crezut că toată lumea știa despre asta. Cînd ești abia un țînc e tare ciudat. Apa era groaznic de rece și s-a dus la fund. Dar nenorocirea mai mare a fost că eu am ieșit la mal și el nu.

— Oh, Roger, sărmanul de tine.

— Nu, replică Roger. Dar eram prea mic ca să învăț treaba asta. Și apoi îl iubeam tare mult și totdeauna îmi fusese teamă să nu pățească ceva. Apa era la fel de rece și pentru mine. Dar n-am putut să spun asta.

— Și unde s-a întîmplat nenorocirea ?

— În statul Maine. Nu cred că tata mi-a iertat-o vreodată, deși a încercat să înțeleagă. De atunci n-a fost zi în care să nu fi dorit să fi fost eu în locul fratelui meu. Și nu-i chiar o mare fericire.

— Cum îl chema pe fratele tău ?

— Dave.

— Drace ! De-aia n-aveai chef să te duci azi după-amiază la pescuit subacvatic ?

— Bănui că da. Dar la două zile o dată tot mă duc. Nu scapi niciodată de treburile astea, totuși.

— Ești destul de mare ca să nu mai vorbești în felul ăsta.

— Am încercat și m-am afundat după el. Dar n-am reușit să-l găsesc, spuse Roger. Apa era prea adîncă și cumplit de rece.

— David Davis, spuse Thomas Hudson.

— Da. În familia noastră primul născut e botezat Roger și al doilea David.

— Roger, sînt sigur că ai trecut peste asta.

— Nu, replică Roger. Nu treci niciodată peste una ca asta și mai curînd sau mai tîrziu trebuie să-i vorbesc cuiva despre ea. Mi-e rușine, așa cum mi-e rușine de bătaia de pe doc.

— În cazul ăsta n-aveai de ce să-ți fie rușine.

— Ba da. Ți-am mai spus o dată. Hai să n-o mai luăm de la capăt.

— Bine, bine.

— N-am de gînd să mă mai bag în nici o bătaie. Niciodată. Tu nu te bați niciodată și doar știi să te bați la fel de bine ca și mine.

— Nu chiar la fel de bine. Dar mi-am pus în gînd să nu mă iau la bătaie.

— N-am să mă mai bat și am să caut să fac ceva ca lumea și am să mă las de scris rahaturi.

— E cel mai frumos lucru pe care te-am auzit spunîndu-l vreodată, replică Thomas Hudson.

— Crezi c-aș fi în stare să scriu ceva care să aibă valoare ?

— Poți încerca. De ce te-ai lăsat de pictură ?

— Pentru că nu mă mai puteam amăgi singur mai departe. Și nici cu scrisul nu mă mai pot amăgi.

— De fapt, ce-ai de gînd să faci ?

— Să-mi găsesc undeva un loc și să scriu un roman cinstit, bun, atît cît sînt eu în stare să scriu.

— De ce nu rămîi aici să scrii ? Poți să rămîi mai departe aici după ce pleacă băieții. Cosmelia aia a ta se încinge prea tare ca să poți scrie.

— Nu te deranjez prea mult ?

— Nu, Roger. Și eu mă simt singur, știi. Nu poți fugi mereu de toate. Sună a predică. Uite, o las baltă.

— Nu. Zi mai departe. Am nevoie.

— Dacă tot ai de gînd să te apuci de lucru, apucă-te aici.

— Nu crezi că ar fi mai bine să mă duc undeva în vest și să mă apuc de lucru ?

— Orice loc e bun. Totul e să nu fugi de el.

— Nu. Nu, nu orice loc e la fel de bun, obiectă Roger. Eu știu. La început sînt bune toate, dar după aceea devin insuportabile.

— Da, bineînțeles. Dar deocamdată aici e un loc bun. Poate că n-are să fie mereu. Dar acum e grozav. Cînd termini cu treaba, ai cu cine sta de vorbă, și eu așijderea. N-o să ne stînjenim unul pe altul și-ți poți roade unghiile în voie.

— Crezi cu adevărat că-s în stare să scriu un roman cît de cît acătării ?

— N-o să reușești niciodată dacă nu încerci. Uite, în seara asta mi-ai povestit un roman afurisit de bun, numai să vrei să-l scrii. Uite, începe chiar cu canoea...

— Și cu ce termin ?

— Ai să vezi tu ce mai scrii după canoe.

— La dracu, exclamă Roger. Sînt atît de stricat că, de vorbesc de-o canoe, atunci mai adaug și o frumoasă indiancă peste care nimerește bineînțeles tînărul Jones — aflat în drum spre colonie ca să-i prevină pe oameni că vine Cecil B. de Mille — în vreme ce stă agățat cu o mînă de niște vițe care atîrnă peste rîu, cu cealaltă ține credincioasa sa flintă „Bătrîna Betsy", iar frumoasa indiancă glăsuiește : „Iote, tu ești Jones. atunci ne putem apuca de dragoste în vreme ce șubreda noastră barcă plutește la vale spre cascada ce are să se numească într-o zi Niagara".

— Nu, îi spuse Thomas Hudson. N-ai decît să vorbești despre canoe și despre apa rece a lacului și despre fratele tău mai mic...

— David Davis. De unsprezece ani.

— Și tot ce-a mai urmat. Și apoi despre ce s-a mai întîmplat mai departe, pînă la sfîrșit.

— Nu-mi place sfîrșitul, spuse Roger.

— Nu cred să-i placă cuiva cu adevărat, spuse Thomas Hudson. Dar sfîrșitul vine întotdeauna.

— Mai bine zic să lăsăm baltă discuția asta, spuse Roger. Sînt în stare chiar să încep să mă gîndesc la

romanul acela. Tommy, de ce e o plăcere să pictezi ca lumea, iar să scrii ca lumea un chin ? De pictat n-am pictat niciodată ca lumea. Dar era o plăcere să pictez chiar și așa cum pictam eu.

— Nu știu, spuse Thomas Hudson. Poate că atunci cînd te apuci de pictat, tradiția și linia picturii e mai limpede și sînt mai mulți oameni care te ajută. Chiar și atunci cînd te rupi de linia dreaptă a marii picturi, ea e totuși acolo și te ajută.

— Cred că mai e și altceva : faptul că de pictură se apucă oameni mai de ispravă, spuse Roger. Dacă aș fi fost un individ destul de bun, poate că aș fi ajuns un pictor bun. Poate însă că sînt o bestie prea afurisită ca să devin un scriitor bun.

— E cea mai proastă și mai exagerată simplificare pe care am auzit-o vreodată.

— Așa fac eu întotdeauna, simplific exagerat, se apără Roger. E unul dintre motivele pentru care nu ajung niciodată să fiu afurisit de bun.

— Hai să mergem la culcare.

— Eu rămîn să mai citesc puțin, spuse Roger.

Toți dormeau zdravăn și nici Thomas Hudson nu se trezi cînd veni și Roger noaptea tîrziu pe veranda unde se culcaseră.

După micul dejun vîntul abia adia, pe cer nu era fir de nor, și se apucară să se pregătească pentru pescuitul subacvatic din ziua aceea.

— Veniți și dumneavoastră, nu-i așa, domnule Davis ? îl întrebă Andrew.

— Vin negreșit.

— Bine, spuse Andrew. Mă bucur.

— Tu cum te simți, Andrew ? îl întrebă Thomas Hudson.

— Cam speriat, răspunse Andrew. Ca de obicei. Dar dacă merge și domnul Davis, nu mai mi-e atît de frică.

— Să nu te lași niciodată prins de frică, spuse Roger. Nu ajută la nimic. Tatăl tău mi-a spus asta.

— Așa se spune, răspunse Andrew. Așa se spune întotdeauna. Dar David e singurul băiat pe care-l știu să aibă o minte ce nu se lasă prinsă de spaimă.

— Mai taci din gură, făcu David. Totdeauna ești creația propriilor tale închipuiri.

— Eu și cu domnul Davis ne lăsăm totdeauna pradă spaimei, spuse Andrew. Poate din cauza inteligenței noastre superioare.

— Davy, ai să fii cu băgare de seamă, da ? îi puse în vedere Thomas Hudson.

— Bineînțeles.

Andrew se uită la Roger și ridică din umeri.

VII

În larg, lîngă recifuł unde se duseră în ziua aceea la pescuit subacvatic, se afla vechea epavă de fier a unui vapor ce se rupsese în două și, chiar și la maree înaltă, cazanele sale ruginite se ridicau încă deasupra apei. În ziua aceea bătea un vînt dinspre sud, și Thomas Hudson ancoră la adăpostul unei porțiuni de recif, nu chiar lîngă el, iar Roger și băieții își pregătiră măștile de scufundare și harpoanele. Harpoanele erau foarte rudimentare, de toate felurile, făcute după cum îi mînase gîndul pe Thomas Hudson și pe fiecare dintre băieți, în parte. Joseph venise și el ca să tragă la ramele bărcuței. Îl luase pe Andrew și se îndreptară spre recif, în vreme ce ceilalți își făcură vînt peste bord și porniră înot.

— Papă, tu nu vii ? strigă David tatălui său care stătea pe duneta iahtului de pescuit.

Ovalul acela de sticlă sub care i se vedeau ochii, nasul și fruntea, cu marginile de cauciuc care intrau în carne sub nas, pe obraji, pe frunte, apăsate strîns de o curea din cauciuc prinsă la ceafă, îl făcea să arate ca unul din personajele comicsurilor pseudoștiințifice.

— Vin și eu mai tîrziu.

— Dar să nu întîrzii prea mult, că speriem tot peștele.

— Recifuł e mare. N-o să dați voi iama peste tot.

— Dar știu eu două cotloane minunate, dincolo de cazanele alea. Am dat peste ele în ziua cînd am venit. Erau atît de netulburate și doldora de pește, că le-am lăsat pentru vremea cînd aveam să fim cu toții aici.

— Da, îmi aduc aminte. Vin și eu cam peste un ceas.

— Atunci nu mă ating de ele pînă nu vii, spuse David și începu să înoate după ceilalți, ținînd în mîna dreaptă harponul de șase picioare lungime, dintr-un lemn tare, cu un vîrf cu doi dinți pentru străpuns peștele, bine prins de mîner cu o bucată de fir gros de pescuit.

Înota cu fața în apă, cercetînd fundul prin sticla măștii. Era un puști făcut pentru viața subacvatică și, cum era și atît de bronzat și înota arătîndu-și numai ceafa udă din apă, lui Thomas Hudson îi amintea mai mult decît oricînd de-o vidră.

Îl petrecu cu privirea în vreme ce înota, folosindu-se numai de brațul stîng și de picioarele lungi care băteau ritmic, domol apa, și-și scotea din cînd în cînd puțin fața din apă, și de fiecare dată pentru o perioadă tot mai îndelungată decît te-ai fi așteptat. Roger și băiatul cel mai mare, care înotau spre larg cu măștile ridicate pe frunte, ajunseseră acum departe. Andrew și Joseph erau în dreptul recifului, în barcă, dar Andrew nu sărise încă în apă. Bătea doar o ușoară adiere, iar valurile se loveau ușor de recif făcînd spumă, scoțînd în evidență cafeniul recifului și albastrul închis al apei din cealaltă parte.

Thomas Hudson coborî în cabina bucătăriei, unde Eddy curăța cartofi deasupra unei găleți pe care o ținea între genunchi. Se uita prin hubloul bucătăriei spre recif.

— Băieții n-ar trebui să se împrăștie peste tot, spuse el. Ar trebui să se țină pe lîngă bărcuță.

— Crezi că poate să treacă ceva încoace peste recif ?

— Mareea e destul de înaltă. Astea-s mareе de primăvară.

— Apa e afurisit de limpede, spuse Thomas Hudson.

— Creaturi nenorocite în oceanul ăsta, spuse Eddy. Oceanul prin părțile astea e neîndurător, mai ales dacă se împrăștie izul de pește rănit.

— Pînă acum n-au prins nici un pește.

— Dar o să prindă acuș-acuș. Ar trebui să ducă peștii aceia drept la barcă, înainte ca izul de pește sau de sînge să se împrăștie odată cu mareea.

— Mă duc eu la ei înot.

— Nu. Mai bine strigă la ei să se țină aproape unii de alții și să ducă peștii la barcă.

Thomas Hudson urcă pe munte și-i strigă lui Roger ce-i spusese Eddy. Acesta ridică harponul în sus, clătinîndu-l dintr-o parte în alta, în semn că înțelesese. Eddy veni în cockpit cu oala plină de cartofi într-o mînă și cu cuțitul în cealaltă.

— Du-te și ia pușca aia strașnică, aia mică și strașnică, și urcă-te pe acoperișul cîrmei, domnule Tom. Mie nu-mi prea place treaba asta. Nu-mi place să-i văd pe băieții ăia acolo în curentul fluxului. Sîntem prea aproape de adevăratul ocean.

— Hai să-i aducem la bord.

— Nu. Poate că doar m-au apucat pe mine pandaliile. Am avut o noapte proastă. Mi-s dragi de parcă ar fi băieții mei și îmi fac afurisit de multe griji pentru ei.

Puse jos oala cu cartofi.

— Stai că-ți spun eu acum ce-i de făcut. Pornește motorul și eu trag ancora sus și ne ducem mai aproape de recif și ancorăm acolo. Cu fluxul și vîntul ăsta n-o să ajungă pe recif. Hai să ducem vasul mai aproape.

Thomas Hudson porni motorul cel mare și se duse pe puntea de comandă unde erau instrumentele de manevră. Eddy ridică ancora, iar el se uită înainte și-i vedea pe toți în apă și, în vreme ce-i urmărea cu ochii, David ieși de sub apă cu un pește care se zbătea în harpon și pe care-l ținea sus și Thomas Hudson îl auzi cum strigă după barcă.

— Îndreapt-o cu botul chiar spre recif, strigă Eddy, de la prova unde ținea de ancoră.

Thomas Hudson înaintă încet pînă ce aproape atinse recifuI, de unde vedea vîrfurile mari, maronii ale coralilor, aricii de mare, negri pe nisip, și gorgonele purpurii legănîndu-se odată cu curentul mareei. Eddy dădu drumul ancorei și Thomas Hudson porni înapoi folosindu-se de motor. Șalupa fu împinsă de curent mai departe și reficul rămase în urmă. Eddy filă parîma,

pînă cînd aceasta se întinse bine, şi atunci Thomas Hudson opri motorul, şi şalupa rămase pe loc legănîndu-se.

— Acum sîntem cu ochii pe ei, spuse Eddy de la prova. Nu mă pot stăpîni să nu-mi fac griji pentru puştii ăştia. Îmi strică şi afurisita asta de digestie. Şi-i tare nenorocită şi aşa.

— Rămîn eu aici şi mă uit la ei.

— Îţi dau şi arma acolo sus şi mă duc dracului la cartofii mei. Puştilor le place salata de cartofi, aşa-i ? Mai ales cum o facem noi. Drept ?

— Bineînţeles. Şi lui Roger. Pune ouă tari din belşug şi ceapă.

— Am eu grijă să nu se sfărîme nici cartofii. Uite puşca.

Cînd o apucă, Thomas Hudson simţi arma masivă şi grea în tocul ei dintr-o piele de oaie cu blana tunsă scurt, pe care o păstra îmbibată de ulei Fiend, ca s-o împiedice să prindă rugină în aerul acela de mare. Scoase arma apucînd-o de pat şi împinse tocul sub tenda punţii de comandă. Era o armă Mannlicher-Shoenauer 256, cu una dintre ţevile acelea vechi de optsprezece inci, a cărei vînzare fusese interzisă. Patul şi gîtul puştii ajunseseră maronii, ca miezul de nucă, de atîta ulei şi de atîta frecătură, iar ţeava, lustruită şi ca în atîtea luni de zile de purtat în suportul de la şa, lucea de ulei şi n-avea nici o pată de rugină. Partea patului de care-şi lipea faţa se netezise de la contactul cu propriul lui obraz, şi cînd trase închizătorul, se arătă încărcătorul rotativ plin de cartuşe pîntecoase, grele, în vîrf cu glontele lung şi subţire, în formă de creion, îmbrăcat aproape în întregime într-o cămaşă de metal, în afara unui minuscul vîrf de plumb.

Era într-adevăr o armă mult prea bună ca să ajungă pe o şalupă, dar Thomas Hudson ţinea atît de mult la ea şi arma asta-i aducea aminte de atîtea lucruri şi de atîţia oameni şi de atîtea locuri, încît îi plăcea s-o aibă cu el şi descoperise că în tocul acela din piele de oaie, îndată ce blana scurtă era îmbibată bine cu ulei Fiend, arma nu mai avea de suferit din pricina aerului sărat. Şi o armă e făcută ca să tragi cu ea, gîndi el, nu ca s-o ţii în toc, iar asta era cu adevărat o armă pe cinste,

cu care trăgeai ușor, cu care învățai ușor pe oricine cum se trage cu arma, și care prindea bine oricînd la bord. La distanță mică și medie, țintea mai bine cu arma aceea și avusese întotdeauna mai multă încredere în ea decît în oricare din celelalte arme pe care le avusese înainte, și încercă un fel de fericire acum cînd o scoase din toc, împinse închizătorul și bagă un cartuș pe țeavă.

Nava stătea aproape nemișcată, fără s-o clatine nici fluxul, nici briza, iar Thomas Hudson trecu cureaua puștii peste una din manetele comenzilor de pe puntea superioară, în așa fel încît să aibă arma la îndemînă, după care se întinse pe salteaua de plajă. Stătea tolănit pe burtă ca să se bronzeze pe spate și privea spre locul unde Roger și băieții se îndeletniceau cu pescuitul subacvatic. Se scufundau cu toții, rămîneau sub apă răstimpuri diferite și ieșeau afară să respire, pentru ca să dispară din nou, din cînd în cînd apărînd și cu cîte un pește în harpon. Joseph vîslea de la unul la altul ca să ia peștii din dinții harponului și să-i arunce în barcă. Îl auzea pe Joseph strigînd și rîzînd și vedea chiar și culorile strălucitoare ale peștilor, roșii, sau roșii cu pete maronii, sau roșii cu galben, sau cu dungi galbene, în vreme ce Joseph trăgea de ei ca să-i smulgă din harpon, sau îi scotea ușor și-i arunca la adăpost, sub locașul de la pupa bărcii.

— Eddy, dă-mi și mie ceva de băut, te rog, strigă Thomas Hudson, aplecîndu-se peste marginea punții.

— Ce să fie ? făcu Eddy ițindu-și scăfîrlia din cockpitul din față.

Avea pe cap vechitura lui de pălărie moale, și-și pusese o cămașă albă : ochii îi erau congestionați, iar pe buze se dăduse cu mercurocrom, după cum băgă de seamă Thomas Hudson.

— Ce-ai pățit la gură ? îl întrebă el.

— Ia, niște necazuri azi-noapte. Și m-am dat cu chestia asta. Arată rău ?

— Te face să arăți ca o tîrfă din vreo văgăună a insulei.

— O, Doamne ! exclamă Eddy. M-am dat cu treaba asta pe întuneric fără să mă uit ce fac. Pe bîjbîite. Vrei

să-ți dau ceva de băut, ceva cu apă de nucă de cocos ? Am făcut eu rost de niște apă din asta.

— Strașnic.

— Vrei un Green Isaac's Special ?

— Minunat. Fie un Special.

Cum stătea tolănit pe saltea, Thomas Hudson se afla cu capul în umbra pe care o arunca tenda asupra părții din față a punții superioare, unde erau și comenzile, iar cînd se arătă la pupa și Eddy cu paharele înalte cu băutura rece din gin, suc de chitră, apă de nuci de cocos verzi, și bucăți de gheață, amestecate cu bitter Angostura, exact cît trebuie ca să-i dea o culoare de un roz ruginiu, Thomas Hudson ținu băutura la umbră ca să nu se topească gheața, în vreme ce el cerceta mai departe întinsul mării.

— Băieții par să se descurce minunat, spuse Eddy. O să avem pește la cină.

— Și în afară de pește ce mai mîncăm ?

— Piure de cartofi cu pește. Și salată de roșii, bine-înțeles. Și ca antreu, salata aceea de cartofi.

— Sună minunat. Cum e cu salata de cartofi ?

— Încă nu s-au răcit cartofii, Tom.

— Eddy, ție îți cam place să gătești, nu-i așa ?

— Ai al dracului de multă dreptate cînd zici că-mi place să gătesc. Îmi place să merg cu barca și, îmi place să gătesc. În schimb, nu-mi plac deloc ciorovăielile și bătăile și necazurile de tot felul.

— Cînd ai dat de bucluc, de obicei te-ai descurcat destul de bine.

— Totdeauna am evitat încurcăturile astea, Tom. Uneori nu reușești să le eviți, dar am încercat întotdeauna.

— Și azi-noapte ce ți s-a mai întîmplat ?

— Nimic.

Nu avea chef să vorbească despre treaba aceea. Niciodată nu vorbea despre trecut atunci cînd îi amintea de prea multe necazuri.

— Bine, bine. Ce altceva mai avem de mîncare ? Fiindcă o să trebuiască să-i hrănim ca lumea. Băieții sînt în perioada de creștere.

— Acasă am făcut și o prăjitură și am adus-o încoace, și mai sînt și vreo două fructe de ananas proaspete, puse la gheață. Le tai eu felii.

— Minunat. Și peștele cum îl facem ?

— Oricum vrei. Să vedem mai întîi ce pește grozav au prins, și după aceea îl pregătim cum vor ei și tu și Roger. Uite, David tocmai a prins un snapper strașnic cu coadă galbenă. A mai prins unul, dar l-a scăpat. Ăsta-i ditamai borțosul. Dar e cam departe. Încă n-a pierdut peștele, dar Joe e al dracului de departe cu barca spre Andy.

Thomas Hudson lăsă paharul jos la umbră și se ridică în picioare.

— Ah, Doamne ! exclamă Eddy. Uite-l !

Dinspre larg, prin apa albastră, se ivi, ca o pînză maronie de bărcuță, dorsala înaltă, triunghiulară despicînd apa, împinsă de lovituri puternice de coadă, îndreptîndu-se spre scobitura de la marginea recifului unde băiatul cu masca pe față ținea peștele sus, afară din apă.

— Ah, Doamne ! exclamă Eddy. Ce bestie de rechin-ciocan. Doamne, Tom ! Doamne !

Mai tîrziu Thomas Hudson își aminti că primul lucru care-l impresionase fusese înălțimea dorsalei, felul cum venea rechinul adulmecînd într-o parte și-n alta ca un copoi care a prins mirosul vînatului, și felul cum tăia apa drept înainte și în același timp parcă șovăind.

Ridică arma și trase exact înaintea dorsalei. Glonțul trecu pe deasupra și stîrni un jet de apă, iar el își aminti că țeava era cleioasă de la ulei. Dorsala tăia apa drept mai departe, unduindu-se.

— Aruncă-i afurisitul acela de pește, ur Eăy ddl către David și sări de pe puntea de comandă în cockpit.

Thomas Hudson trase din nou, dar nimeri în urmă, stîrnind al jet de apă. Simți că i se face rău de la stomac, ca și cum l-ar fi apucat o gheară pe dinăuntru și acum l-ar fi strîns, și mai trase o dată. Cu toată grija și precizia de care era în stare. Fiind pe deplin conștient ce însemna glontele acela. Dar jetul de apă se ridică înaintea dorsalei. Dorsala tăia apa mai departe, cu aceeași mișcare înfiorătoare. Nu mai avea decît un

singur foc, nici un glonte de rezervă, iar rechinul era doar la treizeci de iarzi de băiat, și se apropia cu aceeași mișcare ce spinteca apa. David smulsese peștele din harpon și-l ținea în mînă, și-și ridicase masca pe frunte și se uita țintă spre rechinul care înainta.

Thomas Hudson se străduí să fie relaxat, dar neșovăielnic, se străduí să-și țină suflarea și să nu se gîndească la nimic altceva decît cum să tragă mai bine, să apese pe trăgaci și să țintească doar o idee înaintea și la baza dorsalei care acum înainta undulînd mai repede într-o parte și-n alta decît la început, cînd, deodată, auzi de la pupa rafalele automatului și văzu apa țîșnind peste tot în jurul dorsalei. Apoi automatul răpăi din nou într-o rafală scurtă și apa fu împroșcată pe o arie mai redusă, chiar la baza dorsalei. Cînd trase și el, răpăitul automatului izbucni din nou, într-o rafală scurtă și strînsă ; dorsala dispăru, apa începu să fiarbă și apoi cel mai mare rechin-ciocan pe care-l văzuse vreodată își arătă burta albă deasupra și pluti, zbătîndu-se nebunește pe fața mării, împroșcînd apa în lături ca un acvaplan. Pîntecele luci nerușinat de alb, gura se arătă mare, de un iard lățime, parcă zvîrlind un rînjet în înalturi, părțile proeminente și masive ale capului, cu ochi așezați în vîrf, se lăbărțau în afară, în vreme ce peștele se zbătea și luneca pe fața apei. Arma lui Eddy răpăi mai departe, sfîrtecînd albul acelui pîntec cu pete negre care se înroșiră înainte ca rechinul să se întoarcă și să se ducă la fund, și Thomas Hudson îl văzu răsucindu-se mereu în vreme ce dispărea în adînc.

— Adu-i o dată pe afurisiții ăia de țînci încoace, îl auzi el pe Eddy răcnind. Nu mai rabd treburi din astea.

Roger ajunsese iute înotînd la David, iar Joseph îl săltă pe Andy în barcă și apoi vîsli spre ceilalți doi.

— Fir-ar să fie ! exclamă Eddy. Ai mai pomenit vreodată un rechin ca ăsta ? Mulțumesc Domnului că atunci cînd se îndreaptă spre pradă își arată spinarea afară. Bestiile astea sînt totdeauna deasupra. L-ai văzut cum se ducea ?

— Dă-mi o cutie de cartușe, spuse Thomas Hudson. Tremura și simțea un fel de gol pe dinăuntru.

— Veniți încoace ! strigă el.

Înotau pe lîngă barcă și Roger tocmai îl împingea pe David, ajutîndu-l să treacă peste copastie.

— Acum pot pescui liniștiți cu undița, spuse Eddy. Toți rechinii din ocean o să se îndrepte acum spre ăsta. O să convoace tot oceanul. L-ai văzut cînd s-a întors pe spate, Tom, și apoi zvîrcoleala aia afurisită? Doamne, ce rechin! Dar pe puști l-ai văzut cu peștele în mînă gata pregătit să-l arunce? Uite, ăsta-i Davy al meu. Ah, dragul de Davy.

— Mai bine să vină încoace.

— Bineînțeles. Spuneam și eu așa. Or să vină încoace. Nu-ți face griji că n-or să vină.

— Doamne, a fost o treabă cumplită. De unde ai făcut rost de arma aia?

— Comisarul a cam făcut gălăgie că aveam arma la țărm, așa că am pus-o la păstrare în lada mea de sub cușetă.

— Dar știu că te pricepi să tragi cu ea.

— La dracu! Cine nu poate trage cînd vede rechinul că se îndreaptă spre dragul de Davy, care stă liniștit și așteaptă cu peștele în mînă ca să-l arunce? Și se uită fără să clipească în partea din care vine rechinul. Drace, n-o să mă supăr de n-o să mai văd nimic de-acum înainte în afurisita asta de viață.

Se suiră pe iaht trecînd peste bord, direct din barcă. Puștii erau uzi și foarte emoționați, iar Roger deosebit de tulburat. Se duse la Eddy și-i strînse mîna, iar Eddy îi spuse:

— N-ar fi trebuit să le îngăduim să intre în apă pe un flux ca ăsta.

Roger scuturâ din cap și-l cuprinse pe Eddy cu brațul.

— E vina mea, spuse Eddy. Eu îs născut aici. Tu ești străin de locurile astea. Nu era vina ta. Era numai răspunderea mea.

— Și ai fost la înălțimea răspunderii, îi spuse Roger.

— La dracu! exclamă Eddy. De la distanța asta nimeni nu putea să nu-l nimerească.

— Dave, îl puteai vedea? întrebă Andy cu deosebită politețe.

— Numai dorsala, chiar pînă la sfîrșit. Și l-am văzut și înainte de a-l nimeri Eddy. Și s-a dus la fund și apoi a ieșit la suprafață cu burta în sus.

Eddy îl ștergea cu un prosop, și Thomas Hudson putea să vadă cum pe picioare, pe spate și pe umeri mai avea încă pielea ca de găină.

— N-am văzut niciodată ceva mai grozav ca atunci cînd a țîșnit din apă și a pornit-o cu burta în sus, spuse tînărul Tom. În lumea asta n-am văzut nimic mai grozav.

— Nici n-ai să mai vezi multe ca asta, îi spuse taică-său.

— Trebuie să fi avut vreo mie o sută de livre, spuse Eddy.

— Nu cred să existe un rechin-ciocan mai mare ca ăsta. Doamne, Roger, ai văzut ce dorsală avea ?

— Am văzut-o, spuse Roger.

— Crezi că-l mai putem scoate ? întrebă David.

— La dracu, nu, spuse Eddy. S-a dus la fund răsucindu-se și zvîrcolindu-se pînă dracu știe unde. S-a dus la optzeci de brațe adîncime și tot oceanul o să se ospătcze din el. Chiar acum îi convoacă pe toți.

— Aș fi vrut să-l putem scoate, spuse David.

— Potolește-te, Davy, băiatule. Pielea ți-e încă toată ca de găină.

— Dave, ți-a fost tare teamă ? îl întrebă Andy.

— Da, îi răspunse David.

— Și ce aveai de gînd să faci ? îl întrebă Tom cu foarte mult respect.

— Să-i arunc peștele. spuse David și, în vreme ce Thomas Hudson se uita la el, un fior brusc făcu să-i apară pielea de găină pe umeri. Și apoi aveam de gînd să-l izbesc drept în bot cu harponul.

— Ah ! Drace, exclamă Eddy și se întoarse într-o parte cu prosopul în mînă. Roger, ce vrei să bei ?

— Ai niște cucută ? îl întrebă Roger.

— Roger, las-o baltă, îi spuse Thomas Hudson. Toți eram responsabili.

— Iresponsabili.

— S-a terminat.

— Bine.

— Am să pregătesc ceva de băut cu gin, spuse Eddy. Cînd s-a stîrnit balamucul, Tom tocmai se pregătea să bea un gin.

— Şi acum mai e acolo sus.

— Nu mai e bun de nimic, spuse Eddy. Îţi fac eu unul proaspăt.

— Eşti grozav, Davy, îi spuse tînărul Tom, foarte mîndru de el. Stai să vezi cînd am să le povestesc tărăşenia băieţilor la şcoală.

— N-or să te creadă, spuse David. Dacă vin şi eu acolo, să nu le spui nimic.

— De ce ? întrebă tînărul Tom.

— Nu ştiu nici eu, spuse David, după care începu să plîngă ca un ţînc. La naiba, n-aş răbda să nu creadă că-i adevărat.

Thomas Hudson îl trase spre el, îl ţinu în braţe cu capul lipit de pieptul lui, în vreme ce ceilalţi doi băieţi se întoarseră privind în altă parte ; Roger îşi feri şi el privirea, iar Eddy se arătă cu trei pahare în mînă, cu degetul mare într-unul din ele. Thomas Hudson era convins că în cabină mai dăduse unul pe gît.

— Ce s-a întîmplat, Davy ? îl întrebă el.

— Nimic.

— E-n regulă, spuse Eddy. Aşa îmi place să te aud vorbind, parşiv ce eşti. Hai jos şi nu te mai smiorcăi şi lasă-l pe taică-tu să-şi bea paharul.

David rămase în picioare, foarte ţeapăn.

— Cînd e flux scăzut, se poate pescui fără bătaie de cap prin părţile astea ? îl întrebă el pe Eddy.

— Atunci nu te deranjează nimeni, îi răspunse Eddy. E drept că sînt şi murene, dar din larg nu mai vine nimic. Cînd e fluxul scăzut nu pot trece în lagună.

— Cînd are să fie flux scăzut, putem să pescuim, papà ?

— Dacă zice Eddy. Eddy e şef aici.

— La dracu, Tom, exclamă Eddy şi părea tare fericit, şi buzele date cu mercurocrom erau fericite, pînă şi ochii injectaţi erau fericiţi, atît cît pot fi ochii de fericiţi. Cine n-ar fi în stare să nimerească blestematul de rechin neisprăvit cu o drăcie ca aia ar trebui să zvîrle cît colo drăcia aia nenorocită pînă nu dă de bucluc cu ea.

— Da' l-ai nimerit pe cinste, îi spuse Thomas Hudson. L-ai nimerit minunat. Aș vrea să-ți pot spune cît de bine l-ai nimerit.

— Nu-i nevoie să-mi spui, răspunse Eddy. Toată viața am să văd bestia aia afurisită și bătrînă cu burta în sus. Ai văzut vreodată ceva mai afurisit ?

Se așezară fiecare pe unde erau, în așteptarea prînzului, iar Thomas Hudson se uita spre larg, urmărindu-l pe Joseph care vîslea spre locul unde se scufundase rechinul. Joseph se uita peste copastie în apă prin vasul cu fundul de sticlă.

— Se zărește ceva ? îi strigă Thomas Hudson.

— E prea adînc, dom'le Tom. S-a dus drept la fund peste marginea recifului. Acum zace pe fund.

— Aș fi vrut să-i luăm fălcile, spuse tînărul Tom. Nu ți-ar fi plăcut să le ai acolo, curățate frumos și atîrnate pe perete, papă ?

— Cred că din cauza lor aș fi visat urît, spuse Andrew. Chiar mă bucur că nu le avem.

— Ar fi fost un trofeu minunat, spuse tînărul Tom. Asta mai zic și eu să fi dus la școală.

— Chiar dacă le-am fi avut, ar fi fost ale lui Dave, spuse Andrew.

— Nu, ar fi fost ale lui Eddy, spuse tînărul Tom. Și cred că el mi le-ar fi dat mie dacă i le-aș fi cerut.

— Ba i le-ar fi dat lui Dave, spuse Andrew.

— Nu cred că ar fi bine să intri din nou în apă chiar așa de curînd, Dave, spuse Thomas Hudson.

— N-am să mă duc decît mult mai tîrziu, după ce mîncăm, spuse David. Trebuie să așteptăm refluxul.

— Vreau să spun, că n-ar trebui să te duci așa de curînd la pescuit subacvatic.

— Eddy a spus că nu se întîmplă nimic.

— Știu. Dar mie încă nu mi-a trecut emoția.

— Dar Eddy știe el ce spune.

— Dar dacă te rog eu mult, n-ai vrea să-mi faci pe voie ?

— Papă, dacă vrei tu așa, bine. Dar îmi place tare mult sub apă. Cred că-mi place mai mult decît orice pe lumea asta. Și dacă Eddy zice că...

— Bine, spuse Thomas Hudson. Oamenii nu trebuie să se ronge să li se facă pe voie.

— Papà, n-am vrut să spun asta. Şi nici nu mă mai duc, dacă nu vrei, Nu ziceam decît că Eddy a spus că...

— Dar de murene ce zici ? Că Eddy a pomenit şi de murene.

— Papà, murene sînt *totdeauna*. Doar m-ai învăţat chiar tu să nu-mi fie frică de murene şi cum să mă descurc cu ele şi cum să mă păzesc de ele şi în ce fel de găuri se ascund.

— Ştiu. Şi te-am trimis tocmai unde a dat buzna şi rechinul acela.

— Papà, toţi eram acolo. Nu-ţi pune în cîrcă o vină prea mare pentru asta. M-am depărtat prea mult în larg şi am pierdut snapperul acela cu coadă galbenă, după ce l-am lovit cu harponul, şi a umplut apa de sînge de a ademenit rechinul.

— Nu-i aşa că a venit ca un copoi ? spuse Thomas Hudson.

Încerca să scape de emoţie.

— Am mai văzut eu şi alţii mai înainte venind în viteză la fel de mare. Era unul care îşi făcuse obiceiul să se aţină în largul coastei de la Signal Rock, şi care se năravise să vină la fel cînd adulmeca miros de momeală. Tare mi-e ruşine că nu l-am nimerit.

— Papà, ai tras nemaipomenit de aproape de el, spuse tînărul Tom.

— Numai că de nimerit nu l-am nimerit.

— Şi nici nu venea la mine, papà, spuse David. Venea după peşte.

— Dar te-ar fi înhăţat pe tine, totuşi, spuse Eddy, care aşeza masa. Să nu te amăgeşti că nu te-ar fi înhăţat, cînd mai şi miroseai a peşte, iar apa în jur a sînge. S-ar fi dat şi la un cal. S-ar fi dat la orice. Ah, Doamne, să nu mai vorbim de asta. Trebuie să mai trag un pahar.

— Eddy, îl strigă David. Dar cînd e maree joasă, nu e într-adevăr nici o primejdie ?

— Bineînţeles că nu. Nu ţi-am spus şi mai înainte ?

— Cred că n-o să faci o problemă din asta, nu-i aşa ? îi spuse Thomas Hudson lui David.

Acum nu se mai uita în larg și se simțea din nou stăpîn pe el. Știa că acum David nu făcea decît ceea ce era firesc să facă, indiferent care era motivul pentru care o făcea, și mai știa că de data asta el fusese egoist.

— Papà, nu vreau să spun decît că țin la asta mai mult decît la orice altceva, și e o zi atît de minunată pentru pescuit subacvatic și nu se știe niciodată cînd se poate zburli marea...

— Și Eddy spune, îl întrerupse Thomas Hudson.

— Și Eddy spune, făcu David zîmbindu-i cu gura la urechi.

— Eddy spune să vă salte dracu pe toți. Haideți odată să mîncați acum pînă nu arunc totul naibii peste bord.

Stătea acolo în picioare, cu castronul de salată, cu tava de pește rumenit și piure de cartofi dinainte.

— Unde-i Joe ?

— S-a dus în larg să se uite după rechin.

— E trăsnit.

Cînd Eddy coborî în cabină, iar tînărul Tom se dusese să aducă mîncarea, Andrew îl întrebă în șoaptă pe taică-său :

— Papà, spune-mi, Eddy e bețiv ?

Thomas Hudson punea în farfurii salata rece, marinată, de cartofi, peste care era presărat piper măcinat grosolan. Îi arătase lui Eddy cum se face ca la *Braserie Lipp* din Paris, și mîncarea asta era una dintre cele mai grozave pe care le pregătea Eddy cînd erau pe navă.

— L-ai văzut cînd a împușcat rechinul acela ?

— Bineînțeles că l-am văzut.

— Un bețiv nu trage niciodată așa.

Îi puse și lui Andrew în farfurie salată și-și puse și lui.

— N-am întrebat decît pentru că de aici, de unde stau, se vede în cambuză, și l-am zărit cum a tot băut dintr-o sticlă de vreo opt ori de cînd sînt eu aici.

— Aia e sticla lui, îi explică Thomas Hudson, și-i mai puse lui Andrew în farfurie niște salată.

Nu văzuse pe nimeni care să mănînce mai repede ca Andrew. Spunea că la școală se învățase așa.

— Încearcă să mănînci mai încet, Andy. Eddy totdeauna își aduce pe navă propria lui sticlă. Aproape toți

bucătarii buni beau puțin. Ba unii beau chiar mai mult.

— Eu știu că a băut de opt ori. Stai puțin. Uite că acum dă gata al nouălea pahar.

— Afurisit mai ești, Andrew ! îi spuse David.

— Haide, terminați. le spuse Thomas Hudson amîndurora.

Tînărul Tom se băgă și el :

— Ia te uită, un om minunat îi salvează viața lui frate-tu și mai ia și el un pahar, sau cîteva pahare, iar tu îl faci bețiv. Nu meriți să stai cu niște ființe omenești la un loc.

— Nu l-am făcut bețiv. Numai l-am întrebat pe papà, să știu și eu dacă este ori nu.

— Am de gînd, din primii bani pe care-i primesc, să-i cumpăr lui Eddy o sticlă din băutura aia pe care o bea el, și am să beau și eu cu el, spuse tînărul Tom cu emfază.

— Ce-i asta ? se iți pe scara cabinei capul lui Eddy, cu vechea lui pălărie moale împinsă pe ceafă, încît i se vedea porțiunea albă de deasupra frunții arse de soare, și cu o țigară înfiptă în colțul buzelor date cu mercurocrom. Numai să te prind cu că pui în gură altceva în afară de bere, și te zvînt în bătaie. Și asta-i valabil pentru toți trei. Să nu vă mai aud că vorbiți de băutură. Piure mai vreți ?

— Da, mulțumesc, Eddy, spuse tînărul Tom, si Eddy coborî îndată.

— Și cu ăsta sînt zece, spuse Andrew, uitîndu-se pe scara tambuchiului.

— Ah, mai ține-ți gura, călărețule, îi spuse tînărul Tom. Chiar nu poți să respecți și tu un om minunat ?

— Mai ia niște pește, David, spuse Thomas Hudson.

— Care-i snapperul acela cu coadă galbenă ?

— Cred că nici nu l-a gătit deocamdată.

— Ăia sînt nemaipomenit de dulci.

— Cred că cei prinși cu harponul sînt chiar mai buni dacă-i mănînci imediat, pentru că în felul acesta iese sîngele din ei.

— Papà, spune, pot să-l rog pe Eddy să vină să bea cu noi ? întrebă tînărul Tom.

— Bineînțeles, îi răspunse Thomas Hudson.

— Dar a mai băut un pahar cu noi. Nu-ți aduci aminte ? se băgă Andrew în vorbă. Cînd am urcat noi

atunci, la început, a mai băut unul. Îți aduci aminte.

— Papà, pot să-l rog să mai bea un pahar cu noi acum și să mănînce cu noi ?

— Bineînțeles, îi răspunse Thomas Hudson.

Tînărul Tom coborî în cabină și Thomas Hudson îl auzi cum spune :

— Eddy, papà a zis să te întreb dacă vrei, te rog, să-ți pregătești ceva de băut și să vii pe punte să bei cu noi și să mănînci cu noi.

— La dracu, Tommy, făcu Eddy. Eu nu mănînc niciodată la prînz. Nu mănînc decît dimineața și seara.

— Atunci, ce zici, vii să bei un pahar cu noi ?

— Am mai băut vreo cîteva, Tommy.

— Atunci, vrei să bei și cu mine unul acum, ca să beau și eu o sticlă de bere cu tine ?

— La dracu, ba bine că nu, spuse Eddy.

Thomas Hudson auzi cum se deschide și se închide lada cu gheață.

— Noroc, Tommy.

Thomas Hudson auzi cele două sticle ciocnindu-se. Se uită la Roger, dar Roger privea departe spre largul oceanului.

— Noroc, Eddy, îl auzi el pe tînărul Tom spunînd. E o mare cinste să beau cu tine.

— La dracu, Tommy, îi spuse Eddy. Cinste e să beau eu cu tine. Mă simt minunat, Tommy. Ai văzut cum l-am împușcat pe bătrînul rechin ?

— Bineînțeles că am văzut, Eddy. Chiar nu vrei să mănînci nimic cu noi ?

— Nu, Tommy, zău.

— Atunci, vrei să rămîn în cabină cu tine ca să nu bei singur ?

— La dracu, nu, Tommy. Sper că n-ai pus nimic la cale, nu-i așa ? Nu mai trebuie să beau. Nu mai trebuie să fac nimic decît să gătesc și eu puțin și să-mi cîștig și eu blestemata asta de existență. Mă simt tocmai bine, Tommy. Ai văzut cum l-am împușcat ? Adevărat ?

— Eddy, a fost cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată. Te-am întrebat ca să știu dacă nu vrei pe cineva lîngă tine, ca să nu te simți singur.

— Nu m-am simțit niciodată în viața mea singur, îi spuse Eddy. Sînt fericit și aici am găsit ceea ce mă face și mai fericit.

— Eddy, cu toate astea mi-ar place să stau cu tine.

— Nu, Tommy. Ia platoul ăsta cu pește și du-te sus pe punte unde-i locul tău.

— Aș vrea pe urmă să mă întorc și să rămîn cu tine.

— Tommy, nu mi-e rău. Dacă o să-mi fie vreodată rău, o să fiu fericit să vii să stai cu mine. Mă simt afurisit de bine, mai bine decît m-am simțit vreodată.

— Eddy, ești sigur că ți-ai făcut porția cu sticla aia ?

— La dracu, da. Dacă rămîn pe uscat, mă împrumut de la Roger sau de la bătrînul tău.

— Bine, atunci am să duc peștele pe punte, spuse tînărul Tom. Sînt nemaipomenit de bucuros că te simți atît de bine, Eddy. Cred că-i minunat.

Tînărul Tom aduse sus în cockpit platoul cu snapperul acela cu coadă galbenă, cu snapperi galbeni și albi, și gruperi de stîncă. Erau crestați adînc, în triunghi, pe laturi, așa că se vedea carnea albă ; erau bine rumeniți, crocanți și maronii și începu să-i împartă la toată lumea.

— Eddy mi-a spus să-ți mulțumesc, dar de băut a băut, le zise el. Și la prînz nu mănîncă. Peștele e bun ?

— E minunat, îi spuse Thomas Hudson.

— Te rog, mănîncă și tu, îl pofti pe Roger.

— Bine, spuse Roger. Am să încerc.

— N-ai mîncat nimic, domnule Davis ? întrebă Andrew.

— Nu, Andy. Dar acum am să mănînc.

VIII

Noaptea, Thomas Hudson se scula adesea și-i auzea pe băieți cum dorm respirînd ușor și, la lumina lunii, îi putea vedea pe toți și-l vedea și pe Roger dormind. Acum dormea adînc și aproape fără să se foiască în somn.

Thomas Hudson era fericit că-i avea pe toți cu el acolo, și nu voia să se gîndească nici o clipă că ar fi putut pleca vreodată. Fusese fericit și înainte de a veni ei și de multă vreme se învățase cum să-și ducă viața și să-și facă meseria fără să simtă vreodată că-l apasă singurătatea mai mult decît ar fi putut suporta. Dar venirea băieților tulburase rînduiala, iar acum se obișnuise cu ideea că-i fusese tulburată. Fusese plăcută rînduiala aceea a muncii făcute din greu, a ceasurilor în care realiza cîte ceva, a locurilor în care lucrurile erau păstrate cu grijă, a meselor și celor cîtorva pahare cînd putea să mediteze la viitor, a cărților noi pe care să le citească și a atîtor cărți vechi pe care să le recitească. Era o rînduială în care ziarul de fiecare zi constituia un eveniment cînd sosea, dar care nici nu sosea atît de regulat încît nevenirea lui să fie motiv de dezamăgire. Folosise multe dintre trucurile la care recurg oamenii singuri ca să se salveze de singurătate și chiar să ajungă la o stare complet opusă singurătății, și-și făcuse legi și păstra reguli și le respecta atît conștient cît și inconștient. Dar, de cînd veniseră băieții, simțise o mare ușurare că nu mai era obligat să uzeze de ele.

O să fie greu, totuși, se gîndi el, cînd avea să ia totul de la capăt. Știa cît se poate de bine cum avea să fie. O vreme va fi plăcut să-și vadă casa în ordine și să gîndească singur și netulburat, să citească fără să fie nevoit să-i audă pe alții vorbind, să se uite la lucrări fără să trebuiască să vorbească despre ele, și să lucreze ca lumea fără să fie întrerupt, dar știa că apoi avea să vină și singurătatea. Băieții pătrunseseră din nou într-o bună bucată a ființei lui încît, atunci cînd aveau să iasă de acolo, o să rămînă un gol, și o vreme va fi foarte greu.

Își clădise trainic toată viața pe munca lui și pe bucuria de a trăi lîngă Gulf-Stream, pe insula aceea, și rezista bine. Toate stratagemele și tabieturile și obiceiurile erau numai pentru a face față singurătății, dar știa că-și crease un nou tărîm întreg unde va fi la cheremul singurătății îndată ce băieții aveau să plece. În privința asta totuși nu era nimic de făcut. Dar toate aveau să

vină mai tîrziu şi nu servea la nimic să înceapă să-şi facă griji de pe acum.

Avusese parte pînă atunci de o vară reuşită, bună. Tot ceea ce s-ar fi putut să iasă prost ieşise bine. Nu se gîndea la lucruri spectaculoase, ca de pildă la întîmplarea cu Roger şi individul de pe doc, care s-ar fi putut isprăvi rău de tot, nici la cea cu David şi rechinul, ci la tot felul de treburi mărunte care se terminaseră bine. Adesea fericirea e înfăţişată drept foarte searbădă, se gîndi el în vreme ce zăcea treaz, dar asta numai pentru că cei serbezi sînt uneori foarte fericiţi, iar deştepţii pot şi se străduiesc să ajungă şi ei şi toţi cei din jurul lor nişte nenorociţi. Lui niciodată fericirea nu i se păruse searbădă. Totdeauna i se păruse mai pasionantă decît orice altceva pe lume, în stare să atingă o intensitate la fel de mare ca suferinţa pentru cei care sînt capabili s-o simtă. S-ar fi putut ca toate astea să nu fie adevărate, dar el credea de multă vreme că erau adevărate, iar în vara aceea ei trăiau fericirea de o lună întreagă, însă încă de pe acum noaptea începea să tînjească după ea chiar înainte de a dispărea cu adevărat.

Cam ştia ce trebuia să ştie despre viaţa de unul singur, şi ştiuse şi ce înseamnă să trăieşti alături de cineva la care ţii şi care ţine la tine. Îşi iubise întotdeauna copiii, dar niciodată înainte nu-şi dăduse seama cît de mult ţinea la ei şi cît de dureros fusese că nu putuse să trăiască laolaltă cu ei. Ar fi dorit să-i fi avut întotdeauna în preajma lui şi să fie căsătorit cu mama lui Tom. Apoi se gîndi că ideea era la fel de idioată ca şi aceea de a dori să fii stăpînul bogăţiilor lumii ca să le foloseşti cît mai inteligent te ajuta mintea, să poţi desena ca Leonardo, sau să pictezi ca Pieter Brueghel, să poţi avea drept de veto absolut împotriva tuturor răutăţilor, să ai şi darul de ale detecta fără greş, totdeauna exact cînd s-ar porni ele să-şi facă mendrele şi să le poţi pune capăt într-un chip cît mai simplu apăsînd pe un buton şi, vreme ce te îndeletniceşti cu toate treburile astea, să fii mereu zdravăn, să trăieşti în vecii vecilor şi să nu-ţi ruinezi nici mintea, nici trupul. Cam la asta se gîndea el în noaptea aceea, socotind că nu i-ar strica să aibă toate astea. Dar nici pe astea nu

le poți avea, așa cum nu-i poți avea pe copii lîngă tine, așa cum cel mai iubit nu mai poate exista cu adevărat dacă cel iubit a murit sau a ieșit din viața ta. Dar, în afară de toate lucrurile astea pe care nu le puteai avea, mai erau și unele pe care le puteai avea, și unul dintre ele era să știi cînd ești fericit și să te bucuri de întreaga fericire atîta vreme cît exista, și era bine așa. Și cînd avea parte de fericire, o mulțime de lucruri îl făceau fericit. Și tocmai acum, în luna asta, patru oameni l-au făcut într-un fel să simtă acea fericire pe care numai o singură ființă i-o dăruise cîndva, și pînă acum nu-i trezise amărăciune. Nu-i trezise nici un pic de amărăciune.

Nu regreta nici măcar faptul că acum stătea treaz și își aducea aminte cum fusese cîndva cînd nu putea să doarmă și zăcea noaptea gîndindu-se cum îi pierduse pe cei trei băieți și cît fusese de smintit. Se gîndi cum de făcuse atîtea lucruri numai pentru că nu se putuse altfel, sau crezuse că nu se putea altfel și trecuse de la o eroare catastrofală de raționament la alta și mai nenorocită. Ajunsese să considere totul ca aparținînd trecutului și scăpase de remușcări. Fusese un smintit și nu-i plăceau smintiții. Dar toate astea trecuseră acum, iar băieții se aflau aici și-l iubeau și el îi iubea la rîndul lui. Deocamdată voia să lase lucrurile așa cum erau.

La sfîrșitul perioadei lor de ședere aveau să plece, iar el avea să aibă parte din nou de singurătate. Dar nu va fi decît un răgaz pînă se vor întoarce din nou. Dacă Roger ar fi vrut să rămînă și să lucreze și să-i țină tovărășie, ar fi fost mult mai ușor. Dar el nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat pe Roger, și nici nu știuse ce avea de gînd să facă. Gîndindu-se la Roger, zîmbi pe întuneric. Apoi îl compătimi pînă cînd se gîndi cît de neloial era gestul acesta și cît de silă i-ar fi fost lui Roger de mila lui și renunță la ea și, auzindu-i pe toți cum respiră liniștit, adormi și el.

Dar, cînd luna ajunse să-și arunce lumina pe fața lui, se trezi din nou și începu să se gîndească la Roger și la femeile cu care avusese el necazuri. Și el și Roger se purtaseră prostește și urît cu femeile. Nu voia să se gîndească la propriile sale prostii, așa că avea să se gîndească la cele ale lui Roger.

N-am să-l compătimesc, gîndi el, așa că nu e lipsă de loialitate. Am avut parte și eu de atîtea necazuri, încît nu e neloial să mă gîndesc la necazurile lui Roger. Iar necazurile mele sînt altele, pentru că am iubit cu adevărat doar o femeie și apoi am pierdut-o. Și știu destul de bine de ce. Dar m-am săturat să mă tot gîndesc la asta și poate că ar fi mai bine să nu mă mai gîndesc nici la necazurile lui Roger. Dar în noaptea aceea, din cauza lunii care, ca de obicei, nu avea să-l lase să doarmă, se gîndi la el și la necazurile lui serioase și caraghioase.

Se gîndi la ultima fată de care fusese Roger îndrăgostit la Paris, pe vremea cînd erau amîndoi acolo, și se gîndi cît de arătoasă și cît de prefăcută era cînd Roger o adusese în atelier. Lui Roger nu i se părea deloc prefăcută. Fata era încă una dintre iluziile lui și-și puse în slujba ei tot talentul său în ale fidelității și în cele din urmă nimic nu le-a mai stat în cale nici unuia dintre ei, putînd să se căsătorească. Și atunci, într-o singură lună, tot ceea ce fusese totdeauna evident în ce o privea pe fată pentru toată lumea care o cunoștea, deveni deodată limpede și pentru Roger. Prima dată cînd i se întîmplase asta probabil că avusese parte de o zi grea, dar procesul prin care începuse s-o vadă și el limpede se desfășura de o bună bucată de vreme, cînd Roger veni la atelier. Un timp se uitase la pînze și făcuse observații deosebit de inteligente și cu simț critic. Apoi spusese :

— I-am zis fetei aceleia, Ayers, că n-am să mă însor cu ea.

— Bun, spusese Thomas Hudson. A fost o surpriză ?

— Nu prea mare. Am avut și discuții despre asta. E ipocrită.

— Nu se poate, exclamase Thomas Hudson. Cum așa ?

— Pînă-n măduva oaselor. Oricum ai diseca-o.

— Am crezut că-ți place așa cum e.

— Nu. Am încercat eu să-mi placă și așa. Dar n-am reușit decît la început. Atunci eram îndrăgostit de ea.

— Ce-ai găsit în dragoste ?

— Ar trebui să știi și tu.

Da, spusese Thomas Hudson. Ar trebui să știu.

— Nu ți-a plăcut ?
— Nu. N-o puteam suferi.
— De ce n-ai spus nimic ?
— Era iubita ta. Și nici nu m-ai întrebat nimic.
— Ei, acum i-am spus. Dar trebuie să mă țin tare.
— Mai bine ai pleca de-aici.
— Nu, spuse el. Să plece ea.
— M-am gîndit doar că ar fi mai simplu așa.
— Orașul ăsta e în aceeași măsură al meu ca și al ei.
— Știu, spuse Thomas Hudson.
— Cu iubita ta te-ai luptat și tu pînă la capăt, așa-i ? îl întrebase Roger.
— Da. Cu femeile nu poți ieși biruitor. Dar te poți lupta cu ele pînă la capăt. De ce nu te muți în alt *quartier* ?
— Mă simt bine acolo unde sînt, îi răspunse Roger.
— Da, îmi amintesc formula. *Je me trouve très bien ici et je vous prie de me laisser tranquille*[1].
— Dar începe cu *Je refuse de recevoir ma femme*[2], spuse Roger. Și o spui unui *huissier*[3]. Dar acum nu-i vorba de divorț. E doar o ruptură.
— Dar n-are să-ți fie greu dacă ai s-o vezi ?
— Nu. Asta are să mă vindece. Dacă am s-o văd și am s-o aud vorbind.
— Și ea ce-are să facă ?
— O să se descurce într-un fel. S-a descurcat destul de bine în acești patru ani.
— Cinci, spusese Thomas Hudson.
— În primul an, nu cred că era chiar atît de descurcăreață.
— Mai bine ai dispărea, îi spusese Thomas Hudson. Dacă nu crezi că în primul an se descurca prea grozav, ar fi mai bine să pleci cît mai departe.
— Scrie scrisori grozave. Dacă plec, va fi și mai rău. Nu. Am de gînd să rămîn aici și să mă vîr în gura tîrgului. Am să mă vindec pentru totdeauna.

După ce el și fata aceea s-au despărțit la Paris, Roger se vîrî în gura tîrgului, se vîrî cu adevărat. Făcea glume pe seama tărășeniei, rîdea chiar și de el însuși,

[1] Mă simt bine aici și vă rog să mă lăsați în pace (fr.).
[2] Refuz s-o primesc pe nevastă-mea (fr.).
[3] Aprod (fr.).

dar în sufletul lui era foarte înfuriat pentru că se făcuse de rîs în așa hal, și-și dădu la iveală talentul de a fi credincios oamenilor — cel mai de seamă talent pe care îl avea el după cel al scrisului și picturii, și celelalte diverse, minunate însușiri de om și animal — și-și tîrnosi acest talent în chip mizerabil. Cînd se apuca el să se vîre în gura tîrgului nu mai era de nici un folos nimănui și mai cu seamă sieși, și știa și el asta și-i era silă de treaba asta și-i făcea plăcere să dărîme pilaștrii templului. Era un templu foarte bun și construit trainic, iar cînd mai e și durat înlăuntrul tău, nu e chiar așa de ușor de dărîmat. Dar el reuși să facă o treabă bună, atît cît îl ținură puterile.

A avut trei iubite, una după alta, dar față de nici una Thomas Hudson n-ar fi putut fi decît politicos, iar singura scuză pentru ultimele două ar fi putut să fie faptul că-i aminteau de cea dintîi. Aceasta se ivi îndată după cea de care tocmai se despărțise, și era infinit mai prejos de Roger, cu toate că avea o carieră plină de succes, atît în pat cît și în afara acestuia, și se căpătui cu o bună bucată dintr-o avere care se situa pe locul al treilea sau al patrulea în America, și apoi se mărită alegîndu-se cu altă avere. Se numea Thanis și Thomas Hudson își aduse aminte că Roger nu putea auzi niciodată numele acesta fără să nu se înfioare și nici nu l-ar fi pomenit vreodată. Nimeni nu l-a auzit pronunțîndu-l. Obișnuia să-i spună Tîrfa cea Mare. Era brunetă, cu un ten minunat, și arăta ca o foarte tînără membră a familiei Cenci, bine întreținută, de-o perversitate plină de ifose. Avea etica unui aspirator de praf și sufletul identic cu al unei mașini de înregistrare a pariurilor, o siluetă atrăgătoare, și mutra frumoasă și perversă, și nu a rămas cu Roger decît atît cît i-a fost necesar ca să se pregătească pentru primul ei pas care avea s-o lanseze în viață.

A fost prima fată care l-a părăsit pe Roger vreodată și faptul l-a impresionat atît de tare, încît a mai găsit el două care să aducă atît de mult cu ea încît ar fi putut fi membre ale aceleiași familii. Pe amîndouă le-a părăsit, le-a părăsit cu adevărat, și Thomas Hudson a socotit că asta l-a făcut să se simtă mult mai bine, deși nu afurisit de bine.

Există probabil moduri mai politicoase și mai pline de sentiment de a părăsi o fată decît stilul acela simplu de la douăzeci și unu de ani cînd, fără mojicie și fără nici o ciorovăială, te scuzi ca să te duci la toaletă și nu te mai întorci în vecii vecilor înapoi. Dar, așa cum spunea Roger, el își rezolva afacerile jos, în restaurant, și-i plăcea să-și amintească cum o văzuse ultima oară, stînd singură, într-un colț de masă, în acel decor care i se potrivea atît de mult și pe care ea îl îndrăgea atît.

Pe cealaltă se gîndi dinainte s-o părăsească la Stork, localul la care fata ținea cu adevărat, dar i-a fost teamă că domnului Billingsley s-ar putea să nu-i placă gestul, și de domnul Billingsley avea nevoie ca să-i împrumute niște bani.

— Și unde ai lăsat-o atunci ? îl întrebase Thomas Hudson.

— La *El Morocco*. Așa că am să mi-o amintesc întotdeauna cum stătea acolo printre zebrele acelea. Ei îi plăcea și *El Morocco*, spuse el. Dar cred că cel mai adînc în inima ei era întipărit Salonul Puilor de Fiară.

După asta s-a încurcat cu una dintre cele mai înșelătoare femei pe care a cunoscut-o vreodată Thomas Hudson. În ceea ce privește înfățișarea, constituia o radicală schimbare, față de ultimele trei fete de tipul Cenci sau Borgia de Park Avenue. Arăta într-adevăr sănătoasă, cu un păr castaniu-roșcat, picioare foarte, foarte lungi, o ținută tare plăcută și un chip inteligent și atrăgător. Deși nu era un chip frumos, arăta mult mai bine decît altele. Și mai avea și niște ochi frumoși. Era inteligentă, foarte de treabă și fermecătoare, cînd o întîlneai prima dată, și știa să bea zdravăn. Nu ajunsese bețivă, și la ea alcoolismul nu începuse încă să se arate. Cu toate astea erau mereu cu paharul în mînă. De obicei poți să-l dibui pe unul care bea cu adevărat după ochi, și la Roger se vedea imediat. Dar fata asta, Kathleen, avea niște ochi cu adevărat frumoși căprui-roșcați, care se potriveau cu părul și cu pistruii din jurul nasului și de pe obrajii ce-i dădeau un aer de sănătate și față cumsecade, dar nu puteai citi niciodată în ei nimic din ceea ce se petrecea înlăuntru. Arăta ca o fată care se plimbă regulat cu barca sau duce o viață foarte sănătoasă în aer liber, exact ca o fată

care se simte foarte fericită. Dar, de fapt, nu era decît o fată care bea. Pornise într-un foarte ciudat voiaj care avea să ducă undeva, şi o vreme îl luă şi pe Roger cu ea.

Dar, într-o dimineaţă, la atelierul pe care-l închiriase Thomas Hudson la New York, el se arătă cu dosul mîinii stîngi ars de ţigări. Părea că cineva voise să stingă chiştoace de ţigări strivindu-le de tăblia mesei, numai că tăblia mesei fusese dosul mîinii lui Roger.

— Uite, asta a avut ea chef să facă azi-noapte, spusese el. Ai nişte tinctură de iod ? N-am poftă să mă arăt cu astea într-o farmacie.

— De cine-i vorba ?

— Kathleen. Genul de fată crescută în aer liber.

— Dar a trebuit să iei şi tu parte la treaba asta.

— Părea că o amuză şi se presupune că menirea noastră-i să le amuzăm.

— Eşti ars destul de rău.

— Nu chiar. Dar am de gînd s-o şterg din oraşul ăsta o vreme.

— Oriunde te-ai duce, o să fii însoţit şi de persoana ta.

— Da, dar n-am să mai fiu însoţit şi de mulţi alţii pe care-i ştiu eu.

— Şi încotro o porneşti ?

— Pentru început, spre vest.

— Geografia nu-i un remediu pentru boala de care suferi tu.

— Nu. Dar o viaţă sănătoasă şi o groază de muncă n-au să-mi facă rău. Dacă nu mai beau, poate că n-am să mă vindec. Dar e a dracului de sigur că băutura nu mai ajută acum la nimic.

— În regulă, şterge-o dracului de-aici. Vrei să te duci la ferma mea ?

— Mai este încă a ta ?

— O parte.

— E bine dacă mă duc acolo ?

— Fără îndoială, îi spusese Thomas Hudson. De acum pînă în primăvară e tare greu, iar primăvara nu e uşor deloc.

— Chiar vreau să fie greu, spusese Roger. Am s-o iau din nou de la capăt.

— De cîte ori ai luat-o de la capăt pînă acum ?

— De prea multe ori, îi răspunsese Roger. Şi nu-mi mai scoate ochii.

Deci acum avea s-o ia iar de la capăt. Dar cum vor ieşi lucrurile de data asta ? Cum îşi putea închipui că, risipindu-şi talentul în lucrări făcute la comandă şi după tipic, care-i aduceau bani, putea în acelaşi timp să scrie bine şi adevărat ? Tot ceea ce picta un pictor sau scria un scriitor făcea parte din ucenicia şi activitatea prin care se pregătea să înfăptuiască ceea ce avea de gînd să realizeze. Dar Roger îşi irosise şi îşi bătuse joc de talentul său. Dar poate avea în el suficientă tărie fizică şi suficientă inteligenţă şi nepăsare ca să fie în stare s-o ia din nou de la capăt. Orice scriitor de talent ar trebui să fie în stare să scrie măcar un roman bun dacă ar fi cinstit, se gîndi Thomas Hudson. Dar în toată vremea pe care ar fi trebuit să o utilizeze pregătindu-se pentru cartea asta, Roger n-a făcut decît să-şi irosească talentul. Şi de unde să mai ştii dacă talentul lui mai există sau nu ? Ca să nu mai vorbim de *métier*[1], se gîndi el. Cum îşi poate măcar închipui cineva că-ţi poţi neglija, că poţi lua în rîs sau dispreţui meşteşugul, oricît de ipocrit ar fi dispreţul, şi apoi să te aştepţi să-ţi mai fie de vreun folos în mîinile tale sau în mintea ta atunci cînd vine vremea să ai nevoie de el ? Nimic nu-l poate înlocui, se gîndi Thomas Hudson. Nici talentul nu poate fi înlocuit prin nimic, aşa că nu e nevoie să le păstrezi într-un potir. Cel dintîi e înlăuntrul tău. E în inima ta, în creierul tău şi în fiecare fărîmă din tine. Şi celălalt la fel, se gîndi el. Nu e vorba numai de nişte scule cu care ai învăţat să lucrezi şi gata.

Cînd eşti pictor ai mai mult noroc, se gîndi el, pentru că ai mai multe lucruri cu care poţi lucra. Avem avantajul de a lucra cu mîinile, iar meşteşugul pe care am ajuns să-l stăpînim e un lucru pe care-l poţi pipăi cu adevărat. Dar Roger trebuie să se apuce să-şi folosească ceea ce a tocit, a pervertit, a depreciat, şi la el totul e numai în minte. Dar înlăuntrul lui are ceva minunat şi sănătos şi frumos. Dacă aş fi scriitor, aş fi foarte atent faţă de cuvîntul acesta, se gîndi el. Şi el are acel ceva în felul lui de-a fi şi, dacă ar putea să scrie aşa

[1] Meşteşug (fr.).

cum s-a încăierat pe loc, ar ieşi ceva foarte crîncen, dar foarte bun. Şi-apoi, dacă ar putea să gîndească la fel de sănătos cum gîndise după încăierare, Roger ar fi minunat.

Acum luna nu mai bătea la căpătîiul patului lui Thomas Hudson şi treptat el nu se mai gîndi la Roger. Nu folosea la nimic să se gîndească la el. S-ar fi putut să reuşească, s-ar fi putut să nu reuşească. Dar ar fi fost minunat dacă ar fi reuşit. Aş vrea să-l pot ajuta. Poate am să pot, se gîndi el, şi apoi adormi.

IX

Cînd îl trezi soarele, Thomas Hudson coborî la ţărm şi înotă, şi apoi îşi luă micul dejun înainte de a se scula ceilalţi. Eddy spuse că nu crede să se ridice o briză prea puternică şi că s-ar putea să fie chiar calm. Îl informă că toate sculele erau în ordine pe iaht şi că trimisese un puşti după momeală.

Thomas Hudson îl întrebă dacă verificase firul de pescuit, deoarece nu mai ieşiseră după peşte mare de o bună bucată de vreme, iar Eddy îi răspunse că le verificase şi îndepărtase firul putred. Îi aduse la cunoştinţă că trebuiau să mai facă rost de nişte fire de treizeci şi şase şi de mult mai mult fir de douăzeci şi patru, şi Thomas Hudson promise să trimită pe cineva după ele. Între timp însă Eddy se apucase şi înnădise suficient fir în locul celui dat deoparte, încît pe cele două mulinete mari pusese atît fir cît încăpuse. Curăţase şi ascuţise toate cîrligele mari şi verificase toate strunele şi vîrtejele.

— Cînd ai avut vreme să le faci pe toate astea ?

— Azi-noapte am stat şi am înnădit, spuse el. Şi apoi am lucrat la prostovolul acela nou. Cu luna aia afurisită n-am putut dormi.

— Luna plină îţi tulbură şi ţie somnul ?

— Mă chinuie ca dracu, îi răspunse Eddy.

— Eddy, crezi că-ţi face într-adevăr rău dacă te bate luna cînd dormi ?

— Ai bătrîni așa spun. Nu știu. Totdeauna mă face să mă simt rău, totuși.

— Crezi că astăzi facem ceva ?

— Nu se știe niciodată. La vremea asta a anului, acolo în larg se nimeresc niște pești grozav de mari. O iei drept spre Isaacs ?

— Băieții într-acolo vor să meargă.

— Atunci trebuie s-o pornim îndată după masa de dimineață. Nici nu mă gîndesc să gătesc ceva pentru prînz. Am făcut salată de moluște și salată de cartofi și am luat niște bere și mai pregătesc și niște sandvișuri. Mai avem și șuncă adusă cu ultima cursă de vapor și am făcut rost de niște salată verde și mai putem pune muștar și condimente chutney. Muștarul nu le face rău puștilor, nu-i așa ?

— Nu cred.

— Cînd eram copil, nici măcar n-am gustat. Știi, și cu chutney e bun. Ai gustat vreodată un sandviș cu chutney ?

— Nu.

— Prima dată cînd ai luat, nici nu știam la ce-i bun și am încercat și eu niște chutney ca pe marmeladă. E afurisit de bun. Uneori am încercat și cu crupe.

— De ce nu avem și curry[1] mai curînd ?

— Am comandat o pulpă de miel care va sosi cu următorul vas. Așteptăm să mîncăm din bucata aia de vreo două ori, ba nu, o dată, bănui eu, că doar mănîncă și tînărul Tom și Andrew, și o să avem și curry.

— Minunat. Și ce-ai mai vrea să fac ca să plecăm ?

— Nimic, Tom. Numai îmboldește-i să pornească odată. Vrei să-ți pregătesc ceva de băut ? Azi doar nu lucrezi. Ai putea să bei un pahar.

— Am să beau la micul dejun o sticlă de bere rece.

— Bună treabă. Mai curăță și flegma aia afurisită.

— Joe a venit ?

— Nu. A plecat după puștiul care s-a dus să aducă momeală. Îți duc micul dejun dincolo ?

— Nu, am să-l iau singur.

— Nu, du-te și bea o sticlă de bere și citește ziarul. Am pregătit eu totul. Și aduc și micul dejun.

[1] Chutney și curry — condimente indiene specifice.

Micul dejun consta din tocătură de carne de vacă, ușor rumenită și cu un ou deasupra, cafea cu lapte, și o cană mare de suc de grapefruit rece de la gheață. Thomas Hudson lăsă cafeaua și sucul la o parte și bău o sticlă de bere Heineken foarte rece, la carnea tocată.

— Am să țin sucul la rece pentru puști, spuse Eddy. Nu-i așa că berea asta-i strașnică dimineața devreme ?

— Dar în chipul acesta ajungi destul de ușor bețiv, nu-i așa, Eddy ?

— N-ai să ajungi niciodată bețiv. Îți place prea mult să lucrezi.

— Totuși, cînd bei dimineața, îți cade nemaipomenit de bine.

— Ai a naibii de multă dreptate. Mai ales cînd e vorba de o bere ca asta.

— Dar n-aș putea și să beau și să lucrez.

— Ei, astăzi și așa nu lucrezi, așa că unde dracu-i problema ? Bea odată sticla aia și-ți aduc cu alta.

— Nu. Îmi ajunge una.

Pe la ora nouă au pornit, și au luat-o pe șenal, odată cu refluxul. Thomas Hudson conducea nava de pe puntea superioară, și o îndreptă dincolo de dig și o luă drept în larg, unde putea zări linia întunecată a Gulf-Streamului. Apa era atît de calmă și atît de minunat de limpede încît puteau vedea bine fundul pînă la treizeci de brațe, puteau vedea gorgonele de mare aplecate de curentul mareei, le mai vedeau încă, dar numai ca o părere, și la patruzeci de brațe, și apoi apa deveni mai adîncă și se închise la culoare și se treziră în apa întunecată a curentului.

— Papă, ziua pare minunată, spuse Tom. Curentul pare și el bun.

— Curentul e minunat. Uită-te la creturile virtejurilor de pe la margine.

— Apa de-aci nu-i la fel ca cea de la plaja noastră din fața casei ?

— Uneori da, Tommy. Acum mareea se retrage și a împins apele Gulf-Streamului spre larg, în fața portului. Uită-te de-a lungul țărmului, unde malul n-are nici o deschidere. Acolo apele curentului au venit înapoi.

— Acolo arată la fel de albastre ca și aici. De ce e apa Gulf-Streamului atît de albastră ?

— Pentru că are o densitate diferită. E cu totul altă apă.

— Dar și adîncimea o face să fie mai întunecată.

— Numai cînd te uiți drept în jos. Uneori planctonul din apă o face să arate aproape purpurie.

— De ce ?

— Pentru că, bănuiesc eu, la albastrul apei se mai adaugă roșu. Știu că Marea Roșie e numită roșie pentru că planctonul o face să arate într-adevăr roșie. Acolo concentrarea planctonului e cumplită.

— Papà, ți-a plăcut Marea Roșie ?

— Am îndrăgit-o. E groaznic de caldă, dar n-ai să vezi nicăieri recifuri de corali atît de minunate, iar în timpul celor două musonuri e plină de pește. Și ție ți-ar plăcea, Tom.

— Am citit două cărți despre ea în franceză, scrise de domnul de Montfried. Erau foarte bune. Omul s-a ocupat cu negoțul de sclavi. Nu cu negoțul de carne albă. Negoțul de sclavi de odinioară. E prieten cu domnul Davis.

— Știu, spuse Thomas Hudson. Îl cunosc și eu.

— Domnul Davis mi-a spus că domnul Montfried a venit o dată la Paris, direct de la negoțul de sclavi și, ori de cîte ori ieșea cu o doamnă undeva îl punea pe șoferul de la taxi să tragă capota jos și apoi îl pilota ori încotro mergea, orientîndu-se după stele. Să zicem că domnul Montfried era pe Pont de la Concorde și voia să meargă la Madeleine. Nu i-ar fi spus în ruptul capului șoferului pur și simplu să-l ducă la Madeleine, sau să traverseze Place de la Concorde și apoi s-o ia pe Rue Royale, așa cum aș fi făcut eu sau tu, papà. Domnul de Montfried se ghida pînă la Madeleine după steaua polară.

— N-am auzit niciodată povestea asta despre domnul Montfried, spuse Thomas Hudson. Și am auzit eu destule altele.

— E tare complicat să te descurci prin Paris, nu crezi ? La un moment dat, domnul Davis voia să se apuce și el de negoțul de sclavi împreună cu domnul de Montfried, dar s-a ivit un fel de piedică. Nu-mi mai

aduc aminte ce era. Ba da, acum îmi amintesc. Domnul de Montfried s-a lăsat de sclavi și s-a apucat de negoțul cu opium. Asta a fost.

— Domnul Davis n-a vrut să se apuce de negoțul cu opium ?

— Nu. Îmi amintesc că spunea că s-a gîndit să lase negoțul cu opium pe seama domnului De Quincey și a domnului Cocteau. Spunea că ei izbutiseră în afacerea asta atît de bine, încît lui nici prin cap nu-i trecea să le strice treburile. Replica asta n-am prea fost în stare s-o înțeleg. Papà, tu îmi explicai orice cînd te întrebam, dar cu întrebările mele mereu stînjeneam discuția atît de mult, încît îmi puneam în gînd să-mi amintesc unele lucruri pe care nu le înțelegeam ca să te întreb altă dată, și uite ăsta e unul din lucrurile acelea.

— Sînt sigur că ai un depozit întreg.

— Sute am adunat. Poate mii. Dar de multe scap în fiecare an ajungînd să le înțeleg singur. Pentru unele însă trebuie să te întreb pe tine. Anul ăsta la școală am să fac o listă cu întrebările astea pentru compunere la engleză. Unele sînt nemaipomenit de bune pentru o compunere.

— Tom, îți place la școală ?

— Trebuie s-o înghiți și pe asta. Nu cred să le fi plăcut la școală celor care au făcut ceva cît de cît, nu-i așa ?

— Nu știu. Eu am urît-o.

— Nu ți-a plăcut nici la școala de arte frumoase ?

— Nu. Mi-a plăcut să învăț să pictez, dar la școală nu mi-a plăcut.

— Pe mine nu mă deranjează prea tare, spuse Tom. Dar după ce ți-ai petrecut viața cu oameni ca domnul Joyce și domnul Pascin, ca tine și domnul Davis, să te trezești printre puști pare ceva copilăresc.

— Dar te și distrezi, cu toate astea, nu-i așa ?

— Da, bineînțeles. Am o mulțime de prieteni și îmi place orice sport în care nu-i nevoie să arunci sau să prinzi mingea și învăț destul de conștiincios. Dar, papà, asta nu-i cine știe ce viață.

— Și eu cam la fel am simțit întotdeauna, spuse Thomas Hudson. Totuși, ți-o faci cît poți mai plăcută.

— Bineînțeles. Mi-o fac cît pot mai plăcută și o duc mai departe. Uneori, totuși, mă cam satur.

Thomas Hudson se uită spre pupa, unde siajul încrețea fața liniștită a mării, iar cele două undițe cu nadă prinse în suporții exteriori tăiau apa în urma navei, coborînd și ridicîndu-se pe valurile pe care le făcea siajul ce tulbura calmul. David și Andrew stăteau pe cele două scaune de pescuit și țineau vergile în mînă. Thomas Hudson le zărea spinările. Băieții stăteau cu fața spre pupa, urmărind momelile. El se uită înainte, la niște bonite ce săreau din apă, nu zbătîndu-se și bălăcărindu-se, ci ieșind la suprafață și apoi intrînd din nou în apă, cîte una sau perechi, abia încrețind fața mării cînd se arătau lucind în soare, și apoi curbîndu-se cu capul greu în jos, pătrundeau în apă aproape fără să împroaște o picătură.

— Pește ! îl auzi Thomas Hudson strigînd pe Tom. Pește ! Pește ! Uite-l cum se ridică. În dreptul tău, Dave. Fii atent la el !

Thomas Hudson văzu o vîltoare uriașă în apă, dar nu reuși să zărească peștele. David ținea varga cu capătul în suportul cardanic și se uita la clema ce prindea firul de suportul exterior. Thomas Hudson văzu firul cum se desprinde de pe suport formînd o buclă lungă, lenevă, care se întinse tare îndată ce atinse apa, iar acum gonea oblic în jos, tăind apa în timp ce luneca.

— Înțeapă-l, Dave, înțeapă-l tare de tot, îi strigă Eddy de pe scara cabinei.

— Înțeapă-l Dave, pentru numele lui Dumnezeu, înțeapă-l, îl imploră Andrew.

— Taci din gură, îi spuse David. Îi dau fir.

Încă nu înțepase și firul se derula mereu, în același unghi, cu varga arcuită, băiatul ținînd de ea în vreme ce firul se derula mai departe. Thomas Hudson redusese motoarele, așa încît nava abia mai mișca.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, înțeapă-l, se rugă Andrew. Sau lasă-mă pe mine să-l înțep.

David ținu mai departe zdravăn varga în mînă și urmări cum se ducea firul în același unghi neschimbat. Slăbise antireturul.

— E un pește spadă, papă, spuse el fără să ridice privirea. l-am văzut spada cînd a mușcat.

— Zău așa ? întrebă Andrew. Ah, Doamne !

— Acum cred că ar fi bine să-l înțepi, spuse Roger care stătea în picioare lîngă băiat.

Scosese spătarul scaunului și prindea mulineta de hamuri.

— Acum, înțeapă-l, Dave, dar înțeapă-l tare, tare !

— Crezi că l-am lăsat destul cu momeala ? îl întrebă David. Nu crezi că o ține doar în bot și înoată cu ea ?

— Cred că ar fi mai bine să-l înțepi înainte de a scuipa momeala.

David își propti picioarele, strînse antireturul bine cu dreapta, și înțepă puternic lăsîndu-se pe spate, trăgînd de greutatea aceea uriașă. Înțepă iarăși și iarăși, îndoind varga precum un arc. Firul continuă să se deruleze în același ritm. Nu reușea să impresioneze peștele cu nimic.

— Înțeapă-l din nou, Dave, spuse Roger. Bagă cîrligul bine în el.

David smuci din nou, cu toată puterea, și firul făcu mulineta să zbîrnîie, iar varga se îndoi încît de abia o mai putea ține în mînă.

— O, Doamne ! exclamă el cu ardoare. Cred că i-am înfipt cîrligul.

— Mai slăbește antireturul, îi spuse Roger. Tom întoarce după el și urmărește firul.

— Întorc după el și urmăresc firul, repetă Thomas Hudson. Ei, cum e, Dave ?

— Mă simt minunat, papă, îi răspunse David. O, Doamne, de-aș scoate peștele ăsta !

Thomas Hudson suci șalupa aproape în loc în jurul pupei. Firul lui David dispărea de pe mulinetă și Thomas Hudson duse vasul spre pește.

— Strînge antireturul și ia fir înapoi, spuse Roger. Muncește-l, Dave.

David începu să miște varga în sus și-n jos și cînd o cobora strîngea fir, ridica și apoi cobora luînd fir, cu mișcări regulate, mecanice și reuși să adune pe mulinetă destul de mult fir.

— În familia noastră n-a mai prins nimeni un pește spadă, spuse Andrew.

— Nu mai cobi vorbind de el, te rog, spuse David. Nu mai cobi.

— N-am să mai fac, spuse Andrew. De cînd l-ai înțepat, nu fac decît să mă rog.

— Crezi că nu-și rupe gura ? îl întrebă tînărul Tom în șoaptă pe taică-său, care ținea timona și se uita în jos, spre pupa, urmărind unghiul făcut de firul alb în apa întunecată.

— Așa sper. Dave n-are destulă putere ca să-l smucească.

— Am să fac orice numai să-l prindem, spuse tînărul Tom. Orice. Renunț la orice. Promit orice. Du-i apă, Andy.

— I-am dus eu, spuse Eddy. Ține-l bine, bătrîne Dave.

— Nu vreau să vină mai aproape, strigă Roger spre punte.

Roger era mare pescar, și el și Thomas Hudson se înțelegeau de minune cînd se aflau într-o ambarcațiune.

— Am să-l las în urmă, la pupa, strigă Thomas Hudson și suci barca foarte ușor încît pupa aproape că nici nu tulbură fața liniștită a mării.

Peștele se ducea acum în adînc și Thomas Hudson dădu șalupa înapoi foarte încet, ca să slăbească tensiunea asupra firului atît cît se putea. Dar deși motorul era numai o idee în marșarier, și pupa se mișca abia perceptibil spre pește, firul nu mai făcea aproape deloc unghi cu apa, iar vîrful vergii se aplecase drept în jos, și firul continua să se deruleze cu o serie de smucituri ferme, de fiecare dată varga zvîcnind în mîinile lui David. Thomas Hudson dădu vasul doar o idee înainte, ca firul să nu i se mai ducă puștiului chiar atît de perpendicular în apă. Știa cît de tare îi solicita spinarea în poziția asta, dar trebuia să cruțe fir atît cît se putea.

— Nu mai pot strînge antireturul fiindcă se rupe firul, spuse David. Ce are să mai facă, domnule Davis ?

— O să se ducă mereu mai adînc, pînă cînd ai să-l oprești tu, spuse Roger. Sau se oprește singur. Apoi va trebui să încerci să-l aduci la suprafață.

Firul continua să se scurgă de pe mulinetă drept în adînc. Varga era încovoiată atît de tare, încît părea pe punctul de a plesni, firul era întins ca o coardă de violoncel, iar pe mulinetă nu mai rămăsese prea mult.

— Papà, ce-mi mai rămîne de făcut ?

— Nimic. Faci exact ceea ce trebuie să faci.

— N-o să atingă fundul ? întrebă Andrew.

— Aici nu e fund, îi răspunse Roger.

— Ţine-l bine, Davy, îi spuse Eddy. O să se sature el şi o să vină sus.

— Chingile astea afurisite mă omoară, spuse David. Îmi taie umerii.

— Vrei să preiau eu peştele ? îl întrebă Andrew.

— Nu, zănaticule, îi răspunse David. Am spus şi eu aşa ce pătimesc de la hamurile astea. Dar nu-mi pasă.

— Vezi dacă nu-i poţi prinde şi hamurile de mijloc, îi strigă Thomas Hudson de pe punte lui Eddy. Poţi să le mai strîngi cu nişte strună, dacă chingile sînt prea largi.

Eddy petrecu brîul lat, căptuşit, pe după şalele băiatului şi prinse cu o bucată de strună zdravănă inelele de mănunchiul de chingi care duceau cruciş pînă la mulinetă.

— E mult mai bine aşa, spuse David. Mulţumesc foarte mult, Eddy.

— Acum poţi să-l ţii nu numai din umeri, ci şi din spinare, îi spuse Eddy.

— Dar n-o să mai rămînă prea mult fir, spuse David. Ah, fir-ar afurisit să fie, de ce se afundă mereu ?

— Tom, strigă Eddy spre puntea de sus, îndreaptă vasul o idee spre nord-vest. Cred că a început să reacţioneze.

Thomas Hudson răsuci timona şi îndreptă şalupa uşor, uşor, spre larg. Drept înainte era un petec întins de iarbă de mare galbenă, cum se întîlneşte în apele golfului, pe care stătea o pasăre, şi apa era liniştită şi atît de albastră şi limpede, încît atunci cînd priveai drept în adînc, vedeai un joc de lumini asemănătoare celui făcut de o prismă.

— Vezi ? îi spuse Eddy. Acum nu mai pierzi fir deloc.

Băiatul nu putea ridica deocamdată varga în sus, dar firul nu mai era smucit în adînc. Era la fel de întins ca mai înainte și pe mulinetă nu mai erau nici cincizeci de iarzi de fir. Dar nu se mai derula de pe mulinetă. David stăpînea peștele și șalupa îi ținea urma. Thomas Hudson putu să vadă o foarte ușoară tendință de înclinare a firului alb ce se pierdea mult în adîncul apei albastre, în vreme ce șalupa abia se mișca, cu motorul atît de redus încît aproape că nu-l auzea.

— Vezi, tu, Davy, s-a dus în adînc unde-i place lui, iar acum iese la suprafață, unde vrea el să meargă. Îndată o să-i mai smulgi din fir.

Spinarea bronzată a băiatului era arcuită, varga încovoiată, firul tăia încet apa, șalupa luneca ușor pe luciul apei, iar la un sfert de milă în adînc peștele uriaș înota. Pescărușul părăsi petecul de iarbă și porni în zbor spre șalupă. Zbură dînd ocol capului lui Thomas Hudson care ținea timona, apoi se îndepărtă spre un alt petec de iarbă galbenă de mare.

— Încearcă să-i iei din fir, îi spuse Roger băiatului. Dacă poți să-l stăpînești, înseamnă că-i poți lua din fir.

— Ia-o înainte numai o idee, strigă Eddy spre punte de comandă, și Thomas Hudson făcu șalupa să lunece înainte cît putea el de ușor.

David trase de vargă în sus, dar varga nu făcu decît să se încovoaie, iar firul se încordă. Parcă prinsese cîrligul de o ancoră ce se mișca și ea.

— Nu contează, îi spuse Roger. O să iei fir mai tîrziu. Cum te simți, Davy?

— Bine, răspunse David. Cu chinga aceea pe după mijloc mi-e mai bine.

— Crezi c-ai să fii în stare să-l ții? îl întrebă Andrew.

— Ah, taci din gură, îi răspunse David. Eddy, aș putea să beau o gură de apă?

— Unde-am pus apa? întrebă Eddy. Cred că am vărsat-o.

— Aduc eu alta, spuse Andrew și coborî în cabină.

— Pot să te ajut cu ceva, Dave? îl întrebă tînărul Tom. Mă duc pe punte ca să nu încurc pe nimeni.

— Nu, Tom. Fir-ar să fie, de ce nu-l pot dovedi, să ridic varga?

— E un peşte grozav de mare, Dave, îi spuse Roger. Pe ăsta nu-l poţi forţa. Trebuie să-l stăpîneşti şi să încerci să-l convingi să vină unde trebuie el să ajungă.

— Numai să-mi spui ce trebuie să fac, şi am să fac pînă am să mor, îi spuse David. Mă încred în tine.

— Nu vorbi de moarte, îi spuse Roger. Nu se vorbeşte aşa.

— Serios, spuse David. Serios de tot.

Tînărul Tom se duse iarăşi sus, pe punteaua de comandă, lîngă taică-său. Se uitau amîndoi în jos la David, care stătea încovoiat înhămat la peştele lui, cu Eddy alături care-i ţinea scaunul. Andrew îi duse sticla cu apă lui David la gură. Acesta înghiţi o parte şi o parte o scuipă.

— Toarnă-mi puţină şi la încheieturile mîinilor, Andy, vrei ? îi spuse el.

— Papă, chiar crezi că o să reziste el la peştele ăla ? îi şopti încet tînărul Tom tatălui său.

— E un peşte groaznic de mare pentru el.

— Pe mine mă sperie, îi spuse Tom. Îl iubesc pe David şi nu vreau să-l omoare vreun afurisit de peşte.

— Nici eu, şi nici Roger, şi nici Eddy, nu vrea.

— Atunci trebuie să avem mare grijă de el. Dacă ajunge să-l doboare de tot, ar trebui ca domnul Davis sau tu să luaţi peştele.

— Mai are mult pînă să fie doborît, deocamdată.

— Dar tu nu-l cunoşti aşa cum îl ştim noi. Ar fi în stare să se lase omorît numai să pună mîna pe peştele acela.

— Nu-ţi face griji, Tom.

— Nu pot să nu-mi fac, spuse tînărul Tom. Din familie, eu sînt cel care-şi face întotdeauna griji. Sper să scap de asta odată.

— De data asta eu nu mi-aş face griji, îi spuse Thomas Hudson.

— Dar, papă, spune-mi şi mie cum are să poată un puşti ca David să scoată ditamai peştele ? Cei mai mari peşti pe care i-a prins în viaţa lui n-au fost decît snapperi galbeni şi voladori.

— Peştele are să obosească. El e cel care are cîrligul în gură.

— Dar e cît un monstru, spuse Tom. Şi Dave e în aceeaşi măsură prins de peşte, pe cît e şi peştele prins de el. Ar fi grozav să-l scoată, dar nu-mi vine să cred, şi aş vrea ca tu sau domnul Davis să-l scoateţi.

— David se descurcă foarte bine.

Se îndepărtaseră spre larg tot timpul, dar marea era în continuare de un calm plat. Acum se întîlneau mai multe petece de iarbă de golf, arse de soare, încît arătau galbene pe apa purpurie, şi uneori firul alb, întins, mişcîndu-se încet, trecea prin cîte un petec de iarbă, iar Eddy se apleca pînă la apă şi îndepărta orice iarbă ce se agăţa de fir. Cînd Eddy se aplecă peste bord şi trase iarba galbenă de pe fir şi o aruncă, Thomas Hudson îi văzu ceafa arămie şi plină de zbîrcituri, pălăria moale şi veche şi-l auzi că-i spune lui Dave :

— El remorchează de fapt şalupa, Davy. E hăt în adînc şi osteneşte şi osteneşte toată vremea.

— Dar şi pe mine mă osteneşte, spuse David.

— Te doare cumva capul ?, îl întrebă Eddy.

— Nu.

— Adu-i o pălărie, spuse Roger.

— N-am nevoie de pălărie, domnule Davis. Mai bine să-mi toarne nişte apă în cap.

Eddy luă o găleată de apă din mare şi-i turnă cu grijă băiatului apă în cap din căuşul palmelor, îi udă tot capul şi-i dădu pe spate părul din ochi.

— Să spui dacă te doare capul, îi zise el.

— N-am nimic, spuse David. Domnule Davis. spune-mi ce am de făcut.

— Vezi dacă poţi să-i mai iei din fir, îi spuse Roger.

David încercă, încercă, încercă mereu, dar nu fu în stare să facă peştele să se ridice nici de un deget.

— Bine, cruţă-ţi puterile, îi zise Roger.

Apoi lui Eddy îi spuse.

— Moaie o pălărie în apă şi punei-o pe cap. Cu calmul ăsta e o zi afurisit de încinsă.

Eddy muie o şapcă cu cozoroc mare în căldarea cu apă sărată şi i-o puse în cap lui Dave.

— Apa aia sărată îmi intră în ochi, domnule Davis. Zău că da. Iartă-mă.

— Am s-o spăl cu niște apă dulce, spuse Eddy. Roger, dă-mi o batistă. Andy, tu du-te și adu niște apă de la gheață.

În vreme ce băiatul stătea astfel, cu picioarele proptite, cu trupul arcuit, ca să reziste încordării la care era supus, iahtul se deplasa încet mai departe spre larg. Spre vest, un banc de bonite sau de toni încrețeau fața calmă a mării și rîndunicile de mare începură să vină, chemîndu-se din zbor cu țipătul lor. Dar bancul de pești se cufundă în adînc și rîndunicile de mare se așezară pe apa liniștită, așteptînd ca peștii să iasă iar. Eddy îi șterse băiatului fața și acum înmuie batista în paharul cu apă de la gheață și i-o puse la gît. Apoi îi răcori cu ea încheieturile mîinilor, după care muie batista din nou în apa de la gheață și o stoarse în vreme ce o apăsa pe ceafa lui David.

— Să spui dacă te apucă durerea de cap, îi spuse Eddy. Asta nu înseamnă să te dai bătut, ci să ai minte. Cînd e un calm ca ăsta, te bate amarnic de fierbinte soarele.

— N-am nimic, îi spuse David. Mă dor tare doar umerii și brațele, atît.

— E firesc, spuse Eddy. Din asta ai să te faci bărbat. În schimb, nu vrem ca din așa ceva să te alegi cu vreo insolație și nici să te sperii pe viață.

— Acum ce-are să mai facă, domnule Davis, întrebă David, și vocea îi suna sec.

— Probabil că exact ceea ce face. Sau s-ar putea să înceapă să dea ocoluri. Sau s-ar putea să iasă la suprafață.

— E al naibii de supărător că de la început s-a dus atît de adînc, încît nu ne-a mai rămas nici un pic de fir ca să-l putem purta cum vrem, îi spuse Thomas Hudson lui Roger.

— Dave l-a oprit, și ăsta-i lucrul cel mai important, spuse Roger. Peștele are să-și schimbe gîndul îndată. Și atunci o să-i venim noi de hac. Dave, numai o dată mai încearcă să vezi dacă poți lua vreun pic de fir.

David încercă, dar nu putu să-l urnească deloc.

— Are să vină el, spuse Eddy. Ai să vezi. Deodată, n-o să mai fie mare lucru, Davy. Vrei să-ți mai clătești puțin gura ?

David dădu din cap afirmativ. Ajunsese la stadiul cînd îşi cruţa şi suflarea.

— Scuipă apa, îi spuse Eddy. Nu înghiţi decît puţin.

Apoi se întoarse spre Roger.

— O oră încheiată, spuse el. Davy, capul tău e în regulă ?

Băiatul dădu iarăşi din cap.

— Ce crezi, papă ? îl întrebă tînărul Tom pe taicăsău. Dar sincer ?

— Mie mi se pare că n-a păţit nimic, îi spuse taicăsău. Eddy n-ar îngădui să i se întîmple nimic.

— Nu, bănuiesc că nu, fu de acord şi Tom. Aş vrea să pot fi şi eu de folos cu ceva. Am să-i duc ceva de băut lui Eddy.

— Te rog, adu-mi şi mie un pahar.

— Bine, am să-i pregătesc ceva de băut şi domnului Davis.

— Nu cred că vrea.

— Oricum, am să-l întreb.

— Mai încearcă-l o dată, Dave, spuse Roger foarte liniştit, şi atunci băiatul se opinti din toate puterile, apucînd cu mîinile de marginile mosorului mulinetei.

— Ai cîştigat aproape un deget, spuse Roger. Recuperează-l pe mulinetă şi vezi dacă mai poţi lua ceva.

Acum începu adevărata luptă. Înainte, David nu făcuse decît să ţină peştele, în vreme ce acesta se îndrepta spre larg şi şalupa luneca odată cu el. Dar acum trebuia să ridice varga, s-o lase să se îndrepte, datorită firului pe care-l cîştigase, şi apoi să coboare din nou varga încet în vreme ce mulina şi punea fir pe mosor.

— Să nu încerci cumva să recuperezi prea repede, îi spuse Roger. Nu te repezi. Încet şi fără poticneli.

La fiecare ridicare, băiatul se apleca înainte şi se împingea cu talpa piciorului, folosindu-şi pe cît putea trupul şi toată greutatea pe care o avea, ca pe o pîrghie, şi în vreme ce cobora varga, mulina repede cu mîna dreaptă.

— David pescuieşte straşnic, spuse tînărul Tom. Pescuieşte de cînd era ţînc, dar nu ştiam că poate să pescuiască atît de bine. Totdeauna îşi rîde singur de el că nu-i prea priceput la jocuri. Dar ia uită-te la el acum.

— La dracu cu jocurile, făcu Thomas Hudson. Ce-ai spus, Roger ?

— Ia-o înainte numai o idee, strigă Roger spre punte.

— Înainte numai o idee, repetă Thomas Hudson, iar la următoarea ridicare a vergii, în vreme ce o luau ușor cu șalupa înainte, David, recuperă și mai mult fir.

— Nici ție nu-ți plac jocurile, papă? îl întrebă Tom.

— Pe vremuri da. Foarte mult. Dar acum nu.

— Mie îmi place tenisul și scrima, spuse Tom. Numai jocurile cu aruncatul și prinsul mingii nu-mi plac. Asta mi se trage de la faptul că am crescut în Europa, bănuiesc. Pariez că David ar putea ajunge un scrimeur strașnic, dacă ar fi vrut să învețe, pentru că are multă minte. Dar n-a vrut să învețe. Nu vrea decît să citească și să pescuiască și să tragă cu pușca și să facă muște artificiale. La poligon trage mai bine decît Andy. Și știe să facă niște muște de pescuit minunate. Te plictisesc cu trăncăneala mea, papă ?

— Bineînțeles că nu, Tom.

Se ținea de balustrada dunetei și se uita spre pupa ca și taică-său, și taică-său îi puse mîna pe umăr. Era plin de sare de la căldările de apă de mare pe care băieții și le aruncaseră unul asupra celuilalt la pupa, înainte de a mușca peștele. Sarea era foarte mărunță și sub mîna lui se simțea ca un fel de nisip fin.

— Știi, tot uitîndu-mă la David, am ajuns atît de nervos că vorbesc numai să nu mă mai gîndesc. Mai mult decît orice pe lume, aș vrea ca David să scoată peștele.

— E un pește al dracului de mare. Așteaptă pînă o să-l vedem.

— Am văzut unul odată, acum mulți ani în urmă, cînd eram cu tine la pescuit. Apucase cu spada aia a lui o momeală în care era un macrou mare și a sărit din apă și a aruncat cîrligul. Era uriaș și ajunsesem să-l visez. Cobor acum în cabină să pregătesc băuturile.

— Nu-i nici o grabă, îi spuse taică-său.

Jos, în scaunul pivotant fără spătar, special pentru înfruntarea cu peștele, David se opintea cu picioarele în pupă, și ridica varga încordîndu-și brațele, spinarea, grumazul, șoldurile, apoi o cobora și mulina și iarăși o

ridica. Fără răgaz, cîte un deget, două, trei degete deodată, David aduna tot mai mult fir pe mulinetă.

— Cum stai cu capul, bine ? îl întrebă Eddy, care ţinea de braţele scaunului ca să-l stăpînească mai bine.

David dădu afirmativ din cap. Eddy puse mîna pe creştetul băiatului şi-i pipăi şapca.

— Şapca-i încă udă, spuse el. Îl chinui ca pe draci şi nu-l slăbeşti, Davy. Ca o maşină.

— Acum e mai uşor decît atunci cînd doar ţineam de el, spuse David, cu o voce încă uscată.

— Bineînţeles, îi spuse Eddy. Simţi că cedează. Altfel ţi-ai fi frînt spinarea cu totul.

— Nu te munci cu el mai repede decît te simţi în stare, îi spuse Roger. Te descurci minunat, Dave.

— Cînd iese la suprafaţă, de data asta îl apucăm cu gafa ? întrebă Andrew.

— *Oh, ţine-ţi gura şi nu mai cobi,* te rog, spuse David.

— Da, n-am încercat să cobesc.

— Ah, ţine-ţi gura, Andrew, te rog. Iartă-mă.

Andrew se urcă pe puntea de comandă. În cap avea o şapcă cu cozoroc mare, dar pe sub el taică-său putu să vadă că avea ochii umezi, şi băiatul întoarse capul fiindcă îi tremurau buzele.

— N-ai zis nimănui rău, îi spuse Thomas Hudson.

Andrew vorbi ferindu-şi faţa.

— Acum, dacă-l scapă o să creadă că eu am cobit, spuse el cu amărăciune. N-am vrut decît să ajut şi eu ca să fie totul pregătit.

— E firesc ca Dave să fie nervos, îi spuse taică-său. Dar încearcă să fie şi binecrescut.

— Ştiu, spuse Andrew. Se luptă cu el la fel de bine ca domnul Davis. Mi-a părut rău că a putut să gîndească aşa.

— Cînd prind un peşte mare, mulţi oameni sînt irascibili. Şi ăsta-i primul pe care l-a prins Dave în viaţa lui.

— Tu eşti totdeauna binecrescut ; şi domnul Davis e binecrescut.

— Dar n-am fost totdeauna aşa. Pe vremea cînd învăţam amîndoi să prindem peşte mare, de obicei eram

nervoşi şi nestăpîniţi şi răi de gură. Eram amîndoi groaznici.

— Zău ?

— Bineînţeles. De obicei ne încrîncenam şi ne purtam de parcă toată lumea era împotriva noastră. Aşa e firesc să fii. Celălalt fel de-a fi înseamnă disciplină şi înţelepciune, atunci cînd ajungi să le ai. Am început să fim binecrescuţi pentru că am văzut că nu puteam prinde peşte mare dacă eram nestăpîniţi şi nervoşi. Şi cînd eram aşa, nu mai avea nici un haz. Eram amîndoi cumplit, de răi, nervoşi şi ţîfnoşi şi neînţelegători şi nu prea avea nici un haz. Aşa că acum cînd ne luptăm cu un peşte, o facem cu bună creştere. Am discutat treburile astea şi le-am tot discutat şi am hotărît să fim întotdeauna bine crescuţi, indiferent ce s-ar întîmpla.

— Am să fiu binecrescut şi eu, spuse Andrew. Dar uneori cu Dave e tare greu. Papă, crezi că are să-l prindă cu adevărat ? Că toată treaba asta nu-i numai aşa, un vis ?

— Hai să nu mai vorbim de asta.

— Iar am spus ceva ce nu se cădea ?

— Nu. Numai că totdeauna aduce ghinion cînd vorbeşti în felul ăsta. Asta ni se trage de la vechii pescari. Nu ştiu cum s-a născut ideea asta.

— Am să am grijă de-acum înainte.

— Uite şi paharul tău, papă, spuse Tom întinzîndu-i-l în sus spre punte.

Paharul era înfăşurat de trei ori într-un şervet de hîrtie şi prins cu o bandă de cauciuc ca să ţină hîrtia strînsă de pahar şi să împiedice gheaţa să se topească.

— Am pus chitră, bitter, dar nici un dram de zahăr. Aşa ai vrut să ţi-o fac ? Sau să ţi-o schimb ?

— E straşnic. Ai făcut-o cu apă de nucă de cocos ?

— Da, şi lui Eddy i-am pregătit un whisky. Domnul Davis nu vrea nimic de băut. Andy, vrei să rămîi sus pe punte ?

— Nu, vin jos.

Tom se urcă pe punte şi Andrew coborî. Uitîndu-se înapoi, peste pupa, Thomas Hudson băgă de seamă că firul începe să-şi mărească înclinaţia în apă.

— Fii atent, Roger, îi strigă el. Pare că vine la suprafață.

— Vine la suprafață, chiui Eddy.

Și el văzuse schimbîndu-se înclinația firului.

— Atenție la timonă.

Thomas Hudson se uită în jos la mosorul mulinetei, să vadă cît fir era acolo pentru manevrarea peștelui. Nu era nici pe un sfert plin cu fir și, în timp ce se uita, mulineta porni să vîjîie pierzînd fir. Thomas Hudson puse motorul înapoi, sucind șalupa scurt spre direcția de înclinare a firului ; și era acum pornit bine, cînd Eddy îi strigă :

— Înapoi spre el, Tom. Bestia vine la suprafață. Și nici n-avem fir destul ca să-l manevrăm.

— Ține varga sus, îi spuse Roger lui David. Nu-l lăsa să ți-o tragă în jos.

Apoi către Thomas Hudson :

— Dă înapoi spre el cît poți de tare, Tom. Așa e bine. Forțează cît se poate de mult.

Apoi, în pupa șalupei, spre tribord, fața liniștită a oceanului fu spartă și peștele acela mare țîșni din apă, se ridică, lucind albastru închis și argintiu, părînd să nu se mai sfîrșească a ieși din apă, de necrezut cît era de lung și de gros cînd se arătă cu totul din apă și ajunse în aer, părînd să rămînă suspendat acolo, după care se prăbuși împroșcînd și stîrnind un vad înalt și înspumat de apă.

— Ah, Doamne, făcu David. L-ați văzut ?

— Numai spada lui e cît mine de mare, spuse Andrew cuprins de venerație.

— E frumos, spuse Tom. Mult mai grozav decît cel din visurile mele.

— Dă mereu înapoi spre el, îi spuse Roger lui Thomas Hudson.

Apoi lui David :

— Încearcă și mai ia fir din burta pe care o face. A ieșit la suprafață de la mare adîncime și firul face burtă mare, și poți să recuperezi o parte din fir.

Dînd șalupa iute înapoi, spre pește, Thomas Hudson opri scurgerea firului, iar acum David ridica varga, o cobora și mulina și firul se strîngea pe bobină cu mare

iuțeală, cît de repede putea să învîrtească mînerul mulinetei.

— Lasă șalupa mai încet, spuse Roger. N-avem nici un interes să dăm peste el.

— Bestia cîntărește o mie de livre, spuse Eddy. Adună acum firul care vine ușor, Davy, băiatule.

Acolo unde sărise, oceanul era calm și pustiu, dar cercurile stîrnite în locul unde spărsese oglinda apei continuau să se lățească.

— Ai văzut cîtă apă a împroșcat cînd a sărit, papă ? îl întrebă tînărul Tom pe taică-său. Parcă ar fi plesnit toată marea.

— Dar ai văzut, Tom, cum părea să urce, să urce mereu ? Ai mai văzut vreodată un albastru și un argintiu atît de minunat ?

— Și spada era albastră, spuse tînărul Tom. Și toată spinarea îi era albastră. Eddy, chiar cîntărește o mie de livre ? strigă el spre pupa.

— Cred că da. Nu poate ști nimeni. Dar cîntărește groaznic de mult.

— Davy, strînge tot firul pe care-l poți strînge acum cînd e un fleac, îi spuse Roger. Te descurci strașnic.

Băiatul lucra din nou ca un automat, strîngînd firul din burta făcută de fir în apă, iar șalupa dădea înapoi atît de încet, încît mișcarea aproape că nici nu se băga de seamă.

— Și acum ce are să facă, papă ? îl întrebă Tom pe taică-său.

Thomas Hudson urmărea înclinarea firului pe apă și se gîndea că ar fi fost mai sigur să o ia înainte numai o idee, dar știa ce chin fusese pentru Roger să vadă atît de mult fir derulat de pe bobină. Peștele nu trebuia decît s-o zbughească bine o singură dată, ca să ia tot firul de pe mulinetă și să se rupă, așa că acum Roger profita de ocazie ca să facă rezervă de fir. Cum se uita la fir, Thomas Hudson văzu că David recuperase și avea bobina pe jumătate plină și lua fir mai departe.

— Ce-ai spus ? îl întrebă Thomas Hudson pe fiul său Tom.

— Ce crezi că are să facă acum ?

— Așteaptă un minut, Tom, spuse taică-său și-i strigă lui Roger : Băiete, mi-e teamă că o să ajungem deasupra lui.

— Atunci ia-o înainte ușor, spuse Roger.

— Înainte ușor, repetă Thomas Hudson.

David nu mai lua pe mulinetă atît de mult fir ca înainte, dar peștele era acum într-o poziție mai sigură. Apoi firul începu din nou să se deruleze de pe bobină și Roger strigă peste punte :

— Debreiază !

— Și Thomas Hudson debreie și lăsă motorul să meargă în gol.

— Debreiat, spuse el.

Roger se aplecase deasupra lui David și băiatul se proptise bine și ținea tare de vargă, iar firul se derula continuu.

— Mai strînge puțin antireturul, Davy, spuse Roger. Să-l facem să trudească pentru firul ăsta.

— Nu vreau să-l rupă, spuse David.

Dar strînse antireturul.

— N-o să-l rupă, îi spuse Roger. Nu la frîna asta.

Firul continua să se scurgă de pe bobină, dar varga era tare încovoiată, iar băiatul se proptise tare cu picioarele goale în lemnul pupei ca să țină piept solicitării. Apoi firul încetă să se mai scurgă.

— Acum poți să mai recuperezi puțin, îi spuse Roger băiatului. A început să dea ocol și acum face bucla înăuntru. Recuperează cît poți mai mult.

Băiatul coborî varga și mulină, apoi o ridică, lăsă varga să se îndrepte, o coborî și mulină iar. Din nou recupera bine fir.

— E bine așa cum fac ? întrebă el.

— E minunat, îi spuse Eddy. E înțepat adînc, Davy. Am reușit să văd cînd a sărit.

Apoi, în vreme ce băiatul ridica varga, firul începu din nou să se ducă de pe bobină.

— La dracu ! exclamă David.

— Nu-i nimic, îi spuse Roger. Așa trebuia să se întîmple. Acum face bucla în afară. A făcut ocolul spre tine și ai recuperat fir. Acum îl ia înapoi.

Fără oprire, încet, în vreme ce David îl ținea atît cît îngăduia rezistența firului, peștele luă tot firul pe care băiatul abia îl recuperase, și chiar și ceva în plus. Apoi băiatul reuși să-l oprească.

— Bine. Acum muncește-l, spuse Roger liniștit. Și-a lărgit puțin cercul, dar acum face bucla înăuntru.

Thomas Hudson folosea acum motorul numai din cînd în cînd, doar pentru a menține peștele la pupa. Încerca să facă pentru băiat tot ceea ce-i îngăduia șalupa, și-i încredințase lui Roger și băiatul, și lupta cu peștele. După cîte vedea altceva nu mai era de făcut.

La următorul ocol, peștele dobîndi iar puțin fir. La ocolul următor, mai luă din nou fir. Dar băiatul avea bobina aproape pe jumătate plină cu fir. Deocamdată se muncea ca peștele exact așa cum trebuie, executîndu-se ori de cîte ori Roger îi spunea să facă ceva. Dar era foarte obosit, iar sudoarea și apa de mare lăsaseră pete de sare pe spinarea și pe umerii lui bronzați.

— Două ceasuri încheiate, îi spuse Eddy lui Roger. Ce mai face capul tău. Davy ?

— Bine.

— Nici o durere ?

Băiatul scutură din cap.

— Ar trebui să bei niște apă, îi spuse Eddy.

David dădu din cap în semn de încuviințare și bău cînd Andrew îi duse paharul la gură.

— Spune drept, Davy, cum te simți ? îl întrebă Roger, aplecîndu-se aproape de el.

— Minunat. Nu mă supără nimic, în afară de spinare și picioare și brațe.

O clipă închise ochii și ținu tare varga ce i se smucea în mînă, în timp ce firul se ducea de pe mulinetă în ciuda antireturului puternic strîns.

— Nu vreau să vorbesc, spuse el.

— Acum poți să-i mai iei din fir, îi spuse Roger și băiatul începu din nou să trudească.

— David e un sfînt și un martir, îi spuse Tom tatălui său. Ceilalți băieți n-au nici unul un frate ca David. Te deranjez dacă vorbesc, papă ? Sînt cumplit de nervos din cauza tărășeniei ăsteia.

— Vorbeşte mai departe, Tommy. Amîndoi sîntem îngrijoraţi.

— Ştii, totdeauna a fost un băiat minunat, spuse Tom. Nu e nici un afurisit de geniu, şi nici atlet ca Andy. E pur şi simplu minunat. Ştiu că pe el îl iubeşti cel mai tare, şi e drept aşa fiindcă-i cel mai straşnic dintre noi şi ştiu că asta nu-i strică, altfel nu l-ai fi lăsat. Dar pe mine mă face nervos.

Thomas Hudson îl cuprinse cu braţul pe după umeri şi conduse şalupa numai cu o singură mînă cu care ţinea timona.

— Tommy, problema e ce i s-ar întîmpla dacă l-am face să se dea bătut. Şi Roger şi Eddy ştiu bine ce fac, iar eu ştiu că amîndoi ţin la el şi nu l-ar lăsa să facă ceva ce-i depăşeşte puterile.

— El însă n-are nici o măsură, papă. Zău. Totdeauna o să vrea să facă ceva ce îi depăşeşte puterile.

— Ai încredere în mine, iar eu o să am încredere în Roger şi Eddy.

— Bine. Dar acum am să mă rog pentru el.

— Bine, făcu Thomas Hudson. Dar de ce-ai spus că pe el îl iubesc cel mai mult ?

— Pentru că aşa trebuie.

— Pe tine te iubesc de cel mai mult timp.

— Hai să nu ne gîndim nici la mine, nici la tine. Hai să ne rugăm amîndoi pentru Davy.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Stai să vedem: L-am prins exact la amiază. Acum ar trebui să avem şi puţină umbră. Cred că şi avem oleacă. Am de gînd să sucesc şalupa foarte uşurel, ca să-l aduc pe Davy la umbră.

Thomas Hudson îi strigă lui Roger:

— Roger, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea s-o sucesc uşor şi să-l aduc pe Dave în umbră. Şi pentru peşte nu cred să aibă vreo importanţă după cum dă el ocol şi vom fi şi pe direcţia lui.

— Straşnic. Ar fi trebuit să mă gîndesc şi eu la asta.

— Pînă acum nici n-a fost vorba de umbră, spuse Thomas Hudson.

Întoarse şalupa atît de uşor, răsucind-o pe pupa, încît din manevra asta aproape că nu se pierdu nici un

pic de fir. Capul şi umerii lui David erau acum în umbra aruncată de partea din spate a punţii de comandă. Eddy îi ştergea gîtul şi umerii cu un prosop şi-i umezea spinarea şi ceafa cu puţin spirt.

— Cum merge, Dave ? îi strigă Tom de pe puntea de comandă.

— Minunat, răspunse David.

— Acum parcă nu mă mai îngrijorează aşa de tare, spuse tînărul Tom. Ştii, unul la şcoală mi-a zis că David e numai fratele meu vitreg, nu frate adevărat. şi i-am răspuns că în familia noastră nu există fraţi vitregi. Aş vrea totuşi să nu mai fiu atît de prăpăstios. şi să nu-mi mai fac atîtea griji, papă.

— O să-ţi treacă.

— Într-o familie ca a noastră, cineva trebuie să-şi facă griji, spuse tînărul Tom. Dar pentru tine nu-mi mai fac griji. Acum îmi fac pentru David. Cred că mai bine aş mai pregăti ceva de băut. În vreme ce pregătesc băuturile pot să mă şi rog. Papă, vrei şi tu un pahar ?

— Cu mare plăcere.

— Probabil că şi Eddy tare mai jinduieşte după unul, spuse băiatul. Au trecut aproape trei ceasuri. În trei ceasuri, Eddy n-a avut parte decît de un singur pahar. Am impresia că m-am cam blegit. De ce crezi că domnul Davis, n-o să vrea şi el unul, papă ?

— Nu cred că o să vrea vreunul atîta timp cît David trece prin încercarea asta.

— Poate că acum cînd David e la umbră, o să vrea. Oricum am să-l întreb.

Coborî la pupa.

— Tommy, nu acum, îl auzi Thomas Hudson pe Roger că-i spune.

— Toată ziua, n-aţi băut nici un pahar, domnule Davis, insistă Tom.

— Mulţumesc, Tommy, spuse Roger. Bea tu o sticlă de bere şi pentru mine.

Apoi strigă tare spre timonă:

— Ia-o înainte uşor, Tom. În sensul ăsta ne vine mai bine.

— Înainte uşor, repetă Thomas Hudson.

Peștele dădea ocol la adîncime deocamdată, dar pe direcția în care se îndrepta șalupa își mai reduse bucla. Era tocmai direcția în care voia să meargă și el. Acum se vedea și mai ușor înclinația firului. Soarele fiind în partea cealaltă a șalupei era mai ușor să vadă înclinația reală a firului în apa întunecată, iar Thomas Hudson se simți mai în siguranță conducînd ambarcațiunea pe direcția de deplasare a peștelui. Se gîndi ce noroc aveau că era o zi calmă, fiindcă știa că David n-ar fi îndurat pedeapsa de care ar fi avut parte dacă ar fi fost agățat de un astfel de pește chiar și pe o mare ușor agitată. Acum, că David era în umbră și marea rămînea calmă, începu să se simtă mai ușurat.

— Mulțumesc. Tommy, îl auzi el pe Eddy spunînd, și îndată băiatul urcă cu paharul înfășurat în hîrtie și Thomas Hudson gustă băutura, luă o înghițitură și simți răceala aceea care avea și gustul întepător al chitrei, izul deosebit de Angostura și tăria ginului, care compensa ușoara aromă a apei de nucă de cocos, rece ca gheața.

— E bună, papă ? întrebă băiatul.

Venise cu o sticlă de bere din lada cu gheață de pe care se scurgea picături reci în lumina soarelui.

— Excelentă, îi spuse taică-său. Ai pus și gin destul.

— A trebuit să pun, spuse Tom. Pentru că gheața se topește atît de repede. Ar trebui să avem un fel de suporturi izolatoare pentru pahare, ca să nu se mai topească gheața. La școală am să dibuiesc eu ceva. Mă gîndesc că am putea să le facem din bucăți de plută. Poate reușesc să ți le fac pentru Crăciun.

— Acum uită-te la Dave, îi spuse taică-său.

David se muncea cu peștele de parcă atunci ar fi început să se lupte cu el.

— Uită-te la el ce slab și deșirat e, spuse tînărul Tom. Nici nu știi unde-i pieptul și unde-i spinarea. Arată de parcă i s-ar fi lipit una de alta. Dar la braț are cei mai lungi mușchi pe care-i poți vedea vreodată. Sînt al fel de lungi pe partea din spate a brațelor, ca și pe cea din față. Bicepșii și tricepșii, vreau să spun. E într-adevăr construit ciudat, papă. E un băiat ciudat și e cel mai afurisit de grozav frate pe care-l poți avea.

Jos, în cockpit, Eddy își băuse paharul, și acum îi ștergea iarăși spinarea lui David cu prosopul. Apoi îi șterse pieptul și brațele lungi.

— Te simți bine, Davy ?

David dădu din cap afirmativ.

— Ascultă, îi spuse Eddy. Am văzut odată un om în toată firea, puternic, cu niște umeri de taur, care și-a dat arama pe față și s-a lăsat păgubaș după numai jumătate din truda de care ai avut tu parte cu peștele ăsta pînă acum.

David se trudi mai departe.

— Era ditamai omu'. Papă al tău și Roger îl știu amîndoi. Om antrenat pentru treaba asta. Și care pescuia tot timpul. A agățat cel mai afurisit pește mare pe care l-a prins vreodată un om; l-au lăsat balamalele și l-a făcut scăpat numai fiindcă îl canonise prea tare. Peștele îl canonise și el îl făcuse scăpat. Davy, ține-o tot așa.

David nu zise nimic. Își cruța și răsuflarea și trăgea, lăsa varga în jos, o ridica, și recupera.

— Peștele ăsta afurisit e atît de puternic fiindcă-i mascul, îi spuse Roger. Dacă ar fi fost femelă, s-ar fi dat bătută de multă vreme. I-ar fi plesnit măruntaiele, sau inima, sau și-ar fi vărsat icrele. La neamul ăsta de pește masculul e cel mai puternic. La multe alte feluri de pește, femela e cea mai tare. Dar nu la peștele-spadă. E cumplit de puternic, Davy. Dar ai să-l dovedești tu.

Firul începu din nou să se depene de pe mulinetă, iar David închise o clipă ochii, își propti tare picioarele în lemnul pupei, ținu de vargă din răsputeri și își trase sufletul.

— Așa e bine, Davy, spuse Eddy. Nu te munci decît atunci cînd tragi de el. Acum peștele dă ocol. Dar antireturul îl face el să trudească pentru firul ăsta și-l slăbește mereu.

Eddy întoarse capul și se uită jos, în cabină, iar Thomas Hudson știu după felul chioriș cum privea că se uita la ceasul cel mare de alamă de pe peretele dinei.

— Trei și cinci, Roger, spuse el. De trei ceasuri și nci minute te trudești cu el, Davy, bătrîne.

Ajunseseră la punctul la care David ar fi trebuit să înceapă să recupereze fir, dar, din contra, firul se scurgea de pe mulinetă mai departe.

— Din nou se duce la fund, spuse Roger. Fii atent ce faci, Davy. Vezi firul bine, Tom ?

— Îl văd bine, spuse Thomas Hudson.

Încă nu ajunsese să aibă o înclinaţie prea mare, iar de sus de pe puntea de comandă putea vedea departe în adîncul apei.

— S-ar putea să aibă poftă să se ducă-n adînc să moară, îi spuse Thomas Hudson cu voce foarte scăzută fiului celui mai mare. Asta o să-l doboare pe Dave.

Tînărul Tom scuturâ din cap şi îşi muşcă buzele.

— Dave, munceşte-l cît poţi de tare, îl auzi Thomas Hudson pe Roger spunîndu-i. Strînge antireturul, şi forţează cît se poate.

Băiatul strînse antireturul pînă aproape de limita de rezistenţă a vergii şi a firului şi apoi se opinti, şi îşi adună puterile ca să înfrunte cît mai bărbăteşte calvarul, în vreme ce firul se scurgea, se scurgea mereu, topindu-se-n adînc, în adînc.

— De data asta, cînd ai să reuşeşti să-l opreşti, o să fie frînt, îi spuse Roger lui David. Debreiază. Tom.

— Am tăiat contactul, spuse Thomas Hudson. Dar cred că aş putea să ajut dînd uşor înapoi.

— În regulă. Încearcă.

— Dau înapoi, spuse Thomas Hudson.

Prin această manevră înapoi cruţau puţin fir, dar nu prea mult, iar firul cobora groaznic de drept spre adînc. Acum pe bobină era mai puţin decît în cele mai grele momente de pînă atunci.

— Davy, trebuie să treci la pupa, i spuse Roger. Trebuie să slăbeşti puţin antireturul ca să scoţi mînerul vergii din suport.

David slăbi antireturul.

— Acum pune mînerul în suportul tău de piele. Ţine-l de mijloc, Eddy.

— Ah, Dumnezeule, papă ! exclamă tînărul Tom. Acum a luat-o drept spre fund.

În vremea asta David ajunsese în genunchi pe marginea inferioară a pupei, cu varga atît de îndoită încît

vîrful îi intrase în apă, iar mînerul se sprijinea în suportul de piele prins de mijlocul băiatului. Andrew îl ținea pe David de picioare, iar Roger îngenunchease lîngă el, urmărind firul care dispăruse în apă și puținul care mai rămăsese pe bobină. Scuturâ din cap spre Thomas Hudson.

Pe mulinetă nu mai erau nici douăzeci de iarzi, iar David era tras în jos în vreme ce ținea de bățul pe jumătate scufundat în apă. Apoi pe mulinetă nu mai rămaseră decît cincisprezece iarzi de fir. Pe urmă nu mai erau nici zece. Deodată firul încetă să se mai scurgă spre adînc. Băiatul era încă mult aplecat peste marginea pupei, cea mai mare parte a vergii fiind în apă. Dar firul nu se mai derula.

— Pune-l înapoi pe scaun, Eddy. Ușor, ușor, spuse Roger. Cînd o să poți, vreau să spun. L-a oprit.

Eddy îl ajută pe David să se suie din nou pe scaunul de manevră, ținîndu-l de după mijloc ca nu cumva vreo smucitură a peștelui să-l tragă pe băiat peste bord. Eddy îl lăsă ușor în scaun și David puse mînerul vergii în suportul cardanic, se propti cu picioarele și trase înapoi de vargă. Peștele se ridică puțin.

— Nu trage decît atunci cînd ești gata să recuperezi fir, îi spuse Roger lui David. Restul timpului lasă-l pe el să tragă. Încearcă să te odihnești între două manevre, în afară de perioada cînd îl tragi.

— L-ai dovedit, Davy, îi spuse Eddy. Toată vremea ai fost mai tare decît el. Ia-o acum ușor și-l dobori.

Thomas Hudson puse șalupa ușor înainte, ca să lase peștele la pupa. Acum toată pupa era bine în umbră. Șalupa înainta mereu spre larg și nici un fir de vînt nu încrețea fața apei.

— Papă, îi spuse tînărul Tom tatălui său. M-am uitat la picioarele lui cînd am făcut băuturile. Sîngerează.

— Și le-a julit proptindu-se cu ele în scîndură.

— Crezi că aș putea să pun o pernuță acolo ? O pernuță ca să se proptească cu picioarele de ea ?

— Du-te jos și întreabă-l pe Eddy, îi spuse Thomas Hudson. Dar ai grijă să nu-l stînjenești pe Dave.

Intraseră în cea de-a patra oră de luptă cu peștele. Șalupa se îndrepta mai departe spre larg, și David, ală-

turi de care stătea acum Roger ţinînd de scaun, trăgea continuu peştele spre suprafaţă. David arăta mai întărit acum decît cu un ceas în urmă, dar Thomas Hudson îi putea vedea pe călcîie sîngele ce se scursese de pe tălpile picioarelor. În bătaia soarelui, parcă erau date cu ojă.

— Ce-ţi mai fac picioarele, Davy ? îl întrebă Eddy.

— Nu mă dor, răspunse David. Nu mă dor decît palmele şi braţele şi spinarea.

— Aş putea să-ţi pun o pernuţă sub ele.

David scutură din cap.

— Cred că o să reziste, spuse el. Sînt rezistente. Nu mă dor. Zău.

Tînărul Tom se urcă pe puntea de comandă şi spuse :

— Şi-a julit toată pielea tălpilor. Şi palmele arată rău de tot. A făcut băşici şi acum s-au spart toate. Ah, papă, nu mai ştiu.

— E ca şi cum ar fi nevoit să vîslească împotriva unui curent puternic, Tommy. Sau ca şi cum ar trebui să urce un munte, sau să se ţină în spinarea unui cal deşi e cumplit de obosit.

— Ştiu. Dar atunci cînd n-o faci tu, pare tare cumplit să vezi toată treaba asta, mai ales cînd e vorba de fratele tău.

— Ştiu, Tommy. Dar vine o vreme cînd băieţii trebuie să treacă prin nişte încercări, dacă au de gînd să ajungă bărbaţi în toată firea. Lui Dave i-a venit vremea.

— Ştiu. Dar cînd îi văd picioarele şi mîinile, nu mai ştiu, papă.

— Dacă ai fi prins tu peştele, ţi-ar fi convenit să şi-l iau eu sau Roger ?

— Nu. Aş fi vrut să mă chinui cu el pînă la moarte. Dar e cu totul altceva să-l văd pe David în situaţia asta.

— Trebuie să ne gîndim la ce simte el, îi spuse taică-său. Şi la ce e important pentru el.

— Ştiu, spuse tînărul Tom deznădăjduit. Dar pentru mine el rămîne tot Davy. Aş vrea ca lumea să nu fie întocmită aşa cum e şi fraţilor mei să nu trebuiască să li se întîmple aşa ceva.

— Şi eu aş vrea, spuse Thomas Hudson. Eşti un băiat nemaipomenit de bun. Tommy. Dar nu uita că aş fi oprit totul de multă vreme dacă n-aş fi ştiut că, de va prinde peştele, David va dobîndi înlăuntrul lui ceva ce va dăinui toată viaţa şi va face ca tot restul să fie mai uşor.

Chiar în acel moment glăsui şi Eddy. Se uitase în cabină.

— Patru ceasuri bune, Roger, spuse. Davy, mai ia niște apă. Cum te mai simţi ?

— Bine, spuse David.

— Ştiu ce am de făcut ca să fiu de folos, spuse tînărul Tom. Am să-i pregătesc de băut lui Eddy. Papă, vrei şi tu ?

— Nu. Eu sar peste rîndul ăsta, spuse Thomas Hudson.

Tînărul Tom coborî în cabină, iar Thomas Hudson îl urmări pe David în vreme ce trudea încet, obosit dar fără oprire. iar Roger stătea plecat asupra lui şi-i vorbea cu voce scăzută, şi Eddy, la pupa, nu pierdea din ochi înclinarea firului în apă. Thomas Hudson încercă să-şi imagineze cam cum trebuia să fie acolo în adînc unde înota peştele-spadă. Era întuneric, bineînţeles. Dar probabil că peştele putea vedea aşa cum văd caii. Trebuia să fie şi foarte rece acolo.

Se întrebă dacă peştele era singur sau dacă mai era şi vreun alt peşte care înota alături de el. Nu văzuseră alt peşte, dar asta nu însemna că peştele era singur. S-ar fi putut ca acolo, în întunericul şi în frigul acela, să fie şi un alt peşte.

Thomas Hudson se întrebă de ce se oprise peştele după ce se scufundase atît de adînc ultima oară. Atinsese oare adîncimea maximă la care putea ajunge aşa cum un avion ajunge la plafonul maxim ? Ori poate că efortul de a îndoi varga, frîna puternică exercitată asupra firului şi rezistenţa frecării sale prin apă îl descurajaseră în aşa măsură încît acum nu mai făcea decît să înoate în direcţia în care voia ? Şi oare se ridica încet, dar continuu, se ridica docil în vreme ce David trăgea în sus, numai pentru a slăbi tensiunea neplăcută la care era supus ? Thomas Hudson se gîndi că pro-

babil asta era şi că s-ar putea ca David să aibă mari necazuri cu peştele, dacă acesta mai avea încă destulă putere.

Tînărul Tom îi aduse lui Eddy propria lui sticlă, şi Eddy trase o duşcă zdravănă din ea şi apoi îl rugă pe Tom s-o pună în lada pentru momeli, ca să stea la rece.

— Şi la îndemînă, adăugă. Dacă David se mai trudeşte cu peştele ăsta multă vreme, o să ajung un beţiv.

— Ţi-o dau eu ori de cîte ori ai să vrei, îi spuse Andrew.

— Să nu mi-o dai chiar de cîte ori am să vreau, îi răspunse Eddy. Să nu mi-o dai decît atunci cînd am să te rog.

Băiatul cel mai mare se urcase iar lîngă Thomas Hudson şi amîndoi îl urmăreau pe Eddy, care se aplecase asupra lui David şi se uita cu atenţie în ochii lui. Roger ţinea de scaun şi urmărea firul.

— Acum ascultă, Davy, îi spuse Eddy băiatului, uitîndu-se îndeaproape la chipul lui. Braţele şi picioarele nu înseamnă mare scofală. Te dor şi arată ca dracu, dar n-au nimic. Aşa se cade să ajungă mîinile unui pescar, şi data următoare or să fie zdravene. Dar căpăţîna ta aufirisită e în regulă ?

— În regulă, spuse David.

— Atunci, Domnul să te aibă în pază şi vezi de bestia asta de peşte mai departe, pentru că în curînd ne pomenim cu dumnealui aici la suprafaţă.

— Davy, îi spuse Roger băiatului. Vrei să-l preiau eu ?

David scutură din cap.

— Acum n-ar mai însemna că te dai bătut, spuse Roger. Ar fi doar un lucru înţelept. Aş putea să-l preiau eu, sau să-l preia taică-tău.

— Am greşit cu ceva ? întrebă David amărît.

— Nu, te descurci perfect.

— Atunci de ce să-l las ?

— Pentru că te-a tăvălit amarnic, Davy, spuse Roger. Nu vreau să te şi rănească, din greşeală.

— Dar el e cu cîrligul în botul lui blestemat, spuse David cu voce nesigură. Şi nu m-a tăvălit el pe mine. Eu l-am tăvălit pe el. Bestia de peşte.

— Dă-ți drumul și zi-i ce-ți vine la gură, Dave, îl sfătui Roger.

— Bestie afurisită. Bestie mare ce ești.

— Plînge, spuse Andrew care se urcase pe puntea de comandă și stătea cu fratele și cu tatăl lui. Vorbește așa ca să-și înghită lacrimile.

— Ia mai taci, călărețule, spuse tînărul Tom.

— Nu-mi pasă nici dacă mă și omoară, monstrul ăsta mare, murmură David. La dracu. Nu-l urăsc. Îl iubesc.

— Acum mai taci din gură, îi spuse Eddy lui David. Cruță-ți suflarea.

Se uită la Roger și Roger ridică din umeri ca să arate că nici el nu știa ce să facă.

— Dacă te mai văd că te zbuciumi în halul ăsta, află că ți-l iau, îi spuse Eddy.

— Totdeauna mă zbucium, spuse David. Dar pentru că nu spun nimic niciodată, nimeni nu știe. Și acum nu-s mai zbuciumat decît de obicei. Numai că mi-am dat drumul la gură.

— Atunci taci din gură și potolește-te, îi spuse Eddy. Fii liniștit și taci și o să-i ținem piept pînă-n vecii vecilor.

— Am să-i țin piept, spuse David. Îmi pare rău că i-am aruncat tot felul de vorbe. Nu mai vreau să spun nimic rău de el. Cred că-i cel mai minunat lucru de pe lumea asta.

— Andy, adu-mi sticla aia cu spirt curat, spuse Eddy. Am să-i mai dezmorțesc brațele și umerii și picioarele, îi spuse lui Roger. Nu mai vreau să folosesc deloc apa aceea rece ca gheața ca să nu-l apuce frisoanele.

Se uită în cabină și spuse :

— Patru și jumătate, Roger.

Apoi se întoarse spre David :

— Nu-ți simți capul prea fierbinte, Davy ?

Băiatul scutură din cap.

— Nu m-am temut decît de soarele care bătea drept în creștet la amiază, spuse Eddy. De-acum înainte nu ți se mai poate întîmpla nimic, Davy. Ia-o ușurel și dă-l gata. Vrem să-l vedem dat gata înainte de a se lăsa seara.

David dădu din cap în semn de încuviințare.

— Papà, ai mai pomenit vreodată un peşte care să se bată ca ăsta ? întrebă tînărul Tom.

— Da, răspunse Thomas Hudson.

— Foarte mulţi ?

— Nu ştiu, Tommy. În Gulf-Stream sînt peşti grozavi. Apoi mai sînt şi nişte peşti uriaşi care se prind uşor.

— De ce unii se prind mai uşor ?

— Cred că din cauză că ajung bătrîni şi se îngraşă. Unii ajung atît de bătrîni că-s în pragul morţii. Apoi, bineînţeles, unii dintre cei mai mari îşi caută singuri moartea.

De multă vreme nu se mai zărise nici o altă ambarcaţiune şi se făcuse după-amiaza tîrziu şi erau departe în larg, între insulă şi marele far de la Isaacs.

— Mai încearcă-l o dată, Davy, îi spuse Roger.

Băiatul îşi încovoie spinarea, îşi încordă picioarele şi se opinti, iar varga, în loc să rămînă neclintită, se ridică încet.

— L-ai silit să vină, spuse Roger. Strînge firul şi mai încearcă-l o dată.

Băiatul ridică varga şi dobîndi din nou fir.

— Uite-l că urcă, îi spuse Roger lui David. Ţin-te de el bine şi nu-l slăbi.

David se apucă să trudească fără odihnă, ca o maşină, sau ca un băiat foarte obosit trudind ca o maşină.

— Acum i-a venit vremea, spuse Roger. Urcă la suprafaţă, cu adevărat. Tom, numai puţin înainte. Dacă se poate, am vrea să-l avem în babord.

— Numai puţin înainte, repetă Thomas Hudson.

— Procedează cum crezi tu de cuviinţă, spuse Roger. Vrem să-l aducem uşurel acolo unde Eddy o să-l poată prinde cu gafa şi să-i putem trece laţul. Eu am să manevrez struna. Tommy, poţi veni încoace să vezi de scaun şi să ai grijă să nu se încurce firul pe vargă cînd apuc eu de strună. Ai grijă ca firul să fie liber în permanenţă, în cazul că am să fiu nevoit să-i dau drumul. Andy, ajută-l pe Eddy şi dă-i la mînă tot ce-ţi cere, şi să-i dai şi laţul şi maiul cînd are să ţi le ceară.

Peştele urca acum mereu şi David nu-şi curma ritmul mişcărilor prin care-l aducea sus.

— Tom, mai bine vino încoace și treci la comenzile de jos, îi strigă Roger.

— Tocmai veneam, îi răspunse Thomas Hudson.

— Iartă-mă, Davy, nu uita că, dacă smucește și va trebui să-i dau drumul, să ții varga sus și să ai grijă să nu se încurce nimic. Slăbește antireturul de tot îndată ce apuc de strună.

— Mulinează în același ritm, spuse Eddy, să nu se poticnească chiar acum, Davy.

Thomas Hudson coborî iute de pe puntea de sus în cockpit și preluă timona și comenzile de acolo. De aici nu-i mai era la fel de ușor să privească în apă ca de pe puntea de comandă, dar îi venea mai la îndemînă în caz de forță majoră și ținea mai ușor legătura cu ceilalți. Era ciudat să fie la același nivel cu cei care luau parte la acțiune, după ce vreme de atîtea ceasuri se uitase de sus, se gîndi el. Era ca și cum s-ar fi mutat de la lojă pe scenă, sau chiar lîngă ring, sau lipit de gardul pistei hipodromului. Toți arătau mai mari și mai aproape, erau mai înalți, și nu mai apăreau ca într-un racursi.

Vedea mîinile însîngerate ale lui David și picioarele lui parcă lăcuite de pe care lacul se mai prelingea încă, dungile pe care i le făcuseră pe spate chingile și expresia aproape desperată ce i se zugrăvise pe chip în clipa cînd întoarse capul, la capătul unei mișcări de ridicare a vergii. Se uită în cabină, și ceasul de alamă arăta șase fără zece. Acum cînd era atît de aproape de ea și o privea din umbră, marea i se părea cu totul alta și, uitîndu-se cum se îndoia varga lui David, văzu că firul se înclina în apa întunecată și varga se apleca și se ridica fără oprire. Eddy îngenunche la pupa ținînd gafa în mîna lui pistruiată și pătată de la soare și se uită drept în adînc, în apa aproape purpurie, încercînd să vadă peștele. Thomas Hudson băgă de seamă nodurile din jurul mînerului gafei și capătul saulei legate de bintă, în pupa, și apoi se uită din nou la spinarea lui David, la picioarele lui larg desfăcute și la brațele lungi cu care ținea varga.

— Îl zărești, Eddy ? întrebă Roger din locul unde ținea scaunul.

— Încă nu. Nu-l slăbi deloc, Davy. Cu grijă, fără poticneli.

David păstra același ritm de ridicare și de coborîre a vergii, apoi de recuperare, mulineta fiind acum grea de atîta fir, adunînd la fiecare tură fir din belșug. La un moment dat, peștele se opuse cu încăpățînare o clipă, varga se încovoie spre apă și firul începu să se depene de pe mulinetă.

— Nu ! Nu mai e în stare ! exclamă David.

— Ba ar mai putea, spuse Eddy. Nu se știe niciodată.

Dar chiar atunci David începu să ridice încet, chinuindu-se cu greutatea și, după prima ridicare înceată, firul începu iarăși să vină la fel de ușor și fără șovăire ca mai înainte.

— Nu s-a opus decît un minut, spuse Eddy.

Stătea cu pălăria moale dată pe ceafă și se uita în adîncurile apei limpezi, întunecate și purpurii.

— Uite-l, exclamă el.

Lăsînd timona Thomas Hudson se repezi înapoi ca să se uite peste pupa. Peștele apăru, adînc în urma șalupei, părînd mic, micșorat de adîncime, dar în scurtul interval de timp în care Thomas Hudson se uită la el peștele crescu statornic. Nu creștea la fel de repede cum ar fi făcut un avion care se apropie de tine, însă creștea la fel de statornic, Thomas Hudson puse mîna pe umărul lui David și se întoarse la timonă. Apoi îl auzi pe Andrew spunînd :

— Ah, uită-te la el !

— Și de data asta, chiar și de la timonă, îl putu vedea departe la pupa și adînc în apă, arătînd maroniu acum și mult sporit ca lungime și grosime.

— Ține exact așa ! spuse Roger fără să se întoarcă.

Și Thomas Hudson răspunse :

— Exact așà !

— Ah, Dumnezeule, uită-te la el ! spuse tînărul Tom.

Acum era într-adevăr uriaș, mai mare decît oricare alt pește-spadă pe care-l văzuse Thomas Hudson vreodată. Pe toată lungimea lui imensă era de un roșu albăstrui, în loc de maroniu, și înota alene și fără oprire

în aceeași direcție ca și șalupa, în pupa șalupei și în dreapta lui David.

— Nu-l slăbi deloc, Davy, spuse Roger. Vine tocmai bine.

— Înainte numai puțin, spuse Roger pîndind peștele.

Înainte numai puțin, repetă Thomas Hudson.

— Nu slăbi recuperarea, spuse Eddy.

Thomas Hudson putea vedea acum vîrtejul strunei ieșind din apă.

— Încă puțin înainte, spuse Roger.

— Încă puțin înainte, repetă Thomas Hudson.

Urmărea mereu peștele și puse pupa pe direcția în care înota el. Acum îl vedea purpuriu cît era de lung și de mare, cu spada imensă dinainte, dorsala înfiptă în spinarea lată ce brăzda apa, și coada uriașă care, aproape fără să se miște, îl propulsa înainte.

— Numai o idee încă înainte, spuse Roger.

— Numai o idee încă înainte.

David nu avea decît să întindă mîna ca să ajungă struna.

— Ești gata să-l apuci, Eddy ? întrebă Roger.

— Da, răspunse Eddy.

— Fii atent la el, Tom, spuse Roger și se aplecă peste pupa și apucă de cablul strunei.

— Slăbește antireturul de tot, îi spuse el lui David, și începu să ridice încet peștele, ținînd bine și trăgînd în sus cublul tare, pentru a aduce peștele la distanța la care să poată fi apucat cu gafa.

Peștele se ridica mereu, arătînd lung și gros ca un buștean zdravăn în apă. David era atent la el și-și aruncă ochii la vîrful vergii ca să se convingă că nu se răsucise cumva firul pe după el. Pentru prima oară în cele șase ceasuri, nici spinarea, nici brațele, nici picioarele nu mai erau supuse vreunui efort, și Thomas Hudson îi văzu mușchii de la picioare zbătîndu-i-se și tremurînd. Eddy se aplecase peste marginea pupei cu gafa în mînă, iar Roger ridica încet și fără șovăire.

— Are peste o mie de livre, spuse Eddy.

Apoi foarte încet murmură :

— Roger, cîrligul nu se mai ține decît într-o șuviță.

— Îl poți ajunge ? întrebă Roger.

— Încă nu, răspunse Eddy. Adu-l încet, încet.

Roger ridica mai departe de cablul de oțel împletit și peștele imens se înălța mereu spre șalupă.

— S-a rupt, spuse Eddy. Nu se mai ține chiar în nimic.

— Acum îl poți ajunge ?

Vocea nu i se schimbase cu nimic.

— Încă nu, spuse Eddy la fel de încet.

Roger ridica mai departe, cît de încet și de delicat era el în stare. Apoi, cum ridica, se îndreptă din șale, fără să mai simtă nici o tensiune, ținînd struna moale în amîndouă mîinile.

— Nu ! Nu ! Nu ! Te rog Doamne ! Nu ! murmură tînărul Tom.

Eddy se repezi în jos spre apă cu gafa în mînă și apoi își dădu drumul peste bord în încercarea de a înfige gafa în pește dacă reușea să-l ajungă.

În zadar. Peștele rămase plutind nemișcat la adîncimea la care se afla, unde apărea ca o imensă pasăre de purpură, apoi începu să se scufunde încet. Toți se uitau la el cum se ducea spre adînc, făcîndu-se tot mai mic, pînă ce dispăru din fața ochilor.

Pe fața liniștită a mării plutea pălăria lui Eddy, în vreme ce acesta se ținea de mînerul gafei. Gafa era prinsă cu saula, legată de binta pupa. Roger îl cuprinse pe David în brațe și Thomas Hudson vedea umerii băiatului zguduindu-se. Dar îl lăsă pe David în seama lui Roger.

— Pune scara să se urce Eddy la bord, îi spuse el tînărului Tom. Andy, ia varga lui David. Scoate-o din suport.

Roger îl ridică pe băiat de pe scaun și-l purtă în brațe pînă la canapeaua din tribordul cochipitului și-l întinse acolo. Roger îl ținea mai departe pe David în brațe. iar băiatul zăcea întins cu fața în jos.

Eddy se urcă la bord murat, șiroind de apă și începu să se dezbrace. Andrew îi pescui cu gafa pălăria, iar Thomas Hudson coborî în cabină să-i aducă lui Eddy o cămașă și o pereche de pantaloni și lui David o cămașă și niște pantaloni scurți. Rămase uimit constatînd că nu simțea nimic altceva decît milă și dragoste pentru

David. Toate celelalte sentimente se sleiseră în el în timpul înfruntării.

Cînd urcă pe punte, David zăcea dezbrăcat, cu faţa în jos, pe canapea, iar Roger îl frecţiona de sus în jos cu spirt.

— Mă doare pe la umeri şi la noadă, spuse David. Ai grijă, domnule Davis, te rog.

— Exact pe unde ai rosăturile, îi spuse Eddy. Taică-tău are să-ţi oblojească el mîinile şi picioarele cu mercurocrom. Asta n-are să doară.

— Pune cămaşa pe tine, Davy, spuse Thomas Hudson. Ca să nu răcești. Tom, du-te şi adu una din păturile cele mai subţiri pe care le găseşti ca să-l învelim.

Thomas Hudson unse cu mercurocrom locurile de pe spinare unde îl roseseră chingile şi-l ajută să-şi pună cămaşa.

— Nu mai am nimic, spuse David cu un glas lipsit de vlagă. Papă, pot să beau nişte coca-cola ?

— Bineînţeles, îi răspunse Thomas Hudson. Şi îndată îţi aduce Eddy şi nişte supă.

— Nu mi-e foame, spuse David. Deocamdată nu pot mînca.

— O să mai aşteptăm puţin.

— David, ştiu ce simţi, spuse Andy cînd îi aduse coca-cola.

— Nimeni nu ştie ce simt, spuse David.

Thomas Hudson îi indică fiului celui mare drumul de compas după care să ţină timona la întoarcerea spre insulă.

— Tommy, sincronizează motoarele la trei sute de turaţii, îi spuse el. Cînd se lasă întunericul o să ajungem în raza farului şi atunci am să-ţi dau corecţia.

— Din cînd în cînd mai vino să mai verifici, da, papă ? Te simţi şi tu la fel de groaznic ca şi mine ?

— În privinţa asta nu se poate face nimic.

— Eddy a încercat, spuse tînărul Tom. Nu oricine ar fi sărit în mijlocul oceanului după un peşte.

— Eddy aproape că a reuşit, îi spuse taică-său. Ar fi fost o treabă tare afurisită acolo în apă, cu gafa înfiptă în peştele ăla.

— Eddy s-ar fi descurcat de minune, spuse tînărul Tom. Sînt sincronizate ca lumea motoarele ?

— Trage cu urechea la ele, îi spuse taică-său. Să nu te uiți numai la tahometre.

Thomas Hudson se îndreaptă spre canapea și se așează lîngă David. Băiatul era înfășurat într-o pătură subțire, Eddy se ocupa de brațele lui, iar Roger de picioare.

— Papă, începu el și se uită la Thomas Hudson, după care își întoarse privirea în altă parte.

— Îmi pare tare rău, Davy, îi spuse taică-său. Te-ai luptat cu el cum n-am văzut niciodată pe nimeni altul făcînd-o. Nici pe Roger, nici pe altcineva vreodată.

— Mulțumesc tare mult, papă. Te rog să nu mai vorbim de asta.

— Davy, mai vrei ceva ?

— Te rog încă o coca-cola, spuse Davy.

Thomas Hudson descoperi o sticlă de coca-cola rece în gheața din lada pentru momeli și o deschise. Se așează lîngă David și băiatul bău ținînd sticla cu mîna oblojită de Eddy.

— Îndată e gata și supa. Acum se încălzește, spuse Eddy. Să încălzesc și mîncarea aia de ardei, Tom ? Avem și niște salată de moluște.

— Încălzește mîncarea de ardei, spuse Thomas Hudson. De dimineață n-am mai mîncat nimic. Roger n-a băut nimic toată ziua.

— Chiar acum am băut o sticlă de bere, spuse Roger.

— Eddy ! îl strigă David. Spune drept, cît ar fi cîntărit ?

— Peste o mie de livre.

— Îți mulțumesc că ai sărit peste bord, îi spuse David. Îți mulțumesc foarte mult, Eddy.

— La dracu ! exclamă Eddy. Ce altceva mai era de făcut ?

— Papă, chiar să fi cîntărit cu adevărat o mie de livre ? întrebă David.

— De asta sînt sigur, spuse Thomas Hudson. N-am văzut niciodată un pește mai mare ca ăsta, fie el pește-spadă sau marlin.

Soarele asfinţise şi şalupa despica faţa calmă a mării, vibra cu motoarele în plin, şi înainta repede prin aceleaşi ape pe unde merseseră încet timp de atîtea ceasuri.

Pe marginea canapelei largi se aşeză şi Andrew.

— Salut, călăreţule, îi spuse David.

— Dacă l-ai fi prins, spuse Andrew, ai fi ajuns probabil cel mai faimos băiat din lume.

— Eu nu vreau să fiu faimos, spuse David. N-ai decît să fii tu.

— Am fi ajuns şi noi faimoşi fiind fraţii tăi, îi răspunse Andrew. Serios.

— Iar eu aş fi ajuns faimos ca prieten al tău, spuse Roger.

— Aş fi ajuns şi eu faimos fiindcă am condus şalupa, spuse Thomas Hudson. Şi Eddy fiindcă l-ar fi prins cu gafa.

— Eddy ar trebui să fie faimos şi, aşa, spuse Andrew. Tommy ar fi fost şi el faimos fiindcă a adus de atîtea ori de băut. În tot timpul grozavei înfruntări el a avut grijă să aibă toţi de băut.

— Dar de peşte ce zici ? El n-ar fi fost faimos ? întrebă David.

Acum se simţea normal. Sau cel puţin vorbea normal.

— El ar fi fost cel mai faimos dintre toţi, spuse Andrew. Ar fi fost nemuritor.

— Sper că n-a avut nimic de suferit, spuse David. Sper că n-a păţit nimic.

— Eu ştiu că n-a păţit nimic, îi spuse Roger. După cum s-a prins în cîrlig şi după cum s-a bătut, ştiu că n-a păţit nimic.

— Altă dată am să vă povestesc cum a fost, spuse David.

— Spune-ne acum, îl îmboldi Andrew.

— Acum sînt obosit şi în plus totul pare o nebunie.

— Spune-ne acum. Numai puţin, insistă Andrew.

— Nu ştiu dacă o să mă simt mai bine. Ce zici papă?

— Dă-i bătaie, spuse Thomas Hudson.

— Hm, făcu David închizînd tare ochii. În momentele cele mai grele, cînd eram cel mai obosit, nu mai ştiam care era el şi care eu.

— Te-nțeleg, spuse Roger.

— Apoi am început să țin la el mai mult decît la orice altceva pe lumea asta.

— Chiar vrei să spui că țineai la el de-adevăratelea ? întrebă Andrew.

— Îhî ! Chiar țineam la el.

— Ei, făcu Andrew, asta n-o mai pot pricepe.

— Cînd l-am văzut că urcă, țineam la el de nu mai puteam să îndur, spuse David stînd mai departe cu ochii închiși. Nu voiam decît să-l văd mai de aproape.

— Știu, spuse Roger.

— Puțin îmi pasă că l-am pierdut, spuse David. Nu-mi pasă de recorduri. Doar am crezut că-mi pasă. Mă bucur că n-a pățit nimic nici el și că n-am pățit nici eu nimic. Nu sîntem dușmani.

— Îmi pare bine că ne-ai zis toate astea, spuse Thomas Hudson.

— Mulțumesc tare mult, domnule Davis, pentru ce mi-ai zis cînd l-am pierdut, atunci la început, spuse David care încă își ținea ochii închiși.

Thomas Hudson n-a aflat niciodată ce-i spusese Roger.

X

În noaptea aceea, în calmul apăsător de dinaintea ridicării vîntului, Thomas Hudson se așează pe scaunul său și încercă să citească. Toți ceilalți erau în pat, dar el știa că nu putea dormi și voia să citească pînă-l ajungea somnul. Însă nu putu nici să citească, și atunci se apucă să se gîndească la cele petrecute în ziua aceea. Se gîndi la tot ce se întîmplase, de la început și pînă la sfîrșit, și simți ca și cum, în afară de Tom, ceilalți copii ai lui s-ar fi îndepărtat foarte mult de el, sau el s-ar fi îndepărtat de ei.

David se apropiase de Roger. El fusese cel ce dorise ca David să dobîndească tot ce putea de la Roger, care, atunci cînd era în plină acțiune, era la fel de frumos și de întreg pe cît era de lipsit de frumusețe și neispră-

vit în viața lui de toate zilele și în munca lui. David fusese totdeauna un mister pentru Thomas Hudson. Un mister tare drag. Dar Roger îl înțelegea pe David mai bine chiar decît propriul lui tată. Era fericit că cei doi se înțelegeau unul pe altul atît de bine, dar în noaptea aceea, într-un fel, asta îl făcea să încerce un sentiment de singurătate.

Apoi nu-i plăcuse felul în care se purtase Andrew deși știa că Andrew era Andrew, doar un puști, și că nu era cinstit să-l judece încă. Nu făcuse nimic rău, și se purtase foarte bine. Dar avea ceva în el care te făcea să nu ai încredere în el.

Ce mod mizerabil și egoist de a gîndi despre cei pe care-i iubești, își spuse. De ce nu-ți amintești doar de ziua asta, așa cum a fost, și te apuci s-o analizezi și s-o sfîșii în bucăți ? Acum du-te la culcare, își spuse, și silește-te să dormi. La dracu cu toate celelalte. Și dimineața reia-ți ritmul vieții tale obișnuite. N-o să-i ai pe băieți multă vreme. Și vezi ce ești în stare să faci ca să aibă parte de o perioadă cît mai fericită. Am încercat, își spuse. Am încercat cu tot dinadinsul, și pentru Roger. Și chiar și tu ai fost fericit, își spuse. Da, bineînțeles. Dar ceva din ziua asta m-a înspăimîntat. Apoi își spuse : cu adevărat, fiecare zi are ceva care te înspăimîntă. Du-te la culcare și poate c-ai să dormi bine. Adu-ți aminte că dorești să-i vezi fericiți mîine.

În cursul nopții se porni un vînt puternic de la sud-vest, care spre dimineață mai scăzu, păstrînd totuși tăria unui vînt de furtună. Palmierii se încovoiau, obloanele se izbeau, hîrtiile erau luate de vînt, iar țărmul era asaltat de valurile care se spărgeau înspumate.

Cînd Thomas Hudson coborî să-și ia gustarea singur, Roger era plecat. Băieții mai dormeau încă, așa că își citi corespondența venită de pe continent cu vasul de legătură ce aducea o dată pe săptămînă gheață, carne, zarzavaturi proaspete, benzină și alte provizii. Vîntul bătea atît de tare, încît puse ceașca de cafea pe o scrisoare ca să nu zboare cînd o lăsă pe masă.

— Vrei să închid ușa ? întrebă Joseph.

— Nu, numai dacă nu încep să se spargă lucrurile de prin casă.

— Domnul Roger s-a dus să se plimbe pe țărm, spuse Joseph. A luat-o spre capătul insulei.

Thomas Hudson continuă să-și citească corespondența.

— Uite gazeta, îi spuse Joseph. Am netezit-o.

— Mulțumesc, Joseph.

— Domnu' Tom, e adevărat cu peștele ăla ? Ce zice Eddy ?

— Ce zice ?

— Cît de mare era și că mai să-l ajungă cu gafa.

— Da, e adevărat.

— Dumnezeule mare ! De n-ar fi venit vasul de legătură ca să fiu nevoit să rămîn să aduc gheața și alimentele, aș fi fost și eu acolo. M-aș fi dat la fund după el și l-aș fi agățat cu gafa.

— Eddy s-a cufundat și el, îi spuse Thomas Hudson.

— Mie nu mi-a zis, spuse Joseph abătut.

— Joseph, aș mai vrea niște cafea și încă o bucată de papaia, te rog, spuse Thomas Hudson.

Era flămînd și vîntul îi stîrnise și mai mult pofta de mîncare.

— Vasul n-a adus și niște șuncă ?

— Cred că mai găsesc eu, spuse Joseph. În dimineața asta ai mîncat zdravăn.

— Roagă-l pe Eddy să vină încoace, te rog.

— Eddy s-a dus acasă să-și oblojească ochiul.

— Dar ce-a pățit la ochi ?

— Careva a nimerit cu pumnul în el.

Thomas Hudson socoti că știa cam de ce se întîmplase treaba asta.

— Mai e lovit și în altă parte ?

— E altoit destul de rău, spuse Joseph. Din cauză că prin diferite bodegi oamenii nu l-au crezut. Și oamenii n-au să creadă niciodată povestea aia pe care le-o spune el. E păcat.

— Și pe unde s-a luat la bătaie ?

— Peste tot. Peste tot unde s-au găsit oameni care să nu-i dea crezare. Pînă acum nu l-a crezut nimeni. Noaptea tîrziu, ziceau că nu-l cred chiar cînd nici nu mai știau despre ce era vorba, numai ca să-l stîrnească să se bată. Precis că s-a bătut cu toți bătăușii de pe

insulă. În seara asta, la fel de sigur cum e sigur că îți iei acum gustarea, o să vină unii tocmai de la Middle Key numai ca să-i pună spusele la îndoială. Și acum cu construcția aia, la Middle Key sînt vreo cîțiva mardeiași amarnici de tot.

— Ar fi mai bine să se ducă și domnul Roger cu el, spuse Thomas Hudson.

— Ah Doamne, făcu Joseph luminîndu-se la față. În noaptea asta o să fie distracție de pomină.

Thomas Hudson bău cafeaua și mîncă papaia rece, pe care storsese niște chitră proaspătă, și încă vreo patru felii de șuncă aduse de Joseph.

— După cîte văd, ești pus pe mîncare, spuse Joseph. Cînd te văd așa, vreau să profit de treaba asta.

— Mănînc destul.

— Cîteodată.

Mai aduse o ceașcă de cafea, și Thomas Hudson o luă cu el în birou ca să răspundă la două scrisori pe care trebuia să le trimită cu vasul poștal.

— Du-te pînă la Eddy acasă și pune-l să facă lista cu ce trebuie să comandăm prin vasul de legătură, îi spuse lui Joseph. Și apoi adu-mi-o și mie s-o văd. Mai e cafea și pentru domnul Roger ?

— El și-a băut-o, spuse Joseph.

Thomas Hudson își termină cele două scrisori în biroul de la etaj și Eddy apăru și el cu lista de cumpărături pentru vasul de săptămîna următoare. Eddy arăta destul de rău. Ochiul nu prea reacționase la tratament, iar gura și obrajii îi erau încă umflați. Tot umflată îi era și o ureche. La gură, unde se rănise, pusese mercurocrom, și culoarea țipătoare a alifiei îi dădea o înfățișare deloc tragică.

— Azi noapte nu prea am fost băiat de treabă, spuse el. Tom, cred că se vede totul.

— De ce nu stai azi cuminte și nu te duci acasă să te liniștești ?

— Acasă-mă simt și mai rău, spuse el. În seara asta mă culc devreme.

— Nu te mai apuca iarăși de bătaie pentru tărășenia aia, îi spuse Thomas Hudson. Nu ajută la nimic.

— Ți-ai găsit exact omul căruia să-i spui asta, mormăi Eddy, arătîndu-și buzele înroșite, plesnite și umflate. Mă așteptam ca adevărul și dreptatea să învingă, și taman atunci se mai găsea unul care să tragă un șut drept în fundul adevărului și al dreptății.

— Joseph spunea că ai avut parte de o groază din ăștia.

— Pînă m-a dus careva acasă, spuse Eddy. Bănui că a fost Benny, inima aia bună. El și comisarul m-au salvat să nu mă pocească.

— Nu ești pocit ?

— Eu i-am pocit pe ei, nu ei pe mine. Drace, ar fi trebuit să fii acolo, Tom.

— Sînt fericit că n-am fost. A încercat careva într-adins să te pocească ?

— Nu cred. Nu făceau decît să-mi arate că n-am dreptate. Comisarul m-a crezut.

— Chiar ?

— Da, domnule. El și Bobby. Singurii oameni care m-au crezut cu adevărat. Comsiarul chiar a spus că-l bagă la zdup pe ăl de lovește primul. I-am zis : de acord, dar tot eu am dat în ei primul. A fost o noapte amarnic de neprielnică pentru dreptate și adevăr, Tom, O noapte tare amarnică.

— Chiar vrei să te apuci de bucătărie și să pregătești prînzul ?

— De ce nu ? spuse Eddy. A sosit carne cu vasul. Niște mușchi de vacă pe cinste. Ar trebui să-l vezi și tu. M-am gîndit să-l fac cu piure de cartofi, sos și fasole de Peru. Am primit salată și grapefruit, proaspete. Băieții o să vrea o plăcintă, și au adus zmeură în cutii din care iese o plăcintă a dracului de bună. Și cu vasul ne-a mai venit și niște înghețată s-o punem deasupra. Ce ziei de asta ? Vreau să-l îndop pe afurisitul ăla de David.

— Ce ți-a trecut prin minte să faci cînd te-ai aruncat peste bord și te-ai cufundat cu gafa ?

— Voiam să-i înfig vîrful gafei drept sub înotătoare, așa ca să-l ucidă cînd avea să tragă de funie în jos și s-o întindă, și după aia voiam s-o șterg dracului de-acolo și să ajung pe șalupă.

— Cum arăta sub apă.

— Era cît o barcă de mare, Tom. Purpuriu tot şi cu un ochi mare cam cît e mîna ta de lungă. Şi negru. Dedesubt era argintiu şi spada era groaznică la vedere. N-a făcut decît să înoate spre adînc, să se lase la fund încet, iar eu n-am reuşit să mă afund pînă la el pentru că mînerul mare al gafei avea flotabilitate şi trăgea în sus. Nu m-am putut scufunda cu gafa în mînă. Aşa că n-a fost nici o scofală.

— S-a uitat la tine ?

— N-aş putea spune. Se uita ca să-ţi arate că era acolo şi că nu-l interesa nimic prea mult.

— Crezi că era obosit ?

— Gîndesc că era sfîrşit. Gîndesc că se hotărîse să se dea bătut.

— N-o să mai vedem niciodată unul ca ăsta.

— Nu. Cît om trăi noi, nu. Şi-acum ştiu destule ca să nu mai încerc să fac pe nimeni să creadă povestea asta.

— Am să-i pictez cu lui David un tablou cu peştele ăsta.

— Atunci să-l pictezi taman aşa cum a fost. Să nu-l faci în batjocură, ca unele din pînzele tale caraghioase.

— Am să-l zugrăvesc mai adevărat decît ar fi fost într-o fotografie.

— Uite, aşa îmi place mie să te văd pictînd.

— Dar partea aceea de sub apă va fi groaznic de greu de redat.

— Va fi ca tabloul cu tornade de la Bobby ?

— Nu. Va fi cu totul altfel, dar sper să fie mai bun. Am de gînd să mă apuc să-l schiţez încă de astăzi.

— Mie îmi place tabloul acela cu tornade, spuse Eddy. Bobby e nebun după el şi e în stare să convingă pe oricine că toate tornadele alea chiar există taman atunci cînd se uită ei la ele. Dar ăsta cu peştele sub apă o să fie al dracului de greu de pictat.

— Cred că pot să-l fac, spuse Thomas Hudson.

— N-o să poţi să-l pictezi şi sărind, nu-i aşa ?

— Cred că pot.

— Tom, atunci pictează-l şi aşa, şi aşa. Pictează-l şi sărind, şi apoi cum îl aduce Roger trăgîndu-l de stru-

nă și David stă pe scaun, iar eu la pupa. O să facem și fotografii după el.

— Mă apuc de schițe.

— Și te rog să-mi ceri tot ce poftești, spuse Eddy. Sînt în bucătărie. Băieții mai dorm încă ?

— Toți trei.

— La dracu, exclamă Eddy. De cînd cu peștele ăla, nu mai dau două parale pe nimic. Dar o masă bună tot ne trebuie.

— Ar fi bine dacă aș avea o lipitoare să ți-o pun la ochiul acela.

— La dracu. Nu dau două parale pe ochiul ăla. Văd cu el minunat.

— Am să-i las pe copii să doarmă cît mai mult.

— O să-mi spună Joe cînd se scoală, ca să le dau să mănînce. Dacă se scoală prea tîrziu, n-am să le dau prea mult de mîncare să nu le stric pofta pentru masa de prînz. Ai văzut carnea pe care am primit-o ?

— Nu.

— Fir-ar să fie, precis că face o groază de bani, dar e o carne frumoasă, Tom. Nimeni pe insula asta n-a mîncat la viața lui o carne ca asta. Mă întreb și eu cam cum or fi arătînd vitele care au o carne ca asta.

— Sînt hrănite de se-ncovoaie pînă-n pămînt, spuse Thomas Hudson. Și-s tot atît de late pe cît sînt de lungi.

— Ah, Doamne, ce grase trebuie să fie, spuse Eddy. Aș vrea să le văd și eu cum arată cînd sînt vii. Pe-aici nimeni nu se-ndură să taie o vacă, decît dacă ajunge să moară singură de foame. Și carnea are gust amar... Pe ăștia de pe aici i-ar apuca damblaua dacă ar da de o carne ca aia pe care am primit-o noi. Nici n-ar ști ce e. Cred că le-ar face și rău.

— Trebuie să termin scrisorile astea, îi spuse Thomas Hudson.

— Iartă-mă, Tom.

După ce termină cu corespondența, răspunzînd și la două scrisori de afaceri pe care avusese de gînd să le amîne pentru vasul din săptămîna următoare, și după ce verifică și lista cu cele necesare pentru următoarea săptămînă, completînd și un cec pentru proviziile

acelei săptămîni, plus procentul de zece la sută perceput de guvern pentru toate importurile de pe continent, Thomas Hudson coborî la vasul de legătură amarat la cheiul guvernamental. Căpitanul lua de la locuitorii insulei comenzi pentru provizii, tot felul de articole, medicamente, fierărie, piese de schimb și toate celelalte mărfuri aduse pe insulă de pe continent. Vasul încărca languste vii și moluște, iar pe punte erau depozitate lăzi cu cochilii de moluște și bidoane goale de benzină și ulei de motoare ,iar locuitorii insulei stăteau în șir în vîntul acela puternic, așteptînd să le vină rîndul să ajungă la cabină.

— Hei, Tom, a fost totul bun ? îi strigă lui Thomas Hudson căpitanul Ralph prin fereastra cabinei. Hei, băiete, ia șterge-o din cabină și așteaptă-ți rîndul, îi spuse el unui negru înalt, cu pălărie de pai. A trebuit să mai înlocuiesc vreo cîteva lucruri. Cum a fost carnea ?

— Eddy spune că minunată.

— În regulă. Dă-mi acum scrisorile și lista. În larg cam bate vînt de furtună. Cu fluxul următor vreau să trec peste bancuri. Îmi pare rău că sînt atît de ocupat.

— Pe săptămîna viitoare, Ralph. Nu vreau să te reţin. Mulţumesc tare mult, băiete.

— Am să încerc să aduc de toate săptămîna viitoare. Ai nevoie de bani ?

— Nu. Mi-au mai rămas de săptămîna trecută.

— Dacă ai nevoie, să știi că am adunat berechet. În regulă. Ei și acum tu, Lucius, ce necazuri ai ? Pe ce mai dai banii acum ?

Thomas Hudson o luă înapoi de-a lungul docului, unde negrii rîdeau de poznele vîntului care umfla rochiile de bumbac ale fetelor și femeilor, și apoi pe drumul săpat în roca de mărgean pînă la *Ponce de León.*

— Tom, îi spuse Bobby, intră și stai și tu. Unde ai fost, pentru numele lui Dumnezeu ? Taman acum am terminat de măturat, așa că localul e deschis în mod oficial. Haide, vino și trage cea mai strașnică duşcă pe ziua de azi.

— E cam prea devreme.

— Prostii. Am bere bună de import. Avem și bere mai tare, Dog's Head.

Bägă mîna într-o vadră cu gheață, deschise o sticlă de Pilsner și i-o întinse lui Thomas Hudson.

— Cred că nu vrei pahar, nu-i așa ? Pune-o jos și apoi hotărăște-te dacă vrei să bei sau nu.

— Înseamnă că n-o să mai lucrez.

— Cui îi pasă de asta ? Și așa lucrezi prea mult. Ai o datorie și față de tine, Tom. Că ai numai o singură viață de trăit. Nu poți sta tot timpul numai să pictezi.

— Ieri am fost cu șalupa și n-am lucrat.

Thomas Hudson se uită la tabloul imens cu tornade, agățat pe perete la capătul barului. E un tablou bun, se gîndi Thomas Hudson. La fel de bun cum ar face și în ziua aceea, se gîndi.

— Trebuie să-l agăț mai sus, spuse Bobby. Un domn, azi-noapte, s-a cam întrecut cu băutura și a încercat să se urce în schif. I-am spus că are să-l coste zece mii de dolari dacă trece cu piciorul prin pînză. Comisarul i-a spus și el același lucru. I-a venit și comisarului o idee pentru un tablou pe care vrea să i-l pictezi și să-l atîrne la el acasă.

— Care ?

— N-a vrut să spună. N-a zis decît că i-a venit o idee grozavă, pe care are de gînd s-o discute cu tine.

Thomas Hudson se uită la pînză de aproape. Vădea semne de uzură.

— Martor mi-e Dumnezeu că se ține bine, spuse Bobby plin de mîndrie. Cealaltă noapte, un domn a tras un chiot și a aruncat cu o bubă întreagă de bere asupra unei tornade, încercînd s-o doboare. Nici nu se bagă de seamă că a aruncat cineva cu ceva în tablou. Nici o urmă de lovitură n-a rămas. Berea s-a scurs de pe tablou ca apa. Martor mi-e Dumnezeu, Tom, că l-ai pictat să fie trainic.

— Dar i-a cam ajuns cîte a îndurat.

— Ah, Doamne, exclamă Bobby. Deocamdată n-am văzut să supere cu ceva tabloul. Dar am să-l agăț totuși mai sus. Domnul de azi-noapte m-a cam îngrijorat.

Îi întinse lui Thomas Hudson încă o sticlă de Pilsnet de la gheață.

— Tom, vreau să-ți spun că-mi pare tare rău de peștele ăla. Îl știu pe Eddy de cînd eram copii și nu l-am auzit niciodată spunînd minciuni. Atunci cînd e vorba de ceva important, vreau să spun. Vreau să spun, mai ales cînd îi ceri să-ți povestească adevărul.

— A fost o treabă afurisită. Nu mai am de gînd să vorbesc cu nimeni despre ea.

— Așa e cel mai bine, spuse Bobby. Vreau doar să știi cît de rău îmi pare. De ce nu termini berea aia, ca să bei și tu ceva ? Doar n-avem de gînd să ne lăsăm pradă tristeții atît de devreme. Ce te-ar face să te simți bine ?

— Mă simt destul de bine și așa. În după-amiaza asta am să lucrez și nu vreau să mă apuce moleșeala.

— Bine atunci. Dacă nu te pot da pe brazdă, vine altcineva și poate-l dau pe el. Uită-te la iahtul acela afurisit. Cu pescajul lui atît de mic, cred că a cam fost zgîlțîit cînd a venit încoace.

Thomas Hudson se uită afară pe ușa deschisă și văzu un fel de vas-dormitor, alb, frumos, înaintînd prin șenal. Era una din navele acelea care duceau turiști din vreun port de pe continent pînă la insulele golfului și care, pe o vreme de calm plat ca cea din ziua precedentă, puteau să traverseze Gulf-Streamul fără nici un incident. Dar într-o zi ca cea de acum, cu pescajul ei foarte mic, nava încărcată de suprastructuri fusese cu siguranță scuturată zdravăn de tot. Thomas Hudson se miră chiar că reușise să treacă peste bancurile de la inararea în șenal pe marea aceea.

Nava-dormitor înaintă puțin mai departe împotriva curentului din port ca să ancoreze iar Thomas Hudson și Bobby se uitau din ușă la nava aceea, toată albă și numai alămuri și la toți cei care se vedeau pe ea, îmbrăcați de sus pînă jos numai în alb.

— Mușterii, spuse domnul Bobby. Sper să fie oameni simpatici. N-a mai dat pe aici un iaht ca lumea de cînd s-a terminat sezonul de ton.

— Ce navă e asta ?

— N-am mai văzut-o pînă acum. Frumoasă navă, da, da. Dar, cu siguranţă că n-a fost construită pentru Gulf-Stream.

— Probabil că a pornit la drum la miezul nopţii cînd era calm şi furtuna i-a apucat pe cînd traversau.

— Cam aşa, zise şi Bobby. Precis că s-a bîţîit nu glumă şi s-a mai şi spart cîte ceva. Bate zdravăn. O să vedem noi despre cine-i vorba îndată. Tom, băiete, lasă-mă să-ţi pregătesc ceva de băut. Dacă nu beau, devin nervos.

— În regulă. Dă-mi un gin tonic.

— N-am nici un pic de apă tonică. Joe a luat ultima lădă la vilă.

— Atunci un cocteil cu whisky.

— Cu whisky irlandez şi fără zahăr, spuse Bobby. Trei whisky-uri. Uite-l şi pe Roger că vine.

Thomas Hudson îl văzu şi el prin uşa deschisă. Roger intră. Era în picioarele goale, cu o pereche de pantaloni de doc şi o cămaşă veche, pescărească, în dungi, boţită toată. Pe sub cămaşă se vedeau muşchii spatelui mişcîndu-se cînd se aplecă şi-şi lăsă braţele pe bar. În lumina chioară din localul lui Bobby, pielea lui părea foarte tuciurie, iar părul îi era decolorat de soare şi de sarea mării.

— Băieţii încă mai dorm, îi spuse el lui Thomas Hudson. Cineva l-a cam burduşit pe Eddy. Ai văzut?

— Azi-noapte s-a încăierat toată vremea, îi spuse Bobby. Dar nu s-a întîmplat mai nimic.

— Nu-mi place să păţească Eddy treburi din astea, spuse Roger.

— Roger, nu s-a întîmplat nimic rău, îl asigură Bobby. A băut şi s-a luat la bătaie cu toţi cei care nu voiau să-l creadă. Nu i-a făcut nimeni nici un rău.

— Îmi pare tare rău de David, îi spuse Roger lui Thomas Hudson. N-ar fi trebuit să-l lăsăm să se bage în povestea asta.

— Probabil că n-are nimic, spuse Thomas Hudson. A dormit bine. Dar eu sînt cel răspunzător de asta. Eu trebuia să opresc toată povestea.

— Nu. Te-ai lăsat în seama mea.

— Tatăl este răspunzător, spuse Thomas Hudson. Şi am aruncat răspunderea pe umerii tăi, deşi n-aveam dreptul s-o fac. E unul din lucrurile care nu se încredinţează nimănui altcuiva.

— Dar mi-am asumat-o eu, spuse Roger. Nu mă gîndeam că are să-i facă rău. Nici Eddy nu s-a gîndit.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson. Nici eu nu m-am gîndit. Credeam că e în joc ceva mai important.

— Şi eu am crezut la fel, spuse Roger. Dar acum îmi dau seama că am fost egoist şi mă simt a dracului de vinovat.

— Eu sînt tatăl lui, spuse Thomas Hudson. A fost vina mea.

— Afurisită treabă cu peştele ăla, făcu Bobby în timp ce le întindea cîte un pahar cu whisky şi îşi lua şi el unul. Hai să bem pentru unul şi mai mare.

— Nu ! spuse Roger. Nu mai vreau să văd în viaţa mea unul mai mare.

— Da' ce-ai păţit, Roger ? îl întrebă Bobby.

— Nimic, îi răspunse Roger.

— Am de gînd să fac nişte tablouri cu peştele ăla pentru David.

— E minunat. Da' crezi că ai să reuşeşti ?

— Cu puţin noroc, poate că da. Mai ales că acum sînt în stare să-l văd şi ştiu cum să-l fac.

— Poţi să-l faci, sînt sigur. Poţi să faci orice. Mă întreb cine-o fi pe iahtul acela...

— Ascultă, Roger, ţi-ai plimbat amărăciunea peste tot, prin toată insula...

— Umblînd în picioarele goale, făcu Roger.

— Eu am ajuns cu ea pînă aici trecînd pe la nava căpitanului Ralph.

— N-am reuşit să scap de ea nici bătînd drumurile, şi precis că n-am să încerc să scap de ea bînd, spuse Roger. Deşi băutura asta e strașnic de bună, Bobby.

— Da, dom'le, răspunse Bobby. Îţi mai fac una. Îţi alungă remuşcările.

— Nu era treaba mea să mă joc cu un copil, spuse Roger. Cu băiatul altuia.

— Depinde pentru ce te joci.

— Nu, n-are nici o importanţă. Nu trebuie să te joci cu copiii.

— Ştiu. Eu ştiu pentru ce m-am jucat. Nici nu era vorba de peşte.

— Bineînţeles, spuse Roger. Numai că la mijloc era un copil căruia nu trebuia să-i faci una ca asta. Unul căruia nu trebuia să îngădui niciodată să i se întîmple una ca asta.

— Cînd o să se trezească, n-are să mai aibă nimic. Ai să vezi. Copilul e teafăr şi întreg.

— Eroul meu afurisit, spuse Roger.

— Fir-ar să fie, e mult mai bine decît pe vremea cînd obişnuiai să fii tu propriul tău erou afurisit.

— Nu-i aşa ? făcu Roger. Da-i al tău, totuşi.

— Ştiu şi asta, spuse Thomas Hudson. Dar ne ajunge la amîndoi.

— Roger, vorbi Bobby, tu şi cu Tom sînteţi vreun fel de cimotie ?

— De ce ?

— Credeam că sînteţi. Nu arătaţi prea deosebiţi unul de altul.

— Mulţumesc, făcu Thomas Hudson. Roger, mulţumeşte-i şi tu.

— Mulţumesc foarte mult, Bobby, spuse Roger. Chiar ţi se pare că semăn cu amestecul ăsta de bărbat şi pictor ?

— Arătaţi de parcă-aţi fi fraţi şi băieţii seamănă de parcă ar fi ai amîndorura.

— Nu sîntem rude, spuse Thomas Hudson. Doar atît că am trăit în acelaşi oraş şi am făcut cam aceleaşi greşeli.

— Ei, la dracu, făcu Bobby. Beţi pînă la fund şi lăsaţi toată discuţia asta cu remuşcări. Nu sună bine la ora asta într-un bar. Am avut eu parte de remuşcările unor negri, ale unor marinari de pe nave turistice, ale unor bucătari plecaţi de pe iahturi, ale unor milionari şi ale nevestelor lor, ale unor beţivi îndrăciţi, ale unor negustori de mărunţişuri, ale unor indivizi chiori de un ochi de pe vasele acelea de pescuit broaşte ţestoase, ale unor nemernici şi a tot felul de indivizi. Să lăsăm

baltă remuşcările dimineaţa. Cînd se ridică vîntul puternic, atunci e vremea băuturii. Am terminat cu remuşcările. Remuşcările astea sînt treabă veche. De cînd s-au căpătuit toţi cu aparate de radio, toată lumea ascultă la radio. Nu mai e nici timp, nici loc pentru remuşcări.

— Tu asculţi, Bobby ?

— Numai semnalul pauzelor. Restul mă cam enervează.

— Bobby, făcu Roger, eşti un om mare şi de treabă.

— Nici una, nici alta... Dar precis că mă bucur să vă văd mai veseli.

— Eu sînt, spuse Roger. Cu ce fel de indivizi crezi că o să ne căpătuim, de pe iahtul acela ?

— Muşterii, răspunse Bobby. Haideţi să mai bem unul, ca să-mi fac chef să-i servesc şi pe ei, indiferent care-or fi.

În vreme ce Bobby storcea chitrele şi pregătea băuturile, Roger îi spuse lui Thomas Hudson :

— N-am vrut să dau dovadă de slăbiciune în privinţa lui Davy.

— Nici n-ai dat.

— Am vrut... ah, Dumnezeule, vreau să explic cît mai simplu. Gluma aia a ta cu vremea cînd eram propriul meu erou a fost bine gîndită.

— Nu-i treaba mea să fac glume.

— Este, atunci cînd e vorba de mine. Nenorocirea e că de prea multă vreme n-am mai avut parte de lucruri simple, şi doar încerc să le fac tot timpul să fie simple.

— Lasă că acum ai să scrii bine, simplu, cinstit. Asta-i începutul.

— Şi dacă nu-s nici simplu, nici bun, şi nici cinstit ? Crezi că în felul ăsta aş putea scrie ?

— Scrie aşa cum eşti, numai scrie cinstit.

— Trebuie să încerc să înţeleg mai bine tot ce s-a întîmplat, Tom.

— Încerci, Roger. Nu uita că ultima dată cînd te-am văzut era la New York, cînd cu povestea cu chiştoacele de ţigări ale damei ăleia.

— S-a sinucis.

— Cînd ?

— Cînd eram pe munte. Înainte de a mă duce pe coastă să scriu scenariul acela de film.

— Îmi pare rău.

— Într-acolo se îndrepta toată vremea, spuse Roger. Mă bucur că m-am dat la o parte la timp.

— Tu n-ai fi făcut niciodată una ca asta.

— Nu știu, spuse Roger. Treaba mi s-a părut foarte logică.

— Unul dintre motivele pentru care n-ai fi făcut-o e că ar fi fost o pildă nenorocită pentru băieți. Ce-ar fi simțit Dave în sufletul lui ?

— Probabil că ar fi înțeles. Și-apoi, cînd te vîri atît de adînc într-o treabă ca asta, nu te mai gîndești să fii pildă.

— Uite, acuma vorbești prostii.

Bobby împinse paharele spre ei.

— Roger, cînd te apuci de vorbit în felul ăsta, reușești să mă întristezi chiar și pe mine. Sînt plătit să aud tot ce spun oamenii. Dar nu vreau să-i aud și pe prietenii mei vorbind în chipul ăsta. Las-o baltă, Roger.

— Am lăsat-o.

— Bun, făcu Bobby. Beți acuma pînă la fund. S-a întîmplat pe-aici un domn din New York care trăsese la han, de vale, dar își făcuse obiceiul să vină și să bea în local mai toată ziua. Nu știa să vorbească despre altceva decît cum are să-și facă el seama. O jumătate de iarnă a tot răscolit nervii tuturor. Comisarul l-a și prevenit că-i un gest împotriva legii. L-am rugat să-l prevină că e împotriva legii chiar și să vorbească despre asta, dar comisarul mi-a spus că trebuia să ceară părerea celor de la Nassau. După o vreme oamenii s-au cam obișnuit cu gîndul ăsta și apoi o groază de beți-vani s-au luat după el. Îmi aduc aminte mai ales cum într-o zi s-a pornit să-i vorbească lui Harry Malacul, și-i spunea lui Harry Malacul că se gîndise să-și facă seama și voia să mai aibă și un tovarăș la treaba asta. „Eu ți-s omul", îi spuse Harry Malacul. „Taman pe mine mă căutai." Așa că Harry Malacul încearcă să-l încurajeze să meargă amîndoi la New York și să se facă un chef pe cinste și să se-mbete pînă n-or să mai poată și atunci să-și facă vînt în veșnica uitare din cel mai

înalt punct al orașului. Cred că Harry Malacul își închipuia că veșnica uitare e vreun fel de mahala. Poate chiar un fel de cartier irlandez. Ei bine, domnului cu sinuciderea i-a plăcut ideea și au început s-o dezbată în fiecare zi. Au mai încercat și alții să intre în combinație și au propus să organizeze un fel de excursie a celor care-și caută moartea, și pentru preliminarii să se ducă pînă la Nassau. Dar Harry Malacul o ținea una și bună cu New York și în cele din urmă îi mărturisi domnului cu sinuciderea că nu mai suporta viața asta deloc și că era gata să pornească. Harry Malacul însă fu nevoit să se ducă vreo cîteva zile să prindă languste, că avea o comandă de la căpitanul Ralph, și în vreme ce era plecat domnul cu sinuciderea se apucă și bău prea mult. Apoi se apucă să se dreagă cu niște amoniac adus de undeva de prin nord, care se părea că-l mai dezmeticea puțin, și apoi iar venea încoace să bea. Dar se pare că toate astea s-au cam adunat într-însul într-un fel. Pe vremea aceea ajunsesem să-i spunem cu toții Sinucigașul, așa că i-am zis : „Sinucigașule, mai bine te-ai potoli că astfel nu mai ajungi tu să pupi veșnica uitare." „Da' am și pornit într-acolo", îmi spune el. „Sînt pe drum. Într-acolo mă îndrept. Ia banii pentru ce-am băut. Am luat cumplita hotărîre." „Ia-ți restul", i-am zis. „Nu-mi trebuie nici un rest", zise el. „Păstrează-l pentru Harry Malacul, să aibă și el parte de-un pahar înainte de-a mă urma." Și după asta dă buzna afară și se aruncă de pe docul lui Johnny Black drept în șenal, tocmai cînd se retrage fluxul și e întuneric și nu-i nici lună, și nimeni nu-l mai vede pînă ce-l aruncă valurile pe promontoriu după două zile. În noaptea aia toată lumea l-a căutat. Da' eu cred că trebuie să se fi lovit cu căpățîna de vreun pilon mai vechi de beton și dus a fost cu refluxul. Cînd a venit Harry Malacul, l-a tot plîns pînă a băut restul lăsat. Și doar era rest de la o hîrtie de douăzeci și cinci de dolari. Apoi Harry Malacul mi-a spus : „Știi, Bobby, cred că bătrînul Sinucigaș era nebun." Avea și el dreptate, pentru că atunci cînd ai lui au trimis să-l ia de-aici, omul care a venit i-a explicat comisarului că bătrînul Sinucigaș suferea de o meteahnă numită Depresiune Amoniacă. Roger, tu ai avut vreodată de asta ?

— Nu, spuse Roger. Şi mă gîndesc că nici n-am să am vreodată.

— Asta-i povestea, spuse Bobby. Şi să nu te joci niciodată cu veşnica uitare.

— Mă... în veşnica uitare, spuse Roger.

XI

Prînzul a fost excelent. Pe dinafară friptura era bine rumenită, de se vedeau urmele grătarului. Cuţitul aluneca pe crustă, dar carnea era moale şi mustoasă. Toţii scurseră sosul din farfurie şi-l puseră pe pireul de cartofi, aşa încît părea un lac pe albul pireului. Fasolea de Peru, gătită cu unt, era bine fiartă, salata era proaspătă şi rece, iar grapefruitul rece de la gheaţă.

Toată lumea era flămîndă de la vîntul acela, iar Eddy veni şi el de la bucătărie să se uite la ei în vreme ce mîncau. Faţa îi arăta foarte rău şi se adresă tuturor :

— Ce dracu aveţi de spus de friptura asta ?

— E minunată, spuse tînărul Tom.

— Mestec-o bine, îl sfătui Eddy. Nu-ţi bate joc de ea înfulecînd-o repede.

— Nu poţi s-o mesteci prea mult că dispare, replică tînărul Tom.

— Avem şi desert, Eddy ? îl întrebă David.

— Bineînţeles. Plăcintă şi îngheţată.

— Oh. Doamne ! exclamă Andrew. Două porţii ?

— Destul ca să te tragă la fund în apă. Îngheţata e tare ca piatra.

— Ce fel de plăcintă ?

— Plăcintă cu fragi.

— Ce fel de îngheţată ?

— De cocos.

— De unde o avem ?

— Ne-a venit cu vasul.

În timpul mesei au băut ceai de la gheaţă, iar Roger şi Thomas Hudson, după desert, au luat şi o cafea.

— Eddy e un bucătar minunat, spuse Roger.

— Foamea-i bun bucătar.

— Nu de foame era bună friptura. Sau salata. Sau plăcinta.

— E un bucătar strașnic, se declară de acord Thomas Hudson. E bună cafeaua ?

— Excelentă.

— Papă, interveni tînărul Tom, dacă cei de pe iaht se duc la Bobby, ce-ar fi să ne ducem și noi și să rîdem de ei lăsîndu-l pe Andy s-o facă pe bețivul ?

— Domnului Bobby s-ar putea să nu-i placă. S-ar putea să aibă neplăceri cu comisarul.

— Mă duc eu și vorbesc cu Bobby, și-i spun și comisarului. E doar prieten cu noi.

— Bine, bine. Du-te și vorbește cu Bobby și pîndiți să vedeți cînd se arată cei de pe iaht. Dar cu Dave ce facem ?

— Putem să-l tîrîm și pe el ? O să arate strașnic în halul în care e.

— Am să încalț pantofii de sport ai lui Tom și am să merg singur, spuse David. Tommy, ai pus totul la cale ?

— Putem pune lucrurile la cale în timp ce ne îndreptăm într-acolo, spuse tînărul Tom. Mai poți să-ți întorci pleoapele pe dos ?

— Bineînțeles, spuse David.

— Să nu faci asta acum, te rog, spuse Andrew. Nu vreau să mi se facă rău după-masă.

— Pun prinsoare că te fac să dai afară acum, călărețule.

— Nu, te rog, nu. Mai tîrziu nu mai contează.

— Vreți să merg și eu cu voi ? îl întrebă Roger pe tînărul Tom.

— Tare mult aș vrea, spuse tînărul Tom. Putem pune totul la cale împreună.

— Atunci, haidem, spuse Roger. Davy, de ce nu tragi un pui de somn ?

— E o idee, răspunse David. Am să citesc pînă mă apucă somnul. Papă, tu ce faci ?

— Am să lucrez afară pe terasă, unde nu bate vîntul.

— Atunci, mă întind pe un pat de campanie tot acolo și am să mă uit la tine cum lucrezi. Te deranjează ?

— Nu. Mă face să lucrez și mai bine.

— Noi ne întoarcem, spuse Roger. Andy, tu ce faci ?

— Aș vrea să vin și să studiez terenul. Dar cred că mai bine să nu vin, fiindcă s-ar putea ca oamenii să fie acolo și să mă vadă.

— Deștept gîndit, spuse tînărul Tom. Ești deștept, călărețule.

Porniră la drum și Thomas Hudson lucră toată după-amiaza. Andy privi și el o vreme, apoi dispăru ducîndu-se în altă parte, iar David se mulțumi să se uite, să citească și să nu scoată o vorbă.

Thomas Hudson vru să picteze întîi saltul peștelui, fiindcă avea să fie mult mai greu să-l picteze în apă, și făcu două schițe, dar nici una nu-i plăcu și, în cele din urmă, reuși o a treia care-i plăcu.

— David, crezi că așa arăta ?

— Ah, papă, e minunat. Dar cînd sare, apa vine și ea cu el, nu-i așa ? Vreau să zic, nu ca atunci cînd cade și împroașcă.

— Așa trebuie să fie, se arătă de acord taică-său. Fiindcă trebuie să spargă suprafața apei.

— Și a ieșit, a tot ieșit ! Multă apă trebuie să fi luat cu el. Cred că, dacă ai putea să vezi destul de repede ce se întîmplă, ai vedea cum picură, cum se scurge apa de pe el. Acolo, l-ai făcut în timp ce se ridică, sau în timp ce cade înapoi ?

— Asta-i numai o schiță. M-am gîndit să fie cînd ajunge în culmea saltului.

— Papă, știu că e numai o schiță. Iartă-mă dacă m-am amestecat. Nu vreau să par atoateștiutor.

— Îmi place să-ți aud părerea.

— Știi, cel care știe cu adevărat e Eddy. El prinde totul mai iute, ca un aparat de fotografiat, și ține minte. Nu crezi și tu că Eddy e un tip grozav ?

— Bineînțeles că este.

— De fapt, nimeni nu știe mai nimic despre Eddy. Tommy știe, bineînțeles. Țin la Eddy mai mult decît la

oricare altul, în afară de tine şi de domnul Davis. Găteşte de parcă ar fi îndrăgostit de meseria asta, şi ştie atît de multe şi póate face orice. Gîndeşte-te numai ce-a făcut cu rechinul acela, şi cum s-a aruncat ieri peste bord după peşte.

— Şi azi-noapte, tot felul de indivizi l-au altoit numai fiindcă nu credeau ce le spunea.

— Dar, papà, Eddy nu e nenorocit.

—, Nu, e fericit.

— Chiar şi azi, după ce-a fost bătut aşa de rău, el tot fericit era. Şi sînt sigur că era fericit c-a sărit în apă după peşte.

— Bineînţeles.

— Aş vrea ca şi domnul Davis să fie fericit aşa cum e Eddy.

— Domnul Davis e mai complicat decît Eddy.

— Ştiu şi asta. Dar îmi mai aduc şi acum aminte cînd nu-i păsa de nimic şi era fericit. Îl cunosc pe domnul Davis foarte bine, papà.

— Acum e destul de fericit. Dar ştiu că şi-a cam pierdut nepăsarea.

— Nu vreau să spun că era o nepăsare care face rău.

— Nici eu, dar şi-a cam pierdut un anumit fel de siguranţă.

— Da, ştiu.

— Aş vrea să şi-o regăsească. Poate că are s-o regăsească atunci cînd are să se apuce din nou de scris. Vezi tu, Eddy e fericit pentru că ceea ce face face bine şi o face în fiecare zi.

— Bănuiesc că domnul Davis nu-i în stare să-şi facă munca lui în fiecare zi, aşa ca tine, sau ca Eddy.

— Nu. Şi mai sînt şi alte lucruri.

— Ştiu. Eu ştiu prea multe pentru un copil, papà. Tommy ştie de douăzeci de ori mai multe decît mine şi ştie cele mai afurisite lucruri şi asta nu-l supără. Dar pe mine mă doare tot ceea ce aflu. Şi nici măcar nu înţeleg de ce.

— Vrei să spui că tu le trăieşti.

— Le trăiesc şi mă impresionează. Parcă aş trăi păcatele altcuiva. Dacă există aşa ceva.

— Înţeleg.

— Papà, te rog iartă-mă că vorbesc atît de grav. Știu că nu e politicos. Dar uneori îmi place să vorbesc așa pentru că sînt atîtea pe care nu le știm și apoi cînd le aflăm vin atît de repede, că trec peste tine ca un val. Cam cum sînt valurile azi.

— Să știi că pe mine mă poți întreba totdeauna orice, Davy.

— Știu. Și-ți mulțumesc mult. Dar în privința unor lucruri, cred că am să mai aștept. Probabil că sînt unele pe care nu le poți învăța decît singur.

— Crezi că e bine să punem la cale chestia aia „de-a bețivul", cu Tom și Andy la Bobby ? Adu-ți aminte că am dat de bucluc cu individul ăla care spunea că ești mereu beat.

— Îmi amintesc că m-a văzut cum m-am îmbătat cu vin de două ori în trei ani... dar să nu mai vorbim de asta. Chestia de la Bobby va fi un bun alibi în cazul că am băut vreodată. Dacă am păcătuit de două ori cu omul acela, așa putea s-o fac și a treia oară. Nu, papà, cred că e o treabă bună.

— În ultima vreme te-ai mai distrat de-a bețivul ?

— Eu și cu Tom am reușit cîteva scene bune. Dar cînd e și Andy, sînt mult mai reușite. La asta Andy e un fel de geniu. Îi reușesc unele chestii groaznice. Ale mele sînt într-un fel oarecum speciale.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme ? întrebă Thomas Hudson continuînd să lucreze.

— M-ai văzut vreodată făcînd pe fratele idiot ? Pe mongoloidul idiot ?

— Niciodată. Îți place asta, Davy ? îi arătă Thomas Hudson schița.

— Strașnică, spuse David. Acum am priceput ce cauți. Vrei să-l prinzi cînd stătea în aer, chiar înainte de a începe să cadă înapoi. Papà, chiar o să-mi dai mie tabloul ăsta ?

— Bineînțeles.

— Am să am mare grijă de el.

— O să fac două tablouri.

— La școală n-am să iau decît unul, iar pe celălalt îl păstrez acasă, la mama. Sau preferi să-l ții aici ?

— Nu. S-ar putea să-i placă și ei. Ia povestește-mi ce alte isprăvi ai mai făcut, îl iscodi Thomas Hudson mai departe.

— Cînd mergem cu trenul, punem la cale niște chestii groaznice. În tren ies cel mai bine, poate din cauza călătorilor din tren, bănuiesc eu. Pe oamenii aceia nu-i găsești așa, adunați laolaltă, nicăieri în altă parte decît în tren. Și apoi nici nu pot s-o șteargă.

Thomas Hudson îl auzi pe Roger vorbind în cealaltă încăpere și începu să-și curețe uneltele și să le pună la loc. Tînărul Tom intră și spuse :

— Ce mai faci, papà ? Ai lucrat cu spor ? Pot să văd și eu ?

Thomas Hudson îi arătă și lui cele două schițe, și băiatul spuse :

— Amîndouă îmi plac.

— Îți place cumva una mai mult decît cealaltă ? îl întrebă David.

— Nu, amîndouă-s strașnice.

Dar Thomas Hudson își dădea seama că băiatul se grăbea și că se gîndea la altceva.

— Cum merge ? îl întrebă Thomas Hudson.

— Nemaipomenit, îi răspunse tînărul Tom. Dacă procedăm cum trebuie, iese minunat. Acum sînt cu toții acolo și toată după-amiaza ne-am ținut de capul lor. Mai întîi am stat de vorbă cu domnul Bobby și cu comisarul, înainte de venirea lor. Acum am ajuns la faza în care domnul Davis e criță, iar eu încerc să-l conving să lase băutura.

— Sper că n-ați exagerat, nu-i așa ?

— Nu, la dracu, făcu tînărul Tom. Ar fi trebuit să-l vezi pe domnul Davis. Cu fiecare dușcă, se schimba cîte puțin. Dar într-un fel abia perceptibil.

— Și ce bea ?

— Ceai. Bobby îl pusese într-o sticlă de rom. Iar pentru Andy a pregătit o sticlă de gin în care a pus apă.

— Și cum încercai să-l convingi pe domnul Davis să se lase de băut ?

— Rugîndu-mă de el. Dar în așa fel, ca să nu mă audă ceilalți. Și domnul Bobby a intrat în joc, dar el bea lichior adevărat.

— Atunci, mai bine s-o pornim într-acolo, spuse David. Înainte ca domnul Bobby să se-ntreacă cu gluma. Cum se simte domnul Davis ?

— Minunat. Dave, trebuie să știi că e un mare, mare artist.

— Unde-i Andy ?

— Jos, și repetă o parte din rol în fața unei oglinzi.

— Intră și Eddy în jocul ăsta ?

— Și Joseph și Eddy, amîndoi o să participe.

— N-o să-și aducă niciodată aminte ce au de spus.

— N-au decît o singură replică.

— Eddy e în stare să țină minte o replică, dar nu știu cum o să se descurce Joseph.

— N-are nimic altceva de făcut decît să repete după Eddy.

— Și comisarul e și el în rol ?

— Bineînțeles.

— Și cîți din ăia sînt acolo ?

— Șapte, cu două fete. Una drăguță, și una minunată. De pe acum i s-a făcut milă de domnul Davis.

— Ah, copii ! făcu David. Să mergem.

— Și cum o să ajungi tu pînă acolo ? îl întrebă tînărul Tom pe David.

— Îl duc eu, spuse Thomas Hudson.

— Papă, te rog, lasă-mă să iau pantofii de sport, spuse David. Lasă-mă să iau pantofii de sport ai lui Tom. Am să calc pe marginea tălpii și n-o să mă doară și o să arăt numai bine așa.

— Bine, bine. Ar cam trebui să plecăm. Unde-i Roger ?

— Bea o dușcă cu Eddy ca să-și stimuleze talentul, spuse tînărul Tom. Că de prea multă vreme chefuiește numai cu ceai, papă.

Cînd au ajuns la *Ponce de León*, vîntul bătea încă destul de tare. Cei de pe iaht erau la bar și beau cocteil cu rom. Era un grup de oameni drăguți, bronzați, îmbrăcați în alb. Erau binecrescuți și le făcură loc la

bar. Doi bărbaţi şi o fată erau la un apart cu jocuri mecanice, la un capăt al barului, iar alţi trei şi cealaltă fată erau la celălalt capăt, lîngă uşă. La capătul cu aparatul era fata cea drăguţă. Cealaltă fată însă era nemaipomenit de drăguţă. Roger, Thomas Hudson şi băieţii intrară fără să se clatine. David încercă chiar să nu şchiopăteze. Bobby se uită la Roger şi spuse :

— Iar ai venit ?

Roger dădu din cap deznădăjduit şi Bobby îi puse dinainte sticla de rom şi un pahar. Roger întinse mîna după pahar şi nu scoase o vorbă.

— Bei şi tu, Hudson ? îl întrebă Bobby pe Thomas Hudson.

Avea o mutră severă şi acuzatoare. Thomas Hudson dădu din cap.

— Ar trebui să te mai laşi, îi spuse Bobby. Orice lucru are o limită, la dracu.

— Bobby, nu vreau decît puţin rom.

— Tot din ăla din care bea şi el ?

— Nu, *Bacardi.*

Domnul Bobby turnă într-un pahar pe care i-l întinse lui Thomas Hudson.

— Ia-l, îi spuse. Deşi ştii bine că n-ar trebui să te mai servesc.

Thomas Hudson dădu paharul pe gît dintr-o înghiţitură şi-l simţi cum îl încălzeşte şi îl înviorează.

— Mai dă-mi unul, spuse.

— Peste douăzeci de minute, Hudson, îi răspunse Bobby, şi se uită la ceasul din spatele barului.

Acum oamenii începură să le acorde puţină atenţie, deocamdată încă plini de politeţe.

— Da' tu de ce bei, măi sportivule ? îl întrebă domnul Bobby pe David.

— Doar ştii al dracului de bine că nu mai beau, îi răspuse David morocănos.

— De cînd ?

— De azi-noapte, doar ştii al dracului de bine.

— Iartă-mă, făcu Bobby, şi trase şi el o duşcă. Cum dracu să mai ţin eu socoteala unor delincvenţi afurisiţi ca voi ? N-am decît pretenţia să-l mătrăşiţi pe Hudson de-aici, cînd am şi eu clienţi cumsecade.

— Eu beau cuminte, spuse Thomas Hudson.

— Așa să faci.

Domnul Bobby luă sticla din fața lui Roger, îi puse dopul și o așeză înapoi în raft. Tînărul Tom îi făcu din cap un semn de încuviințare și-i șopti ceva lui Roger. Roger își lăsă capul în palme. Apoi și-l ridică din nou și arătă cu mîna spre sticlă. Tînărul Tom scutură din cap. Bobby luă sticla, scoase dopul și i-o puse dinainte lui Roger.

— Bea pînă ai să-ți dai sufletul, îi spuse el. N-o să-mi pierd eu somnul pentru atît.

Cele două grupuri urmăreau acum scena îndeaproape, dar deocamdată tot cu politețe. Urmăreau această scenă a mizeriei umane, dar rămîneau politicoși și arătau a fi oameni drăguți. Atunci vorbi și Roger pentru prima oară.

— Dă-i și șobolanului ăluia mic ceva de băut, îi spuse lui Bobby.

— Tu ce vrei, fiule ? îl întrebă domnul Bobby pe Andy.

— Gin, spuse Andy.

Thomas Hudson avea mare grijă să nu se uite la spectatori. Dar îi simțea. Bobby așeză sticla în fața lui Andy și alături puse paharul. Andy umplu ochi paharul și-l ridică spre Bobby.

— În sănătatea dumitale, domnule Bobby. Primul pe ziua de azi.

— Bea-l, îi spuse Bobby. Ești în întîrziere.

— Papà are azi bani, spuse David. Banii pentru ziua lui de naștere, de la mama.

Tînărul Tom îl privi pe taică-său drept în față și începu să plîngă. Se stăpînea să nu plîngă chiar de-adevărat, dar era totuși întristător să-l vezi, și nu-și exagera rolul.

Nimeni nu scoase o vorbă pînă ce Andy nu glăsui :

— Aș mai vrea un gin, te rog, domnule Bobby.

— Toarnă-ți singur, spuse Bobby. Biet copil nenorocit.

Apoi se întoarse spre Thomas Hudson.

— Hudson, făcu el. Mai ia unul și șterge-o.

— Atîta vreme cît sînt liniștit, pot să stau, îi răspunse Thomas Hudson.

— După cum te cunosc pe tine, n-o să fii multă vreme liniştit, spuse Bobby ameninţător.

Roger arătă cu degetul spre sticlă şi tînărul Tom se agăţa de mînecа lui. Îşi stăpînise lacrimile, şi acum era curajos şi băiat bun.

— Domnule Davis, îl implorа el. Nu trebuie să mai bei.

Roger nu spuse nimic şi domnul Bobby puse din nou sticla dinaintea lui.

— Domnule Davis, în seara asta trebuie să scrii, îi spuse tînărul Tom. Doar ştii bine că ai făgăduit să scrii în seara asta.

— Da' pentru ce crezi tu că beau eu acum ? îi răspunse Roger.

— Dar, domnule Davis, cînd ai scris *Furtuna* n-a trebuit să bei atît de mult.

— De ce nu-ţi ţii fleanca ? îi spuse Roger.

Tînărul Tom era răbdător şi curios şi în stare să îndure mult.

— Aşa am să fac, domnule Davis. Dar asta numai pentru că m-ai rugat dumneata. Putem să ne întoarcem acasă ?

— Eşti băiat bun, Tom, îi spuse Roger. Da' mai stăm puţin.

— Cît mai stăm, domnule Davis ?

— Pînă la sfîrşitul sfîrşitului.

— Nu cred că e nevoie, domnule Davis, îi spuse tînărul Tom. Zău că nu. Şi doar ştii că atunci cînd ajungi să nu mai vezi nimic, nici n-o să fii în stare să scrii.

— Am să dictez, vorbi Roger. Ca Milton.

— Ştiu că dictezi minunat, îi spuse tînărul Tom. Dar azi-dimineaţă cînd domnişoara Phelps a vrut să scoată hîrtia din maşină, era mai mult muzică pe ea.

— Scriu o operă.

— Ştiu că o să scrii o operă minunată, domnule Davis. Dar nu crezi că e mai bine să terminăm întîi romanul ? Ai scris mult din romanul ăsta.

— Termină-l tu, îi răspunse Roger. Ar trebui să ştii şi tu acum acţiunea.

— Ştiu eu intriga, domnule Davis, şi e o intrigă frumoasă, dar apare fata aia pe care ai făcut-o să moară în cealaltă carte, şi oamenii s-ar putea să fie derutaţi.

— Și Dumas a făcut la fel.

— Nu-l mai bate atîta la cap, îi spuse Thomas Hudson tînărului Tom. Cum să mai scrie dacă-l bați la cap toată vremea ?

— Domnule Davis, nu poți să-ți găsești o secretară cu adevărat bună, care să-l scrie în locul dumitale ? Am auzit eu că romancierii mai fac treaba asta.

— Nu, costă prea mult.

— Roger, vrei să te ajut eu ? îl întrebă Thomas Hudson.

— Da. Ai putea să-l pictezi.

— E minunat așa, spuse tînărul Tom. Papà chiar o să faci asta ?

— Am să-l pictez într-o singură zi, spuse Thomas Hudson.

— Pictează de-a-ndoaselea, ca Michelangelo. îi spuse Roger. Pictează-l destul de mare, ca să-l poată citi și regele George fără ochelari.

— Ai să te apuci să-l pictezi, papà ? întrebă David.

— Bineînțeles.

— Strașnic, făcu David. E primul lucru cu scaun la cap pe care l-am auzit.

— Da' n-are să fie greu, papà ?

— La dracu, nu. Poate că-i tocmai prea simplu. Cine-i fata ?

— Fata dintotdeauna a domnului Davis.

— O pictez în juma' de zi, spuse Thomas Hudson.

— Pictează-o de-a-ndoaselea, spuse Roger.

— Fără murdării, îl repezi Thomas Hudson.

— Domnule Bobby, mai capăt o dușcă ? întrebă Andy.

— Fiule, cîte ai tras pînă acum ? îl întrebă Bobby.

— Numai două.

— Dă-i înainte, îi spuse Bobby și-i întinse sticla. Ascultă, Hudson, cînd ai de gînd să-ți iei gioarsa de tablou de-aici ?

— Nu ți-a oferit nimeni nimic pe ea ?

— Nu, răspunse Bobby. Și-mi încurcă locul. Și pe deasupra mă mai și face nervos. Vreau să-l văd luat de-aici.

— Scuzați-mă, îi spuse lui Roger unul din cei de pe iaht. Tabloul acela-i de vînzare ?

— Da' cine a vorbit cu dumneata ? își întoarse Roger ochii spre el.

— Nimeni, răspunse omul. Dumneata ești Roger Davis, nu-i așa ?

— Sînt, fir-ai să fii.

— Dacă prietenul dumitale a pictat tabloul acela și e de vînzare, aș vrea să tratez prețul cu dumnealui, spuse omul întorcîndu-se. Dumneata ești Thomas Hudson, da ?

— Hudson mi-e numele.

— Tabloul e de vînzare ?

— Nu, îi răspunse Thomas Hudson. Regret.

— Dar barmanul spunea...

— E țîcnit, îi spuse Thomas Hudson. E un băiat foarte bun. Dar e țîcnit.

— Domnule Bobby, pot să mai iau, te rog, un gin ? îl rugă Andrew foarte politicos.

— Bineînțeles, omulețule, îi spuse Bobby și-i turnă. Știi ce-ar trebui să facă ăia ? Ar trebui să-ți pună mutrișoara asta fermecătoare de copil sănătos pe eticheta sticlelor de gin, în locul grămezii ăleia idioate de fructe. Hudson, de ce nu desenezi tu o etichetă ca lumea pentru sticla de gin, în care să redai farmecul copilăresc al mutrei tînărului Andy ?

— Am putea lansa un nou soi, spuse Roger. Old Tom Gin există, e-adevărat, dar de ce n-am lansa noi Merry Andrew ?

— Banii pentru afacere îi dau eu, spuse Bobby. Putem face ginul aici pe insulă. Puștii îl pot trage la sticle și lipi etichetele. Îl putem vinde ori cu ridicata, ori cu amănuntul.

— Ar fi o întoarcere la vechiul meșteșug, spuse Roger. Ca William Morris.

— Da' din ce-o să facem ginul, domnule Bobby ? întrebă Andrew.

— Din peștele-banană, spuse Bobby. Și din moluște.

Cei de pe iaht nu se mai uitau acum nici la Roger, nici la Thomas Hudson și nici la băieți. Îl urmăreau pe Bobby și arătau îngrijorați.

— În legătură cu pînza aceea... începu bărbatul de dinainte.

— La care pînză te referi, omule ? îl întrebă Bobby, dînd pe gît încă o duşcă.

— La pînza aceea mare cu tornade şi cu un om în barcă.

— De unde ? întrebă Bobby.

— De acolo, spuse omul.

— Îţi cer iertare, domnule, dar cred că ai băut destul. Aici e un local respectabil. Nu oploşim noi nici tornade, nici oameni în bărci pe-aici.

— Vreau să spun, tabloul de acolo.

— Nu mă stîrni, domnule. Nu e nici un tablou acolo. Dacă ar exista vreun tablou pe aici, atunci ar sta deasupra barului, unde se cuvine să stea picturile, şi ar fi neapărat un nud lăsat cît e de lung pe spate, exact aşa cum se cade să fie.

— Vorbesc de tabloul acela de acolo.

— *Ce* tablou şi *unde* ?

— Acolo.

— Mi-ar face mare bucurie să-ţi servesc o apă gazoasă, domnule. Sau să-ţi chem o ricşă, îi spuse Bobby.

— O ricşă ?

— Da, o afurisită de ricşă, dacă vrei să ţi-o spun de la obraz. Dumneata eşti o ricşă. Şi ai băut destul.

— Domnule Bobby, întrebă Andrew foarte politicos. Crezi că şi eu am băut destul ?

— Nu, dragul meu băiat, bineînţeles că nu. Toarnă-ţi singur.

— Mulţumesc, domnule Bobby, spuse Andy. E al patrulea.

— Aş fi vrut să fie al o sutălea, spuse Bobby. Eşti mîndria inimii mele.

— Ce-ai zice să plecăm de-aici, Hal, îi spuse unul dintre bărbaţi celui care voia să cumpere tabloul.

— Aş vrea să iau pînza aceea, îi răspunse el. Numai dacă aş putea-o obţine la un preţ convenabil.

— Aş prefera să plecăm de-aici, insistă cel dintîi. Distracţia-i distracţie. Dar să mai şi vezi cum se-mbată nişte copii e puţin cam prea mult.

— Chiar îi dai băieţelului gin ? îl întrebă pe Bobby blonda cea drăguţă de la capătul barului dinspre uşă.

— Era o fată înaltă, cu un păr foarte deschis la culoare și niște pistrui care-i veneau bine. Nu erau pistrui de roșcovană, ci din aceia ce apar pe pielea bronzată a blondelor care nu capătă arsuri.

— Da, doamnă.

— Cred că e o rușine, spuse fata. E dezgustător și rușinos și criminal.

Roger evită să se uite la fată și Thomas Hudson puse ochii în pământ.

— Dar ce-ați pofti dumneavoastră să bea, doamnă ? întrebă Bobby.

— Nimic. N-ar trebui să i se dea nimic de băut.

— Nu prea pare cinstit nici așa, spuse Bobby.

— Ce vrei să spui cînd zici *cinstit* ? Crezi că e cinstit să otrăvești un copil cu alcool ?

— Vezi, papă ? se amestecă Tom. Și eu ziceam că nu e bine ca Andy să bea.

— Din toți trei, el e singurul care bea, doamnă. Asta de cînd sportivul, aici de față, s-a lăsat, încercă Bobby s-o facă să înțeleagă. Credeți că e cinstit să-l lipsim numai pe el dintr-o familie de trei băieți de această mică plăcere pe care o mai are și el ?

— *Cinstit !* exclamă fata. Cred că ești un monstru. Iar dumneata ești un alt monstru, îi spuse lui Roger. Și dumneata ești tot un monstru, îi spuse și lui Thomas Hudson. Toți sînteți groaznici și vă urăsc.

Avea lacrimi în ochi și, întorcîndu-se cu spatele la băieți și la domnul Bobby, se adresă bărbaților care erau cu ea :

— Nici unul din voi nu e în stare să facă nimic ?

— Cred că e o glumă, îi spuse unul dintre ei. De genul celei cu chelnerul prost crescut pe care-l angajează pe la petreceri. Sau cea cu vorbe în doi peri.

— Nu, nu e nici o glumă. Omul acela groaznic îi dă chiar gin. E îngrozitor și e tragic.

— Domnule Bobby, făcu Andy. Cinci e porția mea ?

— Pentru azi, spuse Bobby. N-aș vrea s-o mai supărăm cu nimic pe doamna.

— Ah, scoateți-mă de-aici, spuse fata. Nu mai vreau să văd.

Începu să plîngă și doi dintre bărbați ieșiră cu ea afară, iar Thomas Hudson și Roger și băieții se simțiră destul de prost. Cealaltă fată, cea cu adevărat frumoasă, se apropie de ei. Avea un chip frumos, cu tenul închis la culoare și curat, și un păr castaniu roșcat. Purta niște pantaloni largi, dar era minunat construită după cîte își putea da seama Thomas Hudson și avea un păr mătăsos, care se unduia în mers. Își dădu seama că o mai văzuse.

— Așa-i că nu-i gin ? îi spuse ea lui Roger.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Mă duc pînă afară să-i spun, făcu ea. Într-adevăr s-a simțit înfiorător.

Ieși pe ușă și le zîmbi cînd ieși. Era o fată minunat de frumoasă.

— Acum s-a terminat, papă, spuse Andy. Putem bea cîte o coca-cola ?

— Aș prefera o bere, papă. Asta numai dacă n-o supără pe doamna, spuse tînărul Tom.

— Nu cred că din cauza unei sticle cu bere are să se supere, îi răspunse Thomas Hudson. Îți oferim ceva de băut ? îl întrebă el pe cel care voia să cumpere tabloul. Îmi pare rău dacă am fost prea stupizi.

— Nu, nu, făcu omul. Foarte interesant. Totul mi s-a părut foarte interesant. Fascinant. Totdeauna m-au interesat scriitorii și artiștii. Ați improvizat cu toții ?

— Da, răspunse Thomas Hudson.

— În legătură cu pînza aceea...

— Aparține domnului Saunders, îi explică Thomas Hudson. Am pictat tabloul pentru el, în dar. Nu cred că vrea să-l vîndă. Dar e al lui și poate să facă ce vrea cu el.

— Vreau să-l păstrez, spuse Bobby. Să nu-mi oferi cumva o groază de bani pe el, fiindcă are să mă facă să-mi pară rău.

— Zău c-aș vrea să fie al meu.

— Și eu, fir-ar să fie, spuse Bobby. Și-i al meu.

— Dar, domnule Saunders, e o pînză de prea mare valoare ca să fie ținută într-un local ca ăsta.

Bobby începu să se înfurie.

— Ia mai lăsă-mă-n pace, vrei ? îi spuse el omului. Ne-am distrat de minune şi gata. O distracţie cum n-am mai avut vreodată, cu femei care se apucă de plîns şi încurcă totul. Ştiu că a făcut-o din cumsecădenie. Dar, la dracu ! Cumsecădenia te atinge mai iute ca orice altceva. Şi nevastă-mea vrea să fie cumsecade şi nu face decît lucruri cumsecade şi în fiecare zi mă scoate din răbdări. La dracu cu cumsecădenia ! Şi acum, uite, vii dumneata şi îţi închipui că poţi să-mi sufli tabloul ăsta, numai aşa fiindcă-l vrei dumneata.

— Dar, domnule Saunders, chiar dumneata ai spus că nu mai vrei să vezi tabloul ăsta aici şi că-i de vînzare.

— Era numai o aiureală, îi răspunse Bobby. Am zis aşa cînd ne distram şi noi.

— Atunci înseamnă că tabloul nu-i de vînzare.

— Nu. Tabloul nu-i nici de vînzare, nici de închiriat, nici de împrumut.

— Bine, zise omul, uite cartea mea de vizită, dacă vreodată va fi de vînzare.

— Minunat, spuse Bobby. S-ar putea ca Tom să aibă ceva de vînzare la el acasă. Ce zici, Tom ?

— Nu cred, răspunse Thomas Hudson.

— Totuşi, aş vrea să vin să văd, îi spuse omul.

— Deocamdată nu expun nimic, îi răspunse Thomas Hudson. Dacă vrei, îţi pot da adresa galeriei din New York.

— Mulţumesc. Vrei s-o scrii aici ?

Omul avea şi stilou la el şi scrise adresa pe dosul unei cărţi de vizită şi-i dădu lui Thomas Hudson altă carte de vizită. Apoi îi mulţumi lui Thomas Hudson şi-l întrebă dacă-i putea oferi ceva de băut.

— Şi ai putea să-mi dai măcar o idee cam cît ar costa pînzele mai mari ?

— Nu, spuse Thomas Hudson. Dar directorul galeriei, poate.

— Îndată ce mă întorc în oraş, mă duc la el. Pînza asta e deosebit de interesantă.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson.

— Eşti sigur că nu e de vînzare ?

— Ah, Doamne ! făcu Bobby. Termină. E tabloul meu. Mie mi-a venit ideea, și Thomas Hudson mi l-a pictat.

Omul făcu o mutră de parcă jocul „șaradelor" ar fi început din nou, așa că zîmbi cu multă amiciție.

— N-aș vrea să fiu insistent...

— Ești cam la fel de insistent ca unul afurisit de tare de cap, îi spuse Bobby. Haide odată. Bea și dumneata ceva și las-o baltă.

Băieții discutau cu Roger.

— Atîta vreme cît a ținut, a fost destul de reușit, nu-i așa, domnule Davis ? îl întrebă tînărul Tom. Eu n-am exagerat prea rău, drept ?

— A fost strașnic, îi spuse Roger. Numai că Dave n-a prea avut cînd să se desfășoare.

— Tocmai mă pregăteam să devin un monstru, spuse David.

— Cred că ai fi dat-o gată de tot, spuse tînărul Tom. Era ea destul de necăjită și așa. Chiar voiai să faci pe monstrul ?

— Îmi întorsesem și genele pe dos și pregătisem totul, le spuse David. Cînd ne-am oprit, tocmai mă aplecasem ca să mă aranjez.

— Ghinion că era atît de drăguță, spuse Andy. Dar nu m-am lăsat deloc impresionat. Bănui că n-o să mai avem prilejul să punem la cale altă scenă la fel.

— Dar nu-i așa că domnul Bobby a fost minunat ? întrebă tînărul Tom. Ah, Doamne, ai fost strașnic, domnule Bobby.

— Păcat că ne-am oprit, spuse Bobby. Și comisarul nici nu apucase să vină. Și tocmai începusem să mă încălzesc. Acum știu bine cam ce trebuie să simtă marii actori.

Fata intră pe ușă. Cînd intră, vîntul îi lipi puloverul de trup și-i flutură părul în momentul în care se întoarse spre Roger.

— Nu vrea să vină înapoi. Dar s-a liniștit. Acum nu mai are nimic.

— Vrei să bei ceva cu noi ? întrebă Roger.

— Cu mare plăcere.

Roger îi spuse cum îi chema pe fiecare, iar ea le spuse că se numea Audrey Bruce.

— Eu pot să vin să văd picturile ?
— Sigur că da, îi spuse Thomas Hudson.
— Aș vrea să viu și eu cu domnișoara Bruce, se băgă în vorbă insistentul.
— Ești tatăl dumneaei ? îl întrebă Roger.
— Nu, dar sînt un foarte vechi prieten.
— Atunci nu poți veni, îi răspunse Roger. Trebuie să aștepți pînă la Ziua Foarte Vechilor Prieteni. Sau să primești o invitație din partea comitetului.
— Te rog, nu fi prea dur cu el, îl rugă fata pe Roger.
— Mi se pare că am și fost.
— Atunci nu mai fi.
— În regulă.
— Să fim drăguți.
— Bun.
— Mi-a plăcut ce-a spus Tom despre fata aceea care apare în toate cărțile dumitale.
— Chiar ți-a plăcut ? o întrebă tînărul Tom. Nu e tocmai adevărat. Așa rîdeam eu de domnul Davis.
— Am crezut că măcar puțin, tot e adevărat.
— Să vii sus la vilă, o pofti Roger.
— Să-mi aduc și prietenii ?
— Nu.
— Pe nici unul ?
— Ții foarte mult să vină și ei ?
— Nu.
— Bun.
— Și cînd să vin la vilă ?
— Oricînd, îi spuse Thomas Hudson.
— Rămîn și la masa de prînz ?
— Bineînțeles, îi spuse Roger.
— Insula asta pare splendidă, spuse ea. Mă bucur tare mult că toți sîntem oameni simpatici.
— David vă poate arăta cum voia el să facă pe monstrul tocmai cînd s-a stricat petrecerea, îi spuse Andy.
— Ah, făcu ea. Atunci avem chiar de toate.
— Și cît o să rămîneți ? o întrebă tînărul Tom.
— Nu știu.
— Dar cît o să stea iahtul ? o întrebă Roger.
— Nu știu.

— Atunci ce știi ? o întrebă Roger. O zic cu bune intenții.

— Nu prea multe. Dar dumneata ?

— Socot că ești încîntătoare, îi spuse Roger.

— Oh, exclamă fata. Îți mulțumesc tare mult.

— O să mai rămîi o vreme ?

— Nu știu. S-ar putea.

— Nu vii acum la vilă să bem ceva, în loc să bem aici ? o ispiti Roger.

— Să bem un pahar aici, spuse ea. E foarte drăguț aici.

XII

A doua zi vîntul se potoli, Roger și băieții se duseră la plajă să înoate, iar Thomas Hudson rămase sus pe terasă să lucreze. Eddy declarase că apa sărată n-o să-i facă rău lui David la picioare cînd va înota, dacă după aceea le bandajează din nou. Așa că se duseseră cu toții în apă, iar Thomas Hudson, din cînd în cînd, se mai uita în jos la ei în vreme ce picta. Era cam nedumerit în legătură cu Roger și cu fata și asta îl cam distrăgea de la treabă, așa că renunță să se mai gîndească. Dar nu putea să nu se gîndească ce mult îi amintea fata de mama tînărului Tom, cînd o întîlnise prima oară. Numai că prea multe fete reușiseră să arate în așa fel încît să-i amintească de ea, se gîndi el și continuă să lucreze. Era convins că avea s-o vadă pe fată cînd va veni vremea și era convins că aveau s-o vadă destul de multă vreme. Era un lucru destul de limpede. Ei, fata arăta decorativă și părea destul de drăguță. Iar dacă-i mai și amintea de mama lui Tommy, era cu atît mai trist. Dar nu se putea face nimic. Mai trecuse el prin împrejurări din astea de destule ori înainte. Continuă să lucreze.

Tabloul avea să fie bun. Celălalt, cu peștele în apă, avea să fie cu adevărat greu. Poate că ar fi fost mai bine să fi început cu acela, se gîndi. Nu, e mai bine

să-l termin pe ăsta. După ce pleacă ei, am să pot lucra la celălalt cînd vreau.

— Lasă-mă să te duc pînă sus. Davy, îl auzi el pe Roger spunînd. Ca să nu-ţi intre cumva nisip în rosături.

— Bine, spuse David. Dar mai întîi să-mi spăl tălpile bine aici, în ocean.

Roger îl purtă în sus pe ţărm şi-l aşeză pe un scaun în faţa uşii care dădea spre ocean. Pe cînd treceau pe sub terasă, Thomas Hudson îl auzi pe David întrebînd :

— Domnule Davis, crezi că are să vină ?

— Nu ştiu, răspunse Roger. Sper.

— Domnule Davis, nu-i aşa că-i frumoasă ?

— Foarte.

— Cred că ţine la noi. Domnule Davis, cu ce se ocupă o fată ca ea ?

— Nu ştiu. N-am întrebat-o.

— Tommy o şi iubeşte. Şi Andy.

— Dar tu ?

— Nu ştiu. Eu nu mă îndrăgostesc de oameni, cum fac ei. Oricum, aş vrea s-o văd mai bine. Domnule Davis, nu-i o stricată, nu-i aşa ?

— Nu ştiu. Nu pare a fi. De ce ?

— Tommy spunea că o iubeşte, dar că probabil nu e decît o stricată. Andy spunea că lui nu-i pasă chiar dacă-i stricată.

— Nu pare a fi, îi spuse Roger.

— Domnule Davis, indivizii ăia care-s cu ea nu-s o adunătură cam ciudată ?

— Cu siguranţă că sînt.

— Cu ce se ocupă nişte oameni ca ei ?

— O să-o întrebăm pe ea cînd vine.

— Şi crezi că vine ?

— Da, îi spuse Roger. În locul tău, nu mi-aş face griji.

— Tommy şi Andy îşi fac griji. Eu pe altcineva iubesc. Doar ştii. Ţi-am spus.

— Îmi aduc aminte. Dar şi fata asta seamănă cu ea, îi spuse Roger.

— Poate c-a văzut-o la cinema şi încearcă să arate ca ea, spuse David.

Thomas Hudson își văzu mai departe de lucru. Cînd apăru fata, mergînd pe plajă, Roger tocmai îi bandaja picioarele lui David. Ea era cu picioarele goale, într-un costum de baie cu o fustă din același material pe deasupra, și ducea în mînă o sacoșă de plajă. Thomas Hudson văzu încîntat că avea picioarele la fel de frumoase ca și chipul, și la fel de frumoase ca și sînii pe care-i ghicise sub pulover. Avea brațe frumoase și era bronzată peste tot. Nu se dăduse cu nici un fel de fard, numai buzele și le vopsise și avea buze frumoase pe care el ar fi preferat să le vadă nevopsite.

— Salut, făcu ea. Am întîrziat mult ?

— Nu, îi spuse Roger. Noi am fost în apă, dar eu intru din nou.

Roger mutase scaunul lui David la marginea țărmului și Thomas Hudson o văzu cum se apleacă și se uită la picioarele lui David și-i zări cîrlionții scurți de pe ceafă cînd pletele îi lunecară în față. Pe pielea bronzată, cîrlionții păreau argintii.

— Ce-ai pățit aici ? îl întrebă ea. Sărmanele picioare !

— Mi le-am rănit pe cînd trăgeam să scot un pește, îi spuse David.

— Și cît de mare era peștele ?

— Nu știu. A scăpat.

— Tare îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spuse David. Nimănui nu-i mai pasă de el.

— Poți să înoți așa ?

Roger îi oblojea rosăturile cu mercurocrom. Rănile arătau bine și erau curate, dar pielea era puțin zbîrcită de la apa de mare.

— Eddy spune că apa le face bine.

— Cine-i Eddy ?

— Bucătarul nostru.

— Și bucătarul vostru este și doctor ?

— La treburi de astea se pricepe, îi explică David. Și domnul Davis spune că e bine.

— Domnul Davis mai spune și altceva ? îl întrebă ea pe Roger.

— Că e bucuros să te vadă.

— Drăguț din partea lui. Ei, băieți, ați avut o seară strașnică ?

— Nu prea, răspunse Roger. Am făcut un pocher și după aceea am citit și m-am dus să mă culc.

— Și cine a cîștigat la pocher ?

— Andy și Eddy, spuse David. Dumneavoastră ce-ați făcut ?

— Am jucat table.

— Și ai dormit bine ? o întrebă Roger.

— Da. Dar dumneata ?

— Minunat, spuse el.

— Dintre noi, numai Tommy știe să joace table, îi spuse David fetei. L-a învățat un netrebnic care s-a dovedit apoi a fi un pervers.

— Chiar ? Tristă poveste.

— Cînd o spune Tommy cum știe el, nu mai e așa de tristă, spuse David. Nu s-a întîmplat nimic rău.

— Cred că toți perverșii ăștia trebuie să fie groaznic de întristători, spuse ea. Sărmanii de ei.

— Dar a fost ceva tare caraghios, spuse David. Fiindcă netrebnicul care l-a învățat pe Tommy table i-a explicat și ce înseamnă să fii pervers și tot felul de chestii despre greci și Damon și Pythias, și David și Jonathan. Știi, ca atunci cînd ni se vorbește la școală despre pești și despre albine că fertilizează polenul și toate chestiile celelalte, și Tommy l-a întrebat dacă a citit vreodată o carte de Gide. Cum se numea, domnule Davis ? Nu *Corydon*. Cealaltă ? Aia în care era vorba de Oscar Wilde.

— *Si le grain ne meurt*, îi spuse Roger.

— E o carte groaznică, pe care Tommy a luat-o să le citească băieților la școală. În franțuzește, bineînțeles, că nu înțelegeau ei nici o iotă, dar de obicei Tommy le traducea. Mare parte e grozav de plicticoasă, dar începe să devină groaznică atunci cînd domnul Gide ajunge în Africa.

— Am citit-o, spuse fata.

— Ah, strașnic, făcu David. Atunci înțelegeți cam ce vreau să spun. Ei, și individul care l-a învățat pe Tommy table și s-a dovedit a fi un pervers a rămas cumplit de mirat cînd Tommy i-a vorbit despre cartea asta, dar era și bucuros fiindcă acum nu mai era nevoit

să treacă prin toate chestiile alea cu albinele și florile și i-a spus : „Sînt bucuros că știi astea", sau cam așa ceva, și atunci Tommy i-a spus exact așa, țin minte : „Domnule Edwards, în privința perverșilor n-am decît o curiozitate științifică. Îți mulțumesc foarte mult că m-ai învățat table, dar trebuie să-ți spun la revedere". Pe vremea aia Tommy avea purtări foarte alese, urmă David. Abia se întorsese din Franța unde stătuse cu tata și avea purtări minunate.

— Ai stat și tu în Franța ?

— Cu toții am stat în Franța în diferite perioade. Dar numai Tommy își aduce aminte ca lumea de ea. Și are și cea mai bună memorie. Și își aduce aminte exact. Ați stat vreodată în Franța ?

— Multă vreme.

— Ați fost la școală acolo ?

— Da, pe lîngă Paris.

— Atunci așteptați pînă vă întîlniți cu Tommy, spuse David. El cunoaște Parisul și împrejurimile Parisului, așa cum cunosc eu reciful de colo sau locurile cu apă mică. Poate că nici pe astea nu le știu așa de bine cum cunoaște Tommy Parisul.

Fata se așezase jos, în umbra terasei, și se apucase să cearnă nisipul pirntre degetele de la picioare.

— Povestește-mi și mie despre recif și despre locurile cu apă mică, îi spuse ea.

— Mai bine-i dacă vi le arăt, îi spuse David. Am să vă duc în larg cu schiful unde-s locurile acelea și unde putem să facem pescuit subacvatic, dacă vă place. Numai așa poți să cunoști reciful.

— Mi-ar plăcea să merg.

— Cine-s cei de pe iaht ? o întrebă Roger.

— Niște oameni. Nu ți-ar place.

— Par foarte simpatici.

— Trebuie să vorbim în chipul ăsta ?

— Nu, spuse Roger.

— Pe omul insistent l-ai întîlnit. E cel mai bogat și cel mai plicticos. Nu putem să nu mai discutăm despre ei ? Toți sînt oameni de treabă, și minunați, și plicticoși la culme.

Sosi și tînărul Tom, urmat de Andrew. Întoarseră departe, de-a lungul țărmului, iar cînd ieșiseră din apă

și văzuseră fata lîngă scaunul lui David, o luaseră la fugă pe unde nisipul era mai bătut, iar Andrew rămăsese în urmă. Cînd ajunse și el, abia mai sufla.

— Ai fi putut să mă aștepți și pe mine, îi reproșă el tînărului Tom.

— Iartă-mă, Andy, se scuză tînărul Tom. Bună dimineața, îi spuse el apoi fetei. V-am așteptat, dar după aceea am intrat în apă.

— Îmi pare rău că am întîrziat.

— N-ați întîrziat. Intrăm cu toții din nou în apă.

— Eu nu mai intru, spuse David. Intrați voi acum. Și așa am vorbit prea mult.

— Nu trebuie să vă temeți de curenții de fund, îi spuse tînărul Tom. Fundul coboară încet, pînă departe.

— Dar rechinii și baracudele ?

— Rechinii nu intră în lagună decît noaptea, îi spuse Roger, baracudele n-or să te supere deloc. Nu ies ele la vînătoare decît dacă-i apa mîloasă sau tulbure.

— Dacă or să vadă lucind ceva și nu știu ce e, s-ar putea să atace din greșeală, îi explică David. Dar cînd apa e limpede nu atacă oamenii. Pe unde înotăm noi sînt mai totdeauna baracude.

— Le poți vedea plutind pe deasupra nisipului chiar pe lîngă tine, îi spuse Tom. Sînt foarte curioase. Dar întotdeauna se îndepărtează.

— Dacă ai un pește, îi spuse David, ca atunci cînd pescuiești sub apă și înșiri peștii pe o sfoară sau îi pui într-o plasă, atunci se dau la pește și s-ar putea să te atace din greșeală, pentru că sînt foarte repezite.

— Sau dacă înoți printre chefali sau într-un banc mare de sardele, spuse tînărul Tom, s-ar putea să te atace cînd se reped după peștii din banc.

— Să înotați între mine și Tom, îi spuse Andy. În felul ăsta n-are să vă deranjeze nimic.

Valurile se spărgeau greoaie de țărm și pietroșeii și ploierii alergau repede ca o părere pe nisipul abia udat cînd se retrăgea apa și înainte de a se sparge valul următor.

— Crezi că e bine să înotăm cînd marea e atît de agitată și nici nu putem vedea nimic ?

— Nici o grijă, îi spuse David. Numai să vă uitați pe unde călcați înainte de a porni înot. Dar oricum cred

că e prea agitată ca vreo pisică de mare să stea culcată în nisip.

— Domnul Davis și cu mine o să avem grijă de dumneavoastră, îi spuse tînărul Tom.

— Eu am să am grijă de dumneavoastră, se băgă Andy.

— Dacă vă izbiți de vreun pește unde se sparg valurile, se poate să fie vreun pompano din cei mici, îi spuse David. Cînd e mareea înaltă, vin în lagună să se hrănească cu purici de nisip. Cînd sînt în apă sînt nespus de drăguți și curioși și prietenoși.

— Parcă aș înota într-un acvariu, spuse ea.

— Andy o să vă învețe cum să dați aerul afară din plămîni ca să puteți rămîne sub apă, îi mai spuse David. Iar Tom o să vă arate cum să nu dați de bucluc cu murenele.

— Nu încerca s-o sperii, Dave, îi spuse tînărul Tom Noi nu sîntem mari împărați ai adîncului apelor, ca el. Dar tocmai pentru că el e împăratul adîncurilor, domnișoară Bruce...

— Audrey.

— Audrey, repetă Tom și se opri.

— Ce spuneai, Tommy ?

— Nu mai știu, spuse tînărul Tom. Haideți să intrăm în apă și să înotăm.

O vreme, Thomas Hudson lucră mai departe. Apoi coborî și se așeză lîngă David și-i urmări pe cei patru care ajunseseră departe, acolo unde se spărgeau valurile. Fata intrase în apă fără cască și înota și se cufunda ca o focă. Era o înotătoare la fel de bună ca și Roger, numai că el avea mai multă forță. Veniră înapoi spre țărm și cînd ajunseră să simtă fundul cu picioarele, începură să meargă îndreptîndu-se spre casă, iar părul fetei era ud și de pe frunte cădea drept spre spate, în așa fel încît nimic nu mai ascundea forma capului și Thomas Hudson se gîndi că nu mai văzuse niciodată un chip mai frumos și un trup mai minunat. În afară de unul singur, se gîndi. În afară de unul singur, care fusese cel mai frumos și cel mai minunat. Nu te mai gîndi la asta, își spuse. Uită-te la fată, atît, și fii fericit că e aici.

— Cum a fost ? o întrebă.

— Minunat, îi răspunse ea zîmbindu-i. Dar n-am văzut nici urmă de peşte, îi spuse lui David.

— Probabil că nici nu se putea cu valurile astea, îi spuse David. Numai dacă dădeaţi peste ei.

Fata se aşeză în nisip, cu mîinile prinse în jurul genunchilor. Părul ud îi cădea pe umeri, iar cei doi băieţi stăteau lîngă ea. Roger se întinsese pe nisip în faţa ei, cu fruntea pe braţele încrucişate. Thomas Hudson deschise uşa cu plasă, intră în casă şi apoi se urcă pe terasă, să lucreze mai departe la tablou. Se gîndi că era cel mai bun lucru care-i rămînea de făcut.

Pe nisip, jos, unde Thomas Hudson nu-i mai vedea, fata se uită la Roger.

— Eşti mîhnit ? îl întrebă ea.

— Nu.

— Gînditor ?

— Poate, puţin. Nu ştiu.

— Într-o zi ca asta e mai bine să nu te gîndeşti deloc.

— În regulă. Să nu ne mai gîndim. E bine dacă mă uit la valuri ?

— La valuri e voie.

— Vrei să mai intri în apă ?

— Mai tîrziu.

— Cine te-a învăţat să înoţi ? o întrebă Roger.

— Tu.

Roger înălţă capul şi se uită la ea.

— Nu-ţi mai aduci aminte de plaja de la Cap d'Antibes ? Plaja mică. Nu Eden Roc. La Eden Roc mă uitam cum te scufundai.

— Ce dracu cauţi aici şi cum te cheamă, de fapt ?

— Am venit să te văd, spuse ea. Şi bănuiesc că mă cheamă Audrey Bruce.

— Domnule Davis, să plecăm ? întrebă tînărul Tom.

Roger nici măcar nu-i răspunse.

— Care-i numele tău adevărat ?

— Mă cheamă Audrey Raeburn.

— Şi de ce-ai venit să mă vezi ?

— Fiindcă aşa am vrut. Am făcut rău ?

— Nu cred. Cine ţi-a spus că-s aici ?

— Un tip scîrbos pe care l-am întîlnit la o petrecere la New York. Te-ai bătut cu el pe-aici. Spuneau că ai ajuns un pierde-vară care se vîntură pe țărm.

— Ei bine, e destul de bine vînturat, spuse Roger uitîndu-se spre largul mării.

— Mai spunea și alte lucruri despre tine. Nici unul nu era chiar de laudă.

— Cu cine erai la Antibes ?

— Cu mama și Dick Raeburn. Acum îți amintești ?

Roger se ridică în capul oaselor și se uită la ea. Apoi veni la ea, o luă în brațe și o sărută.

— Fir-aș afurisit să fiu, făcu el.

— E bine că am venit ? îl întrebă ea.

— Ah, ștrengăriță mică, spuse Roger. Tu ești ?

— Trebuie s-o mai dovedesc ? Nu crezi ?

— Nu-mi aduc aminte de nici un semn tainic.

— Îți place cum arăt acum ?

— Acum te iubesc.

— Doar nu voiai să arăt o viață întreagă ca un mînz. Ții minte cînd mi-ai spus că arăt ca un mînz, la Auteuil, atunci cînd plîngeam ?

— Era și un compliment. Ți-am spus că arăți ca un mînz desenat de Tenniel din *Alice în Țara Minunilor.*

— Am plîns.

— Domnule Davis, spuse Andy. Noi băieții ne ducem să facem rost de niște coca-cola. Vreți și voi ?

— Nu, Andy. Tu vrei, ștrengărițo ?

— Da, aș vrea.

— Haide, Dave.

— Nu, eu rămîn să ascult mai departe.

— Cîteodată ești o bestie de frate, îi spuse țînărul Tom.

— Adu-mi și mie o sticlă, îi spuse David. Dați-i înainte, domnule Davis, să nu vă deranjeze că-s și eu aici.

— Nu mă deranjează, Davy, spuse fata.

— Dar pe unde ai umblat și de ce te cheamă Audrey Bruce ?

— E destul de complicat.

— Bănuiesc.

— În cele din urmă, mama s-a căsătorit cu un bărbat pe care-l cheamă Bruce.

— L-am cunoscut.

— Am ținut la el.

— Eu trec peste asta, spuse Roger. Dar de unde și pînă unde Audrey ?

— E al doilea nume de botez al meu. Și numele mamei nu mi-a plăcut.

— Mie nu mi-a plăcut mama.

— Nici mie. Am ținut la Dick Raeburn, am ținut la Bill Bruce, și te-am iubit pe tine, și l-am iubit pe Tom Hudson. Nici el nu m-a recunoscut, nu-i așa ?

— Nu știu. E un tip ciudat și s-ar putea să tacă. Știu că se gîndește că semeni cu mama lui Tommy.

— Aș vrea să-i fi semănat.

— Îi semeni afurisit de mult.

— Zău că-i semeni, spuse și David. De asta îmi dau și eu seama. Iartă-mă Audrey. Ar trebui să tac din gură și s-o șterg.

— Nu m-ai iubit nici pe mine, și nu l-ai iubit nici pe Tom.

— Ba da, v-am iubit. Nici n-ai să știi cît de mult.

— Unde-i mama ta acum ?

— S-a căsătorit cu un tip pe nume Geoffrey Townsend și stă la Londra.

— Tot mai ia droguri ?

— Bineînțeles. Și e frumoasă.

— Nu mai spune ?

— Da. E chiar frumoasă. Și nu o spun din pietate filială

— Pe vremuri aveai multă pietate filială.

— Știu. Pe atunci obișnuiam să mă rog pentru fiecare. Mi se frîngea inima la orice. Mă duceam la slujbele din prima vineri a lunii și mă rugam să-i fie hărăzită mamei o moarte fericită. Nici nu știi cît mă rugam pentru tine, Roger.

— Aș fi vrut să-mi fi prins mai bine, răspunse Roger.

— Și eu, spuse fata.

— Dar nu poți ști, Audrey. Nu poți ști niciodată cînd s-ar putea să prindă bine, spuse David. Nu vreau

să spun că domnul Davis are nevoie să se roage cineva pentru el. Nu mă refer decît pur și simplu la rugăciune.

— Mulțumesc, Dave, spuse Roger. Și ce s-a mai întîmplat cu Bruce ?

— A murit. Nu-ți aduci aminte ?

— Nu. Îmi aduc aminte doar că Dick Raeburn a murit.

— Cred că-ți aduci aminte.

— Bineînțeles.

Tînărul Tom și Andy se întoarseră cu sticlele de coca-cola și Andy îi dădu o sticlă rece fetei și una lui David.

— Mulțumesc, spuse fata. E minunată și rece.

— Audrey, începu tînărul Tom, acum îmi aduc aminte de tine. Veneai de obicei la atelier cu domnul Raeburn. Nu scoteai niciodată o vorbă. Tu și cu mine, cu papă și domnul Raeburn, mergeam de obicei pe la circuri, și mergeam și la curse. Dar pe vremea aceea nu erai așa de frumoasă.

— Ba era, spuse Roger. Întreabă-l pe tatăl tău.

— Îmi pare rău că domnul Raeburn a murit, spuse tînărul Tom. Îmi amintesc foarte bine cum a murit. A fost lovit de un bob care a luat o curbă prea sus, a ieșit de pe pîrtie și a intrat în mulțime. Prima dată cînd s-a întîmplat accidentul a fost tare bolnav și mă duceam cu papă să-l vizităm. Apoi, după o vreme, s-a făcut mai bine și s-a dus din nou să urmărească cursele de bob, deși n-ar fi trebuit. Cînd a fost ucis, noi nu eram acolo. Îmi pare rău dacă, vorbind despre asta, te-am tulburat, Audrey.

— A fost un om simpatic, spuse Audrey. Nu mă tulbură, Tommy. A trecut multă vreme de-atunci.

— Pe noi ăștialalți ne-ai cunoscut ? o întrebă Andy.

— Cum să ne fi cunoscut, călărețule ? Nici nu ne născuserăm, îi spuse David.

— De unde să știu eu ? întrebă Andy. Nu-mi amintesc nimic despre Franța și cred că nici tu nu-ți amintești mare lucru.

— Nici nu pretind. Tommy își amintește de Franța pentru noi toți. Mai tîrziu am să-mi amintesc de insula

asta. Şi-mi pot aduce aminte orice tablou de-al tatei care l-am văzut vreodată.

— Îţi poţi aminti de cele cu cursele ? îl întrebă Audrey.

— De toate pe care le-am văzut.

— În cîteva eram şi eu, spuse Audrey. La Longchamps, şi la Auteuil, şi la St. Cloud. Peste tot mi se vede ceafa.

— Să ştii că de ceafa ta îmi aduc aminte, spuse tînărul Tom. Şi aveai părul pînă la brîu şi eu eram cu două trepte mai sus ca să văd mai bine. Era o zi ceţoasă, aşa cum e toamna, cînd aerul pare albăstrui ca de fum, iar noi stăteam în tribuna de sus, chiar vizavi de groapa cu apă, iar în stînga era gardul viu cu şanţ şi obstacolul de zid. Finişul era în partea dinspre noi, iar groapa cu apă se afla pe porţiunea dinăuntru a pistei. Eu eram totdeauna în spatele tău, mai sus de tine ca să văd mai bine, în afară de cazul cînd ne duceam jos, lîngă pistă.

— Pe vremea aia te socoteam un ţînc caraghios.

— Cred şi eu. Şi nu scoteai niciodată nici o vorbă. Poate pentru că eram atît de mic. Dar nu-i aşa că la Auteuil aveau un hipodrom frumos ?

— Minunat. Am fost pe-acolo anul trecut.

— Poate o să putem să mergem şi noi anul acesta, Tommy, spuse David. Şi dumneata te duceai de obicei la curse cu ea, domnule Davis ?

— Nu, făcu Roger. Eu nu eram decît profesorul ei de înot.

— Erai eroul meu.

— Papà n-a fost niciodată eroul tău ? întrebă Andrew.

— Bineînţeles c-a fost. Dar nu-mi puteam îngădui să-l fac eroul meu atît de mult cît vroiam, pentru că era căsătorit. Cînd el şi mama lui Tommy au divorţat, i-am scris o scrisoare. Era foarte impresionantă şi eram gata să iau locul mamei lui Tommy, indiferent în ce chip. Dar n-am trimis-o niciodată, pentru că s-a căsătorit cu mama lui David şi Andy.

— Lucrurile sînt tare complicate, spuse tînărul Tom.

— Mai povestește-mi ceva despre Paris, îl rugă David. Dacă tot o să mergem acolo, trebuie să învățăm tot ce se poate.

— Îți mai aduci aminte, Audrey, cînd stăteam lîngă îngrăditură, și cînd, după ce treceau de ultimul obstacol, caii veneau drept spre noi și cum, în vreme ce se apropiau, arătau tot mai mari și mai mari, și cum duduia gazonul în clipa cînd treceau ?

— Și cît de rece mai era și cum ne băgam de obicei cît mai aproape de mangalurile acelea ca să ne mai încălzim puțin și să mîncăm sandvișuri de la bar ?

— Tare îmi mai plăcea toamna, spuse tînărul Tom. De obicei ne întorceam cu trăsura acasă, într-o trăsură deschisă. Îți mai amintești ? Ieșeam din Bois și o luam apoi de-a lungul apei cînd se lăsa și întunericul și dăinuia un miros de frunze, iar remorcherele pe rîu trăgeau după ele șlepuri.

— Chiar îți aduci aminte atît de bine ? Erai un puști groaznic de mic.

— Îmi amintesc de fiecare pod de pe fluviu, de la Suresnes pînă la Charenton, îi spuse Tommy.

— Nu se poate.

— Nu le știu pe toate după nume. Dar le am aici în cap.

— Nu cred că-ți poți aminti de toate. Și-apoi, o parte a fluviului e urîtă, ca și multe dintre poduri.

— Știu. Dar după ce te-am cunoscut, am mai rămas multă vreme acolo, și eu și cu tata mergeam pe jos de-a lungul întregului fluviu. Și de-a lungul porțiunii urîte, și de-a lungul celei frumoase, și am mai și pescuit destul cu diferiți prieteni de-ai mei.

— Chiar ai pescuit în Sena ?

— Bineînțeles.

— A pescuit și papă ?

— Nu cine știe ce. El se ducea de obicei să pescuiască la Charenton. Dar, după ce isprăvea de pictat, voia să se plimbe, așa că porneam pe jos, și mergeam pînă ce eu oboseam prea tare și atunci luam autobuzul. Cînd am început să avem bani, luam un taxi sau o trăsură.

— Păi, trebuia să fi avut bani cînd vă duceați la cursele de cai.

— Cred că în anul acela aveam, spuse Tommy. De asta nu-mi amintesc prea bine. Uneori aveam bani, iar uneori nu mai aveam.

— Noi am avut întotdeauna bani, spuse Audrey. Mama nu s-a căsătorit niciodată cu cineva care să nu aibă o grămadă de bani.

— Audrey, ești bogată ? o întrebă Tommy.

— Nu, răspunse fata. Tata și-a cam cheltuit banii, și apoi, i-a mai și pierdut după ce s-a căsătorit cu mama, și nici unul dintre tații mei vitregi nu mi-a lăsat nimic prin testament.

— Nici nu trebuie să ai vreun ban, îi spuse Andrew.

— De ce nu vii să stai cu noi ? o întrebă tînărul Tom. O să te simți tare bine cu noi.

— Sună grozav. Dar trebuie să-mi cîștig și eu existența.

— Noi ne ducem la Paris, spuse Andrew. Vino cu noi. Va fi minunat. Putem merge amîndoi să vedem toate arondismentele împreună.

— Trebuie să mai chibzuiesc, spuse fata.

— Vrei să-ți pregătesc ceva de băut, ca să te ajute să te hotărăști ? îi spuse David. În cărțile domnului Davis, așa fac oamenii totdeauna.

— Nu mă păcălești tu cu băutura.

— E o veche șmecherie a negustorilor de carne albă, spuse tînărul Tom. Și apoi cînd îți dai seama, te trezești la Buenos Aires.

— Precis că le dau ceva groaznic de tare, se bagă în vorbă David, fiindcă e un drum tare lung.

— Nu cred că există ceva mai tare decît cocteilul cu martini pe care-l face domnul Davis, spuse Andrew. Domnule Davis, te rog, pregătește-i un martini. Audrey, vrei un martini ?

— Da, dacă nu mai durează mult pînă la masă.

Roger se ridică să pregătească băuturile și tînărul Tom veni și se așeză lîngă fată. Andrew stătea la picioarele ei.

— Nu cred că-i bine să-l bei, Audrey, îi spuse el.

Acesta-i primul pas. Adu-ți aminte : *ce n'est que le premier pas qui conte.* [1]

Sus pe terasă, Thomas Hudson continua să picteze. Nu putea să nu audă ce vorbeau, dar nu le mai aruncase nici o privire de cînd ieșiseră din apă. Îi venise destul de greu să stăruie în carapacea trudei pe care și-o durase pentru propria lui apărare și se gîndi : Dacă acum las munca deoparte, s-ar putea să mă trezesc fără ea. Apoi se gîndi că va avea destul timp să lucreze după ce vor pleca cu toții. Dar știa că trebuia să continue să lucreze, altfel avea să-și piardă sentimentul de siguranță pe care și-l durase prin muncă. Am să lucrez exact atît de mult ca și cum n-ar fi nimeni aici, se gîndi. Apoi strîng și cobor și eu, și la dracu cu toate gîndurile despre Raeburn sau despre vremurile de odinioară și toate celelalte. Dar, în vreme ce lucra mai departe, simți un fel de singurătate ce se strecura de pe acum în sufletul lui. Și abia săptămîna următoare aveau să plece. Muncește, își spuse. Ține-te de muncă așa cum trebuie și păstrează-ți obiceiurile, fiindcă o să ai nevoie de ele.

După ce-și termină lucrul și coborî în mijlocul celorlalți, Thomas Hudson se mai gîndea încă la pictura lui, și-o salută pe față cu un „bună", și apoi se uită în altă parte. Apoi își întoarse din nou privirea spre ea.

— N-am putut să nu aud, spuse. Sau să nu trag cu urechea. Mă bucur că sîntem vechi prieteni.

— Și eu. Știai ?

— Poate, îi răspunse el. Haideți să mîncăm. Te-ai uscat, Audrey ?

— Mă duc să fac un duș și mă schimb, spuse ea. Mai am și o bluză și o fustă.

— Anunță-i pe Eddy și pe Joseph că sîntem gata, îi spuse Thomas Hudson tînărului Tom. Îți arăt eu unde-i dușul, Audrey.

Roger intră în casă.

— M-am gîndit că nu se făcea să viu aici uzînd de subterfugii mincinoase, spuse Audrey.

[1] Primul pas e cel care contează (fr.).

— Nici n-ai făcut-o.

— Crezi că aș putea să-i fiu de vreun folos ?

— S-ar putea. Are nevoie de muncă serioasă ca să-și mîntuie sufletul. Eu nu mă pricep deloc la suflete. Dar el și l-a încredințat în mîini tare nepotrivite încă din prima oară cînd a ajuns pe coastă.

— Dar acum are de gînd să scrie un roman. Un mare roman.

— De unde ai auzit-o și pe-asta ?

— Dintr-o rubrică literară. Probabil că a lui Cholly Knickerbocker.

— Ah, făcu Thomas Hudson. Atunci trebuie să fie adevărat.

— Nu crezi cu adevărat că aș putea să-i fiu de folos ?

— S-ar putea.

— Dar mai sînt și niște complicații.

— Totdeauna sînt.

— Să ți le spun acum ?

— Nu, replică Thomas Hudson. Mai bine du-te și îmbracă-te și piaptănă-te și vino sus. În vreme ce stă și te așteaptă, s-ar putea să dea peste altă femeie.

— Pe vremuri nu erai așa. Credeam că ești cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Te rog mult să mă ierți, Audrey. Și-mi pare tare bine că ești aici.

— Sîntem prieteni vechi, nu-i așa ?

— Bineînțeles, spuse el. Schimbă-te și aranjează-te și vino sus.

Thomas Hudson se uită în altă parte, iar fata închise ușa cabinei dușului. Nici el nu știa ce-l făcea să se simtă așa cum se simțea. Dar fericirea acelei veri începu să se retragă din el, ca atunci cînd se schimbă mareea unde-i apa mică, și în canalul care dă în mare începe refluxul. Se uită la mare și urmări linia țărmului și observă că mareea se schimbase și păsările de pe mal se apucaseră grăbite de treabă pe panta de nisip ud abia descoperit de ape. Brizanții erau tot mai mărunți, în vreme ce apa se retrăgea. Se uită pînă departe de-a lungul țărmului și apoi se duse în casă.

XIII

În ultimele cîteva zile s-au distrat minunat. S-au distrat la fel de bine ca înainte și n-au încercat nici un fel de tristețe premergătoare despărțirii. Iahtul plecase și Audrey își luase o cameră la *Ponce de León*. Dar rămăsese de fapt la vilă și dormea pe un pat de campanie pe terasă, în capătul cel mai îndepărtat al casei, și folosea camera de oaspeți.

N-a mai scos nici o vorbă despre dragostea ei pentru Roger. Iar tot ce i-a spus Roger lui Thomas Hudson despre ea a fost :

— E căsătorită cu un fel de nemernic.

— Doar nu te bătea gîndul că fata are să te aștepte toată viața ?

— Bine măcar că-i un nemernic.

— Nu așa se nimerește să fie ăștia întotdeauna ?

— E bogat.

— Probabil că asta-i partea lui plăcută, spuse Thomas Hudson. Așa fac fetele astea întotdeauna, se mărită cu cine știe ce nemernic și ăla are întotdeauna și o parte grozav de plăcută.

— Bine, bine, făcu Roger. Să nu mai vorbim de asta.

— Ai de gînd să te apuci de cartea aia odată ?

— Bineînțeles. E ceea ce vrea și ea...

— De asta ai de gînd să scrii ?

— Las-o baltă, Tom, îi spuse Roger.

— Vrei să stai în casa din Cuba ? Nu-i decît o șaradrama. Dar acolo o să fii departe de oameni.

— Nu. Vreau s-o pornesc spre vest.

— Pe coastă ?

— Nu, nu pe coastă. Pot să stau o vreme la fermă ?

— Acolo e numai cabana aia departe de pe țărm. Restul e închiriat.

— O să fie strașnic.

Fata și cu Roger făceau lungi plimbări pe plajă și înotau împreună sau cu băieții. Băieții plecară la pescuit și o luară și pe Audrey, de asemenea la pescuit subacvatic pe recif. Thomas Hudson trudea din greu și, ori de cîte ori lucra iar băieții înotau pe unde apa

era puțin adîncă, încerca sentimentul plăcut că aveau să vină curînd acasă și că vor lua masa, fie prînzul, fie cina, împreună. Cînd se duceau la pescuit subacvatic era îngrijorat, dar știa că Roger și Eddy aveau să-i învețe să fie prudenți. O dată s-au dus cu toții și au pescuit la trenă o zi întreagă, tocmai lîngă farul cel mai depărtat, la capătul șirului de insulițe, și s-au distrat grozav prinzînd bonite și dorade și trei macrouri mari. Thomas Hudson pictă un tablou cu unul din macrouri, redînd capul acela turtit în chip ciudat și dungile pe care le avea de-a lungul trupului prelung, făcut pentru viteză, ca să i-l dăruiască lui Andy, care-l prinsese pe cel mai mare. Pictă peștele pe fundalul farului imens, cu picioare ca de păianjen, al norilor de vară și al verdelui insulițelor.

Apoi, într-o zi, vechiul elicopter amfibiu Sikorsky dădu ocol casei și apoi aterizâ în golf și-i duse cu barca pe cei trei băieți pînă la aparat. Joseph veni și el cu o altă bărcuță în care le aduse bagajele. Tînărul Tom spuse :

— La revedere, papă. A fost o vară cu adevărat strașnică.

David spuse :

— La revedere papă. A fost cu adevărat minunat. Să n-ai nici o grijă. O să fim cu băgare de seamă.

Andrew spuse :

— La revedere, papă. Mulțumesc pentru vara asta minunată, minunată, și pentru călătoria la Paris.

Se cățărară pe ușa cabinei și, din ușă, făcură semne cu mîna spre Audrey care rămăsese pe doc și-i strigară :

— La revedere, la revedere, Audrey.

Roger îi ajutase să se suie și ei strigară :

— La revedere, domnule Davis. La revedere, papă.

Și apoi foarte tare, de se auzi peste întinderea apei :

— La revedere, Audrey !

Apoi ușa se trase și se închise și nu mai rămaseră decît niște chipuri ce se zăreau prin ochiurile mici de geam, apoi doar niște chipuri împroșcate de apă cînd bătrînele „rîșnițe de cafea" începură să se învîrtească. Thomas Hudson se trase înapoi, ferindu-se de șuvoiul de stropi, și bătrînul elicopter diform porni să salte de

pe apă, și apoi decolă ajutat de briza ușoară ce se pornise, și apoi le dădu o dată ocol și o luă pe drumul drept, nesuferit și leneș peste Gulf-Stream.

Thomas Hudson știa că Roger și Audrey aveau să-l părăsească și ei și, cum vasul de legătură sosea a doua zi, îl întrebă pe Roger cînd avea să plece.

— Mîine, bătrîne Tom, îi spuse Roger.

— Cu Wilson ?

— Da, l-am rugat să se întoarcă.

— Voiam să știu, ca să văd ce comenzi fac pentru vas.

Așa că a doua zi plecară și ei, în același chip. Thomas Hudson o sărută pe fată și-i ură drum bun, și fata îl sărută și ea. Cînd plecaseră băieții ea plînsese și plînse și acum și-l strînse tare în brațe.

— Să ai grijă de el și să ai mare grijă de tine.

— Am să încerc. Ai fost grozav de bun cu noi, Tom.

— Prostii.

— Am să stau și-am să scriu, spuse Roger. Vrei cumva să fac ceva anume pe-acolo ?

— Să vă bucurați de toate. Și poți să-mi mai spui și mie cum merg treburile.

— Așa am să fac. Are să scrie și dumneaei.

Așa că plecară și ei și, în drum spre casă,, Thomas Hudson se opri la Bobby.

— O să fie al dracului de pustiu, spuse Bobby.

— Da, încuviință Thomas Hudson. O să fie al dracului de pustiu.

XIV

Thomas Hudson se simți nefericit de cum plecară băieții. Dar se gîndi că încerca firescul sentiment de dor după băieți și continuă să lucreze mai departe. Domnul Bobby subliniase că lumea omului nu se sfîrșește ca în unul din tablourile acelea mari. Sfîrșitul veni cu unul dintre pușlanii din insulă, care-i aduse un mesaj prin radio de la oficiul poștal local și-i spuse :

— Semnați, vă rog, cuponul detașabil. Ne pare tare rău, domnule Tom.

Îi dădu băiatului un șiling. Dar băiatul se uită la monedă și o puse pe masă.

— Nu-mi trebuie bacșiș, domnule Tom, spuse puștiul și ieși.

Thomas Hudson citi hîrtia. Apoi o puse în buzunar, ieși și se așeză pe terasa care dădea spre mare. Scoase radiograma și o mai citi o dată.

„COPIII DUMNEAVOASTRĂ DAVID ȘI ANDREW UCIȘI ÎMPREUNĂ CU MAMA LOR ACCIDENT DE MAȘINĂ LÎNGĂ BIARRITZ NE OCUPĂM DE TOT CE E NECESAR PÎNĂ LA SOSIREA DUMNEAVOASTRĂ ADÎNCĂ COMPASIUNE".

Era semnată de filiala din Paris a băncii sale din New York.

Veni și Eddy. Auzise de cele întîmplate de la Joseph, care, la rîndul lui, auzise de la unul din băieții de la oficiu. Eddy se așeză lîngă el și spuse :

— Fir-ar să fie, Tom. Cum de se pot petrece astfel de lucruri ?

— Nu știu, răspunse Thomas Hudson. Bănuiesc că s-au lovit de ceva, sau a dat ceva peste ei.

— Pun prinsoare că nu conducea David, spuse Eddy.

— Și eu pun prinsoare. Dar acum tot nu contează.

Thomas Hudson privea spre larg, la întinderea calmă și albastră a mării și la fața de un albastru mai închis a curentului. Soarele scăpătase și curînd avea să fie acoperit de nori.

— Crezi că mama lor conducea ?

— Poate. Poate că aveau șofer. Ce importanță mai are ?

— Crezi că poate o fi fost Andy ?

— Poate. Maică-sa s-ar fi putut să-l fi lăsat pe el.

— E destul de plin de el, spuse Eddy.

— Era, spuse Thomas Hudson. Acum nu cred că mai e plin de el deloc.

Soarele cobora tot mai mult și apărură norii.

— Trebuie să-i trimitem o telegramă lui Wilkinson cînd or să aibă legătură prin radio, ca să vină încoace devreme și să-mi rețină un loc la avionul de New York.

— Cît o să fii plecat, eu ce vrei să fac ?

— Să ai grijă de toate pe-aici. Am să-ţi las nişte cecuri pentru fiecare lună. Dacă o să fie furtuni, să tocmeşti oameni să te ajute să te descurci cu şalupa şi cu casa

— Am să fac tot ce e nevoie, spuse Eddy. Dar pentru mine nimic nu mai face nici cît un rahat.

— Nici pentru mine, spuse Thomas Hudson.

— Îl mai avem pe tînărul Tom.

— Deocamdată, spuse Thomas Hudson, şi pentru prima oară privi drept în faţă perspectiva nesfîrşită a vidului de dinainte.

— Ai să răzbeşti, spuse Eddy.

— Bineînţeles. Cînd n-am răzbit eu ?

— Poţi să mai rămîi la Paris o vreme, şi-apoi să te duci la reşedinţa din Cuba, şi tînărul Tom are să-ţi poată ţine tovărăşie. Acolo o să poţi picta bine şi o să fie un fel de schimbare.

— Da, făcu Thomas Hudson.

— O să poţi călători, şi asta o să-ţi facă bine. Du-te şi tu cu unul dintre vapoarele alea mari cu care am vrut şi eu mereu să merg. Călătoreşte cu ele. Lasă-le să te ducă oriunde s-or duce.

— Da.

— Rahat, făcu Eddy. De ce, fir-ar să fie, a fost omorît Davy ?

— Eddy, hai să lăsăm asta, spuse Thomas Hudson. Sînt lucruri care întrec ceea ce ştim.

— În mă-sa cu toate, făcu Eddy şi-şi împinse pălăria pe ceafă.

— O să jucăm jocul ăsta pînă la sfîrşit cum om putea, îi spuse Thomas Hudson.

Dar acum ştia că jocul nu-l mai interesa prea mult.

XV

În timpul traversării spre est la bordul navei *Ile de France*, Thomas Hudson învăţă că infernul nu era neapărat aşa cum îl descrisese Dante sau oricare altul dintre marii ilustratori ai infernului, ci putea fi şi o

foarte confortabilă, plăcută și îndrăgită navă care te duce spre o țară spre care te-ai îndreptat totdeauna cu multă emoție. Avea multe cercuri și nu erau rînduite ca cele ale marelui egocentric florentin. Se urcase la bordul navei devreme și, chibzuind acum își dădea seama că de fapt căutase un refugiu, ca să scape de orașul unde se temea să nu întîlnească oameni care să-i vorbească despre ceea ce se întîmplase. Crezuse că pe navă avea să ajungă la un fel de înțelegere cu propria lui durere, fără să fi știut atunci că nu se poate ajunge la nici o înțelegere cu durerea. Nu se vindecă decît prin moarte, dar poate fi atenuată sau anesteziată în diferite chipuri. Se zice că și timpul poate să vindece. Dar dacă durerea se poate lecui prin altceva decît moarte, poate că nu e vorba de adevărata durere.

Ceea ce o mai atenuează temporar, atenuînd și toate celelalte, este băutura, iar altceva care poate abate mintea de la durere este munca. Thomas Hudson cunoștea aceste remedii. Dar mai știa că băutura avea să-i distrugă capacitatea de a mai realiza o muncă satisfăcătoare, iar el își construise de atît de multă vreme întreaga viață pe muncă, încît socotea munca unicul lucru pe care nu trebuia să-l piardă.

Dar cum știa că o bună bucată de vreme nu va putea lucra, își pusese în minte să bea, să citească și să facă exerciții pînă ce va fi atît de obosit încît să poată dormi. În avion dormise. Dar nu la New York.

Acum se afla în cabină, care avea alături și un salon, și hamalii îi lăsaseră acolo bagajele și pachetul enorm cu revistele și ziarele pe care le cumpărase. Se gîndise că era mai ușor să înceapă cu ele. Îi dădu stewardului biletul și-l rugă să-i aducă o sticlă de Perrier și niște gheață. Cînd i le aduse, scoase dintr-o valiză o sticlă de whisky, o deschise și-și pregăti băutura. Apoi tăie sfoara cu care era legat maldărul de reviste și ziare și le împrăștie pe masă. Revistele arătau noi și neatinse, în comparație cu cele care soseau în insulă. Luă *The New Yorker*. Cînd era pe insulă, totdeauna lăsa revista asta s-o citească seara și de multă vreme nu mai văzuse el un *The New Yorker* chiar în săptămîna apariției sau unul care nu fusese îndoit. Se așeză în fotoliul moale și confortabil și dădu pe gît băutura și descoperi că nu poți citi

The New Yorker cînd cei pe care îi iubeşti abia au murit. Încercă atunci cu *Time* şi reuşi să-l citească fără dificultate, chiar şi rubrica de „Naşteri-Decese", unde la morţi erau trecuţi cei doi băieţi, cu toate datele şi vîrsta lor, mama lor şi vîrsta ei, nu tocmai exactă, situaţia ei matrimonială, precum şi o frază în care se spunea că divorţase de el în 1933.

Newsweek pomenea aceleaşi date. Dar, citind anunţul sumar, Thomas Hudson avu ciudata senzaţie că cel care îl scrisese încercase un sentiment de părere de rău că băieţii muriseră.

Îşi mai pregăti un pahar cu băutură şi se gîndi cît de bun era *Perrier*-ul faţă de orice altceva ce se poate pune în whisky, şi apoi citi *Time* şi *Newsweek* de la un capăt la altul. Ce dracu crezi tu că făcea dumneaei la Biarritz ? se întrebă. Cel puţin să fi mers la St. Jean-de-Luz.

Gîndurile astea îl făcură să-şi dea seama că whisky-ul începea să aibă un efect bun.

Renunţă la ei, îşi spuse. Adu-ţi aminte numai cum erau şi şterge-i din catastif. Mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuie s-o faci. Fă-o acum.

Mai citeşte, îşi spuse. Chiar în momentul acela nava porni. Se mişca foarte încet, şi el nici nu se uită pe fereastra cabinei. Rămase mai departe în fotoliul confortabil, citind maldărul de ziare şi reviste şi bînd whisky cu Perrier.

Acum nu mai ai nici o problemă, îşi spuse.

Ai renunţat la ei, şi s-au dus. Mai întîi n-ar fi trebuit să-i iubeşti atît de afurisit de mult. N-ar fi trebuit să-i iubeşti şi n-ar fi trebuit s-o iubeşti pe mama lor. Ia ascultă cum vorbeşte whisky-ul, îşi spuse. Ce solvent al problemelor pe care le ai. *Solventul alchimistic ce aurul nostru din plumb într-o clipită în rahat îl schimbă.* Nici măcar nu se poate scanda. „Ce aurul nostru din plumb într-o clipită în rahat îl preschimbă", sună mai bine.

Mă întreb unde o fi Roger cu fata, se gîndi. Banca are să ştie unde e Tommy. Eu ştiu unde sînt eu. Sînt aici cu o sticlă de Old Parr. Mîine, în sala de gimnastică, am să năduşesc de-o să iasă totul afară din mine. Am să intru în cabina fierbinte. Am să încalec apoi pe

una din bicicletele alea care nu ajung niciodată nicăieri și pe un cal mecanic. Apoi am să fac un masaj sănătos. Apoi am să întîlnesc pe cineva la bar și am să trăncănesc despre alte treburi. Nu-s decît șase zile. Șase zile e ușor.

În seara aceea adormi și, cînd se trezi în cursul nopții, auzi trepidația navei înaintînd prin valuri și, la început, simțind izul mării, crezu că e acasă, în casa lui de pe insulă și că se trezise dintr-un coșmar. Apoi își dădu seama că nu era coșmar și simți în nări mirosul greu de ulei prin fereastra deschisă. Aprinse lumina și bău niște Perrier. Îi era tare sete.

Pe masă era o tavă cu sandvișuri și fructe, rămase unde le lăsase stewardul de cu seară, iar în frapiera cu sticla de Perrier mai era gheață.

Știa că ar fi trebuit să mănînce ceva și se uită la ceasul de pe perete. Era trei și douăzeci de minute dimineața. Aerul de mare era rece și mîncă un sandviș și două mere, apoi luă niște gheață din frapieră și-și pregăti ceva de băut. Sticla de Old Parr era aproape goală, dar mai avea el o sticlă și, acum, în aerul rece al zorilor, se așeză în fotoliul confortabil și începu să bea și să citească *The New Yorker*. Descoperi că acum îl putea citi și descoperi că-i plăcea să bea noaptea. Ani de zile respectase cu strictețe regula de a nu bea noaptea și a nu bea înainte de a-și fi isprăvit treaba, în afară de zilele cînd nu lucra. Dar acum, cînd se trezise noaptea, încercă fericirea aceea prostească de a încălca obișnuința. Era prima senzație de reîntoarcere a fericirii pur animalice, sau a capacității de fericire, pe care o încerca din clipa cînd sosise radiograma.

The New Yorker era foarte bun, se gîndi. Și e, într-adevăr, o revistă pe care o poți citi chiar și a patra zi după ce se întîmplă ceva. Nu neapărat în prima, sau în a doua, sau în a treia. Ci în a patra. Era bine de știut. După *The New Yorker* citi *The Ring*, și apoi citi tot ce se putea citi în *The Atlantic Monthly*, și chiar și ceea ce nu era de citit. Și apoi își pregăti al treilea pahar de băutură și citi revista *Harper's*. Vezi, își spuse el, nu mai are importanță.

PARTEA A DOUA

CUBA

II

DUPĂ CE TOȚI CEILALȚI PLECASERĂ, EL RĂmase întins pe rogojina pusă pe podea, ascultînd vîntul. Bătea un vînt de furtună dinspre nord-vest, așa că așeză pături pe duşumea şi clădi perne una peste alta ca să se rezeme, lipindu-le de spătarul tapisat al scaunului sprijinit de piciorul mesei din sufragerie ; în cap cu o şapcă cu cozoroc lung ca să-i ferească ochii de lumină, se apucă să citească corespondența la lumina puternică a lămpii mari de pe masă. Motanul i se culcase pe piept şi el trase o pătură subțire peste amîndoi, deschise scrisorile şi le citi şi bău din paharul de whisky cu apă pe care, între două înghițituri, îl punea pe podea. Ori de cîte ori avea chef, mîna găsea singură paharul.

Motanul torcea, dar el nu-l putea auzi pentru că torcea într-un fel tăcut, şi el cu o mînă ținea cîte o scrisoare, iar cu degetele celeilalte mîngîia pisica sub bărbie.

— Boise, ai un adevărat laringofon, spuse el. Mă iubeşti ?

Motanul îi frămîntă pieptul cu ghearele, apucînd doar uşor lîna jerseului gros, albastru al omului, iar el simți greutatea motanului care se-ntindea cu plăcere şi torcea sub degetele lui.

— Asta-i o tîrfă, Boise, îi spuse el pisicii şi deschise altă scrisoare.

Motanul se vîrî cu capul sub bărbia lui şi se frecă de el.

O să te scarmene de-o să te ia naiba, Boise, îi spuse motanului şi-l frecă cu bărbia țepoasă. Femeilor nu le place. Păcat că nu bei, Boy. Că în rest, fir-ai să fii, faci aproape tot.

La început pusese motanului numele după iahtul *Boise*, dar acum, de multă vreme nu-i mai spunea decît Boy, că era mai scurt. Citi și a doua scrisoare pînă la capăt fără să facă nici un comentariu, întinse mîna, luă paharul cu whisky și apă și bău din el.

— Ei bine, făcu el, așa nu ajungem la nici o socoteală. Ascultă ce-ți spun eu, Boy. Citește tu scrisorile, iar eu mă întind pe pieptul tău și încep să torc. Ei, cam cum ți-ar conveni ?

Motanul ridică din nou capul să se frece de bărbia omului și omul îl frecă și el pe după ureche cu țepii bărbii și apoi după ceafă și între umeri, în vreme ce deschidea cea de-a treia scrisoare.

— Boise, cînd a venit furtuna peste noi, ai fost îngrijorat ? îl întrebă el. Aș vrea să fi văzut și tu cum am intrat prin șenalul radei, cu toate valurile spărgîndu-se peste Morro. Ar fi intrat spaima în tine, Boy. Ne-au întîmpinat în radă valuri afurisit de mari, ce se spărgeau peste noi de parcă eram o blestemată de scîndură de surfing.

Motanul stătea mulțumit, respirînd în același ritm cu omul. Omul se gîndi că era ditamai motanul, mare și iubăreț, vlăguit de atîta vînătoare de noapte.

— Cît am lipsit eu, Boy, ai făcut vreo ispravă mai ca lumea ?

Pusese scrisoarea deoparte și acum mîngîia motanul pe sub pătură.

— Ai pus laba pe multe ?

Motanul se răsuci pe o parte și-i oferi pîntecele ca să-l scarpine, așa cum făcea cînd era pisoi, pe vremea cînd era fericit. Omul îl cuprinse cu brațul și-l strînse tare la piept, trupul motanului aceluia mare fiind lipit de coaste și cu capul sub bărbia omului. Sub apăsarea brațului omului, motanul se răsuci deodată, rămînînd lipit de el, iar cu ghearele începu să-i frămînte puloverul, îndesîndu-se tare în el. Acum nu mai torcea.

— Îmi pare rău, Boy, spuse omul. Îmi pare rău. Lasă-mă să mai citesc și scrisoarea asta blestemată. N-avem ce face. Tu nu prea știi să faci nimic, nu-i așa ?

Motanul rămase mai departe lipit de el ; acum nu mai torcea, ci-l apăsa greu și era desperat. Omul îl mîngîie și citi scrisoarea.

— Potolește-te, Boy, îi spuse. Altă soluție nu-i. Dacă găsesc cumva altă soluție, am să ți-o spun și ție.

Cînd termină cea de-a treia și cea mai lungă scrisoare, motanul cel mare, alb și negru, dormea dus. Adormise în poziția sfinxului, dar cu capul lăsat pe pieptul omului.

Sînt tare bucuros, gîndi omul. Ar trebui să mă dezbrac și să fac o baie și să mă bag în pat, dar apă caldă nu-i și în noaptea asta n-am chef să dorm în pat. Prea multă zvîrcoleală. Patul n-are să mă lase să dorm. Poate că nici aici n-am să dorm, cu bestia asta bătrînă peste mine.

— Boy, am să te ridic puțin, spuse el, ca să mă așez pe-o parte.

Ridică motanul greu și fără vlagă, care căpătă deodată viață în mîinile sale, și apoi iar se lăsă moale, și omul îl puse alături, după care se răsuci să se întindă pe partea dreaptă. Motanul zăcea la spatele lui. Fusese deranjat cînd îl mutase de la locul lui, dar acum adormise din nou, făcut ghem, lipit de spinarea omului. Omul luă cele trei scrisori și le citi pentru a doua oară, de la un capăt la altul. Se hotărî să nu mai citească și ziarele, întinse mîna și stinse lumina și rămase întins pe-o parte, simțind motanul lipit de spate. Stătea întins și tinea cu amîndouă brațele o pernă, în vreme ce capul odihnea pe altă pernă. Afară vîntul bătea tare, iar dușumeaua încăperii păstra încă seva din mișcarea punții de comandă a iahtului. Stătuse pe punte nouăsprezece ceasuri înainte de a intra în port.

Stătea întins și încerca să doarmă, dar nu putea. Ochii îi erau tare obosiți și nu mai voia nici lumină, nici să citească, așa că rămase mai departe întins, așteptînd să se facă dimineață. Pe sub pătură simțea împletitura rogojinii făcute exact pe măsura acelei încăperi mari, rogojină cumpărată din Samoa, cînd fusese cu un iaht, cu șase luni înainte de Pearl Harbour. Acoperea toată pardoseala din plăci de ceramică, dar în dreptul ușii de sticlă ce dădea spre curtea interioară, rogojina fusese îndoită și răsucită de mișcarea ușii și simțea cum intra vîntul pe dedesubt și sălta în sus capătul cînd răzbătea prin crăpătura de sub canat. Se gîndi că vîntul avea să bată din nord-vest cel puțin încă

o zi, apoi avea să se răsucească spre nord și, în cele din urmă, o să-și dea sufletul bătînd din nord-est. Așa bătea vîntul iarna, dar se putea să continue din nord-est mai multe zile, suflînd tare pînă să se stabilizeze la un fel de *brisa*, cum spuneau localnicii alizeului de nord-est. Cînd vîntul bătea a furtună dinspre nord-est contra Gulf-Streamului, se stîrneau valuri foarte mari, și știa că nici un Frit n-avea să se încumete să iasă la suprafață. Așa că, își spuse, o să rămînă la țărm cel puțin patru zile. După aceea au să se arate ei, fără îndoială.

Se gîndi la această ultimă ieșire și cum îl prinsese furtuna la vreo șaizeci de mile depărtare de port și la vreo treizeci de mile distanță de țărm, și la calvarul drumului de întoarcere, cînd hotărîse să vină mai degrabă la Havana și nu la Bahia Honda. Și scosese sufletul din șalupă. Scosese tot sufletul din ea și acum erau mai multe locuri pe care trebuia să le verifice. Poate ar fi fost mai bine să tragă la mal la Bahia Honda. Dar în ultima vreme stătuseră prea mult pe acolo. Fusese plecat douăsprezece zile, și asta cînd se așteptase să nu lipsească mai mult de zece. Rămăsese pe drojdie cu unele lucruri și nu putuse fi sigur cît avea să dureze furtuna, așa că se hotărîse să vină la Havana și înfruntase urgia. Dimineața avea să facă baie, să se bărbierească, să se schimbe și să se ducă să-i prezinte ataşatului naval raportul. S-ar putea ca cei de acolo să fi preferat să-l știe plimbîndu-se pe lîngă coastă, dar era convins că pe o vreme ca aceea nimeni n-avea să iasă la suprafață. Nici măcar ei nu puteau. În privința asta nu se mai putea face nimic. Dacă se vădea că are dreptate în direcția asta, în rest totul avea să fie în regulă, deși lucrurile nu erau niciodată atît de simple. Bineînțeles că nu.

Podeaua începu să fie cam tare pentru șoldul drept, pentru coapsa și umărul drept, așa că acum se întinse pe spate și-și lăsă greutatea pe mușchii umerilor, trăgîndu-și genunchii în sus pe sub pătură, ținînd în același timp pătura cu călcîiele. În chipul ăsta parcă își odihnea mai bine trupul ostenit ; puse mîna stîngă pe motanul adormit și începu să-l mîngîie.

— Te-ai întins afurisit de bine, Boy, și dormi grozav, îi spuse el. Atunci socot că nu-i chiar atît de rău.

Se gîndi să le dea drumul şi celorlalte pisici, ca să aibă şi el cu cine sta de vorbă, acum că Boise dormea. Dar hotărî să nu facă una ca asta. L-ar fi jignit pe Boise şi i-ar fi stîrnit gelozia, Boise stătuse afară, aşteptîndu-i cînd veniseră cu camionul. Fusese grozav de emoţionat şi tot timpul descărcării se învîrtise printre picioarele lor, întîmpinînd pe toată lumea şi strecurîndu-se cînd afară, cînd înăuntru, ori de cîte ori se deschidea o uşă. Probabil că, de cînd plecaseră, stătuse afară aşteptînd în fiecare noapte. Din clipa cînd primiseră ordin să plece, motanul ştiuse şi el. Bineînţeles, nu-şi putuse da seama că era vorba de ordin, dar simţise primele semne de pregătire şi, în vreme ce parcurgeau diferite faze, pînă ajungeau la dezordinea de la sfîrşit, cu oameni străini dormind în casă — cînd plecau înainte de ivirea zorilor, totdeauna punea oamenii să doarmă la el pe la miezul nopţii — motanul devenea tot mai nervos şi mai tulburat, pînă ce, în cele din urmă, în clipa în care se apucau să încarce lucrurile pentru plecare, îl apuca desperarea şi trebuiau să aibă grijă să-l închidă în casă ca să nu se ia după ei pe alee, şi apoi în sat şi pe şosea.

Odată, pe şoseaua principală, văzuse o pisică strivită de maşină şi pisica aceea, de curînd lovită şi moartă, semăna perfect cu Boy. Avea spinarea neagră, gîtul, pieptul şi lăbuţele din faţă albe, iar pe cap avea un fel de mască neagră. Ştia bine că nu putea fi Boy, fiindcă erau la cel puţin şase mile de fermă, dar simţise că i se face rău şi oprise maşina, se întoarse din drum şi ridicase pisica, se convinsese că nu era Boy şi apoi o aşezase la marginea şoselei, ca să nu mai treacă şi alţii peste ea. Fusese o pisică bine îngrijită, şi o lăsă la marginea drumului ca să fie găsită de stăpîni, să ştie ce i s-a întîmplat şi să n-o mai caute. Altfel ar fi luat pisica în maşină şi ar fi îngropat-o la fermă.

În seara aceea, cînd se întorcea la fermă, nu mai dădu de pisică în locul unde o lăsase el, aşa că îşi zise că o găsiseră stăpînii ei. În noaptea aceea, în vreme ce stătea în fotoliul cel mare şi citea, cu Boise alături pe fotoliu, se gîndise că nu ştia ce-ar fi făcut dacă Boise ar fi fost ucis. După cum se purta şi după desperarea pe care o manifesta motanul, ştia că şi motanul simţea acelaşi lucru în ceea ce-l priveşte.

Numai că el suportă mult mai greu decît mine. De ce, Boy ? Dacă nu le mai pui atît la inimă, are să-ți meargă mult mai bine. Pe cît pot, le pun cît mai puțin la inimă, își spuse. Chiar așa fac. Dar Boise nu-i în stare.

Cînd era pe mare, se gîndea la Boise și la apucăturile lui ciudate și la dragostea lui deznădăjduită. Își aduse aminte de momentul cînd văzuse motanul prima oară, cînd nu era decît un pisoi jucîndu-se cu propria-i imagine reflectată de vitrina cu havane a barului din Cojimar, construit pe stîncile ce dădeau spre port. Veniseră la bar într-o dimineață frumoasă de Crăciun. Mai adăstau vreo cîțiva bețivi pe-acolo, rămași de la petrecerea din ajun, dar dinspre est se pornise un vînt care se simțea și în restaurant și la barul cu ușile deschise. Și lumina era atît de puternică și aerul atît de proaspăt și răcoros, că nu arăta a dimineață pentru bețivi.

— Închide ușile alea că bate vîntul, îi spuse unul dintre bețivi patronului.

— Nu, îi răspunse patronul. Îmi place așa. Du-te și caută-ți un cotlon ferit de vînt în altă parte, dacă ți se pare aerul prea proaspăt.

— Plătim ca să ne simțim bine, spuse unul dintre cei rămași de la cheful din noaptea de dinainte.

— Nu. Plătești pentru ceea ce bei. Dacă vrei să te simți bine, caută-ți alt loc.

Își aruncă privirea peste terasa deschisă a barului, spre marea de un albastru închis, cu spuma albă a valurilor, brăzdată de bărcile pescarilor ce navigau încoace și-ncolo în căutarea doradelor. Vreo șase pescari stăteau la bar, iar alții ocupau două mese pe terasă. Erau dintre cei cărora le mersese bine cu o zi înainte ori socoteau că vremea bună și curentul favorabil aveau să mai țină, așa că profitau și nu ieșiseră în larg de Crăciun. Nici unul dintre cei pe care-i știa bărbatul acesta, al cărui nume era Thomas Hudson, nu se ducea vreodată la biserică, nici măcar de Crăciun, și nici unul dintre ei nu se îmbrăcase ca să arate a pescar. Arătau cel mai puțin a pescari dintre toți cei pe care-i știa el, și erau dintre cei mai buni. Purtau pălării vechi de pai, sau erau chiar cu capul gol. Hainele de pe ei erau vechi și, uneori, umblau cu picioarele goale, alteori în-

călțați. Deosebeai ușor un pescar de un țăran, sau *guajiro*, pentru că țăranii, cînd veneau la oraș, purtau cămăși de sărbătoare, cu pliuri, pălării cu boruri largi, pantaloni strîmți și cizme de călărie, și mai toți aveau macete, în vreme ce pescarii purtau orice vechitură de țoală pe care o aveau și erau oameni veseli și încrezători în puterile lor. Țăranii erau reținuți și timizi, în afară de cazul în care se apucau de băut. Dar singurul fel în care puteai recunoaște cu certitudine un pescar era să te uiți la mîinile lui. Mîinile bătrînilor erau noduroase și înnegrite, pătate de soare, palmele și degetele adînc crestate și pline de cicatrici, de la mînuirea saulelor. Mîinile tinerilor nu erau noduroase, dar cei mai mulți aveau aceleași pete de soare și cicatrici adînci, iar părul de pe mîini și de pe brațe îl aveau toți, în afară de cei foarte tuciurii, decolorat de soare și de apa sărată.

Thomas Hudson își aduse aminte cum, în acea dimineață de Crăciun, primul Crăciun din război, patronul barului îl întrebase :

— Vrei niște creveți ? și-i adusese o farfurie mare, plină vîrf cu creveți proaspăt prăjiți, și o pusese pe bar, în vreme ce el tăia o chitră felii și le rînduia pe o farfurioară.

Creveții erau uriași și rozulii și mustățile le atîrnau mult peste marginea barului, și el luase unul și-i întinsese mustățile în lături cît putuse de mult, și spusese că erau mai lungi decît ale unui amiral japonez.

Thomas Hudson crăpă capul crevetelui care semăna cu un amiral japonez și apoi îi despică cu degetele mari carapacea pe burtă și-i scoase carapacea cu totul, și carnea era fragedă și mătăsoasă în dinți și avea o aromă atît de plăcută, fiartă cum era în apă de mare cu chitră proaspătă și piper negru, încît i se păru că nu mai mîncase în viața lui creveți mai buni, nici măcar în Malaga, nici în Tarragona sau Valencia. Atunci se apropie și pisoiul de el, alergînd de-a lungul barului ca să se alinte, frecîndu-se de mîna lui și cerînd și el un crevete.

— Îs prea mari pentru tine, motănel, îi spuse el.

Dar rupse între două degete o bucată de crevete și i-o dădu pisoiului, care o apucă și alerga cu ea înapoi pe galantarul cu havane și o înfulecă iute și sălbatic. Thomas Hudson se uită la pisoiul acela drăguț cu pete

albe și negre, cu pieptul și labele din față albe, cu negrul exact ca o mască ce-i acoperea ochii și fruntea, se uită la el cum mînca crevetele mormăind și-l întrebă pe patron al cui era pisoiul.

— Al dumitale dacă-l vrei.

— Mai am două pisici acasă. Persane.

— Două nu-s mare lucru. Ia-l pe ăsta. Să le dea puțin sînge de Cojimar.

— Papă, nu putem să-l luăm cu noi ? îl rugase chiar acela dintre băieți la care nu se mai gîndea deloc, care venise urcînd scările dinspre terasă unde urmărise cum se întorceau la țărm bărcile de pescuit, îi văzuse pe pescari cum își scot catargele, cum își adună saulele colac și apoi aruncă peștele pe mal. Papă, de ce să nu-l luăm ? E un pisoi atît de frumos.

— Crezi că are să fie fericit departe de mare ?

— Sînt sigur, papă. Aici are să se simtă în curînd nenorocit. Nu vezi cît de nenorocite sînt pisicile de pe stradă ? Și poate că pe vremuri arătau și ele la fel ca pisoiul ăsta.

— Ia-l, spuse patronul. La fermă are să fie fericit.

— Ascultă, Tomás, spuse unul dintre pescarii de la masă care auzise discuția. Dacă vrei pisici, îți aduc eu un motan de Angora, un Angora veritabil, de la Guanabacoa. Un motan de Angora adevărat, tigrat.

— Mascul ?

— Tot atît ca și tine, spuse pescarul.

Toți de la masă hohotiră în rîs. Aproape toate glumele spaniole porneau de la aceleași lucruri.

— Dar cu blană pe ele, mai spuse pescarul, vrînd să stîrnească alte hohote ; și reuși.

— Papă, te rog, putem să luăm pisoiul ? stărui băiatul. E motan.

— Ești sigur ?

— Știu eu, papă. Știu.

— Așa ai spus de fiecare dată și despre cele două pisici persane.

— Pisicile persane sînt cu totul altfel, papă. Cu ele am greșit, recunosc. Dar acum știu sigur, papă. Acum știu cu adevărat.

— Ascultă, Tomás. Vrei motanul acela de Angora, tigrat, de la Guanabacoa ? îl întrebă pescarul.

— Ce-i cu motanul ? E vreun motan vrăjitor ?

— Vrăjitor pe dracu. Motanul ăla n-a auzit în viața lui de vrăji. E mai creștin decît tine.

— *Es muy posible,* spuse un alt pescar și rîseră cu toții.

— Și cam cît costă motanul ăla faimos ? întrebă Thomas Hudson.

— Nimic. Cadou. Un motan de Angora autentic, tigrat. Cadou de Crăciun.

— Vino încoace la bar și ia ceva de băut și povestește-mi cum arată.

Pescarul veni și se așeză la bar. Avea ochelari cu rame de baga și purta o cămașă albastră curată, decolorată, care arăta de parcă n-ar mai rezista la o spălare. Pe spate se subțiase ca dantela și țesătura începuse să se deșire. Purta niște pantaloni kaki, decolorați și ei și, în ziua aceea de Crăciun, era tot cu picioarele goale. Fața și mîinile îi erau arse de soare, luînd culoarea întunecată a lemnului, și-și puse mîinile pline de cicatrici pe tejghea și-i spuse patronului ?

— Whisky și ghimbir.

— Mie ghimbirul îmi cade greu, spuse Thomas Hudson. Mie dă-mi cu apă minerală.

— Mie îmi face bine, spuse pescarul. Îmi place Canada Dry. Altfel nu suport gustul whisky-ului. Ascultă, Thomas. E o pisică serioasă.

— Papà, spuse băiatul, înainte ca tu și domnul acesta să vă apucați de băut, spune-mi, putem să luăm pisoiul ăsta ?

Legase o carapace de crevete cu o bucată de ață și se juca cu pisoiul, care se ridicase pe labele din spate cam cum stă un leu heraldic, lovind cu celelalte lăbuțe în momeala pe care băiatul i-o trecea pe la nas.

— Vrei să-l iei ?

— Știi că vreau.

— Atunci poți să-l iei.

— Papà, mulțumesc tare mult. Am să-l duc afară în mașină ca să-l obișnuiesc cu noi.

Thomas Hudson se uită după băiat cum traversă șoseaua cu pisoiul în brațe și se urcă cu el pe bancheta din față. Partea de sus a capotei era trasă și, de la bar,

putea să-l vadă pe băiat cum stătea în mașina decapotabilă, sub lumina puternică a soarelui, și vîntul îi lipea părul castaniu de creștet. Nu putea vedea și pisoiul, pentru că băiatul îl ținea pe scaun, și se lăsase și el în jos ca să-l ferească de vînt, și stătea și-l mîngîia.

Acum băiatul nu mai era, iar pisoiul se făcuse motan bătrîn și trăise mai mult decît băiatul. Dar în chipul în care țineau acum unul la celălalt, se gîndi, era semn că nici unul dintre ei nu voia să-i supraviețuiască celuilalt. Nu știu cîți oameni și cîte animale au ținut pînă acum unul la altul, se gîndi el. Poate că-i o situație foarte caraghioasă. Dar mie nu mi se pare caraghioasă deloc.

Nu, se gîndi el, nu mi se pare deloc caraghioasă, cum nu mi se pare caraghios ca un băiat să aibă un motan care să-i supraviețuiască. Multe sînt pe drept ridicole, așa cum fusese și Boise cînd mîrîise și deodată scosese un mieunat tragic și se lipise cît era de lung de omul acela. Uneori, servitorii spuneau că motanul nu voia să mănînce zile în șir după ce omul pleca, dar în cele din urmă foamea îl îndupleca. Deși erau zile întregi cînd încerca să trăiască din ceea ce vîna și refuza să vină la oală cu celelalte pisici, pînă la urmă intra în casă totdeauna, dar țîșnea afară, sărind peste celelalte pisici ce se îmbulzeau, atunci intra servitorul aducînd tava cu carne tocată, și apoi iar sărea înăuntru peste toate celelalte pisici ce se îngrămădeau roată în jurul băiatului cu mîncarea. Înfuleca totdeauna foarte repede și voia apoi să plece din camera pisicilor de îndată ce termina. Nu exista o altă pisică la care să țină în vreun fel.

Omul se gîndise de multă vreme că Boise se socotea și el ființă omenească. Nu se apucase de băut laolaltă cu omul, așa cum ar fi făcut un urs, dar mînca tot ceea ce mînca și omul, mai ales mîncăruri de care pisicile nu s-ar fi atins. Thomas Hudson își aminti de vara de dinainte, cînd luau micul dejun împreună, și-i oferise lui Boise o felie proaspătă de mango de la gheață. Boise mîncase cu plăcere și de atunci, în fiecare dimineață, primea mango toată vremea cît Thomas Hudson era pe țărm și ținea sezonul acestor fructe. Trebuia să-i dea el feliile de mango, ca să le apuce drept în gură, fiindcă erau prea lunecoase ca să le poată lua din farfurie ; se gîndise chiar să-i facă un fel de suport, ca cel pentru

prăjit pîine, ca să-şi poată lua singur feliile fără să fie nevoit să se grăbească.

Apoi cînd, la rîndul lor, au început să se coacă fructele mari de *aguacate*, de un verde închis, numai puţin mai închise la culoare decît frunzele, dar mai strălucitoare — de data asta în septembrie, cînd venise iar la ţărm pentru revizie generală, pregătindu-se să se îndrepte spre Haiti — atunci îi oferise lui Boise o lingură de fruct luată din mijloc, unde fuseseră seminţele, şi îi pusese ulei şi oţet, şi motanul mîncase tot şi după aceea la fiecare masă mînca cîte o jumătate de *aguacate*.

— De ce nu te urci în pom să-ţi iei singur ? îl întrebase Thomas Hudson pe motan în vreme ce umblau împreună pe dealurile fermei.

Dar bineînţeles că Boise nu-i răspunsese nimic.

Dar îl descoperi pe Boise într-un *aguacate* cînd ieşise să se plimbe şi să vadă cum zboară în amurg mierlele către Havana, încotro se îndreaptă în fiecare seară, din toate zonele aflate în sud şi est, ca să se înghesuie după zboruri îndelungi pe crengile laurilor spanioli din Prado. Lui Thomas Hudson îi plăcea să vadă cum vin în zbor mierlele de peste dealuri, şi ies primii lilieci de seară, şi apar bufniţele acelea foarte mici, ca să-şi înceapă zborurile de noapte, după ce soarele se cufundă în mare, dincolo de Havana, şi dincolo de dealuri se iveşte lucirea luminilor aprinse. În seara aceea nu-l găsise pe Boise, care mergea întotdeauna cu el, şi-l luase la plimbare pe Big Goats, unul din fiii lui Boise, un motan cu umeri laţi, cu gîtul zdravăn, capul mare, nişte mustăţi cumplite, un motan negru şi bătăios. Goats nu vîna niciodată. Era un motan bătăios, de prăsilă, şi treburile astea îi răpeau tot timpul. Dar avea un temperament vesel, în afară de sectorul în care-şi făcea meseria, şi-i plăcea să se plimbe, mai ales dacă Thomas Hudson se mai şi oprea din cînd în cînd şi-l împingea cu piciorul ca să se răstoarne pe-o parte şi să se întindă. Atunci Thomas Hudson îl mîngîia pe pîntece cu piciorul. Era greu să reuşeşti să-l mîngîi pe Goats prea brutal sau prea tare, fiindcă îi plăcea tot atît de mult să fie mîngîiat cu piciorul încălţat ca şi noi cu piciorul gol.

Thomas Hudson tocmai se aplecase să-l mîngîie cu mîna — îi plăcea să fie mîngîiat apăsat, ca atunci cînd mîngîi un cîine — şi cînd se uită în sus îl văzu pe Boise tocmai în vîrful pomului de *aguacate*. Goats se uită în sus şi-l văzu şi el.

— Ce faci acolo, mă pui de lele ? îi strigă Thomas Hudson. În fine te-ai apucat să mănînci direct din pom ?

Boise se uită în jos şi-l zări pe Goats.

— Haide, vino jos, să facem o plimbare, îi spuse Thomas Hudson. La masă am să-ţi dau *aguacate*.

Boise se uită la Goats şi nu spuse nimic.

— Arătaţi tare frumos printre frunzele acelea verzi. Rămîi acolo sus, dacă aşa pofteşti.

Boise îşi întoarse privirea de la ei, şi Thomas Hudson şi motanul cel negru porniră mai departe printre pomi.

— Goats, crezi că e nebun ? îl întrebă omul.

Apoi, ca să-i facă plăcere motanului, îi spuse :

— Îţi aminteşti de noaptea aceea cînd nu reuşeam să găsim medicamentul ?

Medicament era un cuvînt magic pentru Goats, şi îndată ce-l auzi se şi întinse pe o parte să fie mîngîiat.

— Îţi aduci aminte de medicament ? întrebă omul, iar motanul cel mare începu să se tăvălească cuprins de o plăcere cumplită.

Medicament devenise pentru el cuvînt magic dintr-o noapte cînd omul se îmbătase, se îmbătase zdravăn, şi Boise nu voise să doarmă lîngă el. Nici Princessa nu voia să doarmă lîngă el cînd era beat, nici Willy. Nici una din pisici nu voia să doarmă lîngă el cînd era beat, în afară de Friendless, numele lui Big Goats cînd fusese mic, şi de fratele lui Friendless, care era de fapt sora lui, o pisică nenorocită ce avea numeroase suferinţe şi rare stări de exaltare. Lui Goats omul îi plăcea mai mult cînd era beat decît atunci cînd era treaz, sau poate că ajunsese să-i placă pentru că numai cînd Thomas Hudson era beat reuşea şi Goats să doarmă cu el.

Dar în seara aceea cînd se îmbătase zdravăn, Thomas Hudson era la ţărm de vreo patru zile. Cheful începuse la amiază, la *Floridita*, şi la început băuse cu nişte politicieni cubanezi care se nimeriseră pe acolo şi erau nervoşi şi voiau să bea ceva în fugă, apoi cu nişte

plantatori de trestie de zahăr și de orez, cu niște funcționari guvernamentali cubanezi care-și beau și ei porția după prînz, cu cel de-al doilea și al treilea secretar al ambasadei, care însoțeau cîțiva turiști la *Floridita*, cu nelipsiții oameni ai F.B.I.-ului, amabili și străduindu-se să pară niște neînsemnați tineri americani bine crescuți, încît se trădau în felul acesta de la o poștă, de parcă pe costumele lor albe sau de doc cu dungi albe și albastre ar fi avut și galoanele cu grade. Băuse daiquiri dublu frapat, din cele grozave făcut de Constante, în care nici nu simțeai gust de alcool, și cînd bei încerci aceeași senzație pe care o încearcă cei ce schiază la vale pe un ghețar, printr-o zăpadă pufoasă, iar după al șaselea, al optulea pahar, parcă schiezi pe un ghețar la vale cînd îți dai drumul fără nici o oprelițe.

Mai veniră și niște indivizi de la marină pe care-i cunoștea, și bău și cu ei, și apoi și cu niște indivizi numiți pe vremea aia huliganii marinei, adică de la paza de coastă. Dar asta însemna să bea și să trăncănească iar despre necazurile mării, și tocmai din cauza lor se apucase de băut ca să le uite, așa că se duse în capătul cel mai depărtat al barului, unde se aciuaseră bătrînele tîrfe respectabile, minunatele tîrfe bătrîne cu care, în ultimii douăzeci de ani, se culcase cam orice bețiv care poposise la *Floridita*, se cocoță într-un scaun alături de ele și mîncă un sandviș cu pîine prăjită, pui și salată și bău mai departe daiquiri.

Cînd se întorsese la fermă în noaptea aceea, era beat criță și nici una dintre pisici nu voia să doarmă lîngă el în afară de Goats, care nu făcea alergie la damful de rom, n-avea prejudecăți împotriva beției, și-i plăcea parfumul tare al tîrfelor. Au dormit duși amîndoi, Goats torcînd zdravăn ori de cîte ori se trezea, apoi, în cele din urmă, se dezmetici și Thomas Hudson, și, aducîndu-și aminte cît de mult băuse, îi spuse lui Goats :

— Trebuie să luăm medicamentul.

Lui Goats i-a plăcut cum a sunat cuvîntul, căci simboliza viața de huzur de care avea parte, și începu să toarcă și mai tare.

— Unde-i medicamentul, Goats ? îl întrebă Thomas Hudson.

Încercă să aprindă lampa de citit de lîngă pat, dar nu izbuti. În timpul furtunii care-l silise să rămînă la țărm, fuseseră rupte fire, sau făcuseră scurt circuit și nu fuseseră încă reparate, așa că nu era curent. Începu să pipăie pe noptiera de lîngă pat, încercînd să găsească pastila aceea dublă de seconal, ultima pe care o mai avea, după care avea să adoarmă din nou, iar dimineața avea să se scoale fără să mai simtă nici o mahmureală. Cînd întinse mîna pe întuneric, lovi însă pastila care căzu de pe masă și nu o mai putu găsi. Pipăi cu grijă podeaua peste tot, dar nu reuși s-o găsească nici așa. Nu avea chibrituri lîngă pat pentru că nu era fumător, iar bateria lanternei fusese consumată de servitori cît fusese plecat.

— Goats, făcu el, trebuie să căutăm medicamentul.

Se dădu jos din pat, Goats coborî și el pe podea; și începură să caute medicamentul. Goats se băgă sub pat, neștiind ce căutau de fapt, dar făcînd și el tot ce putea, iar Thomas Hudson îi spuse :

— Medicamentul, Goats. Caută medicamentul.

Goats scoase niște mîorlăituri de sub pat și cotrobăi prin toată zona lui. În cele din urmă ieși afară torcînd și Thomas Hudson, pipăind pe jos, dădu cu mîna de capsulă, pipăi și o simți plină de praf și de pînză de păianjen. Goats era cel care o găsise.

— Ai găsit medicamentul, îi spuse el lui Goats. Motan minune ce ești.

După ce spălă puțin pastila în palmă cu niște apă din carafa de lîngă pat, lua pastila cu un gît de apă și se întinse, simțind cum medicamentul își face încet efectul, și-l tot lăuda pe Goats, iar motanul cel mare torcea la auzul laudelor și după aceea întotdeauna cuvîntul *medicament* era un cuvînt magic pentru el.

Cînd era pe mare se gîndea de obicei și la Goats cum se gîndea și la Boise. Dar Goats nu avea nimic tragic în el. Deși avusese și el parte de perioade cu adevărat nenorocite, rămăsese teafăr și întreg și chiar după cîte o scărmănçală zdravănă, în cîteva înfruntări grozave, nu fusese niciodată demn de milă. Nici chiar atunci cînd ajunsese de nu mai era în stare nici să se tîrîie pînă în casă și zăcea întins sub copacul de lîngă terasă, sufla greu și era asudat tot, încît vedeai și mai bine ce umeri

lați și ce șolduri înguste și delicate avea, zăcea acolo prea mort de osteneală ca să se mai miște, străduindu-se doar să-și umple plămînii cu aer, și nici atunci nu cerea milă. Avea un cap mare ca de leu și era de neînvins. Goats ținea la om, iar Thomas Hudson ținea la el, îl respecta și-l iubea. Dar nu se punea problema ca Goats să-l iubească, sau ca omul să-l iubească pe Goats așa cum îl iubea pe Boise.

Numai că Boise se făcuse tot mai rău. În seara în care el și Goats îl găsiseră în pomul de *aguacate*, Boy rămase pînă tîrziu afară și nu venise înăuntru cînd omul se dusese la culcare. Dormea pe vremea aceea în patul cel mare din dormitorul de la capătul cel mai depărtat al casei, unde erau ferestre mari în toate cele trei părți ale încăperii și briza pătrundea noaptea prin ele. Cînd se trezi, ascultă sunetele pe care le făceau păsările de noapte, și era treaz și asculta cînd Boise sări pe marginea geamului. Boise era o pisică ce nu făcea nici un zgomot. Dar îndată ce ajunse pe marginea geamului miorlăi, chemîndu-l pe om, și Thomas Hudson se duse și dădu apărătoarea de la geam la o parte. Boise sări înăuntru. În gură avea doi șobolani de fructe.

La lumina lunii care răzbătea prin fereastră, proiectînd umbra copacului de *ceiba* de-a latul patului alb și mare, Boise începu să se joace cu șobolanii. Sărea și se răsucea, îi dădea de-a dura cu laba pe podea, pe urmă apuca și ducea unul din ei mai departe, ca să se pună la pîndă și să se repeadă la celălalt, jucîndu-se cu aceeași poftă ca pe vremea cînd era doar un pisoi. Îi duse apoi pe amîndoi în baie și, după aceea, Thomas Hudson îi simți greutatea cînd sări peste el în pat.

Va să zică, nu mango mîncai în pomul acela ? îl ispiti omul.

Boise se frecă de el cu capul.

— Va să zică erai la vînătoare și păzeai moșia ? Bătrînul meu motan, fratele meu Boise, acum, că i-ai prins n-ai de gînd să-i mănînci ?

Boise își frecase însă mai departe capul de pieptul omului și torsese, scoțînd vibrațiile acelea abia auzite, și apoi, pentru că era obosit după vînătoare, adormise. Dar avusese un somn neliniștit și dimineața nici nu se mai uită măcar la șobolani.

Se crăpa de ziuă, iar Thomas Hudson, care nu reușise să doarmă deloc, se uita cum se lumina și se ivea, în prima abureală a zorilor, trunchiurile cenușii ale palmierilor regali. La început nu văzu decît trunchiurile și conturul coroanelor. Apoi, pe măsură ce lumina devenea mai puternică, reuși să distingă vîrfurile palmierilor, aplecîndu-se în suflarea puternică a vîntului și pe urmă, cînd soarele începu să urce din spatele colinelor, trunchiurile palmierilor deveniră de un cenușiu albicios, iar ramurile aplecate de vînt de un verde intens ; iarba de pe coline era maronie după uscăciunea iernii, iar culmile calcaroase ale dealurilor din depărtare arătau de parcă ar fi fost acoperite de zăpadă.

Se ridică de jos, își puse mocasinii și o haină veche, impermeabilă și, lăsîndu-l pe Boise care dormea făcut colac pe pătură, trecu prin camera de zi, prin sufragerie și de aici în bucătărie. Bucătăria era în partea de nord a unei aripi a casei. Afară bătea un vînt sălbatic, izbind de pereți și de geamuri crengile arborelui *flamboyán*. În frigider nu era nimic de mîncat, nici în dulapul cu plasă din bucătărie nu era nimic în afară de condimente, o cutie de cafea americană, una de ceai Lipton și una de ulei de arahide pentru gătit. Chinezul care îi gătea cumpăra în fiecare zi de la piață alimentele necesare. Nu se așteptau ca Thomas Hudson să se întoarcă, iar bucătarul o și pornise spre piață după proviziile pentru servitori în ziua aceea. Cînd are să vină vreunul din băieți, am să-l trimit în oraș după fructe și ouă, se gîndi Thomas Hudson.

Puse la fiert niște apă și își făcu o ceașcă de ceai și luă ceașca și farfurioara cu el în camera de zi. Soarele răsărise, camera era plină de lumină, și el se așeză în fotoliul cel mare, își bău ceaiul fierbinte și se uită la tablourile de pe pereți, în lumina proaspătă a soarelui de iarnă. Poate că ar trebui să mai schimb unele dintre ele, se gîndi. Cele mai bune sînt în dormitor, și acum nu mai intru în dormitor deloc.

După cîteva zile de viețuit pe șalupă, acum camera de zi i se părea uriașă, cînd se uita la ea din fotoliul cel mare. Nu știa cît era de lungă încăperea. Cînd comandase rogojina de pe jos, știuse cît era de lungă, dar uitase. Indiferent cît de lungă ar fi fost, în dimi-

neața aceea părea de trei ori mai lungă. Era și ăsta unul dintre lucrurile care ți se întîmplau cînd abia soseai pe țărm, frigiderul gol fiind un altul. Îi dispăruse senzația de legănare a șalupei în mijlocul valurilor bezmetice, stîrnite de vîntul de nord-vest care împinsese furtuna de-a curmezișul curentului. Era tot atît de departe de el ca și marea însăși. Cînd se uita prin ușile deschise ale încăperii albe vedea marea, iar pe ferestre dealurile cu pîlcuri de copaci, tăiate de panglica, șoselei, dincolo de ele dealurile mai depărtate și golașe care fuseseră vechile fortificații ale orașului, apoi portul, dincolo de care se zărea lucirea albă a orașului. Iar albastrul ce se vedea dincolo de nălucirea albă a orașului era marea. Acum era departe, tot atît de departe ca toate celelalte lucruri care trecuseră, și el avea de gînd să le țină și în continuare departe, acum cînd senzația de legănare dispăruse, pînă cînd avea să vină vremea să iasă din nou pe mare.

Să aibă parte-frații de vremea asta în următoarele patru zile, se gîndi ei. Mă întreb dacă atunci cînd ei stau în imersiune, pe o vreme ca asta, peștii se ațin în apropiere și se joacă în jurul lor. Mă întreb pînă la ce adîncime se simte mișcarea valurilor. La orice adîncime s-ar scufunda ei, în apele astea tot sînt pești. Probabil că peștii sînt foarte interesați. Fundul unor submarine trebuie să fie plin de scoici și vegetație, așa că peștii cu siguranță că-și fac de lucru pe-acolo, dar ținînd cont de programul după care merg, probabil că n-au coca prea încărcată. Chiar și așa, peștii tot se țin prin preajma lor. Se gîndi o clipă la mare și cum era cu adevărat în largul coastelor în ziua aceea, cu munți de apă albastră cu crestele albe spulberate de vînt și apoi alungă acest gînd.

Motanul adormit pe pătură se trezi cînd omul întinse mîna spre el și începu să-l mîngîie. Căscă, își întinse labele din față și apoi se făcu iarăși colac.

— Niciodată nu mi s-a întîmplat ca o femeie să se trezească odată cu mine, spuse omul. Iar acum n-am izbutit să mă procopsesc nici măcar cu o pisică în stare să facă lucrul ăsta. Haide, dormi mai departe, Boy. E o minciună sfruntată, oricum. A existat și o femeie

care se trezea odată cu mine, și uneori chiar înaintea mea. N-ai cunoscut-o, n-ai cunoscut nici o femeie care să fie cît de cumsecade, fir-ar să fie. Ai cam avut ghinion, Boise. La dracu și cu asta. Știi ceva ? Ar trebui să avem și noi o femeie de treabă, Boy. Am putea să ținem amîndoi la ea. Dacă ai cu ce s-o întreții ; atunci poți să faci rost de una. Dar n-am văzut niciodată una care s-o ducă prea mult cu șobolani de fructe.

Ceaiul îi mai amăgise foamea pe moment, dar acum era din nou flămînd. Dacă ar fi fost pe mare, ar fi luat o gustare zdravănă cu un ceas mai devreme, iar cu un ceas și mai înainte, ar fi băut o cană mare de ceai. La întoarcere marea fusese prea agitată ca să mai pregătească cineva de mîncare, așa că mîncase stînd pe puntea de comandă vreo două sandvișuri cu carne de vacă conservată, cu felii groase de ceapă proaspătă. Dar acum i se făcuse tare foame și era nervos că nu găsise nimic de mîncare la bucătărie. Ar trebui să cumpăr niște conserve și să le păstrez aici, pentru ca să am cînd vin la țărm, se gîndi. Dar trebuie să fac rost și de un dulap pe care să-l închid, ca să fiu sigur că n-or să le mănînce ceilalți și mi-e silă să țin în casă mîncare sub cheie.

În cele din urmă își turnă un pahar de whisky și apă, se așeză pe scaun și se apucă să citească ziarele care se adunaseră în lipsa lui și simți cum băutura îi mai domolește foamea și starea de enervare pe care o încerca pentru că era acasă. Dacă ai chef, azi poți să bei, își spuse. Odată ce ai tras la țărm. Dacă mai ține vremea asta rece, n-o să vină prea multă lume la *Floridita*. Ar fi plăcut să te duci iar acolo, se gîndi. Nu știa dacă o să mănînce acolo, sau mai bine la *Pacifico*. Și la *Pacifico* va fi rece, se gîndi. Dar îmi iau un jerseu și o haină, și acolo e o masă ferită, la adăpostul zidului de lîngă bar, unde nu bate vîntul.

— Aș fi vrut să-ți placă și ție să călătorești, Boy, îi spuse motanului. Am putea să ne distrăm strașnic în oraș.

Lui Boise nu-i plăcea să plece de acasă. Era îngrozit de gîndul că ar putea să fie dus la veterinar. Era și acum înspăimîntat de chirurgii veterinari. Goats ar fi putut deveni o pisică grozavă de mașină, se gîndi el. Poate că

ar fi ajuns și o afurisită de pisică de navă, numai stropii de la valuri nu i-ar fi plăcut. Ar trebui să le dau drumul afară la toate. Aș vrea să le fi adus un fel de cadou. Am să fac rost de niște iarba-mîței în oraș, dacă se găsește cumva, și Goats și Willy și Boy au să se amețească în seara asta cu ea. Ar trebui să mai fie niște iarba-mîței în sertarele dulapului din odaia pisicilor, numai să nu se fi uscat prea tare și să-și fi pierdut toată tăria. La tropice își pierde repede tăria, iar iarba-mîței pe care o plantezi în grădină n-are nici o tărie. Aș vrea ca și noi, ăștia care nu sîntem pisici, să avem și noi ceva la fel de nevătămător ca iarba-mîței și care să aibă un efect la fel de puternic, se gîndi. De ce n-avem și noi ceva la fel cu care să ne amețim ?

Pisicile se purtau foarte curios cu iarba-mîței. Boise Willy, Goats, Friendless's Brother, Littless, Furthouse și Taskforce erau nebuni după ea. Princessa, numele pe care i-l dăduseră servitorii pisicii Baby, persana albastră, nu s-ar fi atins în veci de ea, cum dealtfel nici unchiul Woolfie, persanul cenușiu. La unchiul Woolfie, tot atît de timpit pe cît era de frumos, s-ar fi putut ca la mijloc să fie prostia sau instinctul unui insular. Unchiul Woolfie n-ar fi pus niciodată gura pe ceva nou, și adulmeca cu grijă oriçe mîncare nouă pînă ce o înfulecau celelalte pisici și lui nu-i mai rămînea nimic. În schimb Princessa, care era bunica tuturor celorlalte pisici și era inteligentă, delicată, plină de principii elevate, aristocratică și deosebit de sentimentală, era înspăimîntată de mirosul pe care-l răspîndea iarba-mîței și fugea de ea de parcă ar fi fost un viciu. Princessa era o pisică atît de aristocrată și de delicată, o pisică fumurie, cu niște ochi aurii și purtări frumoase, și era plină de atîta demnitate, încît perioadele cît era în călduri constituiau un fel de introducere, o explicare și un fel de revelație, în cele din urmă, a tuturor scandalurilor de la curțile regale. De cînd o văzuse pe Princessa în călduri, nu prima oară cînd totul fusese tragic, ci după ce mai crescuse și se făcuse mai frumoasă, trecînd atît de subit de la demnitate și echilibru la destrăbălare, Thomas Hudson înțelese că nu vrea să moară pînă ce n-o să facă și el dragoste cu o prințesă la fel de frumoasă ca Princessa.

Ar fi trebuit să fie la fel de serioasă, de delicată și de frumoasă ca Princessa, înainte de a se îndrăgosti unul de altul, și apoi ar fi făcut dragoste și ar fi devenit la fel de nerușinată și de destrăbălată în pat ca și Princessa. Uneori visa și el la prințesa lui noaptea, cînd nimic din ce se întîmplase vreodată nu avea mai multă importanță decît visele, dar jinduia, cu adevărat la ea și era destul de sigur că o va întîlni dacă ar exista cumva vreo asemenea prințesă.

Din păcate, singura prințesă cu care făcuse vreodată dragoste, în afară de prințesa aceea italiancă ce nici nu conta, fusese o fată simplută, cu încheieturi grosolane și picioare nu prea grozave. Avea pielea plăcută, de nordică, totuși, și un păr strălucitor și frumos pieptănat, și-i plăcuseră ochii și chipul ei, și mîna ei era plăcută în mîna lui, cînd stăteau amîndoi lîngă balustrada punții în vreme ce treceau prin canal și aparuseră luminile din Ismailia. Se plăceau unul pe altul și erau foarte aproape de a se îndrăgosti unul de celălalt, atît de aproape încît ea trebuia să fie atentă la tonul vocilor lor cînd erau și alții în jur, atît de aproape încît atunci cînd se țineau de mînă în întuneric, lîngă balustradă, el era în stare să simtă tot ceea ce se înfiripase între ei, fără a avea cea mai mică îndoială. Simțind asta și dobîndind siguranță, îi putu vorbi de dragoste și-i ceru un anume lucru, mai ales că făcuseră mare caz din a fi de o sinceritate absolută unul față de celălalt în toate privințele.

— Și eu aș vrea foarte mult, spuse ea. După cum știi. Dar nu pot. După cum știi.

— Dar există o cale, spusese Thomas Hudson. Există întotdeauna o cale.

— Te gîndești la vreo barcă de salvare ? întrebă ea. N-aș vrea să se întîmple într-o barcă de salvare.

— Ascultă, începu el și-i puse mîna pe sîni și-i simți cum tresar plini de însuflețire sub mîna lui.

— Îmi place, îl întrerupse ea. Și sînt doi, după cum știi.

— Știu.

— Îmi place mult, spuse ea. Știi că te iubesc, Hudson. Am descoperit-o azi.

— Cum ?

— Pur și simplu, am descoperit-o așa deodată. Nici n-a fost prea greu. Tu n-ai descoperit nimic ?

— N-a trebuit să descopăr nimic, minți el.

— Atunci e bine, spuse ea. Dar barca de salvare nu-i o soluție. Cabina ta nu-i bună nici ea. Nici cabina mea.

— Ne putem duce în cabina baronului.

— În cabina baronului e totdeauna cineva. Afurisit baron. Nu-i așa că e drăguț să vezi un afurisit de baron ca în vremurile de odinioară ?

— Da, răspunse el. Dar pot să iau măsuri de siguranță ca să nu fie nimeni acolo.

— Nu, nu-i bine. Iubește-mă acum, așa cum poți, Arată cît ești tu în stare să iubești.

El se execută, ba chiar și exageră puțin.

— Nu, exclamă ea. Asta nu. Nu pot îndura.

Apoi fu rîndul ei să-l întrebe :

— Tu poți îndura ?

— Da.

— Bun. Nu, să nu mă săruți. Dacă mă săruți, atunci toate celelalte nu mai contează.

— Și de ce să nu trecem și la celelalte ?

— Unde, Hudson ? Unde ? Ah, spune-mi unde ?

— Eu am să-ți spun *de ce*.

— Știu totul despre *de ce*. Problema-i *unde*.

— Te iubesc foarte mult.

— Ah, bineînțeles. Și eu te iubesc. Și așa o să ne tot iubim unul pe altul, ceea ce-i bine.

El se arătă mai îndrăzneț și atunci ea exclamă :

— Te rog, dacă mai faci una ca asta, sînt nevoită să plec.

— Să stăm jos.

— Nu. Să rămînem în picioare cum am stat și pînă acum.

— Îți place așa ?

— Da. Imi place. Te supără ?

— Nu, dar nu se poate așa la infinit.

— Bine, spuse ea și se întoarse cu fața spre el și-l sărută iute și apoi se uită spre larg, spre pustiul prin care lunecau în noapte.

Era iarnă și noaptea era rece și stătea aproape unul de altul uitîndu-se drept înaintea lor.

— Atunci, fie. O haină de vizon e bună de ceva, chiar și la tropice.

Rămaseră în picioare și luminile se vedeau mult mai aproape, și malul canalului în depărtare luneca în continuare.

— Ți-e rușine de mine ? îl întrebă ea.

— Nu. Te iubesc foarte mult.

— Dar ție nu-ți face bine și am fost egoistă.

— Nu, nu cred că îmi face rău. Iar tu nu ești egoistă.

— Să nu crezi că a fost în van. N-a fost. Nu pentru mine.

— Atunci n-a fost în van. Sărută-mă. Vrei ?

— Nu, nu pot. Ține-mă strîns lipită de tine.

Mai tîrziu ea îi spuse :

— Pe tine nu te supără că sînt îndrăgostită de el ?

— Nu. E tare mîndru.

— Hai să-ți spun un secret.

Îi spuse un secret, care pentru el nu fu o mare surpriză.

— E tare imoral ?

— Nu, e încîntător.

— Ah, Hudson, exclamă ea. Te iubesc tare mult. Haide, acum lasă-mă și după aceea vino din nou aici. Luăm o sticlă de șampanie la Ritz ?

— Ar fi strașnic. Dar ce ne facem cu soțul tău ?

— Joacă mai departe bridge. Îl văd pe fereastră. După ce termină, ne caută el și o să vină să stea cu noi.

Așa că se duseră la Ritz, salonul fiind la pupa navei, și comandară o sticlă de Perrier-Jouet Brut 1915 și apoi încă una și după o vreme veni și prințul. Prințul era foarte simpatic și lui Hudson îi plăcea. Perechea fusese la vînătoare în Africa de Est, cum, de altfel, fusese și el, și-i întîlnise la clubul *Muthaiga* și la hotelul *Torr*, în Nairobi, și luaseră același vapor de la Mombasa. Vasul era într-o croazieră în jurul lumii și făcuse o escală la Mombasa în drum spre Suez, Mediterana și, în cele din urmă, Southampton. Era o navă superluxoasă, unde fiecare cabină era de fapt un apartament separat. Nava fusese închiriată complet pentru croaziera în jurul lumii, cum se obișnuia în vremea aceea, dar unii pasageri coborîseră în India, și unul dintre indivizii care știau cam totul îi spusese lui Thomas Hudson, la clubul *Muthaiga*,

că atunci cînd va sosi nava va avea cabine libere şi că se putea obţine convenabil un bilet de călătorie. Le spusese celе aflate prinţului şi prinţesei, care nu erau prea încîntaţi de perspectiva de a merge cu avionul pînă în Kenya pe vremea aceea cînd avioanele Handley Page erau atît de încete şi zborul atît de lung şi de obositor. Şi ei fuseseră tare bucuroşi de ideea acestei croaziere şi de preţ.

— O să fie o călătorie grozavă, iar dumneata eşti un tip minunat că ai aflat asta, îi spusese prinţul. Am să le telefonez dimineaţa.

Şi a fost într-adevăr o călătorie grozavă. Oceanul Indian era albastru, nava ieşi uşor din portul cel nou şi Africa rămase în urmă, cu oraşul vechi atît de alb, cu copaci mari şi toată verdeaţa ce dăinuia dincolo de el ; apoi valurile care se spărgeau de recifuл nesfîrşit de lung, în vreme ce treceau pe lîngă el, după care nava începu să prindă viteză şi se treziră în plin ocean, şi peştii zburători ţîşneau din apă dinaintea navei. Africa deveni doar o lungă dungă albastră în urma lor, un steward lovi într-un gong, iar el şi prinţul şi prinţesa şi baronul un vechi prieten care-şi ducea şi el traiul pe-acolo şi era într-adevr un tip afurisit, s-au dus la bar şi au luat cîte un martini.

— Nu daţi nici o atenţie gongului, şi să luăm masa în salonul Ritz, spuse baronul. De acord ?

Nu se culcase cu prinţesa pe navă deşi pînă la Haifa atinseseră un fel de extaz al desperării atît de intens, încît ar fi trebuit obligaţi prin lege s-o facă pentru că altfel nu mai puteau îndura, pur şi simplu ca să-şi potolească nervii, dacă nu din alte motive. De la Haifa făcură o plimbare cu maşina pînă la Damasc. La dus, Thomas Hudson văzu o mică parte din pămîntul sfînt şi o mică parte din ţara lui T. E. Lawrence şi multe înălţimi îngheţate şi mult pustiu, iar la întoarcere prinţul se aşeză în faţă lîngă şofer, iar ei pe bancheta din spate. La întoarcere Thomas Hudson nu văzu decît ceafa prinţului şi ceafa şoferului, şi acum îşi aduse aminte că drumul de la Damasc la Haifa, unde era ancorată nava în port, mergea de-a lungul unui rîu. Rîul are nişte chei abrupte, dar apăreau foarte minuscule, de parcă ar fi fost desenate pe o hartă la scară

extrem de mică, iar în chei era o insuliță. Își amintea de insulița aceea mai bine decît de orice altceva din timpul călătoriei.

Plimbarea la Damasc nu le-a fost de prea mare folos, iar cînd părăsiră Haifa, pornind să traverseze Mediterana, și se nimeriră pe puntea bărcilor, unde era rece din cauza vîntului de nord-est ce stîrnise valuri în care nava începu să se legene ușor, ea îi spuse :

— Trebuie să facem ceva.

— Îți plac vorbele goale ?

— Nu. Vreau să ajung într-un pat și să nu mă scol din el o săptămînă.

— O săptămînă nu pare chiar atît de mult.

— Atunci o lună. Dar trebuie s-o facem chiar acum ; și acum nu se poate.

— Putem merge în cabina baronului.

— Nu. Nu vreau s-o facem decît atunci cînd putem s-o facem, într-adevăr, fără să ne pese de nimic.

— Cum te simți acum ?

— Ca și cum aș fi pe cale să înnebunesc și aș fi parcurs o bună bucată de drum într-acolo...

— La Paris o să putem face dragoste într-un pat.

— Dar cum o să pot pleca de-acasă ? N-am nici un fel de experiență cum să scap de-acasă.

— Te duci după cumpărături.

— Dar la cumpărături trebuie să mă duc cu cineva.

— Te poți duce la cumpărături cu cineva. N-ai pe nimeni în care să poți avea încredere ?

— Ah, bineînțeles. Dar îmi repugnă prea mult și nu vreau să ajung s-o fac.

— Atunci să n-o faci.

— Nu. Trebuie neapărat. Știu că trebuie. Dar nu mă face să mă simt mai bine.

— Nu l-ai mai înșelat niciodată pînă acum ?

— Nu. Și am crezut că n-am s-o fac niciodată. Dar acum asta-i tot ce vreau pe lumea asta. Și mă supără gîndul că trebuie să mai afle cineva.

— O să găsim noi ceva.

— Te rog, cuprinde-mă cu brațul și ține-mă așa strîns lipită de tine, îi spuse ea. Te rog, hai să nu mai vorbim, să nu ne mai gîndim, să nu ne mai facem griji.

Te rog, ține-mă strîns și iubește-mă foarte mult, fiindcă simt cum mă doare fiecare bucățică din mine.

După o vreme, el spuse :

— Ascultă, cînd o să ajungi s-o faci, o să fie la fel de rău ca și acum. Nu vrei nici să-ți înșeli soțul, și nici să afle altcineva. Dar atunci cînd se va întîmpla, va fi la fel.

— Vreau s-o fac, dar n-aș vrea ca el să sufere. Trebuie s-o fac. Nu mai depinde de mine deloc.

— Atunci fă-o. Acum !

— Dar e cumplit de periculos.

— Crezi că există cineva pe nava asta care ne vede și ne aude și ne cunoaște și care totuși să-și închipuie că nu e nimic între noi ? Crezi că ceea ce am făcut pînă acum e altceva ?

— Ah, bineînțeles că e altceva. E cu totul altceva. N-am fi putut în nici un caz avea un copil.

— Ești minunată, îi spuse el. Într-adevăr ești.

— Dar dacă o să avem un copil, am să fiu fericită. Și el își dorește foarte tare un copil, dar pînă acum n-am reușit să avem unul. Și nici n-are să știe că-i al nostru. E atît de bun și drăguț, și un soț atît de cumsecade, și eu țin la el atît de mult, și el mă iubește atît de mult, și e totdeauna atît de drăguț cu mine.

— Eu zic mai bine să coborî la Ritz și comandăm niște șampanie, îi spuse Thomas Hudson.

Sentimentele lui erau acum foarte amestecate. Salonul Ritz era pustiu și un chelner le aduse vinul la una dintre mesele de lîngă perete. Păstrau totdeauna niște Perrier-Jouet Brut 1915 la gheață și doar întrebau :

— Același vin, domnule Hudson ?

Ridicară paharele unul spre celălalt și prințesa spuse :

— Îmi place vinul ăsta. Ție nu ?

— Tare mult.

— La ce te gîndești ?

— La tine.

— Firește. Și eu nu mă gîndesc decît la tine. Dar ce te gîndești despre mine ?

— Mă gîndeam că acum ar trebui să coborîm în cabină la mine. Vorbim prea mult și umblăm prea mult ca niște bezmetici și nu facem nimic. Cît e ceasul ?

— Unsprezece și zece.

— La dumneata cît e ceasul ? îl întrebă el pe steward.

— Unsprezece și un sfert, domnule.

Stewardul se uitase la ceasul din bar. Cînd se depărtă destul ca să nu-i mai audă, el o întrebă:

— Pînă la ce oră joacă bridge ?

— Mi-a spus că va juca pînă tîrziu și să nu-l aștept.

— Terminăm vinul și coborîm în cabină. Mai am și acolo niște vin.

— Hudson, dar e foarte primejdios.

— Totdeauna va fi primejdios, îi spuse Thomas Hudson. Dar, nefăcînd nimic, situația e mult mai afurisit de primejdioasă.

În noaptea aceea o iubi de trei ori și cînd o conduse la cabina ei, ea îi spuse că n-ar fi trebuit să vină, dar îi răspunse că în felul acesta totul era mult mai normal, iar prințul încă mai juca bridge. Thomas Hudson se duse înapoi la Ritz, unde barul era încă deschis, mai comandă o sticlă din același vin și se apucă de citit ziarele sosite la bord la Haifa. Își dădu seama că acum era prima oară că avea un răgaz de citit ziarele, după atît de multă vreme, și se simți relaxat și foarte fericit că citea ziarele. Cînd partida de bridge se încheie și prințul trecu pe acolo și se uită înăuntru la Ritz, Thomas Hudson îl invită să bea o sticlă de vin înainte de culcare și, prințului îi plăcu mai mult ca oricînd și simți un fel de puternică înrudire cu el.

El și baronul coborîră de pe navă la Marsilia. Majoritatea celorlalți își continuau croaziera care ia sfîrșit la Southampton. La Marsilia, el și baronul se așezară la un restaurant cu mese scoase pe trotuar, în Vieux Port, și mîncară *moules marinés* și băură o carafă de vin rosé. Thomas Hudson era foarte flămînd și își aduse aminte că, de cînd părăsiseră Haifa, mai tot timpul îi fusese foame.

Și acum îi era afurisit de foame, se gîndi el. Unde dracu erau servitorii aceia ? Măcar unul trebuia să se fi arătat. Afară bătea un vînt mai rece decît oricînd. Asta îi [illegible] aminte de ziua aceea rece și de strada abruptă [illegible] rsilia care o lua la vale drept spre port,

și cum stăteau la masa aceea de birt, cu gulerele ridicate și mîncau *moules* direct din cochiliile negre pe care le iei din fiertura fierbinte, pipărată, cu aspect lăptos și unt topit plutind pe deasupra, și beau vin de Tavel, care avea un gust ce se potrivea cu Provence, urmărind cum vîntul sălta fustele pescăriţelor, pasagerelor aflate în croazieră și tîrfelor prost îmbrăcate din port, în timp ce urcau străzile abrupte, pietruite, iar mistralul se năpustea asupra lor.

— Ai fost un puști foarte obraznic, îi spusese baronul. Într-adevăr foarte obraznic.

— Mai vrei niște *moules* ?

— Aș vrea ceva mai sățios.

— Să nu luăm și niște *bouillabaisse* ?

— Două supe ?

— Mie mi-e foame. Și nu vom mai da multă vreme pe-aici.

— Îmi închipui că ți-e foame. Bine. Luăm și *bouillabaisse*, și apoi un Chateaubriand bun și foarte rar. Te refac eu, blestematule.

— Și ce-ai să faci mai departe ?

— Întrebarea e ce faci tu mai departe. O iubești ?

— Nu.

— Așa-i mult mai bine. Atunci e mai bine pentru tine s-o lași de acum. Mult mai bine.

— Le-am promis să-i însoțesc o vreme la pescuit.

— Dacă ar fi vorba de vînătoare ar fi meritat, spusese baronul. Dar la pescuit e tare frig și tare neplăcut și nu-i treaba ei să-și facă soțul de rîs.

— Precis că știe și el.

— Nu știe nimic. Știe că ea ține la tine. Atît. Ești un gentlemen, așa că orice-ai face, e firesc. Dar nu-i treaba ei să-și facă soțul de rîs. Și nici n-ai de gînd să te însori cu ea, nu-i așa ?

— Nu.

— Și oricum, nici nu s-ar putea mărita cu tine și nu-i nici un zor să-l fac pe un om nenorocit decît dacă o iubești.

— N-o iubesc. Acum măcar atîta știu.

— Atunci, socot că trebuie să te retragi.

— Și mie mi se pare că așa ar trebui să fac.

— Mă bucur tare mult că eşti de aceeaşi părere cu mine. Şi acum spune-mi sincer cum e ea ?

— E grozavă.

— Nu fi prost. Eu o cunosc pe maică-sa. Ar fi trebuit s-o cunoşti pe maică-sa.

— Îmi pare rău că n-am cunoscut-o.

— Şi ai de ce. Nu ştiu cum ai reuşit să te încurci cu nişte oameni atît de cumsecade şi de plicticoşi. Bănuiesc că nu ai nevoie de ea, nici pentru pictura ta, şi nici pentru celelalte, aşa-i ?

— Nu. Nu aşa se face pictura. Femeia îmi place tare mult. Încă îmi place. Dar n-o iubesc şi treaba se cam complică prea tare.

— Îmi pare atît de bine că eşti de aceeaşi părere cu mine. Şi acum, încotro crezi că ai s-o porneşti ?

— Abia am sosit din Africa.

— Exact. De ce nu te duci pentru o vreme în Cuba, sau în Bahamas ? Aş putea să te însoţesc şi eu dacă pun mîna pe ceva parale de acasă.

— Şi crezi că faci rost de ceva bani de acasă ?

— Nu.

— Cred că am să mai rămîn la Paris o vreme. N-am mai dat prin oraşul acela de mult.

— Parisul nu-i oraş. Londra-i oraş.

— Aş vrea să văd ce se mai petrece prin Paris.

— Îţi pot spune eu ce se mai petrece.

— Nu. Ceea ce vreau e să văd tablouri, şi oameni, şi să mă duc la cursele de Şase-Zile, şi la Auteuil şi Enghien şi Le Tremblay. De ce nu stai şi tu ?

— Mie cursele nu-mi plac şi nici nu-mi pot permite să joc la curse.

Şi de ce îţi mai aduci aminte de astea ? se gîndi el acum. Baronul e mort şi Parisul e în mîna friţilor şi prinţesa n-a avut nici un copil. Sîngele lui n-o să ajungă în nici o casă regală, se gîndi el, numai de nu-i va curge vreodată sînge din nas la palatul Buckingham, ceea ce părea foarte improbabil. Dacă în douăzeci de minute nu apare vreunul dintre servitori, se hotărî el, avea să se ducă în sat ca să facă rost de nişte ouă şi pîine. E groaznic să stai flămînd în propria ta casă, se

gîndi. Dar și eu sînt prea obosit ca să mă mai duc la vale.

Chiar atunci auzi pe careva în bucătărie și apăsă butonul soneriei, plasat sub tăblia mesei celei mari, și țîrîitul ei răsună de două ori în bucătărie. Al doilea servitor se arătă cu mutra lui oarecum efeminată, pe jumătate sfînt Sebastian, viclean, șmecher, de om care suferă îndelung, și-l întrebă:

— Ați sunat ?

— Dar ce dracu îți închipui că am făcut ? Unde-i Mario ?

— S-a dus după scrisori.

— Ce fac pisicile ?

— Foarte bine. Nu-i nimic nou. Big Goats s-a bătut cu El Gordo. Dar le-am oblojit noi rănile.

— Boișe arată foarte jigărit.

— Noaptea umblă mult pe-afară.

— Ce face Princessa ?

— A fost puțin tristă. Dar acum mănîncă bine.

— V-a fost greu să faceți rost de carne ?

— O luăm de la Cotorro.

— Și cîinii ce fac ?

— Toți sînt sănătoși. Negrita are din nou pui.

— N-ați putut s-o țineți închisă ?

— Am încercat, dar a scăpat.

— S-a mai întîmplat ceva ?

— Nimic. Cum ați călătorit ?

— Fără nici un incident.

În vreme ce vorbea cu el enervat și repezit, cum vorbea de obicei cu băiatul acesta pe care-l lăsase de două ori să plece dar îl primise de ambele dăți înapoi, după ce venise taică-său și se rugase pentru el, se arătă și Mario, primul servitor, aducînd ziarele și corespondența. Zîmbea și mutra lui tuciurie era veselă, plăcută și afectuoasă.

— Cum a fost călătoria ?

— Puțin cam dificilă la sfîrșit.

— *Figúrate.* Mi-am închipuit. Vînt puternic de nord. Ați mîncat ?

— Nu-i nimic de mîncat.

— Am adus eu niște ouă și lapte și pîine. *Tu,* îi spuse el celuilalt servitor, du-te în bucătărie și pre-

găteşte micul dejun pentru *caballero*. Cum vreţi să fie ouăle ?

— Ca de obicei.

— *Los huevos como siempre*, spuse Mario. Boise v-a ieşit în întîmpinare. ?

— Da.

— De data asta a suferit tare mult. Mai mult ca de obicei.

— Şi celelalte pisici ?

— A fost doar o singură chelfăneală zdravănă între Coats şi Fats.

Băiatul folosi plin de mîndrie numele englezeşti ale pisicilor.

— Princessa a fost puţin tristă. Dar n-a avut nimic.

— *Y tu* ?

— Eu ?

Băiatul zîmbi sfios şi foarte încîntat.

— Eu m-am descurcat foarte bine, mulţumesc.

— Şi ai tăi ?

— Toţi sînt foarte bine, mulţumesc. Papă lucrează din nou.

— Mă bucur.

— Şi el se bucură. A mai dormit careva dintre ceilalţi domni aici ?

— Nu. Toţi s-au dus în oraş.

— Probabil că sînt tare obosiţi.

— Sînt.

— V-au sunat diferiţi prieteni. Am scris numele tuturor. Sper că o să vă daţi seama de cine-i vorba. Nu mă descurc deloc cu numele englezeşti.

— Scrie-le aşa cum le auzi.

— Dar eu nu le aud la fel ca dumneavoastră.

— Colonelul a sunat ?

— Nu, domnule.

— Adu-mi nişte whisky şi apă minerală, îi spuse Thomas Hudson. Şi, te rog, adu şi lapte pentru pisici.

— În sufragerie sau aici ?

— Whisky-ul aici, laptele pentru pisici în sufragerie.

— Îndată, spuse Mario.

Se duse în bucătărie şi se întoarse cu whisky şi apă minerală.

— Cred că e destul de tare, spuse el.

Să mă bărbieresc acum, sau să aştept pînă după micul dejun ? se întrebă Thomas Hudson. Ar trebui să mă bărbieresc. De asta mi-am comandat whisky-ul, ca să mă ajute să mă bărbieresc. În regulă, atunci du-te şi bărbiereşte-te. La dracu şi cu asta, se gîndi. Nu. Du-te şi bărbiereşte-te. O să-i prindă bine moralului tău afurisit şi, după micul dejun trebuie să te duci în oraş.

În timp ce se bărbierea îşi bău paharul — pe cînd se săpunea, după săpunit şi în timp ce se săpuni din nou — şi schimbă de trei ori lamele ca să-şi dea jos de pe faţă, de pe bărbie şi de pe gît barba nerasă de două săptămîni. Motanul se învîrtea în jurul lui, îl urmărea cum se bărbiereşte şi se freca de picioarele lui, Apoi deodată ţîşni din cameră şi Thomas Hudson înţelese că motanul auzise cum erau aşezate castroanele de lapte pe pardoseala de ceramică din sufragerie. El nu auzise nici clinchetul vaselor, nici glasul care chema pisicile. Dar Boise auzise.

Thomas Hudson termină bărbieritul şi îşi umplu căuşul mîinii drepte cu alcool curat, minunat, de nouăzeci de grade, care în Cuba era la fel de ieftin ca alcoolul mizerabil de frecţii din Statele Unite, şi se frecţionă pe faţă, simţind cum muşcătura lui rece îi lua usturimea rămasă de la bărbierit.

Nu folosesc nici zahărul, nu fumez nici tutunul lor, se gîndi, dar, Dumnezeule, ştiu că mă bucur de aceea ce se scoate prin distilare în ţara asta.

Partea de jos a geamurilor de la baie era vopsită, pentru că peronul pavat cu piatră înconjura casa, dar jumătatea de sus a ferestrelor era de geam curat şi putea să vadă ramurile palmierilor zbătîndu-se în bătaia vîntului. Bate chiar mai tare decît credeam. O să avem timp pentru o revizie generală. Dar nu poţi şti niciodată. Totul depinde de ce se întîmplă cînd se va întoarce vîntul spre nord-est. În orice caz, a fost plăcut să nu mă mai gîndesc la mare în ultimele cîteva ore. S-o ţinem tot aşa, se gîndi. Să nu ne mai gîndim

la mare și nici la ce e deasupra sau dedesubt în mare, la nimic în legătură cu ea. Și să nu facem nici măcar o listă cu ce nu trebuie să ne gîndim în legătură cu marea. Să nu ne mai gîndim deloc la ea. S-o lăsăm în plata ei, ca și pe celelalte lucruri, își spuse. Nici la ele să nu ne gîndim.

Unde poftește señor să ia micul dejun ? întrebă Mario.

— Oriunde, numai să fie departe de tîrfa asta de mare.

— În camera de zi sau în dormitorul señorului ?

— În dormitor. Scoate scaunul împletit și pune micul dejun pe o masă alături.

Bău ceaiul fierbinte și mîncă un ou prăjit și pîine prăjită cu marmeladă de portocale.

— N-avem fructe ?

— Numai banane.

— Adu cîteva.

— Dar cu alcool nu fac rău ?

— E o superstiție.

— Dar, în vreme ce erați plecat, un om din sat a murit pentru că a mîncat banane după ce a băut rom.

— De unde știi tu că n-a fost vorba de un bețivan mîncător de banane care a murit din cauza romului ?

— Nu, señor. Omul a murit așa deodată după ce-a băut foarte puțin rom și a mîncat foarte multe banane. Și erau chiar banane din grădina lui. Locuia pe deal, în spatele satului, și lucra pe autobuzele de pe traseul numărul șapte.

— Odihnească-se în pace, spuse Thomas Hudson. Adu-mi niște banane.

Mario aduse bananele, mici, galbene, coapte, din pomul din grădină. Curățate de coajă, abia de erau cît un deget de om, dar erau delicioase. Thomas Hudson mîncă vreo cinci.

— Și uită-te la mine să vezi simptomele, spuse el. Și adu-o și pe Princessa să mănînce celălalt ou.

— I-am dat eu un ou ca să sărbătorească întoarcerea dumneavoastră, spuse băiatul. Le-am dat cîte un ou și lui Boise și lui Willy.

— Dar lui Goats ?

— Grădinarul a spus că Goats nu trebuie să mănînce prea mult pînă ce nu i se vindecă rănile. S-a ales cu niște răni serioase.

— Dar ce fel de bătaie a fost ?

— O bătaie strașnică. S-au bătut pe o distanță de aproape o milă. I-am pierdut din ochi cînd au intrat în mărăcinișul de dincolo de grădină. S-au bătut fără să scoată un sunet, cum se bat ei acum. Nu știu cine a cîștigat. Întîi s-a întors Big Goats și i-am oblojit rănile. A venit pînă la peron și s-a așezat lîngă rezervor. N-a fost în stare să sară peste el. Fats a venit și el o oră mai tîrziu și i-am oblojit și lui rănile.

— Îți aduci aminte ce tandri erau pe vremea cînd mai simțeau că sînt frați

— Da. Dar tare mi-e teamă că Fats o să-l omoare pe Goats. Probabil că are vreo livră în plus.

— Goats e mare bătăuș.

— Da, señor. Dar ia închipuiți-vă și dumneavoastră ce înseamnă o livră bună în plus.

— Cred că pentru pisici nu e la fel de important ca pentru cocoșii de luptă. Tu te gîndești mereu ca și cum ar fi vorba de luptă între cocoși. Nici la oameni nu înseamnă chiar atît de mult, în afară de cazul cînd unul dintre ei trebuie să slăbească pentru a ajunge la greutatea cerută. Jack Dempsey nu avea decît o sută optzeci și cinci de livre cînd a cîștigat campionatul mondial, iar Willard avea două sute treizeci. Și Fats și Goats sînt amîndoi niște motani grozavi.

— Dar în felul în care se luptă ei o livră e un avantaj grozav, spuse Mario. Dacă s-ar lupta pentru bani, nici unul n-ar renunța la o livră. N-ar renunța nici la o uncie.

— Mai adu-mi niște banane.

— Vă rog señor.

— Chiar crezi balivernele alea ?

— Nu-s baliverne, señor.

— Atunci, mai adu-mi un whisky și niște apă minerală.

— Numai dacă-mi dați ordin.

— Te rog.

— Dacă mă rugaţi e ordin.

— Atunci adu-le.

Băiatul aduse whisky cu gheaţă şi apă minerală rece, acidulată şi Thomas Hudson bău şi-i spuse :

— Uită-te la mine şi urmăreşte simptomele.

Dar aerul, îngrijorat de pe faţa negricicasă a băiatului îl făcu să renunţe să-l mai ia în rîs şi spuse :

— Ştiu sigur că mie n-o să-mi facă rău.

— Señor ştie ce face. Dar e datoria mea să protestez.

— E în regulă. Ai protestat. Pedró a venit cumva ?

— Nu, señor.

Cînd vine spune-i să pregătească Cadillacul ca să plece de îndată în oraş.

Şi acum fă o baie, îşi spuse Thomas Hudson. Apoi te îmbraci ca pentru Havana. Apoi te duci cu maşina în oraş să-l vizitezi pe colonel. Ce naiba nu merge la tine ? La mine multe nu merg, se gîndi. Din abundenţă. Ţărîmul abundenţei. Marea abundenţei. Aerul abundenţei.

Se aşeză pe scaunul împletit, cu picioarele ridicate pe suportul care se întindea de dedesupt, şi se uită la tablourile de pe pereţii dormitorului. La capătul patului, patul acela ieftin, cu o saltea bună de nimic, cumpărată din zgîrcenie pentru că niciodată nu dormise în patul acela decît după cîte o ceartă, era agăţat *Chitaristul* lui Juan Gris. *Nostalgia hecha hombre,* gîndi el în spaniolă. Nostalgia întrupată într-un om. Oamenii nici nu ştiu că tu ai murit din asta. În partea cealaltă a încăperii, deasupra bibliotecii, era tabloul lui Paul Klee *Monument in Arbeit.* Nu-i plăcea la fel de mult ca *Chitaristul,* dar îi plăcea să se uite la el şi îşi aminti cît de vicios i se păruse cînd îl cumpărase, atunci la început, la Berlin. Culoarea era la fel de indecentă ca şi a planşelor din cărţile de medicină ale tatălui său, care arătau diferite şancruri şi ulceraţii venerice şi cît de înspăimîntată fusese soţia lui pînă se învăţase să-i suporte aerul vicios şi să se uite la el ca la un tablou. Nici acum nu înţelegea mai multe despre tabloul acela decît atunci cînd îl văzuse prima oară în galeriile Flechtheim, în clădirea de lîngă rîu, în acea minunată toamnă rece petrecută la Berlin, cînd fuseseră atît de fericiţi.

Dar era un tablou bun și-i plăcea să se uite la el.

Deasupra celeilalte biblioteci era una din pădurile lui Masson. Era Ville d'Avray și-i plăcea la fel de mult ca *Chitaristul*. Asta era bine cu pictura : puteai să ții la tablouri fără să încerci un sentiment de desperare. Puteai să ții la ele fără să te întristeze, iar cele bune te făceau fericit pentru că fusese înfăptuit ceea ce și tu ai încercat întotdeauna să faci. Așa că gîndul tău fusese înfăptuit și era bine, chiar dacă n-ai reușit să-l realizezi.

Boise intră în cameră și îi sări în brațe. Era un salt frumos, și putea să sară fără să vădească vreun efort pînă pe cel mai înalt bufet din dormitorul cel mare. Acum, după ce făcuse cu precizie un salt moderat, se așeză în brațele lui Thomas Hudson și începu să-l frămînte drăgăstos cu labele din față.

— Boy, mă uit la tablouri. Dacă îți plac tablourile, atunci mai bine șterge-o.

Dar cine știe, poate că salturile și vînătoarea de noapte lui îi oferă tot atît de mult pe cît îmi oferă mie tablourile, se gîndi Thomas Hudson. Mare păcat totuși că nu poate să se uite la tablouri. Dar, cine știe. S-ar putea să aibă niște gusturi grozave în materie de tablouri.

— Mă întreb care ți-ar plăcea, Boy. Probabil că perioada olandeză, pe vremea cînd se pictau atît de minunate naturi moarte cu pești, cu stridii, cu vînat. Hei, șterge-o de pe mine. E zi acum. Ziua nu se cuvine să faci treburi de astea.

Boise continuă să se alinte și Thomas Hudson îl împinse în colțul lui ca să-l potolească.

— Trebuie să respecți și tu cîteva reguli de bunăcuviință, Boy, spuse. Ca să-ți fac plăcere, nici nu m-am dus să le văd pe celelalte pisici.

Boise era fericit și Thomas Hudson simți cu vîrful degetelor cum torcea motanul din gîtlej.

— Trebuie să fac o baie, Boy. Tu îți petreci jumătate din timp spălîndu-te. Numai că te speli cu limba. Și atunci nu-mi mai dai nici o atenție. Cînd te speli, parcă ai fi un afurisit de om de afaceri în biroul lui. Afaceri de rezolvat. Să nu întrerupă nimeni. Ei bine, acum

trebuie să fac baie și eu. Dar în loc să fac baie, stau aici și beau de dimineață ca un bețiv nenorocit. Asta-i una dintre diferențele dintre noi. Numai că n-ai fi în stare să ții timona vreme de optsprezece ceasuri. Eu pot. În orice caz, douăsprezece. Optsprezece numai cînd sînt nevoit. Nouăsprezece ieri și azi dimineață. Dar nici eu nu pot să sar și să vînez noaptea ca tine. Totuși, facem și noi un fel de afurisită vînătoare de noapte. Numai că tu ai radarul în mustăți. Porumbelul probabil că are instalația de orientare în crestătura de deasupra ciocului. În orice caz, toți porumbeii călători au crestătura aceea. Boy, tu ce fel de bandă de ultrasunete ai ?

Boise stătea tolănit și era greu, zdravăn și lung și torcea tăcut și era fericit.

— Ce spune detectorul tău, Boy ? Ce rază are semnalul tău ? Care-i frecvența repetării semnalului tău ? Eu mi-am construit un magnetron. Să nu spui la nimeni. Dar cu puterea de rezoluție mult mai mare, dobîndită prin ultrafrecvență, pot fi detectate tîrfele inamice de la distanță mare. E vorba de microunde, Boy, și tu le emiți chiar acum torcînd.

Deci așa îți respecți hotărîrea de a nu te gîndi la mare, pînă o s-o pornim din nou. Numai că nu marea vrei tu să uiți. Doar știi că iubești marea și n-ai dori să fii în altă parte. Du-te pe terasă și uită-te la ea. Nu e nici crudă, nici nesimțitoare, nu-și pierde vremea cu nici un fel de *Quatsch* [1]. Uite, marea e acolo și vîntul o mișcă și curentul o mișcă și amîndouă se înfruntă la suprafața ei, dar în adînc nimic nu mai contează. Fii mulțumit că ai să ieși din nou pe mare și mulțumește-i fiindcă e casa ta. Și e casa ta. Nu vorbi și nici nu gîndi bazaconii pe seama ei. Nu ea îți dă bătaie de cap. Ei, acum parcă ți-ai mai venit puțin în fire, își spuse. Deși la țărm mare lucru nu prea ai de făcut, fir-ar să fie. Bine, bine, își spuse. Cînd sînt pe mare, trebuie să dau dovadă de atîta judecată, în vreme ce pe țărm nu doresc să mai judec deloc.

Țărmul e un loc minunat, se gîndi. Chiar azi vom vedea cît de minunat poate fi. După ce-l vizitez pe co-

[1] Fleacuri (germ.).

lonelul acela afurisit, se gîndi. Ei bine, îmi place totdeauna să-l văd pentru că îmi ridică moralul. Hai să nu ne băgăm în sufletul colonelului, se gîndi. E unul dintre subiectele pe care o să le evităm cînd avem parte de o zi minunată. O să mă duc să-l văd. Dar n-o să mă vîr în sufletul lui. Pînă acum prea multe i s-au vîrît în suflet și n-au să mai iasă niciodată afară. Și multe au ieșit din sufletul lui și n-au să mai intre niciodată acolo. Așa că m-am gîndit că n-ai să te mai bagi în sufletul lui. N-am să mă bag. Am să mă duc la el pur și simplu să-l văd și să-i prezint raportul.

Thomas Hudson termină de băut, săltă motanul din brațe, se ridică în picioare și se uită la cele trei tablouri și apoi se duse în baie și făcu un duș. Boilerul fusese pus în funcțiune doar dimineața cînd veniseră servitorii, așa că nu era prea multă apă fierbinte. Dar se săpuni ca lumea, se spălă pe cap și se clăti la urmă cu apă rece. Își puse o cămașă de flanelă albă, cravată închisă, pantaloni largi de sport, șosete de lînă, niște ghete englezești vechi de zece ani, un pulover de cașmir și o jachetă veche de tweed. Îl sună pe Mario

— Pedro e aici ?

— Da, señor. A dus mașina afară.

— Pregătește-mi un Tom Collins cu apă de cocos și bitter ca să iau cu mine. Pune totul într-unul din suporturile de plută.

— Da, señor. Nu luați o haină ?

— Am să iau o haină, poate la întoarcere se face mai rece.

— O să veniți la prînz ?

— Nu, la cină.

— Vreți să vedeți vreuna din pisici înainte de a pleca ? Toate-s afară, la soare, la adăpost de vînt.

— Nu. Am să le văd deseară. Vreau să le aduc un cadou.

— Mă duc să pregătesc băutura. Apa de cocos o să-mi ia oleacă timp.

— Și acum, de ce dracu nu te duci să vezi pisicile ? se întrebă el. Nu știu, își răspunse singur. Asta n-o mai înțeleg deloc. E o trăsnaie nouă.

Boise se luă după el, puțin îngrijorat de plecarea asta, dar nu cuprins de panică pentru că nu se vedeau bagaje, nu se împacheta.

— Poate că pentru tine am făcut-o, Boy, îi spuse Thomas Hudson. Nu fi îngrijorat. În noaptea asta sau mîine dimineață vin eu înapoi. Și-mi curăț și cenușa din mine, sper. Ca lumea, sper. După aia poate o să instaurăm o judecată mai sănătoasă pe-aici. *Vámonos a limpiar la escopeta*[1].

Ieși din încăperea aceea lungă, luminoasă, ce servea de cameră de zi și părea enormă și coborî treptele de piatră, păsind în lumina și mai strălucitoare a dimineții de iarnă cubaneze. Cîinii începură să se gudure la picioarele lui și pointerul cel morocănos veni tîrîndu-se și clătinîndu-și capul lăsat în jos.

— Sărmane animal, îi spuse el pointerului.

Îl lovi ușor cu palma și cîinele se gudură pe lîngă el. Celelalte corcituri de cîini erau bucuroși și săreau în toate chipurile, îmboldiți de frig și de vînt. Se vedeau cîteva ramuri de *ceiba* rupte din copacul ce creștea în curtea interioară, rămase pe trepte unde le adusese vîntul. Din spatele mașinii apăru șoferul, tremurînd în chip exagerat, și spuse :

— Bună dimineața, domnule Hudson. Cum a fost călătoria ?

— Destul de plăcută. Ce mai e cu mașinile ?

— Toate-s în perfectă stare.

— Te cred, spuse Thomas Hudson pe englezește.

Apoi îi spuse lui Mario, care ieșise din casă și cobora scările îndreptîndu-se spre mașină, cu un pahar înalt cu o băutură întunecată de culoare ruginie pus într-un suport de plută de forma paharului ce ajungea cam la o jumătate de inci de buza paharului.

— Adu un jerseu pentru Pedro. Unul dintre cele ce se încheie în față. Din garderoba domnului Tom. Ai grijă să nu mai fie gunoaie pe trepte.

Thomas Hudson îi dădu șoferului să țină paharul și se aplecă să mîngîie cîinii. Boise stătea pe trepte, urmărindu-i cu dispreț. Între ei se afla și Negrita, o cățelușă mărunțică, neagră, care încărunțea odată cu

[1] Hai să curățăm arma (sp.).

vîrsta, cu coada bîrligată pe spinare, cu piciorușele delicate aproape fulgerînd cînd se juca, cu botul ascuțit ca la un foxterrier și cu ochi galeși și inteligenți. O văzuse într-o noapte într-un bar, ținîndu-se după niște indivizi care ieșeau afară, și întrebase ce fel de soi de cîine era acela.

— Cubanez, îi răspunse chelnerul. E aici de patru zile. Se ia după toți care pleacă, dar totdeauna i se închide în nas portiera mașinii.

Au luat-o acasă la *finca* și, vreme de doi ani, nu a fost în călduri, încît Thomas Hudson se gîndea că era prea bătrînă ca să se mai împerecheze. Apoi, într-o bună zi, a trebuit despărțită de un cîine polițist și după aceea a fătat niște pui de cîine polițist, de pitbull, de pointer, ca și un cățel minunat de rasă necunoscută, de un roșu aprins, arătînd de parcă taică-său ar fi fost setter irlandez, numai că progenitura avea un piept și niște umeri de pitbull și o coadă bîrligată pe spate ca a Negritei. Acum toți cățeii erau în jurul ei, iar ea era din nou grea.

— Cu cine s-a mai împerecheat ? îl întrebă Thomas Hudson pe șofer.

— Nu știu.

Mario veni cu jerseul și i-l dădu șoferului, care-și scoase haina uzată a uniformei și-și puse jerseul, iar apoi spuse .

— Tatăl cățeilor e cîinele acela bătăuș din sat.

— Ei, la revedere, cîinilor, spuse Thomas Hudson. La revedere, Boy. îi spuse el motanului care veni în salturi, printre cîini, pînă la mașină.

Thomas Hudson se urcă în mașină și ținea în mînă paharul în suportul lui de plută și se aplecă pe fereastră și atinse cu mîna motanul care se ridicase pe picioarele din spate și-și îndesa capul în degetele lui.

— Nu fi îngrijorat, Boy. Mă întorc.

— Bietul Boise, spuse Mario.

Îl luă de jos și-l ținu în brațe și motanul se uită lung după mașina care făcu o curbă ocolind rondul cu flori și o luă pe aleea denivelată, spălată de averse, pînă ce dispăru pe pantă la vale, dincolo de mangotieri. Apoi Mario luă motanul în casă și-l așeză jos, iar acesta sări pe pervazul ferestrei și se uită mai departe în di-

recția în care aleea dispărea la vale. Mario mîngîie motanul, dar acesta nu se liniști.

— Bietul Boise, spuse băiatul cel înalt și negricios. Bietul, bietul Boise.

Thomas Hudson și șoferul merseră mai departe cu mașina pe alee, apoi șoferul sări jos și desfăcu lanțul de la poartă și se urcă din nou la volan și ieși pe poartă. Pe drum venea un băiețaș tuciuriu și șoferul îi strigă să închidă poarta, iar băiatul zîmbi și dădu afirmativ din cap.

— E frățiorul lui Mario.

— Știu, spuse Thomas Hudson.

Trecură cu mașina prin mizeria străzilor lăturalnice ale satului și ieșiră în șoseaua principală. Lăsară casele satului în urmă, cele două băcănii ce dădeau drept în stradă, cu tejghele și șirurile de sticle de băuturi încadrate de rafturile cu cutii de conserve, apoi trecură de ultimul bar și de uriașul laur spaniol care-și întinde ramurile peste toată șoseaua și apoi o luară la vale pe vechiul drum pietruit.

Drumul ducea la vale încă vreo trei mile, încadrat de ambele părți de copaci mari și bătrîni. Se vedeau pepiniere, mici ferme, ferme mari cu dărăpănăturile lor de case coloniale în stil spaniol, care fuseseră împărțite în loturi mai mici, vechile pășuni fiind tăiate de ulițe ce se sfîrșeau pe coastele acoperite de ierburi arse de secetă. Singurele petice de verdeață, în acest tărîm de verdeață, mai dăinuiau numai pe lîngă cursurile de apă, unde palmierii regali, cu coroanele verzi încovoiate de vînt se ridicau înalți, cu trunchiul lor cenușiu. Era un vînt secetos, de nord, uscat, puternic și rece. Strîmtoarea Floridei se răcise datorită altor vînturi de nord, care bătuseră mai înainte, așa că vîntul de acum nu aducea nici ceață nici ploaie.

Thomas Hudson sorbi din băutura rece ca gheața care avea iz de suc de chitră verde, proaspătă, amestecată cu apă de cocos, fără nici un gust, dar oricum mult mai plăcută decît orice sifon, băutură tare datorită ginului Gordon veritabil, ce-i dădea agerime pe limbă și-ți prilejuia mare bucurie cînd îl înghițeai, și totul tensionat de bitterul care-i împrumuta și culoare. Un

gust bun ce te poartă ca o velă umflată de vînt, se gîndi el. E o băutură afurisit de bună.

Suportul din plută ferea gheaţa să nu se topească şi să strice gustul băuturii, şi el îl ţinea cu drag în mînă şi se uita pe geam la peisaj în timp ce intrau în oraş.

— De ce nu mergi la vale fără motor ca să mai economiseşti benzină ?

— Aşa fac dacă spuneţi, răspunse şoferul. Dar asta-i din benzina guvernului.

— Mergi fără motor ca să te obişnuieşti, îi spuse Thomas Hudson. Atunci o să ştii ce ai de făcut cînd o să fie vorba de benzina noastră şi nu de cea a guvernului.

Ajunseră la teren drept, unde la stînga se vedeau parcelele cultivatorilor de flori, iar la dreapta erau casele împletitorilor de coşuri.

— Trebuie să aducem unul din împletitorii aştia să repare rogojina cea mare din camera de zi, pe unde-i mai roasă.

— Si, señor.

— Cunoşti vreunul ?

— Si, señor.

Şoferul, pe care Thomas Hudson nu-l putea suferi din cauza ignoranţei sale în mai toate privinţele, a prostiei şi îngîmfării, din cauză că habar n-avea de motoare, din cauza neglijenţei monstruoase faţă de maşini şi a trîndăviei lui în general, răspundea acum foarte scurt şi oficial, pentru că i se făcuse observaţie în legătură cu economisirea benzinei la vale. Cu toate neajunsurile lui, era un şofer grozav, adică mînuia nemaipomenit volanul, avea nişte reflexe straşnice în mijlocul traficului aiurit şi înnebunitor din Cuba. Şi apoi, ştia prea multe despre acţiunile lor ca să fie concediat.

— Cu jerseul acela ţi-e destul de cald ?

— Si, señor.

Lua-te-ar naiba, se gîndi Thomas Hudson. Ţine-o tu tot aşa, că te trag cu pe sfoară.

— La voi acasă, azi noapte, a fost foarte frig ?

— Groaznic. A fost *horroroso*. Nici nu vă închipuiţi, domnule Hudson.

Acum făcuseră pace și tocmai treceau podul unde fusese cîndva găsit cadavrul ciopîrțit al unei fete. Rîul era secat, dar în seara aceea, albia era plină de apă și mașinile se înșirau pe jumătate de milă, în plină ploaie, în vreme ce șoferii se uitau la acel loc istoric.

A doua zi dimineața ziarele publicaseră pe prima pagină fotografia bustului fetei, și una dintre relatări sublinia că fata trebuia să fie fără îndoială o turistă nord-americană, fiindcă nici o fată de vîrsta ei, crescută la tropice, nu putea fi atît de puțin dezvoltată. Torsul, așa cum apăruse pe primele pagini ale ziarelor, nu prea era la înălțimea celor mai reușite fragmente de sculptură greacă. Totuși victima nu era o turistă nord-americană și, în cele din urmă, s-a văzut că farmecele ei, atîtea cîte erau, înfloriseră la tropice. Dar o vreme Thomas Hudson fusese nevoit să renunțe să mai lucreze în afara fermei, dincolo de *finca*, fiindcă oricine era văzut alergînd sau chiar numai mergînd mai grăbit, se afla în primejdie de a fi urmărit de strigătele populației :

— Uite-l ! El e ! El e ăla care-a ciopîrțit fata !

Acum trecuseră podul și o luau la deal, intrînd în Luyano, unde departe, la stînga, se deschidea priveliștea lui El Cerro, care-i amintea întotdeauna lui Thomas Hudson de Toledo. Nu un Toledo al lui El Greco. Ci chiar o parte din Toledo văzută de pe o coastă de deal. Ajunseră acolo cînd mașina urcă ultima parte a pantei, și el văzu limpede aceeași priveliște și era chiar Toledo, doar o clipă, și apoi porniră la vale și, din nou, de ambele părți ale drumului apăru Cuba.

Era singura parte a drumului prin oraș care nu-i plăcea. Pentru partea asta a orașului luase băutura cu el. Beau, se gîndi, el împotriva sărăciei, a mizeriei, a prafului stătut de patru sute de ani, a mucilor de la nasul țîncilor, a frunzelor de palmier crăpate, a acoperișurilor din cutii de conserve ciocănite, împotriva microbilor amestecați de sifilis netratat, a tot felul de scursori de canalizare vărsate în vechile albii ale pîraielor, a păduchilor de pe gîturile golașe ale găinilor infestate, împotriva crustei de pe ceafa bătrînilor, a mirosului de bătrînețe, a aparatelor de radio deschise la maximum. Afurisit de multe-s de făcut. Ar trebui să

mă uit mai îndeaproape și să încerc să fac și eu ceva. Însă nu faci decît să iei cu tine băutură, așa cum odinioară se luau săruri aromate. Nu. Nu chiar așa, se gîndi el. O combinație între obiceiul acela și felul în care se bea în *Strada Ginului* a lui Hogarth. Dar bei și împotriva faptului că trebuie să te duci să-l vezi pe colonel, se gîndi. Acum găsești mereu ceva pentru care sau împotriva căruia să bei, se gîndi. Ești un diavol. De multe ori bei pur și simplu fără motiv. Și azi o să bei cam mult.

Sorbi îndelung din pahar și simți în gură băutura rece, curată și proaspătă. Acolo unde ajungeau la linia de tramvai era partea cea mai afurisită a drumului, și cînd bariera era lăsată mașinile stăteau bară lîngă bară la pasajul de nivel peste calea ferată. În fața lor, dincolo de șirul de mașini și camioane blocate, se înălța colina pe care era castelul Atares, unde fuseseră împușcați colonelul Crittenden și ceilalți cînd eșuase atacul acela de la Bahia Honda, cu patruzeci de ani înainte de a se naște el, și unde fuseseră împușcați o sută douăzeci și doi de voluntari americani, pe pantele aceleiași coline. Dincolo de ea, se ridica drept spre cer coloana de fum din coșurile înalte ale Companiei Electrice din Havana, și șoseaua principală o lua pe vechiul drum pavat cu macadam de sub viaduct, ce mergea paralel cu capătul portului, unde apa era atît de neagră și plină de țiței ca resturile trase cu pompele de pe fundul rezervoarelor unui tanc petrolier. Bariera se ridică și porniră mai departe și ajunseră într-un loc ferit de vîntul de nord ; navele cu coca de lemn din flota comercială a acelor vremuri de război, nave grotești și demne de milă, zăceau amarate la piloții îmbibați de creozot ai docului de lemn, iar lîngă ele se adunase spuma murdară a portului, mai neagră decît creozotul pilonilor și greu mirositoare ca un canal de scurgere necurățat.

Recunoscu mai multe ambarcațiuni pe care le știa. Una dintre ele, un barc vechi, fusese destul de mare ca să-și pună un submarim mintea cu ea și să-i trimită cîteva proiectile. Fusese încărcată cu cherestea și venise să ia o încărcătură de zahăr. Thomas Hudson putea încă să vadă unde fusese lovită, deși acum era reparată, și-și aminti de marinarii morți și de cei ră-

mași în viață de la bordul ei cînd oprise alături de ea în largul mării. Credeam că azi nu te mai gîndești la mare.

Dar trebuie să mă mai uit la navă, își spuse. Cei de aici arată al dracului de bine față de cei care trec prin ce-am trecut noi nu de mult. Oricum, portul acesta, în care se adună murdărie de trei sau patru sute de ani, nu e marea. Și, în apropiere de intrare, portul nici nu e prea rău. Nu-i prea rău nici dincolo, în partea dinspre Casablanca. Doar ai avut parte de nopți minunate în portul ăsta, și o știi bine.

— Ia uite, făcu el.

Șoferul, văzîndu-l că privește atent, dădu să oprească mașina, dar el îi spuse să-i dea bătaie mai departe.

— Mergi înainte, spre ambasadă, îi spuse.

Își aruncase ochii spre perechea de bătrîni care-și duceau traiul într-o magherniță de scînduri și frunze de palmier, ridicată lîngă zidul ce despărțea linia ferată de un petec de pămînt unde-și depozita compania electrică cărbunele descărcat în port. Zidul era înnegrit de praful de la cărbunele aruncat de descărcător, și era doar la un metru și ceva de terasamentul căii ferate. Maghernița era ridicată pe o pantă destul de abruptă și înăuntru de-abia aveau loc să se întindă două persoane. Cei doi bătrînei care locuiau acolo stăteau acum în ușă și-și pregăteau cafea într-o cană de tablă. Erau niște negri murdari, cu pielea tăbăcită de bătrînețe și murdărie, cu veșminte făcute din saci vechi de zahăr și arătau tare bătrîni. Nu văzu cîinele.

— *Y el perro* ? [1] îl întrebă pe șofer.

— Nu l-am mai văzut de multă vreme.

De mulți ani treceau pe lîngă oamenii aceia. Într-o vreme fata ale cărei scrisori le citise cu o seară înainte perora vehementă, ori de cîte ori treceau pe lîngă magherniță, că era o rușine că exista una ca asta.

— Atunci, de ce nu faci nimic ? întrebase el. De ce spui mereu că lucrurile sînt atît de groaznice și scrii cu atîta pricepere că-s atît de groaznice, și nu faci niciodată nimic ca să le pui capăt ?

Vorbele o înfuriaseră pe fată, care oprise mașina, coborîse, se dusese la magherniță și-i dăduse bătrînei

[1] Și cîinele ? (sp.).

douăzeci de dolari și-i spusese că banii erau ca să-și găsească o locuință mai ca lumea unde să trăiască și să-și cumpere ceva de mîncare.

— *Si, señorita*, spusese bătrîna. Sînteți tare bună.

Cînd trecură data următoare prin locurile acelea, cei doi bătrîni erau tot acolo și, fericiți, le făcură semne cu mîna. Cumpăraseră un cîine. Și era și un cîine alb, mic și cîrlionțat, care probabil că nu fusese crescut pentru praf de cărbune, se gîndise Thomas Hudson.

— Ce crezi că s-a întîmplat cu cîinele ? îl întrebă Thomas Hudson pe șofer.

— Probabil că a murit. N-au nimic de mîncare.

— Trebuie să le facem rost de alt cîine, spuse Thomas Hudson.

După ce trecură de magherniță și o lăsară mult în urmă, în stînga apărură zidurile, cu tencuială de culoarea noroiului, ale marelui stat major al armatei cubaneze. Un soldat cubanez stătea în față într-o postură indolentă, dar plină de ifose, arătîndu-și uniforma kaki, decolorată de cît i-o spălase nevastă-sa, boneta de campanie mai arătoasă decît a generalului Stillwell, și arma Springfield așezată în cel mai confortabil unghi peste oasele cam ieșite ale umărului. Privea la mașină absent. Thomas Hudson vedea că soldatului îi era frig în bătaia vîntului de nord. Bănuiesc că se mai încălzește el mărșăluind de colo-colo în post, se gîndi Thomas Hudson. Dar dacă rămîne exact în poziția asta și nu-și mai risipește energia, curînd o să fie chiar în bătaia soarelui și o să se încălzească. Precis că nu-i de multă vreme în armată de-i atît de jigărit, se gîndi el. La primăvară, dacă mai venim pe-aici la primăvară, probabil că n-am să-l mai recunosc. Arma aceea Springfield trebuie să fie afurisit de grea pentru el. Mare păcat că nu poate face de gardă cu o pușcă ușoară din plastic, așa cum fac și matadorii care folosesc o spadă de lemn cînd lucrează cu muleta ca să nu le oboscască încheietura mîinii.

— Ce se mai aude cu divizia pe care generalul Benitez are s-o conducă în războiul din Europa ? îl întrebă el pe șofer. A plecat divizia aceea ?

— *Todavía no*, spuse șoferul. Nu încă. Dar generalul învață să meargă cu motocicleta. Face exerciții dimineața devreme. pe Malecon.

— Atunci trebuie să fie vorba de o divizie motorizată, spuse Thomas Hudson. Ce-i cu pachetele acelea pe care le cară soldaţii şi ofiţerii care ies de la Estado Mayor ?

— Orez, spuse şoferul. A sosit un transport de orez.

— E greu de făcut rost acum ?

— Imposibil. Preţul a urcat pînă la ceruri.

— Mănînci prost ?

— Foarte prost.

— De ce ? Doar mănînci la vilă. Eu plătesc pentru toate, indiferent cît de mult urcă preţurile.

— Eu vorbeam de cum mîncăm acasă.

— Cînd mănînci acasă ?

— Duminicile.

— Trebuie să-ţi cumpăr un cîine, spuse Thomas Hudson.

— Avem cîine, răspunse şoferul. Un cîine tare frumos şi deştept. Mă iubeşte mai mult decît orice pe lume. Nu pot face un pas fără să vrea să vină şi el cu mine. Dar, domnule Hudosn, dumneavoastră, care aveţi de toate, nu vă puteţi da seama şi nici nu puteţi aprecia cîtă suferinţă înseamnă războiul ăsta pentru poporul Cubei.

— Cu siguranţă că e multă foamete.

— Nici nu vă puteţi da seama.

Nu, nu pot, se gîndi Thomas Hudson. Nu pot înţelege deloc. Nu pot înţelege cu nici un chip de ce trebuie să fie foamete în ţara asta. Şi tu, pui de lele, aşa cum ai grijă de motoarele maşinilor, ar trebui să fii împuşcat, nu hrănit. Te-aş împuşca eu cu cea mai mare plăcere. Cînd vorbi însă cu glas tare, spuse :

— Să văd dacă pot să-ţi fac rost de nişte orez să duci acasă.

— Vă mulţumesc tare mult. Nici nu vă puteţi închipui cît de greu e viaţa acum pentru noi, cubanezii.

— Trebuie să vă fie foarte greu, spuse Thomas Hudson. Mare păcat că nu te pot lua cu mine pe mare, să te mai odihneşti şi tu şi să te bucuri de puţină vacanţă.

— Şi pe mare trebuie să fie tare greu.

— Cred și eu că e spuse Thomas Hudson. Uneori, și într-o zi ca asta cred că e greu.

— Fiecare avem crucea noastră de purtat.

— Tare așa avea chef să iau crucea mea și să le dau cu ea peste *culo* unora pe care-i știu.

— Lucrurile trebuie luate cu liniște și calm, domnule Hudson.

— *Muchas gracias,* spuse Thomas Hudson.

Întoarseră spre strada San Isidro, dedesubtul gării centrale, chiar în partea opusă intrării, spre vechile docuri ale vedetelor de observație și de patrulare unde obișnuiau să acosteze vasele de la Miami și Key West și unde era punctul terminus al liniilor aeriene Pan American, pe vremea cînd mai zburau într-acolo vechile avioane transoceanice. Acum erau pustii, pentru că vedetele de patrulare și cele de oobservație fuseseră preluate de marina militară iar liniile Pan American foloseau avioane DC-2 și DC-3 ce aterizau la Rancho Boyeros și, unde înainte amerizau avioanele, acum marina amarasc distrugătoarele de submarine.

Thomas Hudson își amintea cel mai bine de această parte a Havanei de odinioară. Partea care-i plăcea cel mai mult acum fusese pe atunci drumul către Matanzas, cu o porțiune urîtă de oraș, castelul Atares, o mahala al cărei nume nici nu-l cunoștea, apoi un drum pavat cu macadam, de-a lungul căruia se înșirau comune. Treceai în viteză prin ele, așa că nici nu-ți aminteai unde se termina una și unde începea cealaltă. Apoi, știuse fiecare bar și speluncă din partea asta de oraș, iar San Isidro fusese marea arteră a caselor de toleranță așezate de-a lungul cheiului. Acum totul era mort, nici o casă nu mai funcționa, și totul era mort de cînd fuseseră închise toate casele, iar toate tîrfele expediate înapoi cu vaporul în Europa. Acel mare transport părea să fi fost reversul a ceea ce fusese Villefranche pe vremea cînd plecau navale americane din Mediterana și toate fetele făceau semne cu mîna. Cînd nava franțuzească, cu fetele la bord, părăsi Havana, tot cheiul era plin de lume, și nu numai bărbații le făceau semne cu mîna, strigîndu-le drum bun de pe mal, de pe docuri și de pe digurile portului. Le petreceau și fete

în bărci închiriate şi în bărci de transport ; înconjuraseră nava şi apoi porniră s-o însoţească în vreme ce ieşea prin şenal. Era tare trist, îşi aminti el, deşi mulţi socoteau treaba tare amuzantă. Niciodată nu reuşise să priceapă de ce tîrfele trebuiau să fie amuzante. Se considera că transportul acela trebuia să fie tare caraghios. Dar mulţi au fost trişti după plecarea navei şi strada San Isidro nu şi-a mai revenit niciodată. Numele ei şi azi îl mai tulbura, se gîndi, deşi acum era o stradă destul de banală şi nu vedeai aproape nici un străin pe acolo, în afară de şoferii de camioane şi de cei cu cărucioarele care-şi desfăceau marfa. Existau străzi vesele în Havana unde locuiau numai mulatri, şi erau şi unele străzi foarte primejdioase şi cartiere primejdioase, ca Jesus y Maria, care se afla chiar prin apropiere. Dar partea asta de oraş era doar tristă, aşa cum rămăsese de cînd plecaseră tîrfele.

Acum maşina o luă pe chei, unde venea la doc feribotul care mergea la Regla şi amarau velierele de coastă. Portul arăta negru şi agitat, dar valurile nu aveau creste înspumate. Apa era prea neagră. Dar era un negru curat şi proaspăt, faţă de mizeria din bazinele interioare ale portului. Uitîndu-se peste incinta portului, remarcă întinderea de apă liniştită din partea ferită de vînt de către colinele de dincolo de Casablanca, unde erau ancorate pescadoarele şi stăteau canonierele marinei cubaneze, şi unde ştia el că era la ancoră propria lui navă, deşi de unde se afla nu o putea vedea. Dincolo de port, zări vechea biserică gălbejită şi casele risipite din Regla, case verzi, galbene, trandafirii şi cisternele de combustibil şi coşurile rafinăriei Belot, iar dincolo de ele colinele cenuşii dinspre Cojimar.

— Puteţi vedea şalupa ? întrebă şoferul.

— De aici nu.

Se aflau cu vîntul în spate şi vîntul mîna fumul coşurilor companiei electrice, iar dimineaţa era la fel de strălucitoare şi de limpede şi aerul la fel de curat şi de proaspăt ca şi pe colinele unde era ferma. În vîntul acela de nord, toţi cei ce trebăluiau pe docuri arătau înfrigurati.

— Hai să mergem întîi la *Floridita*, îi spuse Thomas Hudson şoferului.

— De aici nu-s decît patru cvartale pînă la ambasadă.

— Da, dar am zis că vreau să mergem mai întîi la *Floridita*.

— Cum doriţi.

O luară drept spre oraş, scăpară de vînt şi, în vreme ce treceau pe lîngă depozite şi magazii, Thomas Hudson simţi mirosul de făină din saci, de făină vărsată, mirosul de lăzi abia deschise, mirosul de cafea prăjită care trezea o senzaţie mai puternică decît un pahar de băutură dimineaţa, şi mirosul plăcut de tutun ce deveni mai puternic exact cînd maşina o coti spre *Floridita*. Strada aceea era una dintre cele la care ţinea, dar nu-i plăcea să treacă ziua pe-acolo pe jos, pentru că trotuarele erau prea înguste şi traficul prea intens ; dar noaptea, cînd nu mai erau maşini, nu mai prăjea nimeni cafea, iar geamurile depozitelor erau închise, şi n-aveai cum să simţi mirosul de tutun.

— E închis, spuse şoferul.

De ambele părţi ale cafenelei obloanele metalice erau trase.

— M-am gîndit eu că e închis. Acum ia-o la vale pe Obispo, spre ambasadă.

Pe strada aceea umblase de o mie de ori şi ziua şi noaptea. Nu-i plăcea să meargă cu maşina pe acolo, pentru că ajungea prea repede la capătul ei, dar acum nu mai putea găsi nici o scuză ca să mai întîrzie prezentarea raportului ; bău ce mai rămăsese în pahar şi se uită la maşinile din faţa lui, la oamenii de pe trotuare, la traficul de pe străzile dinspre nord şi sud cu care se intersectau şi amînă plăcerea de a privi strada pentru mai tîrziu, cînd avea să poată merge pe jos. Maşina opri în faţa clădirii ambasadei şi consulatului, şi Thomas Hudson intră înăuntru.

Odată ajuns înăuntru, regula era să-ţi spui numele şi adresa şi motivul vizitei la o masă unde-şi ridica privirea spre tine, trăgîndu-şi un formular dinainte, un funcţionar trist, cu sprîncenele pensate şi o mustaţă ca o linie trasă deasupra buzei de sus. Nici nu se uită la el şi intră în ascensor. Funcţionarul ridică din umeri şi-şi netezi

sprîncenele. Poate că şi le scoase în evidenţă o idee prea mult. Dar în chipul acesta erau mai aranjate şi mai îngrijite, nu stufoase şi zburlite, şi se potriveau mai bine cu mustaţa. Avea, credea el, cea mai subţire mustaţă posibilă, care să rămînă totuşi mustaţă. Nici măcar Errol Flynn n-avea una mai subţire, nici Pincho Gutiérrez, nici Jorge Negrete. Şi totuşi, bestia aia de Thomas Hudson n-avea dreptul să intre acolo aşa şi nici să nu-l bage în seamă.

— Ce fel de invertiţi aveţi acum la uşă ? îi întrebă Thomas Hudson pe liftier.

— Nu-i invertit. E un nimic.

— Ce mai fac cei de-aici ?

— Bine. Minunat. Ca de obicei.

Coborî la etajul al patrulea şi o luă pe coridor. Erau trei uşi şi intră pe cea din mijloc şi-l întrebă pe ofiţerul de marină de gardă la birou dacă colonelul era înăuntru.

— A plecat cu avionul la Guantánamo azi dimineaţă.

— Cînd se întoarce ?

— Spunea că s-ar putea să plece apoi în Haiti.

— Ai ceva pentru mine ?

— Eu nu.

— Mi-a lăsat vreun mesaj ?

— Mi-a spus să vă transmit să rămîneţi pe-aici.

— Cum se mai simţea ?

— Groaznic.

— Cum arăta ?

— Cumplit.

— Era pornit împotriva mea ?

— Nu cred. A spus doar să rămîneţi pe-aici.

— Mai am ceva de aflat ?

— Nu ştiu. Ştiţi dumneavoastră ?

— Las-o baltă.

— În regulă. Bănuiesc că v-au cam mers fulgii. Dar n-aţi stat să lucraţi cu el în biroul ăsta. Aţi ieşit în larg. Fir-ar să fie, nu dau...

— Potoleşte-te.

— Rămîneţi la fermă ?

— Da. Dar azi şi la noapte o să fiu în oraş.

— Nu vine el nici azi, nici la noapte. Cînd vine, vă anunţ eu la fermă.

— Eşti sigur că nu-i pornit împotriva mea ?

— Știu că nu-i pornit împotriva dumneavoastră. Dar ce s-a întîmplat ? Aveți cumva conștiința încărcată ?

— Nu. Altcineva e pornit împotriva mea ?

— După cîte știu, nici măcar amiralul nu-i pornit împotriva dumneavoastră. Haide, duceți-vă și îmbătați-vă și pentru mine.

— Mai întîi am să mă îmbăt pentru mine.

— Dar înbătați-vă și pentru mine.

— Dar ce s-a întîmplat ? Doar te îmbeți și dumneata în fiecare noapte, nu-i așa ?

— Nu ajunge. Ce face Henderson ?

— Bine. De ce întrebi ?

— Doar așa.

— De ce întrebi ?

— Doar așa. V-am întrebat și eu doar așa. Aveți a vă plînge de ceva ?

— Noi nu facem plîngeri.

— Ce om ! Ce conducător !

— Noi formulăm acuzații.

— Nu puteți. Sînteți un civil.

— Du-te dracului.

— N-am nevoie. Doar sînt la dracu.

— Să mă anunți îndată ce sosește. Și transmite-i colonelului complimentele mele și spune-i colonelului că m-am prezentat.

— Da, domnule.

— Ce-i tot dai cu „domnule" ?

— Din politețe.

— La revedere, domnule Hollins.

— La revedere, domnule Hudson. Să aveți oamenii undeva unde să-i puteți găsi iute la nevoie.

— Mulțumesc tare mult, domnule Hollins.

Mai încolo pe coridor, ieși din camera codurilor un locotenent comandor pe care-l cunoștea. Avea fața bronzată de la golf și de la plaja din Jaimanitas. Arăta sănătos tun și tristețea nu i se citea pe față. Era tînăr, un om foarte bun din Orientul îndepărtat. Thomas Hudson îl cunoscuse pe cînd avea o agenție de automobile la Manila și o sucursală a agenției la Hong Kong. Vorbea limba tagalog și dialectul de la Canton. Bineînțeles că vorbea și spaniola. Deci a ajuns la Havana.

— Salutare. Tommy, îi spuse el. Cînd ai sosit în oraș ?

— Aseară.

— Drumurile cum sînt ?

— Destul de pline de praf.

— Odată și odată, tot te răstorni tu cu mașina.

— Sînt un șofer prudent.

— Totdeauna ai fost așa, spuse locotenentul comandor pe care-l chema Fred Archer.

Îl cuprinse pe Thomas Hudson cu o mînă pe după umăr.

— Lasă-mă să te simt aproape.

— De ce ?

— Mă dispui. Cînd te simt aproape, mă dispun.

— Ai mai fost la *Pacifico* să mănînci ?

— De vreo două săptămîni nu prea. Mergem ?

— Oricînd.

— La prînz nu pot, dar deseară putem mînca acolo. Ai ceva în program deseară ?

— Nu. Mai tîrziu doar.

— Și eu tot mai tîrziu. Unde să vin să te întîlnesc ? La *Floridita* ?

— Vino într-acolo cînd trageți obloanele.

— Bine. După aceea trebuie să mă întorc aici. Așa că nu ne putem îmbăta ca lumea.

— Să nu-mi spui mie că niesprăviții de voi lucrați acum și noaptea.

— Eu da, spuse Archer. Dar nu-i chiar o mișcare de mase în direcția asta.

— Sînt grozav de încîntat să te văd, domnule Freddy, îi spuse Thomas Hudson. Și tu mă dispui pe mine.

— Pe tine nu trebuie să te dispună nimeni. Bună dispoziție e în tine.

— Vrei să spui că o aveam.

— Ai avut-o. Și apoi ai avut-o iar, și apoi ai avut-o de două ori, mai mult.

— Dar nu cu lauri.

— Frate, laurii nu-ți mai slujesc la nimic. Și totuși o mai ai.

— Cîndva să pui pe hîrtie treaba asta pentru mine, Freddy. Mi-ar place să pot citi așa ceva dimineața devreme.

— Tot mai ţi-e capul la ea ?

— Nu. Capul meu acum e la cele treizeci şi cinci de mii de dolari, valoarea vechiturii pentru care am semnat.

— Ştiu. Am văzut în seif. Ce-ai semnat tu.

— Atunci înseamnă că sînt afurisit de neglijenţi.

— Mai poţi spune o dată treaba asta.

— Toată lumea-i la fel de neglijentă ?

— Nu. Lucrurile s-au mai îmbunătăţit. Serios. Tommy.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Atunci, la asta am să mă gîndesc azi.

— Nu vrei să intri puţin ? Sînt nişte tipi proaspăt veniţi care o să-ţi placă. Doi tipi foarte simpatici. Unu-i chiar strașnic.

— Nu. Ştiu şi ei ceva despre afacerea aceea ?

— Nu. Bineînţeles că nu. Nu ştiu decît că ieşi în larg şi ar vrea să te întîlnească. Or, să-ţi placă. Nişte tipi simpatici.

— Atunci să ne întîlnim cu ei altă dată, spuse Thomas Hudson.

— În regulă, şefule, făcu Archer. Cînd se închide prăvălia, vin şi te găsesec eu.

— La *Floridita*.

— Acolo am vrut să spun şi eu.

— Încep să mă prostesc.

— Sindromul ciobanului, spuse Archer. Vrei să-i aduc şi pe tipii ăia cu mine ?

— Nu. Doar dacă ţii foarte mult. S-ar putea să fie pe-acolo şi oameni de-ai mei.

— Mă bătea gîndul că, atunci cînd sînteţi pe ţărm, nişte afurisiţi ca voi nu suferă să se mai vadă în ochi.

— Uneori îi cam pălește singurătatea.

— Ar trebui să fie prinşi toţi cu năvodul şi ţinuţi undeva sub cheie.

— Ies ei.

— Haide, du-te, spuse Archer. Ai să întîrzii acolo.

Fred Archer intră în încăperea din faţa camerei codului şi Thomas Hudson o luă mai departe pe coridor, apoi pe scări în jos, în loc să ia liftul. Afară era atîta soare că de lumină îl dureau ochii, iar vîntul încă bătea cu putere dinspre nord-nord-vest.

Se urcă în mașină și-i spuse șoferului s-o ia pe O' Reilly, spre *Floridita*. Înainte ca mașina să facă ocolul pieții pe lîngă clădirea ambasadei și Ayuntamiento și să întoarcă spre O'Reilly, Thomas Hudson văzu cît de mari erau valurile în gura portului și cît de tare sălta în sus și-n jos geamandura din șenal. În gura portului marea era dezlănțuită bezmetic și sălbatic, valurile verzui, cu apă limpede, se spărgeau de stîncă la picioarele lui Morro, și crestele le luceau alb în soare.

Arată minunat, își spuse el. Nu numai că arată minunat. E minunat. Am să beau pentru asta. Dumnezeule, se gîndi, aș vrea să fiu rezistent, așa cum își închipuie Freddy Archer că sînt. Drace, sînt rezistent. Plec mereu și mereu vreau să plec. Ce dracu mai vor de la mine ? Să înfuleci exploziv la micul dejun ? Sau să-l porți sub braț ? Ar fi o cale afurisit de bună să faci gălbinare, își spuse. Ce crezi că te-a făcut să te gîndești la asta ? Hudson, a început să te cuprindă spaima ? Nu, își spuse. Am unele reacții de care nu scap. Multe dintre ele n-au fost interzise. Și, mai ales, nu de mine. Aș vrea să fiu într-adevăr rezistent, așa cum socotește Freddy că sînt, și nu ființă omenească. Cred că-i mai amuzant să fii ființă omenească, deși e mult mai chinuitor. Chiar acum e al dracului de chinuitor. Ar fi strașnic să fie așa cum cred ceilalți, totuși. Acum, gata. Nu te mai gîndi. Dacă nu te gîndești, problema nici nu există. Pe dracu nu există. Dar ăsta-i sistemul după care am să merg înainte, se gîndi.

Floridita se deschisese, și el cumpără două ziare, „Crisol" și „Alerta", care se vindeau afară și intră cu ele în bar. Se așeză pe un scaun înalt, la capătul cel mai îndepărtat al barului în stînga. Stătea cu spatele la peretele dinspre stradă, iar în stînga avea peretele din spatele barului. Comandă un daiquiri dublu, frapat fără zahăr de la Pedrico, și acesta îi oferi zîmbetul lui obișnuit, care era aproape un rictus pe chipul unuia care murise frîngîndu-și spinarea, și totuși era un zîmbet adevărat, la care avea dreptul. Și se apucă de citit „Crisol". Bătălia se dădea acum în Italia. Nu cunoștea ținutul unde lupta armata a cincea, dar cunoștea regiu-

nea din partea cealaltă, unde intrase armata a opta, și tocmai la asta se gîndea cînd se arătă în bar Ignacio Natera Revello și se așeză lîngă el.

Pedrico dădu la iveală o sticlă de Victoria Vat, un pahar cu un cub mare de gheață în el și o sticlă de apă gazoasă Canada Dry și le puse dinaintea lui Ignacio Natera Revello, iar acesta își amestecă iute băutura în paharul înalt și apoi se întoarse spre Thomas Hudson și se uită la el prin ochelarii lui verzui, cu ramă de baga, și se prefăcu a-l zări abia atunci.

Ignacio Natera Revello era înalt, uscățiv, îmbrăcat cu o cămașă de pînză albă, țărănească, pantaloni albi, sosete negre de mătase, ghete englezești, de un maroniu învechit lustruite lună și avea o față roșie, o mustață gălbejită ca o perie de dinți și niște ochi de miop, injectați, pe care și-i proteja în dosul ochelarilor verzui. Avea un păr de culoarea nisipului, bătos, care-i cădea în șuvițe drepte. Văzînd nerăbdarea pe care o manifesta pentru paharul cel înalt, ai fi crezut că era primul din ziua aceea. Dar nu era.

— Ambasadorul vostru e un caraghios, îi spuse el lui Thomas Hudson.

— Asta mă întristează pînă la lacrimi, îi răspunse Thomas Hudson.

— Nu, nu, fii serios. Lasă-mă să-ți spun. Dar să știi că rămîne numai între noi doi.

— Haide, bea-ți paharul. N-am chef să aud nici un cuvînt.

— Ei bine, trebuie să auzi. Și trebuie să și faci ceva.

— Nu ți-e frig ? îl întrebă Thomas Hudson. În cămașa aia și cu pantalonii atît de subțiri ?

— Mie nu mi-e frig niciodată.

Și nici treaz nu ești niciodată, se gîndi Thomas Hudson. Te apuci de băut în bărulețul acela de lîngă casă și, la vremea cînd ajungi și pe aici să-ți dai pe gît primul pahar, ești făcut. Probabil că atunci cînd te-ai îmbrăcat, nici n-ai băgat de seamă cum e vremea afară. Da, se gîndi el. Dar de tine ce-ai de spus ? În dimineața asta, cînd ai dat pe gît primul pahar și cîte ai mai băut înainte de ăsta ? Nu arunca prima piatră în nici un bețiv. Dar nu e vorba de beție, își spuse. Nu mă deranjează că-i bețiv. Ci că-i un plicticos afurisit. De plicticoși nu tre-

buie să-ți fie milă și nici n-ai vreo obligație să fii drăguț cu ei. Haide, haide, își spuse. Astăzi distrează-te. Lasă totul deoparte și bucură-te.

— Acum dau cu zarurile pentru rîndul ăsta, spuse el.

— Foarte bine, spuse Ignacio. Dă tu.

Dădu trei regi din prima mînă, se opri la ei și bineînțeles cîștigă. Era plăcut. Nu făceau ei băutura mai bună, dar era un sentiment plăcut să dai trei popi din prima mînă și-i făcea plăcere să cîștige la Ignacio Natera Revello fiindcă era un snob și un plicticos și cînd cîștiga el faptul avea o semnificație aparte.

— Acum dăm pentru rîndul ăstălalt, spuse Ignacio Matera Revello.

E exact tipul de snob și de plicticos care îți trezește în minte cînd te gîndești la el, toate cele trei nume ale lui, își spuse Thomas Hudson în gînd, așa cum te gîndești la el ca la un snob și un plicticos. Se întîmplă probabil ca și cu indivizii aceia care-și pun în coada numelui cîte un III. Thomas Hudson al treilea. Thomas Hudson al patrulea.

— Din întîmplare, nu ești cumva Ignacio Natera Revello al treilea ?

— Bineînțeles că nu. Doar știi destul de bine numele tatălui meu.

— E adevărat. Bineînțeles că mi-l amintesc.

— Și știi și numele celorlalți doi frați ai mei. Știi și numele bunicului. Nu te prosti.

— Am să încerc, spuse Thomas Hudson. Am să încerc din răsputeri.

— Încearcă, spuse Ignacio Natera Revello. O să-ți facă bine.

Concentrîndu-se, muncindu-se cu păhărelul din piele cum se pricepea el mai bine, chinuindu-se cît putu de mult și de bine în dimineața aia. Ignacio Natera Revello reuși să dea singurii patru valeți din ziua aceea.

— Sărmanul și scumpul meu prieten, spuse Thomas Hudson.

Scutură zarurile în păhărelul greu de piele și-i plăcea sunetul pe care-l făceau.

— Niște zaruri atît de bune și de drăguțe. Zaruri atît de plăcute la pipăit și demne de toată lauda, spuse el.

— Haide, aruncă-le odată și nu te prosti.

Thomas Hudson dădu la iveală trei popi și o pereche de decari pe barul ușor umezit.

— Vrei să mai mizezi ?

— Doar avem o miză, spuse Ignacio Natera Revello. Al doilea rînd de pahare.

Thomas Hudson scutură din nou zarurile cu multă dragoste, le aruncă și-i ieși o damă și un valet.

— Acum vrei să mizezi ?

— Sorții sînt încă mult în favoarea ta.

— În regulă. Atunci am să salt băutura.

Dădu un popă și un as, simțindu-i cum ies din pahar fără șovăire și cu mîndrie.

— Mare băftos mai ești.

— Încă un dalquiri dublu, frapat fără zahăr și ce mai vrea Ignacio, spuse Thomas Hudson.

Începu să simtă că-i era drag Ignacio.

— Ascultă, Ignacio, spuse el. N-am mai auzit niciodată să se uite cineva la lumea asta cu niște ochelari cu lentile verzi. Lentile trandafirii, de. Da' lentile verzi, nu. Nu ți se pare că toate aduc a iarbă ? N-ai mereu senzația că ești pe gazon ? N-ai deloc impresia că ai fost dus la păscut ?

— Pentru ochi e cea mai odihnitoare culoare. Lucru dovedit de cei mai mari oculiști.

— Și ai mult de-a face cu cei mai mari oculiști ? Trebuie să fie o șleahtă de indivizi cam apucați.

— Personal, nu cunosc nici un oculist în afară de al meu. Dar ăsta e la curent cu cercetările celorlalți. E cel mai bun din New York.

— Eu vreau să-l cunosc pe cel mai bun din Londra.

— Îl știu și pe cel mai bun oculist din Londra. Dar cel mai bun cu adevărat e cel din New York. Aș fi bucuros să-ți dau o carte de vizită pentru el.

— Haide să dăm cu zarurile pentru rîndul ăsta.

— Foarte bine. Atunci dă tu.

Thomas Hudson luă păhărelul de piele și simți greutatea zarurilor de la *Floridita* care-i dădeau un senti-

ment de încredere. Abia scuturâ zarurile, ca să nu le supere bunătatea şi generozitatea, şi dădu la iveală trei popi, un decar şi o damă.

— Trei popi dintr-un. *Clásico.*

— Eşti un tiĉlălos, spuse Ignacio Natera Revello, şi dădu un as, două dame şi doi valeţi.

— Încă un daiquiri dublu, frapat, absolut fără zahăr şi ce mai pofteşte don Ignacio, îi spuse Thomas Hudson lui Pedrico.

Pedrico pregăti băuturile şi zîmbetul. Puse *shaker*-ul dinaintea lui Thomas Hudson, cu încă cel puţin un rînd de daiquiri pe fund.

— Şi pot s-o ţin aşa toată ziua, îi spuse Thomas Hudson lui Ignacio.

— Lucrul cel mai cumplit e că poţi.

— Zarurile ţin la mine.

— E bine că ţine şi la tine ceva.

Thomas Hudson simţi un mic fior trecîndu-i prin creştetul capului, aşa cum simţise de multe ori în ultima lună.

— Ce vrei să spui cu asta, Ignacio ? îl întrebă foarte politicos.

— Vreau să spun că eu nu ţin la tine, cînd îmi iei toţi banii.

— Ah, făcu Thomas Hudson. În sănătatea ta.

— Sper să dai ortul popii, spuse Ignacio Natera Revello.

Thomas Hudson simţi cum fiorul acela îi trece din nou prin creştetul capului. Întinse mîna stîngă şi o lipi de bar unde Ignacio Natera Revello nu-l putea vedea, şi lovi de trei ori cu vîrful degetelor.

— Foarte drăguţ din partea ta, spuse. Vrei să mai dau cu zarurile pentru încă un rînd ?

— Nu, spuse celălalt. Pe ziua de azi am pierdut la tine destui bani.

— N-ai pierdut nici un ban. Numai băutură.

— Aici eu îmi plătesc nota.

— Ignacio, făcu Thomas Hudson, e al treilea lucru cam arţăgos pe care l-ai spus.

— Ei bine, sînt arţăgos. Dacă ar fi şi cu tine cineva atît de bădăran cum a fost ambasadorul vostru cu mine, ai vedea atunci.

— Nici acum nu vreau să aud nimic despre asta.

— Așa ești tu. Și mai spui că eu sînt arțăgos. Uite, Thomas. Sîntem prieteni buni. Pe tine și pe băiatul tău Tom vă cunosc de ani de zile. Fiindcă veni vorba, el ce mai face ?

— A murit.

— Ah, ce rău îmi pare. Te rog să mă crezi că-mi pare tare rău. Cum a murit ?

— Încă nu știu, spuse Thomas Hudson. Cînd aflu, o să te anunț.

— Unde s-a întîmplat ?

— Nici asta nu știu. Știu încotro se îndrepta cu avionul, dar nu mai știu nimic altceva.

— A fost la Londra și s-a întîlnit cu careva dintre prietenii noștri ?

— A. da. A fost acolo de mai multe ori și de fiecare dată a fost la *White* și i-a văzut pe toți care erau pe-acolo.

— Ei, într-un fel și asta-i o consolare.

— Ce anume ?

— Vreau să spun că-i o mîngîiere să știi că i-a întîlnit pe prietenii noștri.

— Cu siguranță. Sînt convins că s-a distrat. Totdeauna s-a distrat grozav.

— Nu bem pentru el ?

— Rahat, nu, făcu Thomas Hudson.

Simți cum iar venea totul asupra lui, tot ceea ce nu mai gîndise, toată durerea pe care o lăsase deoparte și o zidise și la care nici nu se mai gîndise nici în timpul misiunii, nici toată dimineața aceea.

— Mai bine nu.

— Părerea mea e că se cuvine, spuse Ignacio Natera Revello. Părerea mea e că e extrem de potrivit și e tocmai ce se cuvine. Dar băutura trebuie s-o plătesc eu.

— Bine. O să beau pentru el.

— Ce grad avea ?

— Căpitan de aviație.

— Acum ar fi ajuns probabil locotenent-colonel de aviație, sau cel puțin maior de aviație.

— Să trecem peste gradul lui.

— Cum poftești, spuse Ignacio Natera Revello. Pentru scumpul meu prieten și fiul tău Tom Hudson *Dulce es morire pro patria* [1].

— Drept în curul calului, făcu Thomas Hudson.

— Ce s-a întîmplat. Latina mea are greșeli ?

— De unde să știu eu, Ignacio ?

— Dar latina ta era excelentă. Știu de la niște tipi care au fost cu tine la școală.

— Latina mea e turtită de tot, spuse Thomas Hudson. Ca și greaca și engleza, și mintea, și inima mea. Singurul lucru pe care mai știu să-l articulez acum e daiquiri frapat. *Tu hablas frazen daiquiri tù !* [2]

— Socot că ar trebui să-i arătăm lui Tom mai mult respect.

— Tom știa să facă glume destul de reușite.

— Bineînțeles. Avea un simț al umorului dintre cele mai delicate și mai rafinate din cîte am cunoscut. Și era și unul dintre cei mai arătoși flăcăi și cu maniere dintre cele mai alese. Și un atlet al dracului de bun. Ca atlet era în frunte.

— Asta-i adevărat. Arunca discul la o sută patruzeci și două de picioare. În atac era fundaș și în apărare extremă stîngă. Juca bine tenis, era un vînător de prima mînă la păsări și un bun pescar de muscă.

— Era un atlet minunat și un sportiv straşnic. Îl socot unul dintre cei mai buni.

— Numai un lucru e rău la el.

— Care ?

— Că e mort.

— Nu fi morbid și tu acum, Tommy. Trebuie să te gîndești la Tom, așa cum era. La cît era de vesel și de grozav și cît de mult promitea. N-are nici un sens să fii morbid.

— Nici unul, spuse Thomas Hudson. Să nu fim morbizi.

— Mă bucur că ești de acord cu mine. A fost splendid că am avut ocazia să vorbim despre el. A fost cum-

[1] Locuțiunea latină corectă este : Dulce et decorum est pro patria mori. (E frumos și bine să mori pentru patrie.)

[2] Și tu vorbești de daiquiri la gheață ? (sp.).

plit să primești o veste ca asta. Dar știu că o să reziști la fel de bine ca și mine, deși pentru tine, ca tată, e de o mie de ori mai greu. Ce fel de avion pilota ?

— Spitfire.

— Avioane Spitty ! Cînd am să mă gîndesc la el, am să mi-l închipui într-un Spitty.

— Îți bați prea mult capul.

— Nu, nu-mi bat capul. Am văzut avioane din astea la cinema. Am mai multe cărți despre R.A.F. și primim și publicațiile Biroului Englez de Informații. Au lucruri excelente, știi doar. Știu exact cum trebuie să fi arătat într-un avion din acela. Probabil avea și o jachetă Mae West, parașuta, costum de pilot și bocanci din aceia mari. Mi-l pot închipui exact. Acum trebuie să mă duc acasă, la masa de prînz. Vii cu mine ? Știu că Lutecia ar fi tare încîntată să vii.

— Nu. Trebuie să mă întîlnesc cu cineva aici. Mulțumesc foarte mult.

— La revedere bătrîne, spuse Ignacio Natera Revello. Știu că o să iei lucrurile astea așa cum se cuvine.

— Ai fost foarte drăguț și m-ai ajutat.

— Nu, n-am fost drăguț deloc. L-am iubit pe Tom. Ca și tine. Așa cum l-am iubit cu toții.

— Mulțumesc pentru băutură.

— Lasă că îmi oferi și tu altă dată.

Ieși afară. După ce plecă el de lîngă bar, se apropie de Thomas Hudson unul dintre oamenii de pe șalupă. Era un tip negricios, cu părul cîrlionțat tăiat scurt, căruia pleoapa stîngă i se cam lăsa ușor în jos. Avea un ochi de sticlă, dar nu se prea observa, fiindcă guvernul îi făcuse cadou patru feluri diferite de ochi : injectați, ușor injectați, aproape limpezi și limpezi de tot. Purta ochiul ușor injectat, și era acum și puțin amețit.

— Salut, Tom. Cînd ai venit în oraș ?

— Ieri, zise el și apoi adăugă în șoaptă, aproape fără să-și miște buzele : Potolește-te. Nu face pe actorul timpit.

— Nu fac. Mă îmbăt și eu. De mă spintecă, pe ficații mei găsesc scris siguranță. Eu sînt regele siguranței. Doar știi. Ascultă, Tom, stăteam chiar lîngă en-

glezul acela parşiv şi n-am putut să nu aud. Chiar a fost ucis băiatul lui Tommy ?

— Da.

— Fir-ar să fie ! făcu băiatul. Ah, fir-ar să fie !

— Nu mai vréau să discut despre asta.

— Bineînţeles că nu. Dar cînd ai aflat ?

— Înainte de a pleca în ultima ieşire pe mare.

— Ah, fir-ar să fie... !

— Azi ce faci ?

— Am de gînd să iau masa la *Barul Basc* cu vreo doi tipi, şi după aia ne ducem la fete.

— Mîine unde iei masa la prînz ?

— La *Barul Basc.*

— Spune-i lui Paco să-mi dea şi mie un telefon de unde luaţi voi masa mîine, bine ?

— Bine. La fermă ?

— Da, la fermă.

— Vrei să vii cu noi la fete ? Ne ducem la Hogeagul lui Henry. Ce zici ?

— S-ar putea să dau şi eu pe-acolo.

— Henry a pornit acum la vînătoare de fete. De dimineaţă e după fete. Cu cîteva s-a şi culcat. Încearcă acum să răzbească alea două fufe pe care le avem. Am pus mîna pe ele la Kursaal şi ziua arată destul de nasol. N-am putut să dăm de ceva mai ca lumea, fir-ar să fie. Oraşul ăsta s-a dus dracului. A dus alea două fufe la hogeag, poate-s bune la nevoie, şi acum s-a apucat cu Lil Virtuoasa să caute alte fete. Au pus mîna pe-o maşină.

— Şi au făcut ceva ?

— Nu prea cred. Henry e nebun după fata aia mică. Aia mică pe care o vede întotdeauna la *Fronton.* Lil nu reuşeşte s-o aducă, fiindcă fetei îi e teamă de el că e ditamai zdrahonul. A zis că mie mi-o poate aduce. Dar nu reuşeşte să i-o paseze lui Henry, iar Henry n-o vrea decît pe mititica aia, că s-a săturat de cele două fufe. Aşa că îi dă întruna cu fata aia mărunţică şi-i tare amorezat de ea. Cum auzi. Amorezat de ea. Dar probabil că a mai uitat de ea şi-i trage iar cu fufele. Totuşi trebuie să şi mănînce, şi o să ne întîlnim la *Barul Basc.*

— Silește-l să mănînce, îi spuse Thomas Hudson.

— Pe el nu poți să-l silești să facă ceva. Tu ai putea, eu nu. Am să-l rog însă să mănînce. Am să-l bat la cap să mănînce. Am să-i dau exemplu cum să mănînce.

— Ia-l pe Paco, să-l silească el să mănînce.

— E o idee. Paco ar putea reuși.

— Dar după asta nu crezi că o să-i fie foame ?

— Tu ce crezi ?

Chiar în clipa aceea intră pe ușa barului cel mai zdravăn bărbat pe care-l știa Thomas Hudson, cel mai vesel și cu cei mai lați umeri și cu cele mai alese maniere, etalînd un zîmbet pe fața acoperită de broboane de sudoare chiar și într-o zi rece ca aceea. Întinse mîna în semn de salut. Era atît de înalt, că toți ceilalți de la bar păreau pirpirii. Și avea un zîmbet fermecător. Purta niște pantaloni decolorați, o cămașă cubaneză țărănească, și pantofi cu talpă de sfoară.

— Tom, exclamă el. Ticălosule. Am fost după drăguțe.

Îndată ce nu mai fu în bătaia vîntului, pe chipul lui arătos începu să curgă sudoarea și mai tare.

— Pedrico, dă-mi și mie tot unul din ăla. De două ori mai înalte sau mai încăpător, dacă tot le faci. Auzi, să dau de tine aici, Tom ! Și am uitat să-ți spun că e și Lil Virtuoasa aici. Vino încoace, frumoaso.

Lil Virtuoasa intrase în bar pe cealaltă ușă. Cînd stătea la capătul cel mai îndepărtat al barului, arăta bine, cît putea ea să arate de bine atunci cînd îi vedeai numai fața drăguță și tuciurie și își ascundea în spatele barului de lemn lustruit trupul năpădit de grăsime. Dar acum, în vreme ce se îndrepta de la ușă spre bar, nu avea după ce să-și ascundă trupul, așa că și-l mîna înainte legănîndu-se, cît putea de iute spre bar, fără să pară că se grăbește, și se săltă pe scaunul pe care-l ocupase Thomas Hudson. În felul acesta el fu nevoit să se mute cu un scaun mai spre dreapta și-i oferi adăpot dinspre flancul drept.

— Salut, Tom, spuse ea și-l sărută pe Thomas Hudson. Henry e grozav.

— Nu sînt grozav deloc, frumoaso, îi spuse Henry.

— Ești grozav, insistă ea. De fiecare dată cînd te întîlnesc ești mai grozav. Thomas, să mă aperi de el.

— Și ce-i atît de grozav ?

— Vrea el o bucățică de fată după care e nebun și bucățica aia de fată nu poate să vină cu el. Oricum, tot n-ar veni fiindcă-i e teamă de el că-i atît de mare și de voinic, peste suta de kilograme.

Henry Wood se roși tot. începu să transpire vizibil și trase o dușcă zdravănă din pahar.

— N-am peste suta de kilograme, spuse el.

— Ce ți-am zis eu ? se băgă în vorbă flăcăul negricios. Nu exact așa am zis și eu ?

— Da' tu ce treabă ai să spui cuiva ceva ? îl întrebă Henry.

— Două vagaboande. Două muraturi. Două tîrfe nenorocite de pe chei. Două fufe care n-au decît un singur gînd : chiria. Ne-am culcat cu ele. Iar ne-am tîrguit și iar ne-am culcat cu ele. Asta ni se trage de la umezeala de pe punte. Cum spun și eu o vorbă prietenească și deșteaptă, gata, nu mai sînt gentleman.

— Nu-s chiar așa de grozave, drept ? spuse Henry, roșindu-se din nou.

— Grozave ? Ar fi meritat să punem benzină pe ele și să le dăm foc.

— Ce îngrozitor. spuse Lil.

— Ascultă, madam, făcu flăcăul negricios, cu sînt îngrozitor.

— Willie, spuse Henry, nu vrei cheia de la hogeag ca să te duci să vezi dacă totu-i în regulă ?

— Nu vreau, spuse tînărul. Eu am o cheie de la hogeag, lucru pe care se vede că l-ai uitat, și nu am chef să mă mai duc acolo să văd dacă totu-i în regulă. Și acolo lucrurile nu pot fi în regulă decît dacă eu sau tu le dăm un picior fufelor ălora să le expediem în stradă.

— Dar ce te faci dacă nu mai punem mîna pe altele?

— Trebuie să găsim altele. Lilian, de ce nu te salți de pe scaunul ăla să te duci la telefon ? Nu te mai uita la pitica aia. Ștergeți-o din minte pe mărunțică, Henry. Dacă îi tragi tot înainte cu treburi de astea, o să ajungi zănatic. Eu știu cum e. Am fost și eu zănatic.

— Și acum ești, îi spuse Thomas Hudson.

— Poate că sînt, Tom. Ar trebui să știi mai bine. Dar nu mă culc cu piticele. Dacă Henry e musai să aibă de-a face cu pitice, treaba lui. Dar nu cred că are nevoie de una din asta, cum nu cred că are nevoie de o femeie cu o singură mînă sau cu un singur picior. Hai să-l ajutăm să uite de pitica aia afurisită și s-o trimitem pe Lilian la telefon.

— Primesc orice fată ca lumea pe care putem pune mîna, spuse Henry. Willie, cred că în privința asta n-ai îndoieli. Ce zici ?

— N-avem nevoie de fete ca lumea, spuse Willie. Îndată ce începi cu treburi de astea, ajungi un alt gen de zănatic. Am dreptate, Tommy ? Fetele ca lumea sînt cele mai periculoase. În afară de asta, te vîră în tot felul de încurcături. Să n-aud de fete ca lumea. Vrem tîrfe. Drăguțe, curățele, atrăgătoare, interesante, și care să nici nu coste scump. Doar ele știu ce-i aia dragoste. Lilian, ce te împiedică să te apropii de telefonul acela ?

— Mai întîi, e un individ cu el în mînă, iar apoi așteaptă altul la rînd lîngă standul de țigări, spuse Lil Virtuoasa. Ești un băiat rău. Willie.

— Sînt un băiat groaznic, recunoscu Will. Sînt băiatul cel mai afurisit de rău pe care ai să-l cunoști vreodată. Dar vreau să ne organizăm mai bine decît am făcut-o pînă acum.

— O să bem și noi un pahar, două, spuse Henry. Apoi sînt sigur că Lilian o să găsească ea vreo fată din cele pe care le cunoaște. Nu-i așa, frumoaso ?

— Bineînțeles, spuse Lil Virtuoasa în spaniolă. De ce nu ? Dar vreau să telefonez dintr-o cabină telefonică. Nu de-aici. Nu e nimerit să telefonez de-aici și nici un se cuvine.

— Iar o întîrziere spuse Willie. Bine. Accept. Încă o mică întîrziere. Să bem, atunci.

— Dar ce dracu ai făcut pînă acum? întrebă Thomas Hudson.

— Tommy, te iubesc, spuse Willie. Dar tu ce dracu ai făcut ?

— Am băut și eu vreo două pahare cu Ignacio Natera Revello.

— Sună ca numele unui crucișător italian, spuse Willie. N-a fost un crucișător cu numele ăsta ?

— Nu cred.

— Dar oricum, așa sună.

— Ia să văd nota, spuse Henry. Cîte rînduri au fost, Tom ?

— A luat-o Ignacio. Eu am cîștigat la zaruri.

— Dar cîte au fost cu-adevărat ? întrebă Henry.

— Cred că patru.

— Înainte de asta ce-ai băut ?

— Un Tom Collins în drum.

— Și acasă ?

— Mai multe.

— Atunci, ai ajuns taman un bețiv afurisit, spuse Willie. Pedridco, încă trei daiquiri duble frapate și ce mai poftește doamna.

— *Un highbalito con aqua mineral,* [1] spuse Lil Virtuoasa. Tommy, vino și stai cu mine la celălalt capăt al barului. Nu le place să mă vadă la capătul ăsta.

— La dracu și cu ei, spuse Willie. Prieteni buni cum sîntem noi care nu ne vedem deloc, și să nu putem bea un pahar cu tine la capătul ăsta al barului ! La dracu și cu asta.

— Sînt sigur că stai bine aici, frumoaso, spuse Henry.

Apoi zări stînd la bar doi plantatori, prieteni de-ai tatălui său, și se duse să vorbească ceva cu ei fără să mai aștepte paharele.

— S-a dus acum, spuse Willie. Acum o să uite de pitica lui.

— E tare distrat, spuse Lil Virtuoasa. E cumplit de distrat.

— Asta-i viața pe care o ducem noi, spuse Willie. Goana fără răgaz după plăcere de dragul plăcerii. La dracu, ar trebui să urmărim plăcerea cu seriozitate.

— Tom nu e distrat, spuse Lil Virtuoasa. Tom e trist.

— Termină cu rahatul ăsta, i-o reteză Willie. Ce te-a apucat ! Întîi că unu-i distrat, apoi că altu-i trist. Înainte de asta, eram eu groaznic. Și ce ? Unde s-a mai

[1] Un whisky dublu cu apă minerală (sp.).

pomenit o fufă ca tine să se apuce să critice oamenii tot timpul ? Nu ştii că ar trebui să fii o fată veselă ?

Lil Virtuoasa începu să plîngă, vărsînd lacrimi adevărate, mai mari şi mai umede decît în filme. Putea vărsa oricînd lacrimi adevărate, oricînd poftea, oricînd avea nevoie de ele, sau era jignită.

— Fufa asta stoarce nişte lacrimi mai mari decît maică-mea, spuse Willie.

— Willie, n-ar trebui să-mi spui aşa.

— Haide, termină, Willie, i se adresă Thomas Hudson.

— Willie, eşti un băiat rău şi crud şi te urăsc, spuse Lil Virtuoasa. Nici nu ştiu de ce oameni ca Thomas Hudson şi Henry îşi pierd vremea cu tine. Eşti rău şi vorbeşti scîrbos.

— Că tu eşti o lady ! spuse Willie. N-ar trebui să spui treburi de astea. Scîrbos e un cuvînt urît. E ca şi scuipatul din capătul ţigării.

Thomas Hudson îşi lăsă mînă pe umărul băiatului.

— Haide, bea, Willie. Nimeni nu se simte prea bine.

— Henry se simte bine. Aş putea să-i spun şi lui ce mi-ai spus mie, şi atunci are să se simtă şi el groznic.

— Tu m-ai întrebat.

— Nu asta vreau să spun. De ce n-ai împărtăşit şi altora ce durere afurisită te roade ? De ce-ai ţinut-o numai pentru tine în ultimele două săptămîni ?

— Durerea nu se împărtăşeşte.

— Păstrător al durerii, spuse Willie. N-aş fi crezut niciodată că eşti un afurisit de păstrător al durerii.

— Willie, nu-mi mai trebuie şi asta, îi spuse Thomas Hudson. Totuşi mulţumesc foarte mult. Nu trebuie să-ţi mai baţi capul cu mine.

— Bine. Păstreaz-o atunci. Dar n-o să-ţi priască, fir-ar să fie. Ascultă ce-ţi spun, că eu am crescut cu treaba asta afurisită.

— Şi eu la fel, spuse Thomas Hudson. Şi nu-i rahat.

— Chiar aşa ? Atunci, poate că sistemul tău e cel mai bun. Dar ai ajuns să arăţi destul de zdruncinat.

— Asta mi se trage numai de la băut şi de la oboseală şi de la faptul că nu m-am relaxat încă.

— Femeia ta îţi mai scrie ?

— Bineînţeles. Trei scrisori.

— Şi cum merge ?

— Cum nu se poate mai prost.

— Ei bine, spuse Willie, ăsta eşti tu. Poţi să le păstrezi şi pe astea, ca să ai şi tu ceva.

— Am ceva şi aşa.

— Bineînţeles. Motanul ăla al tău, Boise, te iubeşte. Ştiu eu. Am văzut. Ce mai face păcătosul ăla bătrîn şi parşiv ?

— E la fel de păcătos.

— Asta mă da gata, spuse Willie. Zău că da.

— Suferă şi el, şi asta se vede.

— Chiar aşa ? Dacă aş suferi ca motanul ăla, m-aş fi scrîntit. Ce bei, Thomas ?

— Încă un pahar din ăsta.

Willie o cuprinse pe Lil Virtuoasa cu braţul pe după talia ei generoasă.

— Ascultă Lilly, spuse. Eşti o fată bună. N-am vrut să te jignesc. A fost vina mea. Eram tulburat.

— Şi n-ai să mai vorbeşti aşa niciodată ?

— Nu, numai de nu mă apucă vreo altă tulburare.

— Uite-ţi paharul, îi spuse Thomas Hudson. În sănătatea ta, pui de lele ce eşti.

— Vezi că ştii să şi vorbeşti, făcu Willie. Acum ţi-am îndreptat bătrînul os spre nord. Ar trebui să-l fi adus pe Boise aici. Ar fi fost mîndru de tine. Ai priceput ce vreau să spun prin a împărtăşi ?

— Da, făcu Thomas Hudson. Am priceput.

— Bine atunci, spuse Willie. Acum, hai s-o lăsăm moartă. Întinde cana, uite că vine gunoierul. Uită-te la afurisitul de Henry. Uită-te bine la el. De ce crezi că asudă în halul ăsta într-o zi răcoroasă ca azi ?

— Femeile, spuse Lil Virtuoasa. E obsedat de femei.

— Obsedat, făcu Willie. Fă-i o gaură în căpăţînă, oriunde, cu un sfredel, şi o să vezi cum ţîşnesc femeile afară. Obsedat. De ce nu găsiţi un cuvînt care să se potrivească mai bine ?

— Obsedat e un cuvînt tare în spaniolă.

— Obsedat ? Obsedat nu înseamnă nimic. Dacă am timp azi după-amiază, am să mă gîndesc la cuvîntul nimerit.

— Tom, haide la celălalt capăt al barului, unde putem vorbi și unde să stau și eu comod. Îmi cumperi un sandviș ! Toată dimineața am umblat cu Henry.

— Eu mă duc la *Barul Basc*, spuse Willie. Lil, adu-l acolo.

— Bine, spuse Lil Virtuoasa. Sau poate o să-l trimit singur acolo.

O porni cu mersul lui maiestuos spre capătul cel mai îndepărtat al barului, aruncînd cîte o vorbă numeroșilor bărbați pe lîngă care trecea și zîmbindu-le altora. Toată lumea o trata cu respect. Aproape toți cei cu care vorbi făcuseră dragoste cu ea cîndva în ultimii douăzeci și cinci de ani. Thomas Hudson se duse după ea la capătul cel mai depărtat al barului, luînd cu el și nota de plată, îndată ce Lil Virtuoasa se așezase și-i zîmbise. Avea un zîmbet frumos și niște ochi negri minunați și un păr întunecat ispititor. Ori de cîte ori începea să se vadă albă rădăcina părului pe frunte și pe la tîmple, îi cerea de obicei lui Thomas Hudson bani ca să și-l vopsească din nou și, cînd se întorcea cu el vopsit, era lucios și arăta natural și frumos ca părul unei fete tinere. Avea o piele netedă ca un fildeș măsliniu, dacă ar exista un fildeș măsliniu, cu ușoare nuanțe de trandafir negru. De fapt, culoarea ei îi amintea întotdeauna de lemnul de mahagua atunci cînd e proaspăt tăiat, apoi lustruit cu glaspapir și ușor ceruit. Nicăieri în altă parte nu întîlnise el culoarea aceea fumurie, aproape verzuie. Dar lemnul de mahagua nu avea și nuanța aceea rozalie. Nuanța era exact culoarea pe care o folosea ea, dar era la fel de plăcută ca la o tînără chinezoaică. Și chipul acela drăgălaș se uita spre el în lungul barului, tot mai drăgălaș cu cît se apropia mai mult de ea. Apoi ajunse lîngă ea, și iată și trupul durduliu, iar nuanța rozalie se trădă a fi artificială acum, și nu mai păstra nici o notă de mister, deși chipul era încă drăgălaș.

— Arăți minunat, Lil, îi spuse el.

— Ah, Tom, m-am îngrășat atît de mult. Mi-e și rușine.

El puse o mînă pe șoldurile ei mari și-i spuse :

— Eşti o durdulie frumoasă.
— Mi-e şi ruşine să merg de-a lungul barului.
— Dar o faci frumos. Ca o navă.
— Ce face prietenul nostru ?
— Bine.
— Cînd am să-l văd ?
— Oricînd. Vrei acum ?
— Ah, nu. Tom, despre ce vorbea Willie ? Partea aia în care n-am înţeles nimic.
— Îl apucase damblaua.
— Nu, nu-l apucase. Era vorba de tine şi de durere. Era vorba de tine şi de señora ta ?
— Nu. Dă-o-ncolo de señora.
— Atunci despre ce durere era vorba ?
— Nimic. O durere.
— Spune-mi şi mie, te rog.
— Nu-i nimic de spus.
— Doar ştii că mie poţi să-mi spui. Henry îmi povesteşte mereu ce-l doare şi plînge noaptea. Willie îmi povesteşte lucruri cumplite. Nu-s atît dureri cît lucruri groaznice. Mie poţi să-mi spui. Toată lumea îmi spune. Numai tu nu vrei.
— Spusul nu-mi ajută cu nimic. Îmi vine mai greu să spun decît să nu spun.
— Tom, Willie, spune nişte lucruri atît de urîte. Nu ştie că pe mine vorbele astea mă dor ? Nu ştie că eu n-am folosit niciodată cuvinte de astea şi n-am făcut în viaţa mea o porcărie ?
— De aceea îţi şi spunem noi Lil Virtuoasa.
— Dacă m-aş putea îmbogăţi făcînd porcării şi aş rămîne săracă făcînd numai ce e firesc, prefer să rămîn săracă.
— Ştiu. Ce zici de nişte sandvişuri ?
— Încă nu mi s-a făcut foame.
— Mai vrei un pahar ?
— Da. Te rog. Spune-mi, Willie zicea că iubeşti o pisică. Da' nu-i adevărat, nu-i aşa ?
— Ba da, e adevărat.
— Cred că-i groaznic.
— Nu, nu-i deloc. O iubesc şi pe pisică.

— E groaznic ce spui. Nu-ți bate joc de mine, Tom, te rog Willie și-a bătut joc de mine și m-a făcut să pling

— Iubesc pisica, spuse Thomas Hudson.

— Nu vreau să mai aud nimic. Tom, cînd ai să mă duci și pe mine la barul nebunilor ?

— Într-una din zilele astea.

— Chiar vin nebunii, așa ca oamenii normali aici, să se întîlnească și să bea ?

— Chiar așa. Singura diferență e că poartă pantaloni și cămăși făcute din saci de zahăr.

— Chiar ai jucat în echipa nebunilor cînd au jucat cu leproșii ?

— Bineînțeles. Am fost cel mai bun aruncător pe care l-au avut vreodată nebunii.

— Și cum ai ajuns să-i cunoști ?

— M-am oprit o dată acolo în drum spre Rancho Boyeros și mi-a plăcut locul.

— Chiar ai să mă iei la barul nebunilor ?

— Bineînțeles. Dacă nu te sperii.

— O să mă sperii. Dar n-o să mă sperii prea tare dacă am să fiu cu tine. De asta vreau să și merg acolo. Să mă sperii.

— Sînt pe-acolo niște nebuni minunați. O să-ți placă și ție.

— Primul meu soț a fost nebun. Dar era din cei dificili.

— Crezi că Willie e nebun ?

— A, nu. Are numai un caracter dificil.

— A suferit mult.

— Cine n-a suferit ? Willie se și lasă în voia suferințelor.

— Nu cred. Eu știu ce spun. Te asigur.

— Atunci, hai să vorbim de altceva. Îl vezi pe individul acela de la bar care vorbește cu Henry ?

— Da.

— În pat nu-i plac decît porcăriile.

— Săracul de el.

— Nu e sărac, e bogat. Dar nu-l interesează decît *porquerías*.

— Ți-au plăcut vreodată *porquerías* ?

— Niciodată. Poţi să-i întrebi pe toţi.

— Lil Virtuoasa ! zise Thomas Hudson.

— Nu preferi să fiu aşa ? Ţie nu-ţi plac *porquerías*. Îţi place să faci dragoste, să fii fericit şi apoi să dormi. Ştiu eu.

— *Todo el mundo me conoce.*

— Nu, lumea nu te cunoaşte. Oamenii au tot felul de idei despre tine. Dar eu te cunosc.

Thomas Hudson luă un alt daiquiri frapat fără zahăr şi, cînd ridică paharul greu, brumat, se uită la partea limpede din băutură, de sub gulerul frapat, care-i amintea de mare. Partea frapată semăna cu siajul navei, iar partea limpede arăta ca apa cînd o despică prova, la apă mică deasupra unui fund de nisip calcaros. Şi avea aproape exact aceeaşi culoare.

— Aş fi vrut să aibă aici o băutură de culoarea apei de mare cînd ai o adîncime de opt sute de braţe şi e un calm plat şi solarele-i deasupra şi marea plină de plancton, spuse el.

— Ce ?

— Nimic. Să bem băutura asta de apă mică.

— Tom, ce s-a întîmplat ? Ai probleme ?

— Nu.

— Eşti cumplit de trist şi parcă şi eşti şi mai îmbătrînit.

— E vîntul de nord.

— Dar spuneai întotdeauna că vîntul de nord îţi dă elan şi te înviorează. De cîte ori ai făcut tu dragoste numai pentru că bătea vîntul de nord ?

— De multe ori.

— Totdeauna ţi-a plăcut vîntul de nord şi mi-ai cumpărat haina asta ca s-o port tocmai pe o vreme ca asta.

— Şi e o haină frumoasă.

— Aş fi putut s-o vînd de atîtea ori, spuse Lil. Mai mulţi decît îţi poţi tu închipui au fost nebuni după haina asta.

— Şi vîntul ăsta de nord e numai potrivit pentru ea.

— Fii fericit, Tom. Eşti fericit întotdeauna cînd bei.

Bea paharul ăsta şi mai cere apoi unul.

— Dacă beau prea repede, începe să mă doară capul.

— Bea-l atunci încet și temeinic. Și eu am să iau un *higghbalito*.

Își turnă singură din sticla pe care Serafin o lăsase dinaintea ei pe tejgheaua barului și Thomas Hudson se uită la băutură și spuse :

— Asta-i băutură de apă dulce. Are culoarea apei din rîul Firehole, înainte de a se întîlni cu Gibbon ca să devină Madison. Dacă mai pui puțin whisky în ea, poți să-i dai culoarea unui pîrîu ce iese dintr-o mlaștină de cedri ca să se verse în Bear River într-un loc numit Wab-Me-Me.

— Wab-Me-Me sună tare hazliu, spuse ea. Ce înseamnă ?

— Nu știu. E un loc cu nume indian. Ar fi trebuit să știu ce înseamnă, dar am uitat. E în limba indienilor Ojibway.

— Povestește-mi despre indieni, spuse Lil. Îmi place să ascult despre indieni mai mult decît despre nebuni.

— Pe coastă sînt o seamă de indieni. Sînt indieni care trăiesc la mare și prind pește și-l usucă la cuptoare cu mangal.

— Nu vreau să aud despre indieni cubanezi. Aștia sînt tot *mulatos*.

— Nu, nu-s. Sînt și indieni adevărați. Dar se poate să fi fost prinși odinioară și aduși din Yucatan.

— Mie nu-mi plac *yucatecos*.

— Mie da, foarte mult.

— Mai bine povestește-mi despre Wabmimi. E în Far West ?

— Nu, e în nord. Undeva înspre Canada.

— Cunosc Canada. Am fost o dată la Montreal, pe fluviu în sus, cu o navă, *Princess*. Dar ploua și n-am putut vedea nimic și am plecat în aceeași noapte cu trenul la New York.

— Și a plouat chiar tot timpul cît ați fost pe fluviu ?

— Tot timpul. Și în larg, înainte de a intra pe fluviu. A fost ceață și o vreme a și nins. Îți las ție Canada. Povestește-mi de Wabmimi.

— Nu era decît un sat cu un gater pe rîu şi trecea şi trenul pe acolo. Lîngă terasament totdeauna erau grămezi mari de rumeguş. Aveau nişte estacade pe rîu, ca să ţină buştenii la un loc, şi buştenii se îngrămădeau blocînd aproape tot rîul, şi acopereau rîul, pe o bună porţiune în sus de aşezare. O dată pescuiam şi am vrut să trec rîul în partea cealaltă călcînd pe buşteni. Unul s-a răsucit cu mine şi m-am trezit în apă. Cînd am încercat să ies, deasupra mea nu erau decît buşteni şi nu puteam răzbi printre ei. Sub ei era cumplit de întuneric şi cu mîinile, nu reuşeam să simt decît scoarţa lor. Nu puteam să îndepărtez doi buşteni unul de altul ca să iau aer.

— Şi ce făceai ?

— Mă înecam.

— Ah ! exclamă ea. Să nu spui asta. Spune-mi repede ce-ai făcut.

— Mi-am stors creierul şi mi-am dat seama că trebuie să ies afară foarte iute. Am pipăit cu foarte mare grijă partea de jos a unui buştean, pînă am ajuns acolo unde se lipea strîns de alt buştean. Şi atunci cu amîndouă mîinile am împins, şi buştenii s-au depărtat doar o idee, şi mi-am băgat palmele între ei şi apoi braţele şi coatele pînă ce am ieşit şi cu capul afară, m-am proptit cu cîte un braţ de fiecare buştean. Mă uitam cu dragoste la fiecare din buştenii aceia şi am zăcut în chipul acesta multă vreme între ei. Apa aceea, care era de culoarea băuturii tale, venea dintr-un mic pîrîiaş ce se vărsa în rîu.

— Eu nu cred că aş mai fi ieşit vreodată printre buştenii aceia.

— Multă vreme nici eu n-am crezut că am să pot ieşi.

— Cît timp ai stat sub apă ?

— Nu ştiu. Ştiu că m-am odihnit multă vreme, ţinîndu-mă cu mîinile de buşteni, înainte de a încerca să mai fac vreo mişcare.

— Îmi place povestea asta. Dar o să visez urît. Tom, povesteşte-mi ceva vesel.

— Bine, spuse el. Să mă gîndesc.

— Nu. Spune-mi chiar acum fără să te mai gîndeşti.

— Bine, făcu Thomas Hudson. Cînd tînărul Tom era un prunc...

— *Que muchacho mis quapo !* îl întrerupse Lil. *Qué noticias tines de él ?* [1]

— *Muy buenas.* [2]

— *Me alegro*, spuse Lil, şi în ochi i se iviră lacrimi gîndindu-se la tînărul Tom pilot. *Siempre tengo tengo su fotografia en uniforme con el sagrado corazón de Jeús arriba de la fotografia y al lado la virgin del Cobre*[3].

— Ai o mare credinţă în virgen del Cobre ?

— O credinţă absolut oarbă.

— Atunci trebuie s-o păstrezi.

— Şi ea are grijă de Tom zi şi noapte.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Serafin, încă unul mare, te rog. Mai vrei povestea aceea veselă ?

— Da, te rog, spuse Lil Virtuoasa. Te rog, spune-mi povestea aceea veselă. Din nou simt că mă apucă tristeţea.

— *Pues el happy story es muy sencillo* [4], spuse Thomas Hudson. Prima dată cînd l-am dus pe Tom în Europa, nu avea decît trei luni şi călătoream cu un vas de linie foarte vechi, mic şi care abia se mişca, iar marea a fost agitată cea mai mare parte a timpului. Toată nava mirosea a santină şi ţiţei şi a uleiuri din cele cu care erau unse marginile de alamă ale hublourilor şi lavabourilor, şi a desinfectante, cum se foloseau pe atunci, nişte bucăţi mari, rozalii prin pisoare...

— *Pues*, asta nu-i o poveste prea veselă.

— *Si, mujer*. Greşeşti ca naiba. E o poveste veselă, *muy* veselă. Am să spun mai departe. Nava mirosea şi de la baia pe care trebuia s-o faci la ore regulate, de nu

[1] Ce băiat frumos ! Ce veşti ai de la el ? (span.).

[2] Foarte bune (span.).

[3] Mă bucur... Păstrez mereu fotografia lui în uniformă şi deasupra ei inima lui Cristos şi lîngă ea fecioara din Cobre (span.).

[4] Păi, povestea veselă e foarte simplă (span.).

voiai să fii privit cu silă de stewardul de la baie, și mirosea și a apă sărată fierbinte care venea pe țevile de alamă ale instalației de baie, a lemn vechi și umed de la grătarul de pe jos, și mirosea și jacheta scrobită a stewardului de la baie. Și venea și miros de la bucătăria englezească ieftină, un miros foarte descurajant miros de chiștoace stinse de Woodbines, Players, Gold Flakes, din fumoar și de la ce se mai arunca pe-acolo. Nu era măcar un singur miros plăcut și, după cum îi știi și tu pe englezi, atît femeile cît și bărbații aveau fiecare mirosul lor, deosebit chiar și pentru ei, cum au la noi negrii, așa că trebuie să se spele foarte des. Un englez nu are niciodată un miros îmbietor, ca răsuflarea unei vaci, și un englez care mai fumează și pipă nici nu-și ascunde mirosul. Doar îi mai adaugă încă un iz. Tweedul lor miroase plăcut, la fel ca și pielea încălțărilor lor, și toate șeile și curelele lor miros plăcut. Dar pe o navă nici pomeneală de șei, și tweedul e impregnat cu mirosul de pipă stinsă. Singura metodă să mai simți și un miros plăcut pe nava aceea era să-ți bagi nasul într-un pahar mare de cidru, sec, spumos de Devon. Ăsta da mirosea minunat, și am stat cu nasul în el cît am putut de mult. Poate chiar mai mult.

— *Pues*, acum e puțin mai vesel.

— Și acum vine și partea veselă. Cabina noastră era atît de joasă, cu tavanul exact deasupra liniei de plutire, încît hubloul trebuia ținut închis tot timpul, și vedeai valurile cum se ridicau și apoi îl vedeai tot verde, cînd apa trecea de hublou. Ca Tom să nu cadă din cușetă, făcusem un fel de baricadă din cufere și valize, legate laolaltă, și cînd eu sau maică-sa coboram să vedem ce mai face, de fiecare dată cînd apăream, dacă era treaz, rîdea.

— Chiar rîdea la trei luni ?

— Rîdea tot timpul. Cînd era prunc nu l-am auzit niciodată plîngînd.

— *Qué muchacho más lindo y más guapo !*[1]

— Da, făcu Thomas Hudson. Un *muchacho* clasa întîi. Vrei să-ți mai spun o poveste veselă cu el ?

[1] Ce băiat drăguț și frumos ! (span.).

— De ce-ai părăsit-o pe mama lui care era atît de drăguță ?

— O foarte ciudată combinație de împrejurări. Mai vrei o poveste veselă ?

— Da, dar fără atîtea mirosuri.

— Paharul acesta de daiquiri frapat, atît de bine scuturat cum e, arată ca marea acolo unde cad valurile de pe prova unei nave cînd înaintează cu treizeci de noduri. Cam cum crezi că ar fi acest daiquiri frapat dacă ar fi fosforescent ?

— Poți să pui niște fosfor în el. Dar nu cred c-ar fi foarte sănătos. Uneori cubanezii se sinucid înghițind fosforul de la capetele chibriturilor.

— Și beau *tinto rapido*. Ce-i aia cerneală rapidă ?

— E o vopsea pentru vopsit în negru încălțămintea. Dar cel mai ades, fetele înșelate în dragoste, sau cînd logodnicii lor nu și-au ținut promisiunea și le-a făcut rușinea și apoi au șters-o fără să se căsătorească cu ele, fetele alea se sinucid turnîndu-și alcool pe ele și apoi dîndu-și foc. E metoda clasică.

— Știu, spuse Thomas Hudson. *Auto da fé.*

— E foarte sigură, spuse Lil Virtuoasa. Aproape totdeauna mor. Arsurile se fac la început pe cap și de obicei și pe tot corpul. Cerneala rapidă e mai degrabă un gest. Chestia cu iodul e în fond tot un gest.

— Despre ce tot vorbiți aici, vampirilor ? îi întrebă Serafín, barmanul.

— Despre sinucideri.

— *Hay mucho* [1], făcu Serafín. Mai ales în rîndul săracilor. Nu-mi aduc aminte ca vreun cubanez bogat să se fi sinucis vreodată. Voi ați auzit ?

— Da, spuse Lil Virtuoasa. Știu eu mai multe cazuri... și erau oameni cumsecade.

— Tu poate, spuse Serafín. Señor Thomas, la băuturile astea nu vreți și ceva de mîncare ? *Un poco de pescado ? Puerco frito ?* [2] Friptură rece ?

— *Si,* spuse Thomas Hudson. Orice se găsește.

[1] Sînt multe (sp.).

[2] Puțin pește ? Friptură de porc ? (sp.).

Serafín aduse o farfurie cu bucăţi de carne de porc prăjite bine, crocante, şi o farfurie cu snapperi roşii pané, aşa că peste carnea lor trandafirie era o crustă gălbuie, iar partea dulce şi albă a peştelui era înăuntru. Serafín era un flăcău înalt, care de felul lui vorbea grosolan şi avea şi un mers grosolan de la saboţii din lemn pe care-i purta ca să se ferească de umezeală şi de resturile din dosul barului.

— Vreţi friptură rece ?

— Nu, ce-i aici ne ajunge.

— Tom, ia tot ce-ţi dă, spuse Lil Virtuoasa. Doar cunoşti localul ăsta.

Barul avea reputaţia de a nu da niciodată nimic de băut pe gratis ; în schimb, în fiecare zi, oferea nenumărate porţii de mîncare caldă, nu numai peşte prăjit şi friptură de porc, ci şi frigărui fierbinţi şi sandvişuri franţuzeşti, cu pîine prăjită, brînză rumenită şi jambon. Barmanii amestecau de asemenea băutura într-un shaker uriaş şi totdeauna mai rămînea pe fundul shaker-ului cel puţin încă un pahar şi jumătate de băutură după ce turnau în pahare.

— Ei, acum eşti mai puţin trist ?

— Da.

— Tom, spune-mi ce te-a întristat ?

— *El mundo entero.*

— Cine nu-i supărat pe lumea întreagă ? Cu cît trece vremea, cu atît merge mai rău. Dar nu merită să-ţi iroseşti vremea întristîndu-te din cauza asta.

— Încă nu s-a făcut o lege care s-o interzică.

— Nu trebuie neapărat o lege care să interzică un lucru pentru ca să arate că e dăunător.

Nu de discuţii etice cu Lil Virtuoasa am eu acum nevoie, se gîndi Thomas Hudson. Dar de ce ai nevoie lepră ? Să te îmbeţi, ceea ce probabil ai şi reuşit, deşi nu ţi se pare. Nu-i nici o cale de a dobîndi ce-ţi trebuie şi n-ai să mai ai niciodată ce vrei. Dar sînt o seamă întreagă de măsuri paliative pe care le poţi lua. Haide, ia una.

— *Voy a tomar otro de estos grandes sin azúcar,* [1] îi spuse el lui Serafín.

[1] Am să mai iau una din astea mari, fără zahăr. (sp.).

— *En seguida, Don Tomás,*[1] spuse Serafín. Vreţi să încercaţi să bateţi recordul ?

— Nu, pur şi simplu beau în liniştе.

— Tot în liniştе aţi băut, şi cînd aţi stabilit recordul, spuse Serafín. În liniştе şi cu tărie, de dimineaţa pînă seara. Şi aţi plecat pe propriile dumneavoastră picioare.

— La dracu cu recordurile.

— Aveţi şansa să-l depăşiţi, îi spuse Serafín mai departe. Dacă beţi aşa cum faceţi acum şi mai şi mîncaţi puţin în vreme ce beţi mai departe, aveţi o şansă excelentă.

— Tom, încearcă să baţi recordul, îl îndemnă Lil. O să-ţi fiu martor.

— N-are nevoie de nici un martor, spuse Serafín. Eu sînt martorul. Cînd ies din schimb, îi prezint socoteala lui Constante. Chiar acum sînteţi mai departe decît în ziua aceea cînd aţi stabilit recordul.

— La dracu cu recordul.

— Sînteţi într-o formă bună. Beţi bine şi fără poticneli şi băutura nu are nici un efect asupra dumneavoastră.

— În mă-sa cu recordul.

— În regulă *Como Usted quiere*[2]. Eu ţin socoteala, să fie acolo, că poate vă schimbaţi hotărîrea.

— O să ţină el socoteala cum trebuie, spuse Lil. Are şi el un rînd de bonuri.

— Ascultă, femeie, ce vrei ? O socoteală adevărată, sau una măsluită ?

— Nici una nici alta. Vreau un *highbalito* cu *agau mineral.*

Como siempre, spuse Serafín.

— Eu beau şi brandy.

— Nu vreau să fiu de faţă cînd bei brandy.

— Tom, ştii că am căzut cînd încercam să mă urc într-un taxi şi mai-mai să fiu omorîtă ?

— Sărmana Lil, spuse Serafín. O viaţă primejdioasă şi plină de aventuri.

---

[1] Imediat domnule Tomás (span.).

[2] Cum doriţi dumneavoastră (span.).

— Mai bună decît a ta, care stai în picioare toată ziua cu saboții ăia de lemn în spatele unui bar și-i servești pe toți bețivii.

— Asta-i meseria mea, spuse Serafín. E o onoare să servesc niște bețivi distinși ca voi.

Henry Wood veni și el. Rămase în picioare, înalt, asudînd și înflăcărat de niște planuri noi. Nu există nimic care să-i facă mai mare plăcere decît schimbarea bruscă a unor planuri, se gîndi Thomas Hudson.

— Ne ducem la hogeagul lui Alfred, spuse el. Vrei să vii și tu cu noi, Tom ?

— Willie te așteaptă la *Barul Basc*.

— Nu cred că de data asta avem chef de Willie.

— Atunci ar trebui să-i spuneți și lui.

— O să-i dau un telefon. Vrei să vii ? O să fie ceva strașnic.

— Ar trebui să mănînci ceva.

— O să înfulec o cină pe săturate. Tu ce faci ?

— Fac bine, îi răspunse Thomas Hudson. Minunat.

— O să încerci ceva cu recordul acela ?

— Nu.

— Te văd diseară ?

— Nu prea cred.

— Dacă vrei, am să vin să dorm la vilă.

— Nu. Distrează-te. Dar mănîncă și tu ceva.

— O să înfulec o cină pe cinste. Pe cuvîntul meu de onoare.

— Ai grijă și sună-l pe Willie.

— O să-l sun pe Willie. Poți să fii sigur.

— Unde-i hogeagul lui Alfred ?

— E un loc nemaipomenit de frumos. Are vedere spre port, e drăguț mobilat și într-adevăr plăcut.

— Vreau să știu ce adresă are.

— Habar n-am, dar am să-i spun eu lui Willie.

— Nu crezi că Willie o să se simtă jignit ?

— Tom, dacă e, n-am ce-i face. Zău că nu-l pot chema și pe el. Doar știi ce mult țin la Willie. Dar sînt uneori lucruri la care zău că nu-l pot pofti și pe el. Doar știi la fel de bine ca și mine.

— În regulă. Dar dă-i și lui un telefon.

— Pe cuvînt de onoare. Și pe cuvînt de onoare că am să înfulec o cină clasa-ntîi.

Zîmbi, o bătu pe Lil pe umăr şi se duse. Pentru ditamai omul, se mişca foarte graţios.

— Ce-i cu fetele alea de acasă de la el ? o întrebă Thomas Hudson pe Lil Virtuoasa.

— Acum au şters-o de-acolo, spuse Lil. Acolo nu-i nimic de mîncat. Şi nu cred să fie mare lucru de băut. Vrei să mergi acolo, sau vii mai degrabă la mine ?

— La tine, spuse Thomas Hudson. Dar mai tîrziu.

— Atunci, mai spune-mi o poveste veselă.

— Bine. Dar despre ce ?

— Serafín, îl strigă Lil Virtuoasa, pune-i lui Tomás alt daiquiri dublu, frapat fără zahăr. *Tengo todavia mi highbalito* [1], spuse ea, apoi i se adresă lui Thomas Hudson : Despre cea mai fericită perioadă din viaţa ta de care-ţi aduci aminte. Şi să nu fie cu mirosuri.

— Dar trebuie să aibă şi miros, îi răspunse.

Thomas Hudson se uită după Henry Wood cum traversa scuarul, cum se urca în maşina sport a unui foarte bogat plantator, pe nume Alfred. Henry Wood era prea voinic pentru maşina aceea. Era prea voinic pentru aproape orice, se gîndi. Dar ştia el trei sau patru lucruri pentru care nu era prea mare. Nu, îşi spuse. Azi e ziua ta liberă. Ia-ţi o zi liberă.

— Despre ce vrei să fie povestea ?

— Doar ţi-am spus despre ce.

Îl urmări pe Serafín cum toarnă băuturile din shaker în paharul înalt şi văzu cum dădură pe dinafară, peste marginea paharului, şi apoi se scurseră pe tejgheaua barului. Serafín împinse paharul în golul unui suport de carton şi Thomas Hudson îl ridică şi-l simţi greu şi rece în vreme ce îl ţinea de picior, şi bău îndelung, ţinînd băutura în gură, rece pe limbă şi la dinţi, înainte de a o înghiţi.

— Bine, făcu el. Cea mai fericită zi din viaţa mea a fost oricare din zilele cînd eram puşti, mă sculam dimineaţa şi nu trebuia să merg la şcoală, ori să lucrez. Dimineaţa îmi era totdeauna foame cînd mă trezeam şi adulmecam roua din iarbă şi auzeam fiorul vîntului în ramurile din vîrful brazilor de Canada, dacă era vînt, iar dacă nu era vînt auzeam liniştea pădurii şi calmul lacului şi ascultam primele sunete ale dimi-

[1] Eu mai am încă băutură în pahar (span.).

nții. Uneori primul sunet era zgomotul pe care-l făcea vreun pescăruș albastru trecînd în zbor peste apa atît de liniștită încît reflecta ca o oglindă imaginea lui și pasărea scotea un țipăt și zbura. Alteori se auzea cîte o veveriță chițcăind într-unul din copacii de lîngă casă, vînturîndu-și coada de fiecare dată cînd scotea vreun sunet. Adesea se auzeau ploierii chemînd de pe coline. Dar, ori de cîte ori mă trezeam și auzeam primele zgomote ale dimineții și simțeam cum mă răzbește foamea și știam că nu trebuia să mă duc nici la școală nici la treabă, eram mai fericit ca niciodată.

— Chiar mai fericit decît ai fi fost cu femeile ?

— Cu femeile am fost foarte fericit. Desperat de fericit. Insuportabil de fericit. Atît de fericit că nu-mi venea să cred, era ca și cum aș fi fost beat sau nebun. Dar niciodată atît de fericit ca atunci cînd eram cu copiii mei și eram toți fericiți împreună, sau ca atunci cînd mă trezeam dimineața în zori.

— Dar cum poți fi la fel de fericit și cînd ești singur și cînd mai ești cu cineva ?

— E o prostie. M-ai rugat să-ți spun tot ce-mi trece prin minte.

— Nu, nu asta te-am rugat. Te-am rugat să-mi spui o poveste veselă din cele mai fericite vremuri ale tale de care-ți aduci aminte. Asta n-a fost poveste. Te sculai și erai fericit. Povestește-mi o întîmplare adevărată.

— Despre ce ?

— Cu ceva dragoste, să zicem.

— Ce fel de dragoste ? Sfîntă sau păcătoasă ?

— Nu, despre o dragoste frumoasă, cu haz.

— Știu o poveste de asta grozavă.

— Atunci spune-mi-o. Mai vrei un pahar ?

— Nu înainte de a-l termina pe ăsta. Bine. Pe vremea aceea eram în Hong Kong, oraș minunat unde am fost foarte fericit și am avut parte de o viață zănatică. E un golf frumos acolo, iar în partea dinspre continent a golfului e orașul Kowloon. Hong Kongul propriu-zis e pe o insulă cu coline, frumos împădurite, și dintr-o parte în alta cu feriboturi moderne, rapide. casele sînt construite sus, pe coline, și orașul coboară la poalele colinelor care dau spre Kowloon. Se merge dintr-o parte în alta cu feriboturi moderne, rapide.

Orașul Kowloon e un oraș frumos și ți-ar fi plăcut foarte mult. E curat și bine construit, iar pădurea vine pînă la marginea orașului, și e un loc de vînat porumbei de pădure nemaipomenit, chiar cum treci de terenul închisorii femeilor. Ieșeam de obicei la vînat porumbei, care erau frumoși și mari, cu pene minunate cu nuanțe purpurii pe gît, și cu un zbor rapid, puternic cînd se întorceau să se cuibărească pentru culcare, chiar în amurg într-un laur uriaș, chiar lîngă zidul văruit al închisorii. Uneori nimeream cîte un porumbel care zbura la înălțime, chiar deasupra capului meu, și venea foarte repede, cu vîntul din spate, așa că adesea cădea în curtea închisorii și puteai auzi femeile țipînd de plăcere în vreme ce se băteau pe pasărea aceea și apoi le auzeai țipînd cînd gardianul le alunga și lua pasărea pe care ne-o aducea, îndatoritor, afară, ieșind pe poarta santinelei. Regiunea din jurul orașului Kowloon era numită Noul Teritoriu, și erau acolo numai păduri și dealuri și o mulțime de porumbei de pădure, și seara îi auzeai cum se chemau unii pe alții. Adesea întîlneam femei și copii săpînd pămîntul pe marginea drumului și punîndu-l în coșuri. Cînd te vedeau cu o pușcă de vînătoare, fugeau și se ascundeau în pădure. Am aflat că săpau pămîntul acela fiindcă avea wolfram în el, minereu de tungsten. Pe atunci se vindea bine.

— *Es un poco pesada esta historia.*

— Nu, Lil. Nu e chiar o poveste plicticoasă. Așteaptă și ai să vezi. Wolframul, el da, e *pesado*. Dar e o treabă ciudată. Acolo unde se găsește, e cel mai ușor fel de minerit care există. Sapi pur și simplu pămîntul și-l cari. Sau iei pietrele și le cari. În Extremadura, în Spania, sînt sate întregi construite din piatră care conține wolfram de foarte înaltă calitate, și zidurile de piatră care împrejmuiesc terenurile țăranilor sînt toate durate din minereu din ăsta. Și totuși, țăranii aceia sînt tare sărmani. Dar, pe atunci, pămîntul era atît de prețios că foloseam avioane DC-2, din cele care zboară de aici la Miami, ca să-l transporte de la terenurile din Nam Yung la aeroportul Kai Tak de la Kowloon. De aici era dus cu vapoarele în Statele Unite. Era socotit ca foarte rar și de importanță vitală pentru pregătirile noastre de război, fiind necesar pen-

tru obținerea de oțeluri rezistente. Și totuși oricine se putea duce pe colinele Noilor Teritorii să sape mineru din ăsta, cît putea el sau ea să ducă într-un coș turtit, purtat în echilibru pe creștet pînă la magazia cea mare unde era cumpărat pe sub mînă. Am descoperit treaba asta pe cînd vînam porumbei de pădure și le-am atras atenția celor care cumpărau wolfram din interior. Nimeni n-a fost foarte interesat de veste și am continuat s-o aduc la cunoștința unora cu grade mai înalte, pînă cînd, într-o zi, un foarte înalt ofițer, pe care nu-l interesa deloc faptul că în Noile Teritorii se găsea wolfram, doar să-l sapi, mi-a spus : „Dar, la urma urmei bătrîne, afacerea de la Nam Yung funcționează, după cum știi". Iar seara cînd împușcam porumbei lîngă închisoarea femeilor și vedeam cîte un bimotor Douglas coborînd spre terenul de aterizare și mai știam că era încărcat cu saci de wolfram ce se expediau drept spre liniile japoneze, era ciudat să te gîndești că multe femei din închisoare fuseseră închise pentru că le prinseseră săpînd pe acuns wolfram.

— *Si, es raro* [1] spuse Lil Virtuoasa. Dar cînd începe să fie povestea asta cu dragoste ?

— Oricînd vrei tu, îi răpunse Thomas Hudson. Dar o să-ți placă mai mult dacă ai să știi și cum erau împrejurimile unde se petrece povestea. În jurul Hong Kongului sînt numeroase insule și golfuri, iar apa e limpede și frumoasă. Noile Teritorii erau o peninsulă a continentului, cu coline și păduri multe, iar insula pe care e construit Hong Kongul se află în marele golf, adînc și albastru, care se întinde de la Marea Chinei de Sud pînă la Canton. Iarna, clima e cam cum e aici cînd bate vîntul de nord, cu ploaie și furtuni, și cînd te culcai era rece. Cînd mă sculam dimineața, chiar dacă ploua, mă duceam de obicei în piața de pește. Peștele acolo e aproape la fel cu cel de la noi, și peștele cu care se hrănesc mai cu seamă e epinefelul roșu. Și mai au și un pompano foarte gras și lucios, și niște crevete uriașe, cele mai mari pe care le-am văzut în viața mea. Dimineața devreme piața de pește era minunată, cînd erau aduși pești strălucitori, abia atunci spintecați, și

[1] Da, e ciudat (span.).

erau şi peşti pe care nu-i cunoşteam, dar nu prea mulţi, şi mai erau de vînzare şi raţe sălbatice prinse la capcană. Şi erau şi raţe cenuşii, lişiţe şi raţe widgeon, atît răţoi cît şi raţe, cu penaj de iarnă, şi mai erau şi raţe sălbatice de care nu mai văzusem niciodată, cu un penaj atît de delicat şi de fistichiu cum n-am întîlnit decît la raţele noastre de pădure. Şi mă uitam îndelung la ele, la penajul lor de necrezut, la ochii frumoşi, şi vedeam peştii abia prinşi, lucioşi, graşi, şi verdeţurile minunate din grădinile de legume, cu pămînt îngrăşat cu excremente umane, pe care îl numeau „pămînt de noapte", şi verdeţurile erau frumoase ca şi şerpii. Mă duceam în piaţă în fiecare dimineaţă, şi fiecare dimineaţă era o bucurie. Dar tot dimineaţa erau duşi întotdeauna la groapă şi morţii, urmaţi de cei care-i jeleau, îmbrăcaţi în alb şi însoţiţi de o orchestră care cînta melodii vesele. În anul acela melodia pe care o cîntau cel mai adesea la procesiunile funerare era „Venit-au iarăşi zile fericite". Aproape că nu scăpai toată ziua de melodia asta, fiindcă oamenii mureau întruna. Şi se zicea că pe insulă erau patru sute de milionari, în afară de milionarii care mai erau şi la Kowloon.

— *Millonarios chinos ?*

— Cei mai mulţi dintre ei milionari chinezi. Dar erau milionari de toate felurile. Şi eu am cunoscut mulţi milionari, şi de obicei ne duceam împreună să luăm masa la marile restaurante chinezeşti. Au multe restaurante care-s la fel de mari ca cele mai mari restaurante din lume, iar mîncarea din Canton este superbă. În anul acela cei mai buni prieteni ai mei erau zece milionari, pe care nu-i ştiam decît după primele două iniţiale ale numelui : H. M., M. Y., T. V., H. J. şi aşa mai departe. Toţi chinezii de seamă erau cunoscuţi în chipul ăsta. Ca şi trei generali chinezi, dintre care unul venise de la Whitechapel, din Londra, şi care era cu adevărat un om minunat, un inspector de poliţie ; vreo şase piloţi din Compania Naţională Chineză de Aviaţie, care cîştigau sume fabuloase de bani şi care le meritau în întregime, ba meritau chiar mai mult ; un poliţist ; un australian pe jumătate nebun ; cîţiva ofiţeri englezi şi... Dar n-am să te mai plictisesc şi cu ceilalţi. Şi mai aveam şi alţi prieteni apropiaţi, intimi, în Hong Kong,

mai mulţi decît am avut vreodată înainte sau după aceea.

— *Cuando viene el amor ?*

— Mă gîndesc ce *amor* să vină mai întîi. Bine. Uite că vine şi ceva *amor*.

— Dar să fie grozav, fiindcă am şi început să mă simt puţin cam plictisită.

— Acolo n-ai fi fost plictisită. Ţi-ar fi plăcut la fel de mult ca şi mie.

— Atunci de ce n-ai stat acolo ?

— Nu se putea sta pentru că japonezii urmau să vină şi să ocupe zona în orice moment.

— *Todo está jodito por la guerra.*

— Da, spuse Thomas Hudson. De acord.

N-o auzise niciodată pe Lil Virtuoasa folosind un cuvînt atît de tare şi rămase surprins.

— *Me, cansan con la guerra.*

— Şi eu m-am săturat, spuse Thomas Hudson. Sînt sătul pînă peste cap. Dar nu mă satur niciodată să mă gîndesc la Hong Kong.

— Atunci vorbeşte-mi despre el. E *bastante interesante*. Abia aştept să aud de dragostea aia.

— De fapt, totul era atît de interesant că nici nu-ţi rămînea prea mult timp pentru dragoste.

— Cu care din ele ai făcut dragoste prima oară ?

— Cu o fată foarte înaltă şi frumoasă care era foarte emancipată dar nu voia deloc să meargă la hotel să se culce cu mine fiindcă, zicea ea, toată lumea avea să afle. Dar nici acasă la ea nu voia să mă lase să vin, pentru că, spunea ea, aveau să afle servitorii. Dar cîinele ei poliţist ştia ; şi-mi făcea întîlnirile foarte dificile.

— Atunci unde ai făcut dragoste ?

— Aşa cum faci cînd eşti puşti : oriunde reuşeam s-o conving şi mai ales în maşini şi tot felul de alte vehicule.

— Pentru prietenul nostru, domnul X, trebuie să fi fost foarte greu.

— Era greu.

— Şi asta v-a fost toată dragostea ? N-aţi stat niciodată împreună o noapte întreagă ?

— Niciodată !

— Sărmanul Tom. Și merita ea tot chinul ăsta ?

— Nu știu. Cred că da. Ar fi trebuit să închiriez o casă, nu să stau la hotel.

— Trebuia să fi închiriat un hogeag, așa cum face toată lumea aici.

— Nu-mi plac hogeagurile.

— Știu. Dar dacă o voiai pe fata aceea !

— Problema a fost rezolvată în alt chip. Nu ești plictisită ?

— Nu, Tom, te rog. Nu acum. Cum a fost rezolvată problema ?

— Într-o seară, am luat masa cu fata și apoi ne-am plimbat cu barca multă vreme. A fost minunat, dar nu prea confortabil. Avea o piele minunată cînd o atingeai, și toate preliminariile dragostei au tulburat-o foarte tare, și buzele îi erau pline, încărcate de dragoste. Apoi, după ce ne-am plimbat cu barca, ne-am dus la ea acasă, însă cîinele polițist era la postul lui, și cum trebuia să nu trezim pe nimeni din somn, în cele din urmă m-am dus la hotel singur și nu mă simțeam deloc bine și eram sătul de dispute și știam că fata avea dreptate. Și mă gîndeam în sinea mea ce haz mai avea, la dracu, să fie atît de emancipată dacă nu se putea culca într-un pat ca lumea. Și mă gîndeam că dacă-i vorba să fim emancipați atunci să emancipăm și patul. Și mă simțeam amărît și *frustrado.*

— Nu te-am văzut niciodată *frustrado.* Trebuie să fii tare caraghios cînd ești *frustrado.*

— Nu-s. Sînt umilit și în noaptea aceea mă simțeam și umilit și dezgustat.

— Spune povestea mai departe.

— Ei bine, m-am dus la recepție și mi-am luat foarte *frustrado* cheia și la dracu cu toate, mi-am zis. Era un hotel foarte mare și luxos, posomorît de luxos, și mergeam cu liftul spre camera mea pe care o știam că era mare și luxoasă și posomorîtă și pustie, unde nu era nici o fată înaltă și frumoasă. Așa că am luat-o pe coridor și am deschis ușa masivă a camerei mele imense și abia atunci am văzut ce mă aștepta acolo.

— Ce anume ?

— Trei fete nemaipomenit de frumoase, atît de frumoase că pe lîngă ele frumoasa mea arăta ca o biată

învățătoare. Erau frumoase de nu puteai rezista și nici una nu vorbea o boabă englezește.

— De unde erau ?

— Unul dintre milionarii mei mi le trimisese. Una dintre ele venise cu o scrisoare pe o hîrtie foarte groasă, într-un plic de pergament. Nu era scris decît atît : „Cu dragoste de la C.W.".

— Și ce-ai făcut ?

— Habar n-aveam de obiceiurile lor, așa că am dat mîna cu ele și le-am sărutat pe fiecare.

— Și apoi ce-ai făcut ?

— Mă simțeam tare încurcat. Așa că le-am întrebat dacă vor să bea ceva și n-au vrut. Așa că mi-am luat un pahar și ne-am așezat pe pat, și după aceea am stins lumina.

— Și a fost amuzant ?

— A fost minunat. Era minunat să fii în pat cu o fată care era la fel de plăcută ca fata pe care o cunoscusem eu, ba și mai plăcută și care era și sfioasă și nerușinată și deloc emancipată, și apoi înmulțește cu trei, și transpune toată povestea asta în întuneric. Totul se petrecea în întuneric și nu-mi mai ardea să dorm cu nici un chip. Dar, în cele din urmă, am adormit și dimineața cînd m-am trezit toate dormeau și erau atît de frumoase ca atunci cînd intrasem prima dată în încăpere. Cele mai frumoase fete pe care mi-a fost dat să le văd în viața mea.

— Mai frumoase decît eram eu acum douăzeci și cinci de ani cînd m-ai cunoscut prima oară ?

— Nu, Lil. *No puede ser.* Așa ceva nu există. Erau chinezoaice și doar știi cît de frumoasă poate fi o chinezoaică. Și le-am iubit pe toate trei.

— Dar erau trei.

— Trei sînt cam multe. Și dragostea a fost lăsată să fie făcută numai cu una, te asigur.

— În orice caz, sînt bucuroasă că ai avut parte de ele. Să nu crezi că-s geloasă. Și nu le-ai căutat într-adins și apoi erau un fel de cadou. Și nici n-o pot suferi pe tipa aia cu cîinele polițist care nu voia să ajungă în pat. Dar, Tom, dimineața nu te-ai simțit sleit ?

— Nici nu-ți poți tu imagina cît de sleit. Sleit cu adevărat.

— Așa că ai luat un pahar.

— Așa că am luat un pahar și m-am simțit un pic mai bine și foarte fericit.

— Și ce-ai mai făcut ?

— M-am uitat printre draperii afară să văd cum era vremea. Ploua. M-am gîndit că era grozav și că aveam să stăm în cameră toată ziua. Dar trebuia să mănînc ceva de dimineață și trebuia să mă gîndesc și la ce-o să mănînce ele. Așa că am făcut un duș, și apoi m-am îmbrăcat foarte iute și am ieșit și am încuiat ușa ușurel ca să nu facă zgomot. Am mîncat jos, la hotel, și am mîncat pe săturate scrumbii afumate, cornuri cu marmeladă, ciuperci și șuncă. Toate foarte bune. Am băut și o cană mare de ceai și am mai luat și un whisky dublu cu apă gazoasă și încă tot stors mă simțeam. Am citit ziarul de dimineață și mă minunam cît de tîrziu sînt în stare să doarmă fetele. În cele din urmă, m-am dus la ușa din față a hotelului și m-am uitat afară și afară încă ploua tare. M-am dus la bar, dar nu se deschisese ; la micul dejun îmi aduseseră de băut de la barul de serviciu. Apoi n-am mai așteptat deloc și m-am dus înapoi în camera mea și am descuiat ușa. Plecaseră toate.

— Ce groaznic.

— Așa m-am gîndit și eu.

— Și ce-ai făcut atunci ? Ți-ai luat ceva de băut, bănuiesc.

— Da. Am băut un pahar și apoi m-am dus și am făcut din nou o baie, și atunci am început să simt o dublă remușcare.

— *Un doble remordimiento ?*

— Nu. Două remușcări. Remușcare pentru că m-am culcat cu trei fete într-o noapte. Remușcare pentru că plecaseră toate.

— Îmi amintesc de vremea cînd aveai remușcări după ce veneai la mine. Dar ți-a trecut.

— Da, știu. Totdeauna mi-au trecut toate. Am fost totdeauna omul marilor remușcări. Dar, în dimineața aceea, la hotel, am încercat o imensă dublă remușcare.

— Așa că ai mai băut un pahar.

— Cum de-ai ghicit ? Și i-am dat un telefon milionarului meu. Dar nu era acasă, nici la birou.

— Trebuie să fi fost la hogeagul lui.

— Fără îndoială. Unde fetele se duseseră să-l întîlnească și să-i povestească totul.

— Dar de unde făcuse el rost de trei fete atît de frumoase ? Acum, aici nu găsești cu nici un chip trei fete cu adevărat frumoase. Știu eu cîte greutăți am întîmpinat încercînd să găsesc cîteva măcar acceptabile pentru Henry și Willie în dimineața asta. Deși, bineînțeles, dimineața e o perioadă nepotrivită pentru așa ceva.

— Ah, milionarii din Hong Kong aveau iscoade prin toată țara. Îndată ce în vreun sat sau oraș era zărită vreo fată frumoasă, agenții lor și puneau mîna pe ea și o expediau spre Hong Kong, unde era educată și îngrijită.

— Dar cum de arătau ele atît de frumoase dimineața, dacă aveau coafurile alea *muy estilizado*, cum au ele de obicei ? Cu cît o coafură e mai *estilizado*, cu atît arată mai rău dimineața.

— Dar nu aveau astfel de coafuri. Purtau părul lung pînă la umeri, cum purtau fetele în America în anul acela și cum multe îl poartă și acum. Era buclat și foarte mătăsos. Așa-i plăcea lui C.W. Fusese în America și, bineînțeles, văzuse și la cinema.

— Nu le-ai mai întîlnit niciodată ?

— Numai pe cîte una pe rînd. C.W. îmi trimitea uneori cîte una, dar nu le-a mai trimis niciodată pe toate trei. Erau nou sosite și, bineînțeles, le păstra pentru el. Și, pe deasupra, mi-a zis că nu voia să dăuneze cu nimic principiilor mele morale.

— Pare să fi fost un om minunat. Ce s-a ales de el ?

— Cred că a fost împușcat.

— Sărmanul de el. Dar a fost o poveste frumoasă, și chiar deosebit de gingașă. Și tu arăți mai înveselit.

Cred că și sînt, se gîndi Thomas Hudson. Ei bine, așa mi-am propus să fiu. N-a fost așa ?

— Uite, Lil, îi spuse, nu socoți că am băut cam destule din astea ?

— Cum te simți ?

— Mai bine.

— Mai pregătește-i lui Tomás încă un daiquiri dublu frapat fără zahăr. Eu m-am cam ameţit. Nu mai vreau nimic.

Mă simt într-adevăr mai bine, se gîndi Thomas Hudson. Asta-i partea caraghioasă. Totdeauna te simţi mai bine şi totdeauna reuşeşti să treci peste remuşcări. Numai peste un lucru nu reuşeşti să treci, şi asta-i moartea.

— Ai murit vreodată ? o întrebă el pe Lil.

— Bineînţeles că nu.

— *Yo tampoco.* [1]

— De ce-ai zis una ca asta ? Cînd vorbeşti aşa, mă înspăimînţi.

— Nu vreau să te înspăimînt, iubire. Nu vreau să mai înspăimînt pe nimeni niciodată.

— Îmi place cum mi-ai spus tu iubire.

Aşa nu ajungi nicăieri, se gîndi Thomas Hudson. Oare nu mai găseşti nimic altceva de făcut care să aibă acelaşi efect decît să stai cu bătrîna şi tăvălita de Lil Virtuoasa, aici, la *Floridita*, la capătul acesta de bar unde se adună tîrfele bătrîne şi să te îmbeţi ? Dacă nu ai decît patru zile la dispoziţie, nu le poţi folosi mai bine ? Unde ? se gîndi. La hogeagul lui Alfred ? Te simţi bine şi aici unde te afli. De băut nu se poate bea mai bine şi nici băutură atît de bună nu-i nicăieri în altă parte în lumea asta, şi acum, fiule, ai pornit-o pe băutură, şi mai bine ţine-o aşa cît poţi. Asta-i tot ce ţi-a mai rămas şi ar fi mai bine să-ţi placă, şi să-ţi placă pe toate lungimile de undă. Doar ştii că totdeauna ţi-a plăcut şi încă destul de mult, şi asta-i ce ţi-a mai rămas acum, aşa că încearcă să-ţi placă.

— Îmi place, spuse el cu voce tare.

— Ce ?

— Să beau. Nu numai să beau pur şi simplu. Ci să beau daiquiri duble, frapate şi fără zahăr. Dacă bei prea multe din astea cu zahăr, ţi se face rău.

— *Yo lo creo.* Şi dacă oricine altcineva ar bea atîtea fără zahăr, ar muri.

— Poate mor şi eu.

[1] Nici eu (span.).

— Nu, tu n-ai să mori. O să baţi recordul şi după aceea o să mergem la mine şi o să dormim şi cel mai cumplit lucru care are să se întîmple are să fie cînd ai să sforăi.

— Ultima dată am sforăit ?

— *Horrores.* Şi noaptea m-ai chemat cu zece nume diferite.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Mie mi s-a părut amuzant. Celelalte fete nu se zbîrlesc cînd le zici atît de multe nume diferite.

— N-am nici o altă fată. Doar o nevastă.

— Încerc din răsputeri să-mi placă şi să am o părere bună despre ea, dar e tare greu. Bineînţeles că n-am îngăduit nimănui să vorbească urît de ea.

— Eu am să vorbesc urît de ea.

— Nu, să nu faci asta. E vulgar. De două lucruri mi-e silă : să văd bărbaţi plîngînd. Ştiu că trebuie şi ei să plîngă, dar nu-mi place să-i văd. Şi mi-e silă să-i aud vorbind urît de nevestele lor. Dar aproape toţi fac asta. Aşa că să n-o faci, fiindcă ne-am distrat atît de frumos.

— Bine. La dracu cu ea. N-o să vorbim de ea.

— Tom, te rog. Doar ştii că o socot tare frumoasă. Şi este. Zău. *Pero no es mujer para ti.* Nu-i de tine. Dar să nu vorbim urît de ea.

— Ai dreptate.

— Mai spune-mi o poveste veselă. Nici măcar nu-i nevoie să fie şi cu dragoste, ajunge dacă îţi place să mi-o spui.

— Nu cred că ştiu vreo poveste veselă.

— Nu fi aşa. Doar ştii cu miile. Mai ia un pahar şi spune-mi o poveste veselă.

— De ce nu te apuci de treabă ?

— Ce treabă ?

— Afurisita aia de consolidare morală.

— *Tù tienes la moral muy baja.*

— Bineînţeles. Sînt perfect conştient că am moralul scăzut. Dar de ce nu spui şi tu nişte poveşti care să ajute la consolidarea lui ?

— Numai tu singur trebuie s-o faci. Doar ştii bine. Fac orice altceva vrei. Ştii bine.

— În regulă, spuse Thomas Hudson. Chiar mai vrei încă o poveste veselă ?

— Te rog. Uite-ţi băutura. Încă o poveste veselă şi încă un pahar şi ai să te simţi bine.

— Garantezi tu asta ?

— Nu, spuse ea şi începu din nou să plîngă, în vreme ce se uita la el, şi plîngea uşor şi firesc aşa cum izvorăşte apa dintr-un izovr. Tom, de ce nu poţi să-mi spui ce s-a întîmplat ? Acum mi-e şi frică să te întreb. Asta este ?

— Asta-i, spuse Thomas Hudson.

Atunci ea se puse tare pe plîns şi el — fu nevoit s-o cuprindă cu braţul şi să încerce s-o mîngîie în faţa tuturor bărbaţilor de la bar. Acum nu mai plîngea frumos. Plîngea fără opreliști, sfîşietor.

— Ah, sărmanul meu Tom, îngînă ea. Ah, sărmanul meu Tom.

— Haide, vino-ţi în fire, *mujer*, şi bea un pahar de brandy. Acum o să ne veselim.

— Ah, de acum nu mai vreau să fiu veselă. N-am să mai fiu veselă niciodată.

— Ascultă, îi spuse Thomas Hudson, vezi cît de mult foloseşte să le spui şi celorlalţi ce te doare ?

— O să fiu veselă, spuse ea. Lasă-mă numai un minut. O să mă duc la toaletă şi o să-mi revin.

Să ai grijă să-ţi revii, fir-ar să fie, se gîndi Thomas, Hudson. Pentru că mă simt tare rău şi dacă nu termini cu plînsul, sau dacă mai aduci vorba de asta, atunci mă duc dracului de-aici. Şi dacă mă duc dracului de-aici, unde dracu am să mă duc în altă parte ? Îşi dădea seama cît de limitate erau posibilităţile, şi nici hogeagul cuiva nu era un răspuns.

— Mai dă-mi un daiquiri dublu, frapat şi fără zahăr. *No sé lo que pasa con esta mujer.*

— Ştiu eu ce-i cu ea. Cînd se-apucă de plîns, toarnă ca o stropitoare, spuse barmanul. Mai bine ar folosi-o pe ea în locul apeductului.

— Cum merge apeductul ? întrebă Thomas Hudson.

Un bărbat care stătea în stînga lui, la bar, un individ mărunt de statură, cu o mutră veselă şi nasul turtit, a cărui faţă Thomas Hudson o cunoştea bine, dar de al

cărui nume şi culoare politică nu-şi aducea aminte, spuse :

— *Ce cabrones !* Ştiu ticăloşii că pot stoarce totdeauna bani pentru apă, apa fiind o mare necesitate. E nevoie şi de altele, dar apa nu se poate înlocui cu nimic altceva, şi fără oleacă de apă nu poţi face nimic. Şi ştiu ei că totdeauna pot stoarce bani ca să aducă apă. Aşa că nu va exista niciodată un apeduct ca lumea.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— *Si, hombre.* Totdeauna pot stoarce bani pentru un apeduct pentru că e absolută nevoie de un apeduct. Şi atunci omori tu gîsca care-ţi aduce un apeduct de aur ?

— De ce să nu facă un apeduct şi apoi să scoată bani din asta şi să găsească apoi alt *truco ?*

— Nu există truc mai bun ca apa. Totdeauna poţi stoarce bani promiţînd că vei face rost de apă. Nici un politician nu va distruge un truc ca ăsta construind un apeduct ca lumea. Învăţăceii în ale politicii se mai atacă uneori ei în probleme minore de politică. Dar nici un politician nu va lovi în adevărata bază a economiei politice. Lăsaţi-mă să închin un pahar în cinstea oficiului vamal, afacerilor de loterie, afacerilor neimpozabile, în cinstea preţului fix la zahăr şi a veşnicului apeduct lipsă.

— *Prosit,* făcu Thomas Hudson.

— Doar nu eşti neamţ cumva, nu ?

— Nu, american.

— Atunci să bem pentru Roosevelt, Churchill, Batista şi pentru lipsa unui apeduct.

— Pentru Stalin.

— Bineînţeles, pentru Stalin, pentru Institutul Central Hershey, pentru marijuana şi pentru lipsa unui apeduct.

— Pentru Adolphe Luque.

— Pentru Adolphe Luque, pentru Adolf Hitler, pentru Philadephia, Gene Tunney, pentru Key West şi pentru lipsa unui apeduct.

Lil Virtuoasa apăru din nou la bar venind de la toaletă, în vreme ce ei vorbeau. Îşi aranjase din nou faţa şi nu mai plîngea, dar puteai vedea că fusese zguduită.

— Îl cunoşti pe domnul acesta ? o întrebă Thomas Hudson făcîndu-i cunoştinţă cu noul său prieten, sau cu vechiul său prieten descoperit din nou.

— Nmai în pat, spuse domnul.

— *Cállate*, făcu Lil Virtuoasa. Mai taci. E politician, îi explică ea lui Thomas Hudson. *Muy hambriento en este momento.*

— Nu-s flămînd, ci însetat, o corectă politicianul. Şi la ordinele dumitale, îi spuse el lui Thomas Hudson. Ce serveşti ?

— Un daiquiri dublu, frapat şi fără zahăr. Dăm cu zarul să vedem cine plăteşte ?

— Nu, dă-mi voie să fac eu cinste. Aici am credit nelimitat.

— E om de treabă, îi spuse Lil lui Thomas Hudson, vorbind în şoaptă, în vreme ce celălalt îl făcea atent pe cel mai apropiat barman. Politician. Dar foarte cinstit şi foarte vesel.

Politicianul o cuprinse pe Lil Virtuoasa cu o mînă.

— Cu fiecare zi eşti tot mai subţirică, *mi vida*, spuse el. Precis că aparţinem aceluiaşi partid politic.

— Pentru apeduct, spuse Thomas Hudson.

— O, Doamne, nu. Ce vrei să faci ? Să-mi iei pîinea de la gură şi să aduci apa ?

— Atunci, hai să bem pentru vremea cînd această *puta guerra* se va sfîrşi, spuse Lil.

— Să bem.

— Pentru bursa neagră, spuse omul. Pentru faptul că e atît de puţin ciment. Pentru cei ce controlează aprovizionarea cu fasole neagră.

— Să bem, spuse Thomas Hudson şi adăugă : Pentru orez !

— Pentru orez, repetă politicianul. Să bem.

— Te simţi mai bine ? îl întrebă Lil Virtuoasa.

— Bîneînţeles.

Se uită la ea şi văzu că era pe cale să se apuce din nou de plîns.

— Apucă-te din nou de plîns, îi spuse el, şi-ţi crăp falca.

În spatele barului era un afiş litografiat cu poza unui politician în costum alb şi lozinca *„Un Alcalde Mejor"*, un primar mai bun. Era un afiş mare şi primarul acela mai bun se uita drept în ochii fiecăruia din cei ce stăteau şi beau.

— Pentru un *Alcalde Peor*, spuse politicianul. Pentru un primar mai rău.

— O să candidezi ? îl întrebă Thomas Hudson.

— Neîndoios.

— E minunat atunci, spuse Lil Virtuoasa. Hai să-ţi elaborăm platforma electorală.

— Nici nu e greu, spuse candidatul. *Un Alcalde Peor.* Avem şi o lozincă numai bună să cîştigăm. Ce ne mai trebuie şi o platformă ?

— Trebuie să avem şi o platformă, spuse Lil. Nu crezi şi tu la fel, Tomás ?

— Ba da. Ce ziceţi de : „Jos cu şcolile rurale" ?

— Jos, spuse candidatul.

— *Menos guaguas y peores*, sugeră Lil Virtuoasa.

— Bun. Autobuze mai puţine şi mai proaste.

— De ce să nu desfiinţăm transportul cu totul ? veni candidatul cu ideea. E mai simplu. *Es más sencillo.*

— În regulă, spuse Thomas Hudson. *Cero transporte.* [1]

— Scurt şi plin de noblеţe, spuse candidatul. Şi arată că sîntem imparţiali. Dar mai putem îmbogăţi lozinca. Ce ziceţi de *Cero transporte aéreo, terrestre, y marítimo* ? [2]

— Minunat. Acum avem o platformă adevărată. Cu lepra cum stăm ?

— *Por una lepra más grande para Cuba,* [3] spuse candidatul.

— *Por el cáncer cubano* [4], spuse Thomas Hudson.

— *Por una tuberculosis ampliada, adecuada, y permanente para Cuba y los cubanos* [5], spuse candidatul. E puţin cam lungă, dar va suna bine la radio. Cu sifilisul cum stăm, coreligionarule ?

[1] Transport nul (span.).
[2] Transport aerian, terestru şi maritim nul (span.).
[3] Pentru o lepră şi mai mare asupra Cubei (span.).
[4] Pentru un cancer cubanez (span.).
[5] Pentru o tuberculoză largă, adecvată şi permanentă asupra Cubei şi cubanezilor (span.).

Por una sifilis criolla cien por cien [1]

— Bun, spuse candidatul. Jos cu penicilina şi celelalte trucuri ale imperialismului yankeu.

— Jos, spuse Thomas Hudson.

— Mi se pare că a cam venit vremea să mai bem şi noi ceva, spuse Lil Virtuoasa. Vouă cum vi se pare. *correligionarios ?*

— O idee magnifică, spuse candidatul. Cine altcineva dacă nu tu putea să aibă o ideea ca asta ?

— Tu, răspunse Lil.

— Să atacăm creditul meu, spuse candidatul. Să vedem cum rezistă creditul meu sub un foc cu adevărat năprasnic. Gagiule de la bar, tipule de la bar, băiete, la toată lumea încă un rînd, ca mai înainte. Şi pentru asociatul acesta politic al meu, fără zahăr.

— Uite şi o idee de lozincă spuse Lil Virtuoasa. Zahărul Cubei pentru cubanezi.

— Jos cu colosul din nord, adăugă Thomas Hudson.

— Jos, repetară şi ceilalţi.

— Avem nevoie de mai multe lozinci autohtone de mai multe lozinci municipale. Nu trebuie să intrăm prea mult pe tărîmul problemelor internaţionale, atîta timp cît sîntem încă în război şi deocamdată aliaţi.

— Totuşi, cred că trebuie s-o susţinem pe cea cu „Jos cu colosul din nord", stărui Thomas Hudson. E un moment într-adevăr ideal acum în timp ce colosul e angrenat într-un conflict mondial. Cred că ar trebui totuşi să-l dăm jos.

— O să-l dăm noi jos după ce mă aleg.

— Pentru *Un Alcalde Peor,* spuse Thomas Hudson.

— Pentru noi toţi. Pentru partid, spuse Alcalde Peor şi ridică paharul.

— Trebuie să ne amintim împrejurările în care s-a fondat partidul şi să scriem un manifest. Dar, ia spuneţi, ce dată-i azi ?

— În douăzeci. Mai mult sau mai puţin.

— Care douăzeci ?

— Douăzeci mai mult sau mai puţin februarie. *El grito de La Floridita* [2].

[1] Pentru un sifis creol sută la sută (span.).

[2] Răcnetul Floridei (span.).

— E un moment solemn, spuse Thomas Hudson. Ascultă, Lil, eşti în stare să scrii ? Eşti în stare să faci să rămînă toate astea ?

— Pot să scriu. Dar chiar acum nu pot să scriu.

— Dar mai sînt vreo cîteva probleme asupra cărora ar trebui să ne precizăm poziţia, spuse Alcalde Peor. Ascultă, Colos al Nordului, de ce nu plăteşti tu rîndul ăsta ? Doar ai văzut cît de viteaz e creditul meu şi cum ţine el piept atacului. Dar n-are rost să ucidem sărmana pasăre cînd ştim că tot va pierde şi aşa. Haide, Colosule.

— Să nu-mi spui tu mie Colosule. Doar sîntem împotriva colosului blestemat.

— În regulă, şefule. Dar, la urma urmei, cu ce te ocupi ?

— Sînt om de ştiinţă.

— *Sobre todo en la cama* [1], spuse Lil Virtuoasa. A făcut studii aprofundate la Hong Kong.

— Ei bine, indiferent ce eşti, plăteşte rîndul ăsta, spuse Alcalde Peor. Şi să mergem mai departe cu platforma.

— Ce facem cu familia ?

— Subiect sfînt. Familia se bucură de aceeaşi cinste ca şi religia. Trebuie să fim cu băgare de seamă şi subtili. Cu ziei de asta : *Abajo los padres de familias ?* [2]

— Are multă demnitate. Dar de ce să nu spunem pur şi simplu : Jos familia ?

— *Abajo familia.* E un sentiment frumos, dar s-ar putea ca mulţi să-l confunde cu *béisbol.*

— Dar de copii ce zici ?

— Lăsaţi-i să vină la mine îndată ce ajung la vîrsta votării spuse Alcalde Peor.

— Dar cu divorţul ce facem ? întrebă Thomas Hudson.

— Altă problemă spinoasă, spuse Alcalde Peor. *Bastante espinoso.* Ce părere ai de divorţ ?

— Poate că nici n-ar trebui să vorbim de divorţ. Contrazice campania noastră în favoarea familiei.

— Bine, atunci să-l lăsăm baltă. Acum ia să văd...

[1] Mai ales în pat (span.).

[2] Jos cu taţii de familie (span.).

— Nu poţi, spuse Lil Virtuoasa. Te uiţi cam împrăştiat.

— Femeie, să nu mă critici, îi spuse Alcalde Peor. Dar un lucru trebuie să-l facem.

— Ce ?

— *Orinar.*

— De acord, se trezi spunînd Thomas Hudson. E fundamental.

— La fel de fundamental ca şi lipsa unui apeduct. Şi e fondat tot pe apă.

— E fondat pe alcool.

— Numai în mică proporţie în comparaţie cu apa. Apa e elementul fundamental. Doar eşti om de ştiinţă. Cam în ce proporţie intră apa în componenţa noastră ?

— Optzeci şi şapte şi trei zecimi, declară Thomas Hudson, spunînd la nimereală şi ştiind că n-are dreptate.

— Exact, adeveri Alcalde Peor. N-ar trebui să mergem acum cît ne mai ţinem pe picioare ?

La toaleta bărbaţilor, un mulatru calm şi nobil citea o broşură a societăţii rosicrucienilor. Îşi făcea lecţiile săptămînale pentru cursul pe care-l urma. Thomas Hudson îl salută cu demnitate şi la salut i se răspunse la fel.

— O zi destul de răcoroasă, domnule, remarcă supraveghetorul ce studia literatura religioasă.

— E răcoroasă bine, spuse Thomas Hudson. Cum merg studiile ?

— Foarte bine, domnule. Cît se poate de bine.

— Sînt încîntat, spuse Thomas Hudson.

Apoi se adresă Alcaldelui Peor :

— Am făcut parte dintr-un club la Londra, unde jumătate din mebri încercau să urineze şi cealaltă parte încerca să-i împiedice.

— Foarte bine, spuse Alcalde Peor, terminîndu-şi treaba. Şi cam cum se cheamă ? *El Club Mundial ?*

— Nu. De fapt, am uitat cum îi spune.

— Ai uitat numele clubului dumitale.

— Da, de ce nu ?

— Cred că e mai bine să mergem să mai luăm un rînd. Cît costă urinatul ăsta ?

— Cît doriţi dumneavoastră, domnule.

— Lasă-mă să plătesc eu, spuse Thomas Hudson. Îmi place să plătesc eu aici. E ca și cum ai cumpăra flori.

— Nu s-ar putea să fi fost Clubul Automobilistic Regal ? întrebă mulatrul stînd în picioare și oferind un șervet.

— Nu s-ar putea.

— Îmi pare rău, domnule, spuse cel ce studia doctrina rosicrucianismului. Știu că aceasta-i unul dintre cele mai mari cluburi din Londra.

— E adevărat, spuse Thomas Hudson. Unul dintre cele mai mari. Ține și cumpără-ți ceva foarte frumos din banii ăștia.

Îi dădu un dolar.

— De ce i-ai dat un peso ? îl întrebă Alcalde Peor după ce ieșiră pe ușă și se treziră din nou în hărmălaia ce venea de la bar, din restaurant și de la circulația de afară.

— Tot n-aveam ce face cu el.

— *Hombre*, făcu Alcalde Peor. Te simți bine ? Nu ți-e rău ?

— Destul de bine, spuse Thomas Hudson. Îți mulțumesc tare mult.

— Cum a fost plimbarea ? întrebă Lil Virtuoasa de pe scaunul ei de la bar.

Thomas Hudson se uită la ea și din nou o văzu parcă pentru prima oară. Arăta mult mai neagră și mult mai voluminoasă.

— A fost o plimbare plăcută, îi răspunse el. Cînd călătorești, întîlnești întotdeauna oameni interesanți.

Lil Virtuoasa îi puse mîna pe mijloc și strînse, tare, iar el se uită în lungul barului, dincolo de Lil, dincolo de pălăriile de Panama, de fețele cubanezilor, de păhărelele pentru zaruri care se mișcau mereu în mîinile celor ce beau, se uită afară, pe ușa deschisă, spre lumina strălucitoare din stradă, cînd văzu că mașina trage în față, portarul deschide portiera din spate și ea coboară.

Era ea. Nimeni altcineva nu cobora din mașină în chipul acela, cu o mișcare abilă, ușoară, elegantă și, în același timp, ca și cum ar fi făcut străzii o mare favoare pășind pe ea. Ani de zile toate încercaseră să arate ca ea, și unele ajunseseră destul de aproape. Dar cînd o

vedeai, toate care încercaseră să arate ca ea nu erau decît imitații. Acum era în uniformă, îi zîmbi portarului și-l întrebă ceva și el răspunse încîntat și dădu afirmativ din cap, iar ea porni, traversă trotuarul și intră în bar. În spatele ei era altă femeie în uniformă.

Thomas Hudson se ridică în picioare și simți ca și cum ceva îi apăsa pieptul și nu-l lăsa să respire. Ea îl văzuse și porni spre el printre consumatori, pe intervalul dintre cei ce stăteau la bar și cei de la mese. Cealaltă femeie se ținea pe urmele ei.

— Scuzați-mă, spuse el către Alcalde Peor și către Lil Virtuoasa. Trebuie să întîmpin o prietenă.

Se întîlniră la jumătate intervalului dintre bar și mese și o cuprinse în brațe. Se strînseră tare în brațe, așa cum se strîng oamenii uneori, și el o sărută pătimaș și ea îl sărută, și-l îmbrățișă strîns.

— Ah, tu ești. Tu. Tu, murmură ea.

— Diavoliță, făcu el. Cum ai ajuns aici ?

— De la Camagüey, bineînțeles.

Oamenii se uitau la ei, și el o cuprinse în brațe, lipind-o tare de el, o săltă de la podea, și o sărută din nou și apoi o lăsă jos, o luă de braț și o duse la o masă din colț.

— Nu putem face nimic aici, spuse el. Ne arestează.

— Să ne aresteze, spuse ea. Ea e Ginny, secretara mea.

— Bună, Ginny, o salută Thomas Hudson. Hai s-o poprim pe femeia asta smintită în spatele mesei.

Ginny era o fată simpatică și urîțică. Amîndouă purtau aceeași uniformă, bluză ofițerească fără însemne, cămașă bărbătească și cravată, fustă, ciorapi și pantofi. Pe cap aveau boncte militare și pe umărul stîng un însemn pe care nu-l văzuse la început.

— Diavoliță, scoate-ți boneta.

— Nu am voie.

— Scoate-o.

— Bine.

Își scoase boneta, își înălță capul și-și scutură părul, făcîndu-l să se reverse în jos, își lăsă capul pe spate și se uită la el, iar el îi văzu fruntea înaltă, linia șerpuită, fascinantă a părului, care avea aceeași culoare aurie dintotdeauna, ca a grîului copt, pometii ieșiți în afară

și scobitura obrazului imediat sub el, scobitura aceea care-ți putea frînge oricînd inima, nasul ușor turtit, și gura care abia-abia scăpase de el, cu rujul șters de sărutări, și linia frumoasă a bărbiei și a gîtului.

— Cum arăt ?

— Doar știi bine.

— Ai mai sărutat vreodată pe cineva în uniformă ? Sau te-ai zgîriat în nasturii militari ?

— Nu.

— Mă iubești ?

— Totdeauna te iubesc.

— Nu. Acum mă iubești ? În clipa asta ?

— Da, spuse el, și simți un nod în gît.

— Bine, spuse ea. Ar fi fost tare rău pentru tine dacă nu m-ai fi iubit.

— Cît timp stai pe-aici ?

— Numai azi.

— Dă-mi voie să te sărut.

— Spuneai că o să ne aresteze.

— Mai putem aștepta. Ce bei ?

— Au șampanie bună ?

— Da. Dar există și o băutură locală cumplit de bună.

— Trebuie să fie. Dar cam cît ai băut tu din băutura asta ?

— Nu mai știu. Vreo duzină de pahare.

— Numai ochii ți s-au mai micșorat. Iubești pe cineva ?

— Nu. Dar tu ?

— Trebuie să vedem. Unde-i bestia de nevastă-ta ?

— Prin Pacific.

— Acolo aș vrea să fie. La o mie de brațe adîncime. Ah, Tommy, Tommy, Tommy, Tommy, Tommy.

— Iubești pe cineva ?

— Mi-e teamă că da.

— Bestie.

— Nu-i groaznic ? Prima oară cînd te întîlnesc după ce-am plecat, nu iubești pe nimeni, iar eu iubesc pe cineva.

— Tu ai plecat ?

— Versiunea mea.

— E drăguț ?

— Asta de-acum e drăguț, drăguț cum sînt copiii.

Are mare nevoie de mine.

— Unde-i ?

— Secret militar.

— Și într-acolo te îndrepți și tu ?

— Da.

— Tu unde ești ?

— La USO.

— E același lucru cu OSS ?

— Nu, nepriceputule. Nu te preface că ești prost și nu fi înțepat numai pentru că iubesc pe cineva. Tu nu mă întrebi niciodată cînd te îndrăgostești.

— Cît de îndrăgostită ești de el ?

— N-am zis că-s îndrăgostită de el. Am spus că-l iubesc. Și dacă n-ai ține morțiș, azi nu l-aș iubi. Nu stau aici decît o zi. Nu vreau să fiu nepoliticoasă.

— Du-te la dracu, spuse el.

— Ce-ar fi dacă aș lua mașina și m-aș duce la hotel ? întrebă Ginny.

— Nu, Ginny. Mai întîi să bem niște șampanie. Ai mașină ? îl întrebă ea pe Thomas Hudson.

— Da. Afară.

— Putem merge cu mașina la tine ?

— Bineînțeles. Putem mînca și apoi plecăm. Sau putem lua ceva pe drum ca să mîncăm acasă.

— Nu-i așa că am avut noroc că am ajuns aici ?

— Da, spuse Thomas Hudson. De unde ai știut că sînt pe-aici ?

— Un puști de la aeroportul din Camagüey mi-a spus că s-ar putea să fii aici. Dacă nu te găseam, ne apucam să vizităm Havana.

— Putem vizita Havana.

— Nu, spuse ea. S-o vadă Ginny. Știi pe cineva care ar putea s-o însoțească pe Ginny ?.

— Bineînțeles.

— Deseară trebuie să fim înapoi la Camagüey.

— La ce oră îți pleacă avionul ?

— La șase, cred.

— O să aranjăm noi totul, spuse Thomas Hudson.

La masa lor veni un bărbat. Era de prin partea locului.

— Scuzați-mă, spuse el. Îmi puteți da un autograf ?

— Bineînțeles.

El îi oferă o carte poștală cu fotografia barului, cu Constante în spatele barului amestecînd cocteiluri, și ea își puse acolo semnătura lăbărțată teatral, pe care Thomas Hudson o știa atît de bine.

— Nu-i nici pentru fetița mea, nici pentru băiatul meu care e școlar. E pentru mine.

— Bine, spuse ea și-i zîmbi. Foarte drăguț din partea dumitale că mi-ai cerut autograful.

— Am văzut toate filmele în care ați jucat, spuse el. Părerea mea e că sînteți cea mai frumoasă femeie din lume.

— Minunat, spuse ea. Te rog să-ți păstrezi și mai departe aceeași părere.

— Imi permiteți să vă ofer ceva de băut ?

— Beau acum cu un prieten.

— Îl cunosc, spuse crainicul de radio. Îl cunosc de mulți ani, Tom, pot să iau loc și eu ? Văd că mai este o doamnă aici.

— El e domnul de Rodríguez, spuse Thomas Hudson. Care-i numele tău de familie, Ginny ?

— Watson.

— Domnișoara Watson.

— Sînt încîntat să vă cunosc, domnișoară Watson, spusă crainicul de radio.

Era un bărbat arătos, smead și bronzat, cu niște ochi plăcuți, un zîmbet simpatic și mîini zdravene de jucător de baseball. Se ocupase și cu jocurile de noroc și cu cel de baseball, și mai păstrase ceva din înfățișarea elegantă a modernului jucător de cărți.

— Puteți lua masa cu mine toți trei ? îi întrebă el. E aproape ora prînzului.

— Domnul Hudson și cu mine urmează să facem o călătorie prin ținut, spuse ea.

— Aș fi încîntată să iau masa cu dumneavoastră, spuse Ginny. Sînteți un om minunat.

— E de treabă ? îl întrebă ea pe Thomas Hudson.

— E un om minunat. Altul ca el nu mai găsești în orașul ăsta.

— Tom, mulțumesc tare mult, spuse crainicul. Chiar nu vreți să luați masa cu mine ?

— Zău că trebuie să plecăm, spuse ea. E tîrziu și așa.

Ginny, te întîlnesc la hotel. Mulţumesc tare mult, domnule Rodríguez.

— Sînteţi cu adevărat cea mai frumoasă femeie din lume, spuse domnul Rodríguez. Chiar dacă n-am ştiut-o dintotdeauna, o ştiu acum.

— Vă rog să vă păstraţi totdeauna aceeaşi părere, spuse ea şi apoi ieşiră în stradă. Ei, urmă apoi, n-a fost chiar rău. Şi Ginny îl place, şi-i un bărbat drăguţ.

— E un bărbat drăguţ, într-adevăr, spuse Thomas Hudson, în vreme ce şoferul le deschidea portiera.

— Tu eşti drăguţ, îi spuse ea. Aş fi preferat ca tu să nu fi băut atît de mult. De aceea am evitat şi şampania. Cine era prietena aceea tuciurie de la capătul barului ?

— Prietena mea tuciurie de la capătul barului, şi atîta tot.

— Vrei să mai bei ceva ? Putem opri undeva să comandăm.

— Nu. Vrei tu ?

— Doar ştii că eu nu vreau niciodată. Deşi nişte vin aş vrea.

— Am eu vin acasă.

— E minunat. Acum poţi să mă săruţi. Acum nu ne mai arestează nimeni.

— *Adondé vamos* ? [1] întrebă şoferul uitîndu-se drept înainte.

— *A la finca* [2], îi răspunse Thomas Hudson.

— Ah, Tommy, Tommy, Tommy, făcu ea. Haide, nu te sfii. N-are nici o importanţă dacă ne vede, nu-i aşa ?

— Nu. N-are. Dacă vrei, taie-i limba.

— Nu, asta nu vreau. Nu-mi place brutalitatea niciodată. Dar a fost drăguţ din partea ta să-mi îngădui.

— N-ar fi o idee rea. Tu ce mai faci ? Cuib al dragostei dintotdeauna.

— Eu sînt aceeaşi.

— Chiar aceeaşi ?

— Aceeaşi, cum e fiecare întotdeauna. În oraşul ăsta sînt a ta.

— Pînă pleacă avionul.

---

[1] Unde mergem ? (span.).

[2] La fermă (span.).

— Exact, spuse ea şi-şi schimbă poziţia ca să stea mai bine în maşină. Uite, urmă, noi am trecut de partea strălucitoare şi acum am ajuns unde-i murdar şi plin de fum. Cînd nu ni se întîmplă aşa ?

— Cîteodată.

— Da, cîteodată, spuse ea.

Apoi se uitară la partea aceea murdară şi înceţoşată şi cu ochii ei pătrunzători şi cu inteligenţa ei deosebită văzu într-o clipă ceea ce lui îi trebuiseră atîţia ani ca să vadă.

— Acum e mai bine, spuse ea.

În viaţa ei nu-i spusese o minciună, şi el încercase la rîndul lui să n-o mintă. Dar nu prea reuşise.

— Mă mai iubeşti ? îl întrebă ea. Spune-mi de-a dreptul şi fără cuvinte alese.

— Da. Ar trebui să ştii.

— Ştiu, spuse ea, dar silindu-l s-o dovedească dacă aşa ceva se putea dovedi.

— De data asta cine-i tipul ?

— Hai să nu mai vorbim de el. Nici n-o să-ţi pese de el.

— Poate că nu, spuse el şi o strînse lîngă el atît de tare, încît parcă ar fi fost gata gata să se frîngă ceva în ei dacă s-ar fi potrivit amîndoi într-adins.

Era vechiul lor joc şi ea i se frînse în braţe.

— Cît mai e pînă acasă ?

— Unsprezece minute.

— După cum stau lucrurile acum, e încă mult prea departe.

— Să-i iau volanul şi să conduc numai în opt minute ?

— Nu, te rog, adu-ţi aminte tot ce te-am învăţat despre răbdare.

— Asta-i lecţia cea mai inteligentă şi mai tîmpită pe care am învăţat-o. Acum învaţă-mă tu pe mine puţin lecţia asta.

— Trebuie ?

— Nu. Acum nu mai sînt decît opt minute.

— E o casă frumoasă ? Patul e mare ?

— O să vedem, spuse Thomas Hudson. Ai şi început să încerci vechile îndoieli ?

— Nu, spuse ea. Nu vreau decît un pat mare, mare. Să uit cu totul armata.

— E un pat mare, spuse el. Poate nu la fel de mare ca armata.

— Nu e nevoie să fii bădăran. Toţi bărbaţii frumoşi ajung pînă la urmă să scoată poza nevestei. Doar trebuie să-i ştii pe cei de la trupele aeropurtate.

— Îmi pare bine că nu-i ştiu. Noi sîntem stătuţi în apă. Dar niciodată n-au fost trupe acvapurtate şi nici nu ni s-a spus vreodată aşa.

— Îmi povesteşti şi mie cum e ? îl întrebă ea.

— Nu.

— Niciodată nu mi-ai povestit şi tare te mai iubesc eu pentru asta. Dar sînt curioasă şi lumea mă întreabă şi sînt îngrijorată.

— Opreşte-te la curiozitate, îi răspunse el. Şi nu fi îngrijorată niciodată. Nu-ţi aduci aminte că curiozitatea a omorît motanul ? Am şi eu un motan care-i destul de curios.

Se gîndi la Boise. Apoi îi spuse :

— Dar îngrijorarea a ucis şi mulţi oameni de afaceri în floarea vîrstei. Să fiu şi eu îngrijorat în legătură cu tine ?

— Doar ca actriţă. Şi nu prea mult. Nu mai sînt decît două minute. Acum e un peisaj frumos şi-mi place. Putem lua masa în pat ?

— Vrei să ne apucăm şi de dormit ?

— Da. Nu-i nici un păcat. Numai să nu pierdem avionul.

Maşina urcă panta abruptă a vechiului drum pavat cu piatră, cu copaci mari de ambele părţi.

— Ai ceva de pierdut ?

— Pe tine, spuse el.

— Nu, mă refeream la îndatoriri.

— Arăt eu a om care să aibă vreo îndatorire ?

— S-ar putea să ai. Eşti un actor minunat. Cel mai prost pe care l-am văzut vreodată. Te iubesc, zănaticul meu drag, spuse. Te-am văzut în toate marile tale roluri. Te-am iubit cel mai tare cînd jucai rolul Soţului Credincios, şi-l jucai atît de bine ? Asta s-a întîmplat la Ritz, mi se pare.

— Acolo am jucat eu cel mai bine rolul Soţului Credincios, spuse el. Ca Garrick la Old Bailey.

— Ai cam încurcat-o puţin, spuse ea. Cred că cel mai bine ai jucat rolul pe *Normandie.*

— Cînd a ars vasul, vreme de şase zile nu mi-a mai păsat de nimic pe lumea asta.

— Dar nu ăsta-i recordul tău.

— Nu, răspunse el.

Se opriseră la poartă şi şoferul o descuie.

— Chiar aici locuim ?

— Da. Pe deal. Îmi pare rău că şoferul nu-i prea în formă.

Maşina începu să urce printre mangotieri şi printre *flamboyanes,* întoarse lîngă grajdurile de vite şi apoi mai departe urcă pe aleea circulară spre casă. El deschise portiera maşinii, şi ea coborî ca şi cum ar fi făcut o generoasă şi călduroasă favoare pămîntului.

Se uită la casă şi văzu geamul deschis al domitorului. Erau nişte geamuri mari şi, într-un fel, îi aduceau aminte de *Normandie.*

— O să pierd avionul, spuse ea. De ce nu mă pot şi eu îmbolnăvi odată ? Toate celelalte femei se îmbolnăvesc.

— Ştiu eu doi doctori buni care vor jura amîndoi că eşti bolnavă.

— Minunat, spuse ea urcînd scările. N-o să fie nevoie să-i invităm şi pe ei la cină, nu-i aşa ?

— Nu, spuse el deschizînd uşa. O să le telefonez şi trimit apoi şoferul să aducă certificatele.

— Sînt bolnavă, spuse ea. M-am hotărît. De data asta să se mai distreze armata şi singură.

— O să te duci.

— Nu. Am să te distrez pe tine. În ultima vreme ai mai fost distrat ca lumea ?

— Nu.

— Şi eu. Sau se spune nici eu ?

— Nu mai ştiu, spuse şi o trase aproape de el şi se uită în ochii ei şi apoi îşi feri privirea.

Deschise uşa spre dormitorul cel mare.

— Se spune nici eu, adăugă gînditor.

Geamurile erau deschise şi suflarea vîntului se sim-

ţea pînă în cameră. Dar acum, cînd ieşise soarele, era plăcut.

— Aici e ca pe *Normandie*. Ai făcut să arate ca pe *Normandie* într-adins pentru mine ?

— Bineînţeles, iubita mea, minţi el. Ce-ai crezut ?

— Eşti un mincinos mai prost decît mine.

— Nu-s nici măcar mai iute.

— Hai atunci să nu mai spunem minciuni. Să ne prefacem că pentru mine ai aranjat totul aşa.

— Pentru tine am aranjat totul aşa, spuse el. Numai că semăna cu altcineva.

— Numai atît de tare eşti tu în stare să strîngi pe cineva în braţe ?

— Fără s-o frîng.

Apoi adăugă :

— Fără să ne culcăm.

— Cine e împotriva culcatului ?

— Eu nu, spuse el şi o ridică în braţe şi o duse pe pat. Dar să trag storul. N-am nimic împotrivă să distrezi trupele. Dar cei de la bucătărie au un radio cu care se distrează, aşa că nu mai au nevoie şi de noi.

— Şi acum..., începu ea.

— Da.

— Acum adu-ţi aminte tot ce te-am învăţat.

— Nu mi-am adus ?

— Oarecum.

— Bine, spuse el. Hai să nu ne mai amintim de nimic, hai să nu mai vorbim, şi să nu mai vorbim şi iar să nu mai vorbim.

După aceea ea îi spuse :

— Chiar şi pe *Normandie*, oamenilor li se făcea foame.

— Să-l sun pe steward.

— Dar stewardul ăsta nu ne cunoaşte.

— O să ne cunoască acum.

— Nu. Hai să ieşim şi să vedem casa. Ce-ai mai pictat ?

— Mai nimic.

— N-ai timp.

— Tu ce crezi ?

— Dar cînd eşti la ţărm nu poţi ?

— Tom ! exclamă ea.

Erau în camera de zi şi stăteau pe scaunele mari şi vechi şi ea îşi scosese pantofii ca să se simtă mai bine rogojina de pe jos. Stătea ghemuită şi îşi pieptănase părul ca să-i facă lui o bucurie, fiindcă ştia ce mult îi plăcea lui, şi cum stătea aşa părul i se legăna ca un mănunchi greu de mătase, ori de cîte ori îşi clătina capul.

— Fir-ai tu să fii, spuse el. Iubito, adăugă apoi.

— M-ai afurisit destul, spuse ea.

— Să nu mai vorbim de asta.

— De ce te-ai căsătorit cu ea, Tom ?

— Pentru că iubeai pe altcineva.

— Nu era un motiv serios.

— Nimeni n-a spus vreodată că a fost. Mai ales pentru mine. Dar nu e nevoie să greşesc şi să mă căiesc pentru greşelile mele şi apoi să le discut. Nu-i aşa ?

— Doar dacă vreau eu.

Motanul cel mare, cu negru şi alb, venise înăuntru şi se freca acum de picioarele ei.

— Ne-a cam încurcat, spuse Thomas Hudson. Sau poate că dă şi el dovadă de bun simţ.

— Nu e cumva vorba de... ?

— Bineînţeles. Sigur. Boy, îl strigă el.

Motanul veni la el şi-i sări în braţe. Nu conta în braţele cui era.

— Am putea s-o iubim amîndoi, Boy. Uită-te bine la ea. Femei ca asta nu mai vezi tu.

— Tom nu trebuie să te prefaci că n-ai fost pe mare cînd ai ochii atît de arşi şi în colţul ochilor ai dungi albe, iar părul ţi-e atît de decolorat de soare de parcă ai fi dat cu ceva pe el...

— Şi am un mers legănat şi umblu cu un papagal pe umăr şi dau în oameni cu piciorul meu de lemn. Ascultă, iubito, mă mai duc din cînd în cînd pe mare fiindcă pictez viaţa mării pentru muzeul de istorie naturală. Nici măcar războiul nu ne poate abate de la studiile noastre.

— Sînt sfinte, spuse ea. O să-mi aduc aminte de minciuna asta şi am să mă ţin scai de ea. Tom, chiar nu-ţi pasă de ea deloc ?

— Deloc.

— Încă mă mai iubeşti ?

— Nu ţi-am dat destule dovezi ?

— S-ar fi putut să fie un rol. Cel al îndrăgostitului veşnic credincios, indiferent cu ce tîrfă te găsesc. „Nu mie credincios mi-ai fost în felul tău, Cynara."

— Totdeauna ţi-am spus că dacă te-ai fi apucat să-l ilustrezi cu picturile tale şi ai fi lucrat aşa cum trebuie, în loc să zugrăveşti fantezii şi să te îndrăgosteşti de tot felul de...

— Căsătorindu-te cu ele, vrei să spui.

— Nu. E destulă pedeapsă să te căsătoreşti cu ele. Dar te îndrăgosteşti de ele şi după aceea nu te mai respect.

Fraza asta veche şi dulce mi-o amintesc : „Şi după aceea nu te mai respect !" O cumpăr şi dau pe ea oricit ceri, numai s-o scot din circulaţie.

— Te respect. Iar tu nu o iubeşti, nu-i aşa ?

— Te iubesc şi te respect pe tine şi pe ea n-o iubesc deloc.

— Atunci e minunat. Sînt fericită că sînt atît de bolnavă şi că am pierdut avionul.

— Te respect cu adevărat, o ştii doar şi respect orice afurisit de lucru pe care-l faci sau l-ai făcut.

— Şi te porţi cu mine minunat şi-ţi ţii toate promisiunile.

— Care a fost ultima ?

— Nu mai ştiu. Dacă a fost vorba de vreo promisiune, atunci ai încălcat-o.

— Frumoasa mea, vrei să trecem peste asta ?

— Mi-ar plăcea să trecem.

— Poate o să putem. Peste multe lucruri am trecut noi.

— Nu. Nu-i adevărat. Sînt şi dovezi vizibile. Dar tu crezi că dacă faci dragoste cu o femeie e destul. Nu te gîndeşti niciodată la nevoia ei de a fi mîndră de tine. Nici la micile mîngîieri.

— Nici la posibilitatea de a fi un ţînc, ca cei pe care-i iubeşti şi de care-ţi pasă.

— N-ai fi putut să fii mai neajutorat şi să mă faci să mă simt că-ţi sînt necesară şi să nu te mai porţi aşa cum te purtai şi să tot bombăneşti că ba dă-mi aia, ba ia aia, ba du-o dracului de-aici că nu mi-e foame ?

— De ce-am venit noi aici ? Pentru lecţii de morală ?

— Am venit aici fiindcă te iubesc şi vreau să te dovedeşti demn de tine însuţi.

— Şi de tine, şi de Dumnezeu, şi de toate celelalte abstracţii. Nici măcar nu-s pictor abstracţionist. Tu ai fi fost în stare să-i ceri lui Toulouse-Lautrec să nu mai dea pe la bordele, sau lui Gauguin să fie atent să nu se aleagă un vreun sifilis, şi lui Baudelaire să se întoarcă devreme acasă. Eu nu-s la fel de bun ca ei, dar la dracu şi cu tine.

— N-am fost niciodată aşa.

— Ba ai fost. Tu şi munca ta. Ceasurile tale afurisite de muncă.

— Aş fi renunţat la ele.

— Bineînţeles. Ştiu că ai fi făcut-o. Şi atunci ai fi cîntat în cluburi de noapte şi eu aş fi devenit mardeiaşul tău. Ţii minte cînd puneam la cale aşa ceva ?

— Ce-ai mai auzit de Tom ?

— E bine, spuse bărbatul şi simţi un fior ciudat cum îi străbate pielea.

— De trei săptămîni nu mi-a mai scris. Şi ar fi firesc să-ţi închipui că o să-i scrie mamei sale. Cînd e vorba de scris, a fost întotdeauna atît de harnic.

— Doar ştii cum e cu puştii ăştia plecaţi la război. Sau poate că nu dă armata drumul la scrisori. Uneori fac şi asta.

— Ţii minte cînd nu era în stare să vorbească boabă englezeşte ?

— Şi avea banda lui la Gstaad ? Şi la Engadine, şi la Zug ?

— Ai vreo poză de-a lui ?

— Numai cea pe care o ai şi tu.

— Se poate bea ceva ? Ce bei tu pe-aici ?

— Tot ce poftești. Mă duc să dau de băiatul acela. Vinul e în pivniţă.

— Te rog să nu lipseşti prea mult.

— E caraghios ca tocmai noi să ne spunem aşa ceva.

— Te rog să nu lipseşti prea mult, repetă ea. Ai auzit ? Şi să ştii că nu ţi-am cerut niciodată să vii devreme acasă. Nu ăsta a fost necazul, şi o ştii şi tu.

— Ştiu, adeveri el. Şi n-am să lipsesc prea mult.

— Poate că biatul ăla ne poate face şi ceva de mîncare.

— S-ar putea, spuse Thomas Hudson.

Apoi îi puse în vedere motanului :

— Să stai cu ea, Boise.

Ei asta-i, se gîndi el. De ce-am zis asta ? De ce-am minţit ? De ce mă străduiesc să dezvălui adevărul treptat ? Vreau să-mi păstrez durerea numai pentru mine, cum spunea Willie ? Sînt oare genul ăsta de individ ? Ei, ai făcut-o, se gîndi. Cum să-i spui unei mame că băiatul ei a murit, tocmai cînd ai făcut din nou dragoste cu ea ? Cum să-ţi spui chiar ţie că băiatul e mort ? Pe vremuri aveai răspuns la toate. Răspunde-mi şi mie acum.

— Nu există nici un răspuns. Pînă acum ar fi trebuit să ştii şi asta. Nu există absolut nici un răspuns.

— Tom, se auzi glasul ei chemîndu-l. Sînt singură şi motanul nu-ţi poate ţine locul, deşi el crede că poate.

— Pune-l jos. Băiatul s-a dus în sat şi eu aduc gheaţa.

— Nu-mi mai pasă de băutura aia.

— Nici mie, spuse el şi apăru din nou în încăpere păşind pe podeaua de ceramică cu picioarele goale pînă ce ajunse pe rogojină.

Se uită la ea, şi ea era tot acolo.

— Nu vrei să vorbeşti despre el, spuse ea.

— Nu !

— De ce ? Cred că-i mai bine aşa.

— Seamănă prea mult cu tine.

— Nu de asta, spuse ea. Zi-mi. E mort ?

— Da.

— Te rog, ţine-mă strîns. Acum chiar mi-e rău.

O simţi cum tremură şi se lăsă în genunchi lîngă scaunul ei şi o cuprinse în braţe şi o simţi cum tremură. Apoi ea spuse :

— Sărmanul, sărmanul de tine. Sărmanul, sărmanul de tine.

După o vreme vorbi iar :

— Îmi pare rău pentru tot ceea ce-am spus sau am făcut vreodată.

— Şi mie.

— Sărmanul de tine, sărmana de mine.

— Sărmana lume, spuse el şi nu adăugă : „Sărmanul Tom".

— Ce-mi mai poţi spune ?

— Nimic, doar atît.

— Cred că o să ne învăţăm şi cu asta.

— Poate.

— Aş vrea să mă sfărîm, dar nu simt decît un gol şi mi-e rău.

— Ştiu.

— Aşa păţeşte toată lumea ?

— Aşa cred. Oricum, nouă nu ni se poate întîmpla decît o singură dată.

— Şi acum e ca în casa mortului.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus de la început cînd te-am văzut.

— Nu-i nimic, spuse ea. Totdeauna amîni tu lucrurile. Dar nu-mi pare rău.

— Mi-a fost atît de afurisit de dor de tine şi am fost egoist şi idiot.

— N-ai fost egoist. Totdeauna ne-am iubit. Numai că am greşit.

— Eu sînt vinovat pentru cele mai mari greşeli.

— Nu. Amîndoi sîntem. Să nu ne mai certăm niciodată.

Ceva se petrecu în ea şi în cele din urmă o podidi plînsul şi murmură :

— Ah, Tommy, aşa deodată, nu mai sînt în stare să suport.

— Ştiu spuse el. Frumoasa şi dulcea mea iubită. Nici eu nu mai suport.

— Eram atît de tineri şi de proşti şi eram amîndoi frumoşi şi Tommy era atît de frumos...

— Ca şi maică-sa.

— Şi acum nu mai e nici urmă din el.

— Sărmana mea, iubita mea scumpă.

— Şi acum ce facem ?

— Tu faci ceea ce faci, iar eu fac ceea ce fac.

— Nu putem rămîne împreună o vreme ?

— Numai dacă mai ţine vîntul ăsta.

— Atunci să ţină. Crezi că e păcat să facem dragoste ?

— Nu cred că Tom ar avea ceva împotrivă.

— Nu. Precis că nu.

— Îţi aminteşti cînd mergeam în amurg cu schiurile, cu el în spate, şi cum cîntam în vreme ce treceam prin grădina din spatele hanului ?

— Îmi aduc aminte de tot.

— Şi eu la fel, spuse ea. Şi de ce eram atît de proşti ?

— Eram în aceeaşi măsură şi rivali şi iubiţi.

— Ştiu şi asta şi n-ar fi trebuit să fim aşa. Dar nu iubeşti pe nimeni altcineva, nu-i aşa ? Acum cînd nu ne-a mai rămas decît atît.

— Nu. Sincer.

— Nici eu. Crezi că ne putem întoarce unul la celălalt ?

— Nu ştiu dacă ar merge. Dar putem încerca.

— Cît mai ţine războiul ăsta ?

— Întreabă-l pe cel care are unul la activ.

— S-ar putea să ţină ani de zile ?

— Cîţiva tot ţine.

— S-ar putea să fii şi tu ucis ?

— S-ar putea.

— Nu-i bine.

— Şi dacă scap ?

— Nu ştiu. Acum că Tom nu mai este, n-o să începem să fim iar arţăgoşi şi răi ?

— Aş putea să încerc să nu mai fiu. Nu mai sînt arţăgos şi am învăţat să-mi stăpînesc răutatea. Crede-mă.

— Cum ? Cu tîrfele ?

— Cred că da. Dar nu mai am nevoie de ele dacă sîntem împreună.

— Totdeauna ai ştiut să potriveşti totul frumos.

— Vezi ? Să nu începem din nou.

— Nu. Nu într-o casă în care-i un mort.

— Tu ai spus-o o dată.

— Ştiu, răspunse ea. Îmi pare rău. Dar nu ştiu cum să zic altfel şi să aibă acelaşi înţeles. Începe să mai amorţească, acum.

— O să amorţească tot mai mult, spuse el. Cu amorţeala e la fel de rău ca şi atunci cînd afli prima oară. Dar o să amorţească şi mai mult.

— O să-mi spui toate veştile rele încît să-mi amorţească mai repede ?

— Sigur, făcu el. Dumnezeule, te iubesc.

— Totdeauna m-ai iubit, spuse ea. Acum povesteşte-mi.

Stătea la picioarele ei şi nu se uita la ea. Se uita la motan, la Boise, care se aşezase pe rogojină unde era o pată de soare.

— A fost doborît de antiaeriană în timpul unui zbor de rutină în apropiere de Abbeville.

— N-a sărit ?

— Nu. Avionul a luat foc. Probabil că fusese lovit şi el.

— Sper să fi fost, spuse ea. Sper tare mult să fi fost lovit.

— E aproape sigur că aşa s-a întîmplat. Avea timp să sară.

— Îmi spui chiar adevărul ? Nu i-a ars parașuta ?

— Nu, minţi, el, gîndindu-se că era destul pentru ziua aceea.

— De unde ai auzit toate astea ?

Îi spuse numele omului care-i povestise.

— Atunci e adevărat, spuse ea. Acum nu mai am fiu, şi nici tu nu mai ai. Bănuiesc că din asta putem învăţa şi noi ceva . Mai ştii şi altceva ?

— Nu, îi spuse el, cît mai convingător posibil.

— Şi o ducem aşa mai departe ?

— Aşa.

— Cu ce ?

— Cu nimic, răspunse el.

— N-aş putea sta aici cu tine ?

— Nu cred că ar ajuta la ceva, pentru că, îndată ce vremea va îngădui, va trebui să ies în larg. Tu nu vorbeşti niciodată şi îngropi în tine tot ce-ţi spun. Aşa că îngroapă şi asta.

— Dar aş putea rămîne cu tine pînă atunci şi apoi aş putea să te aştept pînă te întorci.

— N-are rost, spuse el. Nu ştiu niciodată cînd ne întoarcem şi ţi-ar fi şi mai greu dacă n-ai avea munca ta. Dacă vrei, rămîi pînă plecăm.

— Bine, spuse ea. Am să rămîn pînă plecaţi şi o să ne gîndim la Tom cît poftim. Şi, îndată ce-ai să socoteşti că se cuvine, o să facem dragoste.

— Tommy n-a avut niciodată nici o legătură cu încăperea asta.

— Nu. Şi am să descînt eu pe oricine a avut de-a face cu el vreodată.

— Acum zic şi eu că trebuie să mîncăm ceva şi să bem un pahar de vin.

— O sticlă, îl corectă ea. Nu-i aşa că Tom a fost un băiat drăguţ ? Şi atît de amuzant, şi atît de bun.

— Din ce eşti tu făcută ?

— Din ceva ce-ţi place ţie, răspunse ea. Şi adăugă : Şi din oţel.

— Nu ştiu ce s-a întîmplat cu băieţii care slujesc în casa asta, spuse Thomas Hudson. Nu se aşteptau să mă vadă întors astăzi. Dar unul dintre ei trebuia să fie la telefon. Aduc eu vinul. Acum s-a răcit.

Deschise sticla şi turnă în două pahare. Era din vinul acela bun pe care-l păstra pentru cînd se întorcea acasă, şi care după ce se răcorea făcea perle mici, perfecte, de vin curat.

— Pentru noi şi pentru toate greşelile noastre, şi pentru tot ce-am pierdut şi pentru ce-o să cîştigăm de-acum înainte.

— Aşa să fie, spuse el.

— Aşa să fie, adeveri ea.

Apoi adăugă :

— Există un lucru faţă de care ai rămas credincios întotdeauna — vinul bun.

— Minunat din partea mea, nu-i aşa ?

— Îmi pare rău de ce-am zis despre băut azi-dimineaţă.

— Mie îmi prinde bine. E caraghios, dar aşa-i.

— Te referi la ceea ce-ai băut ? Sau la critică ?

— La ce-am băut. La paharele acelea înalte de băutură frapată.

— S-ar putea să fie aşa. Şi-acum nu mai spun nimic critic, decît că e cumplit de greu să găseşti ceva de mîncare în casa asta.

— Ai răbdare. Mi-ai spus-o de destule ori.

— Am răbdare, spuse ea. Dar mi-e foame. Acum știu de ce mănîncă oamenii la priveghi și la înmormîntări.

— Fii aspră cît vrei și-ți face bine.

— N-avea grijă. Am să fiu. Și de-acum încolo o să o ducem tot așa spunînd mereu că ne pare rău la fiecare lucru ? Am spus-o o dată.

— Ia ascultă, făcu el. Eu m-am chinuit cu trei săptămîni mai mult decît tine și poate că am ajuns într-o fază diferită.

— „Ai avut parte de o fază diferită și mai interesantă. Te știu eu. De ce nu te duci drept la tîrfele tale ?

— N-ai vrea să termini ?

— Nu. Mă simt mai bine așa.

— Cine-a fost cel care-a zis : „Maria, fie-ți milă de femei" ?

— Un bărbat, spuse ea. O bestie de bărbat.

— Vrei să auzi tot poemul ?

— Nu ? M-am cam săturat de tine, și de faptul că știi de trei săptămîni, și de toate celelalte. Numai pentru că eu sînt o necombatantă, iar tu ești vîrît într-o treabă atît de secretă că trebuie să dormi cu motanul ca să nu-ți scape cumva vreo vorbă...

— Și nici acum nu vezi de ce ne-am despărțit ?

— Ne-am despărțit pentru că mă săturasem de tine. Tu totdeauna m-ai iubit și n-ai avut ce face și nici acum n-ai ce face.

— E adevărat.

Servitorul era acum în sufragerie. Mai auzise și mai văzuse el, fără să aibă ce face, certuri în camera de zi și mai înainte, și totdeauna fața lui tuciurie începea să transpire de suferință. Își iubea stăpînul, și pisicile și cîinii, și admirase plin de respect femeile frumoase, și toate astea îl făceau să se simtă cumplit de rău ori de cîte ori se stîrneau certuri. Se gîndi că nu mai văzuse în viața lui o femeie atît de frumoasă, iar *caballero* se certa și cu ea, iar ea avea pentru *caballero* cuvinte pline de mînie.

— Señor, îngăimă el. Iertați-mă. Pot să vă vorbesc în bucătărie ?

— Scuză-mă, draga mea.

— Bănuiesc că e ceva misterios, spuse ea și-și turnă un pahar plin de vin.

— Señor, începu băiatul, locotenentul mi-a vorbit în *castellano* și mi-a spus să vă transmit să vă duceți acolo imediat, repet, imediat. Mi-a spus că știți dumneavoastră unde și că e o chestiune serioasă. N-am vrut să vă sun de la telefonul nostru, și am sunat din sat. Și apoi mi-au zis că sînteți aici.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Îți mulțumesc tare mult. Te rog, prăjește niște ouă pentru señorita și pentru mine și spune-i șoferului să pregătească mașina.

— Da, domnule, spuse băiatul.

— Despre ce era vorba, Tom ? întrebă ea. E o veste rea ?

— Trebuie să plec la treabă.

— Dar ziceai că pe vîntul ăsta n-o să trebuiască să ieși.

— Știu, dar nu depinde de mine.

— Vrei să rămîn aici ?

— Dacă vrei, poți rămîne să citești scrisorile lui Tom, și șoferul are să te ducă la avion.

— Bine.

— Și dacă vrei, poți lua toate scrisorile cu tine, și orice tablou sau orice altceva mai vezi. Uită-te și pe biroul meu.

— *Ești* schimbat.

— Poate puțin, spuse el. Du-te în atelier și vezi ce-ți place, îi mai spuse. Sînt acolo și niște lucrări de dinainte de a ne apuca noi de proiectul ăsta. Ia tot ce-ți place. E și un tablou bun de-al tău.

— Pe ăla am să-l iau, spuse ea. Cînd ești bun, ești îngrozitor de bun.

— Dacă ai chef, citește și scrisorile ei. Unele sînt piese de muzeu. Oricare ți se pare destul de caraghioasă, poți s-o iei.

— Vorbești de parcă aș călători cu un cufăr după mine.

— Poți să le citești, și după aceea le poți arunca în closetul avionului.

— În regulă.

— Am să încerc să mă întorc înainte de a pleca tu. Dar să nu te bizui prea mult. Dacă o să fiu nevoit să folosesc mașina, îți trimit un taxi să te ducă la hotel sau la aeroport.

— Bine.

— Băiatul are să aibă grijă de tine. Poate să-ţi calce orice ai nevoie şi poţi folosi orice haine ale mele sau orice altceva găseşti.

— Bine. O să încerci să ţii la mine, Tom, şi n-o să mai îngădui ca ceva, cum s-a întîmplat acum la urmă, să ne mai tulbure dragostea ?

— Bineînţeles. Scenele astea nu înseamnă nimic şi doar ai spus şi tu că nu le pot evita.

— Atunci, încearcă şi nu le mai da apă la moară.

— Nu depinde de mine. Ia şi cărţile pe care le vrei, şi orice mai găseşti prin şandramaua asta, şi ai grijă să-i dai lui Boise porţia mea de ouă, sau măcar unul singur. Îi plac tăiate mărunt. Acum o şterg. Şi aşa am cam întîrziat.

— La revedere, Tom, spuse ea.

— La revedere, diavoliţo, şi ai grijă de tine. S-ar putea să nici nu fie nimic.

Ieşi pe uşă. Dar motanul ieşise şi el şi îl urmărea cu privirea.

— E în regulă, Boise, spuse el. O să mă întorc cît de repede pot.

— Încotro mergem ? îl întrebă şoferul.

— În oraş.

Pe marea asta atît de agitată, nu cred să fie ceva de făcut. Dar s-ar putea să fi descoperit ceva. Probabil că e careva la ananghie pe undeva. Dumnezeule, sper să reuşim de data asta. Aş vrea să nu uit să întocmesc un testament din acelea de buzunar şi să-i las ei şandramaua. Să nu uit să-l legalizez la ambasadă şi să-l las în seif. Într-adevăr, a reacţionat teribil de frumos. Dar deocamdată n-a primit lovitura în plin. Aş vrea s-o pot ajuta atunci cînd are să primească lovitura în plin. Aş vrea să-i fiu într-adevăr de vreun folos. Poate că am să pot, dacă trecem de asta şi de următoarea şi de următoarea.

Întîi să trecem de asta. Mă întreb dacă are să ia ceva. Sper să ia, şi sper să nu uite să-i dea lui Boise oul. Cînd e frig, i se face foame.

N-o să fie greu să-mi găsesc băieţii şi şalupa o să mai reziste ea la o tăvăleală, înainte de revizie. Cel puţin o dată. Încă o dată, sigur. Putem paria pe ea. Aproape

pentru orice avem piese de rezervă. Ce înseamnă pentru ea încă o tăvăleală, dacă reuşim ? Ar fi fost grozav să mai stăm la ţărm. Poate că ar fi fost. Ar fi fost pe dracu.

Priveşte lucrurile în faţă. Pe băiat l-ai pierdut. Dragostea ai pierdut-o. Onoarea s-a dus de mult. Fă-ţi datoria.

Da, bine ! Dar care-i datoria ta ? Ceea ce am spus că am să fac. Şi toate celelalte lucruri pe care ai spus că ai să le faci ?

Iar în dormitorul de la fermă, încăperea care arăta ca cea de pe *Normandie,* ea stătea întinsă, pe pat, cu motanul numit Boise alături. Nu fusese în stare să mănînce ouăle, iar şampania nu mai avea nici un gust. Tăiase toate ouăle pentru Boise, şi deschisese unul dintre sertarele biroului şi văzuse scrisul băiatului pe plicurile albastre şi, ştampila cenzurii, şi se îndepărtase şi se trîntise cu faţa în jos pe pat.

— Amîndoi, îi spuse ea motanului care se simţea fericit după ce înfulecase ouăle şi acum adulmeca parfumul femeii de lîngă el.

— Amîndoi, repetă ea. Boise, spune-mi, nouă ce ne rămîne de făcut ?

Motanul începu să toarcă neauzit.

— Nici tu nu ştii, spuse ea. Şi nici nimeni altcineva.

PARTEA A TREIA

PE MARE

I

ÎN FAȚĂ SE DESCHIDEA O PLAJĂ PRELUNGĂ, albă, dincolo de care se ridicau cocotierii. La intrarea în golf era un recif și vîntul puternic de est spărgea valurile de recif, așa că intrarea era ușor de văzut îndată ce ajungeai în dreptul ei. Pe plajă nu se vedea țipenie de om, iar nisipul era atît de alb că te dureau ochii cînd te uitai într-acolo.

Omul de pe puntea de comandă cercetă țărmul. Nu era nici urmă de colibă acolo unde ar fi trebuit să fie colibele, și în lagună nu se zărea nici o barcă.

— Ai mai fost pe aici înainte, îi spuse el secundului.

— Da.

— Acolo nu erau niște colibe ?

— Erau acolo, și pe hartă se indică un sat.

— Dar mai mult ca sigur, fir-ar să fie, că acum nu mai sînt aici, spuse omul. Zăreşti cumva vreo barcă printre mangrove ?

— După cum văd eu, nu-i nici una.

— O să intrăm cu nava și o să ancorăm, spuse bărbatul. Cunosc canalul. E de vreo opt ori mai adînc decît pare.

Se uită în adînc, în apa verde, și văzu cît de mult se întindea umbra navei sale pe fund.

— E o zonă unde prinde bine ancora, la est de locul unde era satul, îi spuse secundul.

— Da, știu. Desfă ancora tribord și fii gata de ancoraj. Am de gînd să opresc acolo. Cu vîntul ăsta care bate zi și noapte, n-or să fie insecte.

— Nu, domnule.

Ancorată, și ambarcațiunea, care nu era destul de mare pentru a se numi navă decît în mintea celui ce-i era stăpîn, se așează cu prova în vînt, în vreme ce valu-

rile se spărgeau, verzui și înspumate, de recif. Cel de pe puntea de comandă fu atent să vadă dacă nava se așezase bine în vînt și ancora ținea zdravăn. Apoi se uită spre țărm și opri motoarele. Continuă să se uite spre țărm și nu reușea să înțeleagă.

— Ia trei oameni și aruncă o privire pe-acolo, spuse. Eu am să mă întind puțin. Adu-ți aminte că ești om de știință.

Cînd erau în slujba științei, aveau grijă să nu se vadă nici o armă, și purtau macete și pălării largi de pai, așa cum au pescuitorii de bureți din Bahamas. Cei din echipaj le numeau *sombreros cientificos*. Cu cît erau mai mari cu atît erau socotite mai savante.

— Mi-a furat cineva pălăria mea științifică, spuse un basc lat în umeri, cu niște sprîncene groase, care i se împreunau deasupra nasului. Dați-mi și mie, în numele științei, un sac de grenade.

— Ia pălăria mea științifică, spuse un alt basc. E de două ori mai științifică decît a ta.

— Ce pălărie științifică ! remarcă cel mai zdravăn dintre basci. Cu asta mă simt Einstein. Thomas, putem aduna probe ?

— Nu, spuse bărbatul. Antonio știe ce vreau eu de la el. Să-ți deschizi ca lumea blestemații ăia de ochi științifici ai tăi.

— Eu mă duc să văd de apă.

— E chiar în spatele locului unde era satul, spuse bărbatul. Vezi cum e. Probabil că rezerva noastră e mai bună.

— H_2O, spuse bascul. Știința asta ! Hei, măi savant de duzină, hoț de pălării, ia dă-ne niște damigene din alea de cinci galoni ca să nu ne plimbăm degeaba.

Celălalt basc puse în barcă patru damigene îmbrăcate în răchită. Bărbatul îi auzi vorbind între ei :

— Ia nu mă mai izbi în spinare cu vîsla aia științifică a ta.

— De dragul științei o fac.

— Culcă-te cu știința aia și cu frate-su.

— Cu sora științei.

— Penicilina e numele ei.

Bărbatul îi urmări cu privirea cum vîsleau spre plaja mult prea albă. Ar fi trebuit să mă duc și eu, se gîndi.

Dar am stat în picioare toată noaptea și douăsprezece ceasuri n-am lăsat timona din mînă. Antonio o să cîntărească el situația la fel de bine ca și mine. Dar mă întreb ce dracu s-a întîmplat.

Se uită o dată la recif și apoi la țărm și la curentul de apă limpede care se izbea în coasta șalupei și făcea vîrtejuri mici în partea ferită a ambarcațiunii. Apoi închise ochii, se răsuci pe o parte și adormi.

Se trezi cînd barca veni lîngă șalupă, iar cînd le văzu chipurile, știa că se întîmplase o nenorocire. Secundul era lat de sudoare, cum i se întîmpla întotdeauna cînd dădea de bucluc sau avea veşti proaste. Era un tip destul de slab și care nu asuda cu una cu două.

— Cineva a dat foc colibelor, spuse el. Cineva a încercat să le nimicească de tot, și prin cenușă sînt și cadavre. Simți de aici după miros, fiindcă vîntul bate încoace.

— Cîte cadavre sînt ?

— Noi am socotit nouă. S-ar putea să fie mai multe.

— Bărbați sau femei ?

— Și bărbați și femei.

— Urme sînt ?

— Nici urmă. De atunci a plouat. Ploi torențiale. Pe nisip se văd încă urmele ploii.

Bascul cel lat în umeri, pe care-l chema Ara, spuse :

— Sînt morți cam de o săptămînă. Păsările nu s-au dat la ei, dar crabii de pămînt, s-au apucat de treabă.

— De unde știi că-s morți de-o săptămînă ?

— Nimeni nu poate spune exact, zise Ara. Dar cam de o săptămînă sînt morți. După urmele crabilor, iar ploaia a fost acum vreo trei zile.

— Cum era apa ?

— Părea bună.

— Ai adus ?

— Da.

— Nu văd de ce-ar fi otrăvit apa, spuse Ara. După miros era bună, așa că am gustat din ea și am adus.

— N-ar fi trebuit să guști din ea.

— După miros era bună, și nu era nici nn motiv să cred că era otrăvită.

— Cine i-a omorît pe oamenii aceia ?

— Oricine.

— N-ați verificat ?

— Nu. Am venit să-ți raportăm. Dumneata ești căpitanul.

— Bine, spuse Thomas Hudson.

Coborî în cabină și se încinse, punîndu-și revolverul. Avea și un cuțit în teacă, de cealaltă parte a centurii, partea care stătea mai sus, iar greutatea revolverului se lăsa pe pulpă. Se opri în bucătărie și luă o lingură și o puse în buzunar.

— Ara, tu și Henry veniți la țărm. Willie, vii cu barca și apoi vedeți dacă reușiți să găsiți niște moluște. Lăsați-l pe Peters să doarmă. Apoi se adresă secundului : Verifică, te rog, mașinile, și toate rezervoarele.

Apa se vedea limpede și plăcută deasupra nisipului aceluia alb de pe fund, și se zărea orice creastă sau încrețitură a nisipului. În vreme ce mergeau prin apă, după ce barca atinse cu fundul o dună de nisip, simți peștișorii jucîndu-se lîngă degetele lui, se uită în jos și văzu că era vorba de mici pompano. S-ar putea să nu fie pompano veritabil, se gîndi. Arată exact ca ei și sînt tare prietenoși.

— Henry, strigă el cînd ajunseră la țărm. Ia-o de-a lungul țărmului, în direcția vîntului, și du-te pînă la mangrove. Fii atent la urme sau la orice altceva mai deosebit. Mă găsești aici. Ara, tu o iei pe țărm în partea cealaltă și faci același lucru.

N-avea nevoie să întrebe unde erau cadavrele. Vedea urmele care duceau la ele și auzea ronțăitul crabilor de pămînt în tufișurile uscate. Se uită apoi spre larg, spre șalupă și la linia brizanților, îl văzu pe Willie la pupa, uitîndu-se peste copastie prin vasul cu fundul de sticlă după moluște, în vreme ce barca mergea în derivă.

Dacă tot trebuie s-o fac, mai bine s-o fac acum și să termin odată, se gîndi. Dar ziua asta era lăsată pentru altceva. E ciudat cum de-a venit o ploaie ca asta. aici unde nu era nevoie de ea, încît să nu ne alegem cu nimic. Cîtă vreme a trecut de cînd am văzut nori de ploaie trecînd și într-o parte și în alta, fără să cadă o picătură ?

Vîntul bătea puternic, și de mai bine de cincisprezece zile bătea zi și noapte. Devenise parte din ființa acelui

bărbat, așa încît nici nu-l mai irita. Îl fortifica, îi dădea puteri și spera ca vîntul să nu se mai oprească niciodată.

Totdeauna așteptăm cîte ceva care nu mai vine, se gîndi. Dar e mai ușor să aștepți cînd te bate vîntul decît atunci cînd e calm, sau te prind niște vîntoase afurisite și pline de capricii. Totdeauna plouă pe undeva. Să ne păsuiască apa asta. Oricînd putem da de ea. Pe toate insulițele astea se găsește apă, dacă știi unde s-o cauți.

Și acum, se gîndi el, du-te și termină odată ce ai de făcut.

Vîntul îl ajută să împlinească treaba. Cînd se ghemui pe sub tufele uscate de mure de mare, cernînd nisipul cu amîndouă mîinile, vîntul mîna în cealaltă parte duhoarea a ceea ce se afla înaintea lui. În nisip nu găsi nimic și era derutat, dar cercetă mai departe, tot nisipul dinspre partea dincotro bătea vîntul spre colibele arse, înainte de a se apropia de ele. Spera să găsească ceea ce căuta prin cea mai lesnicioasă cale. Dar nu află nimic.

Apoi, cu vîntul în spate, se întoarse și își umplu plămînii și apoi își ținu suflarea din nou și continuă să caute mai departe în masa aceea carbonizată și descompusă cu care se hrăneau crabii de pămînt. Deodată lovi ceva tare care lunecă pe un os și scormoni după acel ceva cu lingura. Depuse obiectul din lingură pe nisip, și scormoni mai departe și mai găsi încă trei în aceeași grămadă. Apoi se întoarse spre direcția vîntului și-și curăță cuțitul și lingura în nisip. Luă cele patru gloanțe într-o mînă de nisip, și cu lingura și cuțitul în mîna stîngă își croi drum înapoi prin desiș. Un crab mare de pămînt, dezgustător de alb, se trase înapoi și-și ridică cleștii spre el.

— Ei băiete, te îndrepți într-acolo ? îl întrebă omul. Eu mă îndrept în partea cealaltă.

Crabul își apără poziția stînd cu cleștii ridicați și larg deschiși.

— Pentru un crab ca tine ai ajuns destul de mare, îi spuse omul.

Își băgă încet cuțitul în teacă și lingura în buzunar. Apoi își trecu mîna de nisip cu cele patru gloanțe în

stînga. Își șterse cu grijă dreapta de pantalonii scurți, apoi își scoase revolverul Magnum 357, înnegrit de sudoare și bine uns.

— Încă mai ai o șansă, îi spuse el crabului de pămînt. Nimeni n-are să te condamne. Încerci un fel de plăcere să-ți faci datoria.

Crabul nu se clinti și rămase cu cleștii ridicați. Era un crab mare, cam de un picior, iar bărbatul îl împușcă drept între ochi și crabul fu pulverizat.

— Acum e greu de pus mîna pe niște 357 fiindcă dezertorii aceia de la F.B.I. au nevoie de ele pentru a-i dibui pe ceilalți dezertori, spuse bărbatul. Dar omul trebuie să mai tragă din cînd în cînd cîte un foc cu el, altfel habar n-are cum se mai trage.

Sărmanul crab, se gîndi. Nu-și făcea decît meseria. Dar ar fi trebuit să-și ia tălpășița.

Ieși pe plajă și văzu șalupa legănîndu-se, și linia regulată a valurilor care se spărgeau, și pe Willie cu barca lui ancorată acum, cufundîndu-se după moluște. Își curăță cuțitul ca lumea, frecă lingura și o spălă, după care spălă și cele patru gloanțe. Le luă în mînă și se uită la ele ca un căutător de aur care spălînd nisip în căutarea unor grăuncioare de aur, se trezește în tigaie cu patru pepite. Cele patru gloanțe aveau vîrful negru. Îmbrăcămintea se dusese de pe ele, și urmele ghinturilor de la țeavă se vedeau bine. Erau gloanțe standard, de 9 mm, făcute pentru automate Schmeisser.

Vederea lor îl făcu foarte fericit.

Au adunat ei toate cartușele trase, se gîndi. Dar le-au lăsat pe astea, care-s la fel de clare ca o carte de vizită. Acum trebuie să încerc să aflu despre ce-i vorba. Știm două lucruri. La Cay n-au mai lăsat pe nimeni și bărcile s-au dus. Ia pornește, băiete, de-aici. Se presupune că știi să gîndești.

Dar nu începu să cugete. Ci se trînti pe spate în nisip, după ce-și aduse pistolul în față, încît acum îi zăcea între picioare, și se uită la sculptura pe care vîntul și nisipul o făcuseră în carnea unui lemn adus de ape. Era cenușiu și ros și scufundat în nisipul alb și fin. Arăta ca la o expoziție. I-ar fi stat bine la *Salon d'Antomne*.

Auzi vuietul valurilor care se spărgeau de recif și se gîndi : Mi-ar place să pictez bucata asta. Rămase mai departe întins pe spate și se uită la cerul în care era stăpîn doar vîntul de est, iar cele patru gloanțe odihneau în buzunărașul încheiat al pantalonilor. Știa că aveau să fie odihna vieții sale. Dar nu voia să se gîndească la ele acum și nici să-și chinuie mintea cu toate treburile practice pe care era nevoit să le cumpănească. Am să mă bucur de bucuta asta cenușie de lemn, se gîndi, Acum știm că avem parte de inamic și noi, și că nu are scăpare. Dar nici noi. Și nu-i nici o grabă să mă gîndesc la asta pînă nu se întorc Ara și Henry. Ara are să găsească el ceva. Mai e ceva de găsit, și el nu-i prost. Țărmul spune multe minciuni, dar undeva e scris și adevărul. Pipăi glonțele în buzunar și porni să se tîrîie în coate mai sus, unde nisipul era mai uscat și mai alb, dacă mai exista posibilitatea unei comparații în albeața aceea. Și rămase întins cu capul sprijinit de bucata de lemn, cu revolverul între picioare.

— De cîtă vreme ești tu iubita mea ? îi spuse armei. Nu-mi răspunde, urmă apoi. Stai acolo bine și o să am grijă ca, atunci cînd va veni vremea, să ucizi ceva mai de soi, nu numai crabi de pămînt.

II

Rămase întins așa, uitîndu-se la linia unde se spărgeau valurile, și cînd se arătară Ara și Henry venind de-a lungul țărmului, chibzuise totul destul de bine. Se uită la ei și apoi își întoarse privirea din nou spre mare. Încercase să nu se gîndească și să se relaxeze, dar îi fusese imposibil. Acum avea să se relaxeze pînă cînd ceilalți vor ajunge lîngă el, și nu se va mai gîndi la nimic altceva decît la mare și la recif. Dar nu avu răgaz. Ceilalți veniră prea repede.

— Ce-ai găsit ? îl întrebă el pe Ara, care se aşezase lîngă lemnul cenuşiu adus de ape.

Henry stătea lîngă el.

— L-am găsit pe unul dintre ei. Unul tînăr. Mort.

— Era neamţ, precis, spuse Henry. N-avea pe el decît pantaloni scurţi, şi părul lung, blond, decolorat de soare şi zăcea cu faţa în jos pe nisip.

— Unde era împuşcat ?

— În ceafă, şi la baza şirei spinării, spuse Ara. *Rematado*[1]. Uite gloanţele. Le-am curăţat.

— Da' spuse Thomas Hudson, am şi eu patru la fel.

— Sînt Luger de 9 milimetri, nu-i aşa ? întrebă Henry. Au acelaşi calibru ca şi armele noastre de 38.

— Cele cu capul negru sînt gloanţe de automat, spuse Thomas Hudson. Îţi mulţumesc că le-ai extras, domnule doctor.

— La ordinele dumneavoastră, spuse Ara. Cel din ceafă trecuse dintr-o parte în alta şi l-am găsit în nisip. Henry l-a scos pe celălalt.

— Nu mi-a fost greu, spuse Henry. Vîntul şi soarele îl cam uscaseră. Era ca şi cum ai fi tăiat o plăcintă. Nu arăta ca cei de colo. De ce l-or fi omorît, Tom ?

— Nu ştiu.

— Dar ce crezi ? întrebă Ara. Au venit încoace ca să-şi facă nişte reparaţii ?

— Nu. Au rămas fără navă.

— Da, spuse Ara. Au luat bărcile.

— Dar de ce-a fost omorît marinarul acela tînăr ? întrebă Henry. Iartă-mă dacă nu par prea inteligent, Tom. Dar ştii cît de mult vreau să fac tot ce pot, şi sînt atît de bucuros că am dat de ei.

— N-am dat de ei, spuse Thomas Hudson, dar, Doamne, am dat de-o urmă nespus de clară.

— Limpede ca bună-ziua ? spuse Henry plin de speranţe.

— Să nu-mi spui mie una ca asta.

— Tom, dar cine l-a omorît pe marinarul acela şi de ce ?

— Neînţelegeri de familie, spuse Thomas Hudson. Ai văzut tu vreodată un om împuşcat din milă la baza

[1] Terminat (span.).

spinării ? După aceea, cel ce-a făcut treaba asta s-a arătat milos şi l-a împuşcat şi în ceafă.

— Poate au fost doi, spuse Ara.

— Ai găsit cartuşele trase ?

— Nu, răspunse Ara. M-am uitat eu pe unde ar fi trebuit să fie. Chiar dacă a fost vorba de automat, nici el nu le-ar fi aruncat mai departe de locul cercetat de mine.

— S-ar putea să fie vorba de aceeaşi bestie metodică ce i-a lichidat şi pe ceilalţi.

— ¿Dar unde ar putea să se ducă ? întrebă Ara. Încotro s-ar putea îndrepta cu bărcile alea ?

— Sînt siliţi să se îndrepte spre sud, spuse Thomas Hudson. Doar ştii al dracului de bine că spre nord n-au cum s-o ia.

— Şi noi ?

— Încerc să gîndesc cu mintea lor, spuse Thomas Hudson. N-am prea multe elemente după care să mă conduc.

— Dar ai morţii ăia, şi dispariţia bărcilor, spuse Henry. Tom, poţi să-i dai tu de capăt.

— Şi doar o singură armă cunoscută, dar unde şi-au pierdut submarinul şi cam cîţi sînt ? Ia socoteşte tu asta, şi mai adaugă şi faptul că azi-noapte n-am fost în stare să prindem Guantanamo, şi mai adaugă cît de multe insuliţe sînt la sud de noi şi, în plus, cînd o să ne umplem rezervoarele. Mai adaugă-l şi pe Peters şi serveşte-te.

— O să fie bine, Tom.

— Sigur, reluă Thomas Hudson. În treaba asta, binele şi răul sînt fraţi gemeni.

— Nu-i aşa că eşti convins c-o să punem mîna pe ei ?

— Bineînţeles, spuse Thomas Hudson. Acum du-te, semnalizează-i lui Willie să vină la ţărm, şi lui Antonio să se apuce de moluştele alea. Mîncăm moluşte pe ziua de azi. Ara, în următoarele trei ceasuri ia cîtă apă poţi la bord. Spune-i lui Antonio să-i dea bătaie cu motoarele. Vreau să plecăm de aici înainte de a se lăsa întunericul. Pe insulă nu mai era nimic ? Nici porci, nici păsări.

— Nimic, spuse Ara. Au luat tot.

— Atunci le-au luat ca să aibă ce mînca. N-au nici hrană şi nici gheaţă. Sînt nemţi, aşa că le merge mintea, şi în lunile astea mai pot găsi şi ţestoase. Cred că o să dăm de ei în Lobos. E logic să se îndrepte spre Lobos. Spune-i lui Willie să umple lada de gheaţă cu moluşte şi nu luăm decît atîta apă cît să ne ajungă pînă la cealaltă insulă.

Se opri, cumpăni din nou şi se răzgîndi.

— Nu, iartă-mă. Am greşit. Umple cu apă pînă la apusul soarelui şi o să ieşim cînd răsare luna. Pierdem acum trei ceasuri, dar cîştigăm şase mai tîrziu.

— Ai gustat apa ? întrebă Ara.

— Da, răspunse el. Era curată şi bună. Ai avut dreptate.

— Mulţumesc, spuse Ara. Mă duc să-l chem pe Willie încoace. S-a scufundat destul de mult.

— Tom, întrebă Henry, vrei să stau cu tine, să car apă, sau ce să fac ?

— Cară apă, pînă oboseşti şi după aceea du-te şi culcă-te. La noapte vreau să stai cu mine pe puntea de comandă.

— Să-ţi aduc o cămaşă sau un pulover ? îl întrebă Henry.

— Adu-mi o cămaşă şi una din păturile cele mai subţiri, spuse Thomas Hudson. Acum pot dormi la soare şi nisipul e uscat. Dar mai tîrziu, se răcoreşte cu vîntul ăsta.

— Aşa-i că nisipul e minunat ? N-am mai pomenit un nisip atît de uscat şi de fin.

— L-a răscolit vîntul mulţi ani.

— O să dăm de ei, Tommy ?

— Bineînţeles, îi răspunse Thomas Hudson. În privinţa asta nu-i nici o îndoială.

— Te rog iartă-mă de-s mereu nătărău, spuse Henry.

— Eşti iertat din naştere, îi spuse Thomas Hudson. Eşti un băiat curajos, Henry, şi ţin la tine şi am încredere în tine. Şi nici nu eşti nătărău.

— Chiar crezi că o să ne batem cu ei ?

— Sînt sigur. Nu te mai gîndi la asta. Gîndeşte-te la detalii. Gîndeşte-te la tot ce ai de făcut şi cum o să fim o navă de oameni fericiţi pînă ce ne vom bate. La luptă mă gîndesc eu.

— Am să mă duc și am să-mi fac datoria cît am să pot mai bine, spuse Henry. Aș vrea să ne putem antrena de luptă ca să-mi îndeplinesc mai bine treaba.

Thomas Hudson îi spuse :

— O să te descurci de minune. Nu văd cum am putea să nu dăm de ei.

— Dar a trecut atît de mult, spuse Henry.

— Totul durează mult, îi spuse Thomas Hudson. Iar urmărirea durează cel mai mult.

— Du-te și culcă-te puțin, îi spuse Henry. N-o să mai apuci.

— O să dorm eu, spuse Thomas Hudson.

— Unde bănuiești că li s-a scufundat submarinul, Tom ? îl întrebă Ara.

— Au luat de aici bărcile și i-au curățat pe oamenii ăia acum o săptămînă, să zicem. Așa că trebuie să fie dintre cei revendicați de Camagüey. Dar au fost ei pe undeva pe aproape înainte de a-și pierde nava. Cu nici o barcă de cauciuc nu puteau merge împotriva vîntului.

— Atunci trebuie să fi pierdut submarinul pe undeva la est de locul ăsta.

— Firește. Și cînd l-au pierdut n-au fost stînjeniți de nimeni, spuse Thomas Hudson.

— Dar mai aveau drum lung pînă acasă, spuse Henry.

— Acum o să aibă un drum și mai lung, adăugă Ara.

— Sînt tare ciudați, reluă Thomas Hudson. Toți sînt atît de curajoși și unii sînt ai dracului de admirabili. Și te trezești că printre ei se găsesc și secături ca cel de aici.

— Mai bine să mergem și să ne vedem de treabă, spuse Ara. O să putem sta de vorbă la noapte, cînd vom fi de cart, ca să nu adormim. Tom, du-te de te odihnește.

— Odihnește-te, adăugă și Henry.

— Odihna-i la fel de bună ca și somnul.

— Nu, nu-i chiar așa, spuse Ara. Ai nevoie de somn, Tom.

— Am să încerc să dorm puțin, spuse Thomas Hudson.

Dar după ce plecară ceilalți, nu putu să doarmă. Ce legătură aveau ei cu toată murdăria asta ? se gîndi el.

Dar o să-i aflăm noi, oricum. Oamenii ăştia de aici nu ne-ar fi putut spune decît cîţi erau şi ce arme aveau. Din punctul lor de vedere, aveau destule motive ca să-i ucidă, Mai ales dacă şi-au spus că sînt mulatri. Dar toate trebuiau să fi avut un plan şi să fi sperat că vor fi recuperaţi de ai lor. Dar, de asemenea, trebuie să fi fost nişte neînţelegeri în privinţa planului, altfel n-ar fi ajuns să-l ucidă pe marinarul acela. Dar execuţia putea să aibă orice alt motiv. S-ar putea să fi lăsat nava să se ducă la fund, cînd ea ar fi putut fi menţinută pe linia de plutire, pentru a încerca să se întoarcă toţi cu ea.

Dar unde se poate ajunge cumpănind astfel ? se gîndi el. Nu poţi clădi nimic pe raţionamentul ăsta. E numai o posibilitate. Dar dacă e adevărat, atunci înseamnă că s-a scufundat repede, aproape de ţărm. Înseamnă că nu au cu ei prea multe. Poate că nici n-a făcut-o băiatul şi a fost acuzat degeaba.

Nici nu ştii ce bărci au luat, pentru că una sau două bărci puteau fi în larg, la pescuit de ţestoase. Nu-i nimic de făcut decît să chibzuieşti şi să controlezi insulele.

Dar ia gîndeşte-te că au traversat Vechiul Canal Bahama şi au ajuns pe coastele Cubei ? Bineînţeles, se gîndi. De ce nu te-ai gîndit la asta mai înainte ? E cel mai bun lucru pe care-l puteau face. Dacă le reuşeşte, atunci se pot îndrepta spre casă la bordul unei nave spaniole care pleacă de la Havana. Există o zonă de verificare la Kingston. Dar e un risc destul de mic, şi doar ştii o mulţime de oameni care au trecut de ea. Şi afurisitul acela de Peters al cărui aparat de radio nu merge. O.C.I. gîndi el. Orice Comunicaţi Imposibilă. Apoi ne-am căpătuit cu frumoasa aceea de hardughie — o staţie de radio ce-l depăşeşte cu totul. Nici acum nu ştiu cum de a făcut un rahat din ea. Azi-noapte n-a reuşit să prindă nici Guantanamo la ora noastră de comunicaţii, şi dacă nu-i prinde nici în noaptea asta atunci trebuie să ne descurcăm cum putem. La dracu şi cu asta, se gîndi. Există situaţii şi mai afurisite decît să fii în locul nostru. Acum culcă-te, îşi spuse. Nu poţi face nimic mai cu scaun la cap acum.

Își foi umărul în nisip făcîndu-și loc și adormi în vuietul valurilor care se spărgeau de recif.

III

În timp ce dormea, Thomas Hudson visă că fiul său Tom nu era mort, și că ceilalți băieți erau și ei sănătoși și teferi și că războiul se terminase. Visă că mama lui Tom dormea cu el cuibărită peste el așa cum îi plăcea ei uneori. Trăi toate senzațiile astea, chiar și atingerea picioarelor ei de picioarele lui, greutatea trupului ei asupra trupului său, și sînii ei pe pieptul lui, și gura ei care-i frămînta gura. Părul îi atîrna în jos greu și mătăsos pe ochii lui, pe obrajii lui, și el își feri gura de buzele ei lacome și-i apucă părul cu gura și-l ținu așa, și cu o mînă asudată apucă revolverul Magnum 357 și-l împinse ușor în timp ce dormea adînc, acolo unde-i era locul. Apoi rămase mai departe așa simțind greutatea femeii, părul ei pe obraz ca o draperie, unduind ușor.

Atunci veni și Henry și-l acoperi cu pătura subțire, și în vis Thomas Hudson spuse :

— Îți mulțumesc că ești atît de împlinită și de minunată și pentru că te rezemi atît de greu pe mine. Îți mulțumesc că te-ai întors atît de repede înapoi și că n-ai slăbit prea tare.

— Sărmane amărît, spuse Henry și-l acoperi cu grijă.

Plecă mai departe, ducînd pe umeri două damigene îmbrăcate în răchită, de cîte cinci galoni fiecare.

— Credeam că vrei să fiu mai slabă, îi spuse femeia din vis lui Thomas Hudson. Ziceai că-s ca un ied cînd sînt slabă și că nu există nimic mai plăcut și mai dulce ca un ied.

— Ia ascultă, spuse el, cine trebuie să facă dragoste cu cine ?

— Amîndoi, îi răspunse ea. Numai dacă nu vrei tu altfel.

— Atunci iubește-mă tu pe mine. Sînt obosit.

— Nu ești decît un leneș. Lasă-mă să-ți scot revolverul și să-l pun alături, lîngă picior. Revolverul ăsta încurcă toate treburile.

— Pune-l lîngă pat, îi spuse el. Și ai tu grijă ca lucrurile să decurgă așa cum se cuvine.

Apoi totul decurse așa cum se cuvenea și ea îi spuse:

— Acum eu sînt tu sau tu ești eu ?

— Alege tu.

— Atunci eu sînt tu.

— Eu nu pot să fiu tu. Dar pot încerca.

— E amuzant. Hai încearcă. Dar să nu te cruți. Încearcă să pierzi totul și să dobîndești totul.

— Bine.

— Te descurci ?

— Da, îi răspunse el. E minunat.

— Acum știi ce ne e dat ?

— Da, spuse el. Da, știu. E ușor să renunți.

— O să renunți la tot ? Ești fericit că i-am adus pe copii înapoi și că am venit și sînt o diavoliță a nopții ?

— Da. Sînt fericit pentru toate, și tu o să-mi mîngîi fața cu părul și o să-mi dai gura și o să mă strîngi în brațe atît de tare încît să mor ?

— Da. Și ai să mă iubești ?

Cînd se trezi, atinse cu mîna pătura și o clipă nu-și dădu seama că totul fusese doar un vis. Dar cînd se întoarse pe o parte, simți locul revolverului lunecat între picioare și pricepu care era adevărul și tot golul dinlăuntrul său era acum de două ori mai găunos și i se adăugă și noul gol lăsat de vis. Văzu că încă mai era lumină, văzu barca cu care se căra apă la șalupă și văzu și spuma albă a valurilor ce se izbeau de recif. Se întoarse pe o parte, strînse pătura în jurul trupului și adormi cu capul pe mîini. Dormea cînd veniră să-l scoale, și de data asta nu visase nimic.

IV

Rămase toată noaptea aceea la timonă şi, pînă la miezul nopţii, pe puntea de comandă îi ţinu tovărăşie Ara şi apoi Henry. Înaintau cu valuri puternice din travers, şi să ţii timona era acelaşi lucru cu a călări la vale, se gîndi. Parcă-i numai vale, dar uneori mai e ca şi cum ai merge şi de-a lungul coastei. Mare înseamnă o mulţime de dealuri şi pe nava asta parcă treci printr-un ţinut accidentat, ca un teren mîncat de torenţi.

— Ţine-mă de vorbă, îi spuse lui Ara.

— Despre ce să vorbesc, Tom ?

— Despre orice.

— Peters n-a putut prinde nici acum Guantanamo. A stricat de tot staţia de radio cea mare.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson şi încercă să facă şalupa să se legene cît mai puţin posibil, luînd-o pe coasta dealului. I-a ars ceva şi n-o mai poate repara.

— Dar el ascultă, spre Ara. Willie are grijă să nu-l lase să doarmă.

— Şi cine nu-l lasă pe Willie să doarmă ?

— Oricum nu poate dormi, spuse Ara. Nici el nu poate dormi, cum nu dormi nici tu.

— Dar tu ?

— Dacă vrei, sînt bun de stat toată noaptea. Nu vrei să mai iau şi eu timona ?

— Nu. Altceva tot nu am de făcut, oricum.

— Tom, cît de tare suferi ?

— Nu ştiu. Tu cît de tare poţi să suferi ?

— N-are rost, spuse Ara. Vrei să-ţi dau burduful de vin ?

— Nu. Adu-mi o sticlă de ceai rece şi vezi ce fac Peters şi Willie. Verifică totul.

Ara coborî sub punte şi Thomas Hudson rămase singur cu noaptea şi cu marea pe care călărea ca pe un cal care o ia la vale prea repede printr-un teren accidentat.

Veni Henry cu sticla de ceai rece.

— Tom, cum ne descurcăm ? îl întrebă.

— Perfect.

— Peters a prins postul de miliție din Miami pe stația veche. Toate mașinile de patrulă. Willie vrea să le vorbească. Dar eu i-am spus că nu se poate.

— Corect.

— Pe ultrascurte. Peters a prins o pologhie în nemțește, dar el zice că vine de departe, de la haitele de submarine.

— Atunci n-ar fi putut să-i audă.

— E o noapte stranie, Tom.

— Nu e chiar atît de stranie.

— Nu știu. Ți-am zis și eu așa. Dă-mi capul compas și lasă-mă pe mine la timonă și coboară sub punte.

— Peters a trecut chestia aia în jurnalul de bord ?

— Bineînțeles.

— Spune-i lui Juan să-mi dea punctul navei și lui Peters să-l treacă în jurnal. Cînd a început să pălăvrăgească bestia aia ?

— Chiar cînd urcam.

— Spune-i lui Juan să-mi dea punctul și să fie notat imediat.

— Da, Tom.

— Ce fac ceilalți actori ?

— Dorm. Și Gil doarme.

— Hai, șterge-o și pune-l pe Peters să treacă totul în jurnal.

— Chiar ai nevoie ?

— Știu prea bine unde ne aflăm.

— Da, Tom, spuse Henry. Dar nu te enerva.

Henry urcă din nou, dar Thomas Hudson n-avea chef de vorbă și Henry rămase lîngă el pe puntea de comandă, încordîndu-se ca să nu-l dea jos clătinarea șalupei. După un ceas spuse :

— Tom, se vede o lumină. În prova tribord, cam la vreo douăzeci de grade.

— Da, ai dreptate.

Cînd lumina ajunse în travers, schimbă capul și valurile începură să vină din pupa.

— Acum a luat-o spre casă, la păscut, îi spuse lui Henry. Am intrat în șenal. Trezește-l pe Juan și adu-l încoace și ai grijă și deschide bine ochii. Ai văzut cam tîrziu lumina aceea.

— Iartă-mă, Tom. Îl aduc pe Juan. Nu vrei să formăm un cart de patru oameni ?

— Nu numai înainte de ivirea zorilor, îi spuse Thomas Hudson. Am să-ţi spun eu cînd.

S-ar putea s-o fi tăiat drept peste bancuri, se gîndea Thomas Hudson. Dar nu cred că au făcut-o. Noaptea n-ar fi avut ei chef să traverseze pe-acolo, iar unor marinari de larg ca ei bancurile acelea nu le-ar fi plăcut prea mult nici ziua. Ar fi cotit tot acolo unde am cotit şi eu. Apoi ar fi luat-o binişor pe lîngă margine, aşa cum o să facem şi noi, şi probabil vor încerca să atingă coasta cubaneză în partea cea mai înaltă ce se va arăta la orizont. Nu vor avea chef să ajungă în vreun port, aşa că o vor lua în direcţia vîntului. Se vor menţine în larg de Confites, fiindcă ştiu ei că acolo e şi o staţie radio. Dar trebuie să facă rost de hrană şi trebuie să facă rost de apă. De fapt, vor încerca tot ce le stă în puteri să ajungă cît mai aproape de Havana, cu atît mai mult cu cît pot acosta pe undeva pe lîngă Bacuranao, şi de acolo să se strecoare în interior. De la Confites am să lansez un semnal. N-am să întreb ce am de făcut. Dar dacă nu-l găsesc, asta are să ne ţină în loc. Am să-i spun care-i situaţia şi ce fac eu. Poate să ia ce măsuri va crede de cuviinţă. Cei de la Guantánamo şi le pot lua pe ale lor, cei de la Camagüey pe ale lor, cei din La Fe pe ale lor, iar F.B.I.-ul pe ale lui şi poate că, într-o săptămînă, are să se întîmple ceva.

La dracu, se gîndi. O să pun mîna pe ei săptămîna asta. Trebuie să se oprească ei să ia apă şi să gătească ce au, înainte ca animalele să moară de foame şi să putrezească. S-ar putea foarte bine să meargă numai noaptea iar ziua să stea pe loc. Aşa ar fi logic. Dacă aş fi în locul lor, aşa aş face. Încearcă să gîndeşti ca un marinar neamţ inteligent confruntat cu problemele pe care le-a avut de rezolvat căpitanul unui astfel de submarin.

Şi a avut probleme destule, se gîndi Thomas Hudson. Şi cea mai afurisită problemă a lui sîntem noi şi nici măcar nu bănuieşte exitenţa noastră. Nu-i părem noi prea primejdioşi. Îi părem oameni cumsecade.

Nu privi treaba asta ca un înșelat de sînge, se gîndi. Nici măcar asta n-o să-ți dea înapoi nimic. Folosește-ți creierul și fii fericit că ai ceva de făcut și niște oameni de nădejde alături cu care să înfăptuiești ce ai de înfăptuit.

— Juan, făcu el, ce vezi tu, băiatule ?

— Numai un afurisit de ocean.

— Voi ceilalți, vedeți ceva ?

— Nimic, fir-ar să fie, spuse Gil.

— Stomacul meu afurisit nu vede decît niște cafea. Dar nu se apropie deloc, spuse Ara.

— Eu văd pămîntul, spuse Henry.

Îl zărise chiar în clipa aceea, abia ridicîndu-se la orizont, o pată murdară ca și cum un deget mare, mînjit proaspăt de cerneală, s-ar fi ridicat pe fundalul cerului ce se lumina.

— E dincolo de Romano, spuse Thomas Hudson. Mulțumesc, Henry. Indivizilor, acum duceți-vă în cabină să beți cafeaua și trimiteți-i sus pe ceilalți disperați ca să vadă și ei lucruri ciudate și distractive.

— Tom, vrei și tu cafea ? îl întrebă Ara.

— Nu. Am să beau niște ceai cînd o să fie gata.

— Noi n-am fost de cart decît vreo cîteva ceasuri, spuse Gil. Nu-i neapărat nevoie să ieșim din cart, Tom.

— Duceți-vă jos și beți cafeaua și lăsați-i și pe ceilalți disperați să aibă parte de șansa gloriei.

— Tom, nu spuneai tu că, după părerea ta, sînt în Lobos ?

— Da, dar m-am răzgîndit.

Ceilalți se duseră jos și alți patru urcară pe punte.

— Domnilor, le spuse Thomas Hudson, împărțiți între voi cele patru cadrane. Jos mai este cafea ?

— Din belșug, spuse secundul. Și ceai. Mașinile merg bine și nava nu ia mai multă apă decît era de așteptat cu valuri din travers.

— Ce face Peters ?

— Și-a băut whisky-ul azi-noapte. Sticla aceea cu un miel pe ea. Dar n-a închis un ochi. A avut grijă de el Willie să nu doarmă și i-a băut și el whisky-ul, îi raportă secundul.

— O să facem plinul de benzină la Confites şi o să mai luăm de acolo tot ce mai găsim.

— Băieţi-s în stare să încarce repede şi putem înjunghia şi un porc; îl putem jupui şi tăia, îi spuse secundul. Le dau celor de la staţia de radio un sfert şi o să mă ajute să-l pot tranşa în vreme ce mergem pe mare. Cît încărcăm, să dormi şi tu puţin. Nu vrei să trec eu la timonă ?

— Nu. La Confites n-am de dat decît trei radiograme şi ţu o să încarci şi eu am să dorm. Apoi continuăm drumul.

— Spre casă ?

— Bineînţeles. O vreme o să se ferească de noi. Dar nu ne pot scăpa. Vorbim mai tîrziu despre asta. Oamenii cum se simt ?

— Doar îi cunoşti. Vorbim mai tîrziu de asta. Pune cîrma puţin mai spre ţărm, Tom. Cu contracurentul ăsta, o să mai scurtăm din drum.

— Aţi avut ceva pierderi de la ruliul ăla ?

— Nimic important. Au fost amarnice valurile astea din travers, îi spuse secundul.

— *Yo lo creo*, îi spuse Thomas Hudson. Cred şi eu.

— Pe aici prin preajmă nu cred că se mai află şi alţii, în afară de echipajul de pe submarin. Precis că submarinul e chiar cel pe care pretind ăia că l-au scufundat. Acum se aţin în largul ţărmului de la La Guayra şi mai sus de Kingston şi pe toate drumurile petrolierelor. Se mai aţin şi laolaltă cu haitele de submarine.

— Dar se mai bagă şi pînă pe-aici uneori.

— Da, pentru păcatele noastre.

— Şi pentru ale lor.

— Din motivul ăsta o să-i urmărim inteligent, cum trebuie.

— Dar să-i dăm bătaie odată, spuse Thomas Hudson.

— Dar n-am întîrziat deloc.

— Mie mi se pare că mergem încet.

— Da, spuse secundul. Dar la Confites fă bine şi dormi puţin şi-ţi promit că totul va merge mai repede decît speri tu.

V

Thomas Hudson zări postul înalt de observaţie de pe limba nisipoasă şi catargul lung de semnalizare. Erau vopsite în alb şi erau primele lucruri care se arătau la orizont. Apoi zări antenele scurte ale staţiei de radio, ca şi epava cătărată sus pe stînci, care te împiedica să vezi clădirea staţiei. Din partea asta, insula nu era prea arătoasă.

Soarele era în spatele lui şi era uşor de găsit prima trecere mai mare prin recif, ca apoi să ajungă în partea ferită de vînt, trecînd pe la marginile bancurilor de nisip şi ale stîncilor de coral. În faţă era un ţărm nisipos în formă de semilună, şi în partea asta insula era acoperită de iarbă uscată, iar la capătul dinspre care bătea vîntul terenul era jos şi stîncos. Apa de deasupra nisipului apărea limpede şi verzuie, iar Thomas Hudson duse şalupa mai spre mijlocul semilunei şi ancoră atingînd aproape ţărmul cu prova. Soarele era acum sus, şi deasupra staţiei de radio şi a dependinţelor flutura steagul cubanez. Catargul de semnalizare se clătina galeş în vînt. Nu se vedea ţipenie, iar steagul cucubanez, nou noţ şi strălucitor de curat, fîlfîia în bătaia vîntului.

— Probabil că le-au trimis unul nou, spuse Thomas Hudson. Cînd am plecat, vechiul steag arăta uzat de tot.

Se uită şi îşi văzu butoaiele de benzină tot acolo unde le lăsase, şi semnele pe nisip unde trebuiau să fie îngropate blocurile de gheaţă ce i se cuveneau. Nisipul era răscolit, ca la morminte proaspăt săpate, iar pe deasupra insulei treceau în zbor rîndunici de mare negre ca tăciunele. Cuibăriseră pe stînci, sus, spre capătul din care bătea vîntul, iar cîteva perechi îşi făcuseră cuib în iarbă, în partea ferită de vînt. Zburau, se lăsau luate de vînt, tăiau pieziş aerul contra vîntului, coborînd brusc spre iarbă sau spre stînci. Toate ţipau, ţipau trist, deznădăjduite.

Probabil că umblă cineva pe-acolo, făcîndu-şi rost de ouă pentru micul dejun, se gîndi Thomas Hudson.

Exact în clipa aceea simți în nări miros de șuncă prăjită venind dinspre cambuză, și se duse la pupa și strigă că voia să mănînce pe punte. Cercetă cu atenție insula. S-ar putea să fi ajuns pînă aici, se gîndi. S-ar fi putut să fi pus mîna pe ea.

Dar pe cărarea care ducea de la clădirea stației la țărm se arătă un bărbat în pantaloni scurți, și nu era altul decît locotenentul. Era bronzat tare și vesel și de trei luni nu se mai tunsese și-i strigă de departe :

— Cum a fos plimbarea ?

— Bună, îi răspunse Thomas Hudson. Vii la bord să bei o bere ?

— Mai tîrziu, îi spuse locotenentul. Ți-au adus gheață și provizii și niște bere acum vreo două zile. Am îngropat gheța. Celelalte sînt în clădire.

— Ce noutăți ai ?

— Se bănuiește că aviația a scufundat un submarin dincolo de Guinchos acum zece zile. Dar asta s-a întîmplat înainte de a ieși tu în larg.

— Da, făcu Thomas Hudson. Asta s-a întîmplat acum două săptămîni. E vorba de același submarin ?

— Dà.

— Alte vești ?

— Se crede că un alt submarin a doborît alaltăieri un balon captiv în largul bancurilor de la Cayo Sal.

— S-a confirmat știrea ?

— Așa am auzit. Și-apoi, mai e și chestia cu porcul dumitale.

— Da ?

— În ziua cînd a fost doborît balonul, au adus și porcul împreună cu proviziile, și a doua zi dimineață porcul a pornit-o înot spre larg și s-a înecat. Și l-am mai și hrănit !

— *¡Qué puerco más suicido !*[1] spuse Thomas Hudson.

Locotenentul rîse. Avea o mutră bronzată și veselă și nu era prost deloc. Juca teatru fiindcă îl distra. Avea ordine să facă tot ce putea pentru Thomas Hudson și să nu-l întrebe nimic. Thomas Hudson avea ordine să

[1] Ce porc sinucigaș ! (span.).

profite cît avea nevoie de tot ce-i putea oferi stația de radio și să nu spună nimănui nimic.

— Alte veşti ? îl mai întrebă Thomas Hudson. N-ai văzut vreo barcă din Bahamas la pescuit bureți sau țestoase ?

— Ce să facă pe-aici, cînd bureți și țestoasele sînt în partea cealaltă ? Dar săptămîna asta au trecut într-adevăr două bărci de țestoase din Bahamas. În dreptul bancurilor au întors și au dat să intre în șenal, însă pînă la urmă s-au îndreptat spre Cayo Cruz.

— Mă întreb ce căutau pe-aici.

— Habar n-am. Dumneata bați apele astea din motive științifice. De ce-ar părăsi bărcile de țestoase cele mai bune zone de pescuit ca să vină încoace ?

— Cam cîți oameni ai văzut ?

— Nu l-am văzut decît pe cel de la cîrmă. Bărcile aveau crengi de palmier deasupra punții. Ca un fel de adăposturi. Poate pentru ca să țină țestoasele la umbră.

— Cei de la cîrmă erau albi sau negri ?

— Albi și arși de soare.

— N-ați putut distinge nici un fel de număr sau nume pe bărci ?

— Nu. Erau prea departe. Am pus insula în stare de alarmă în noaptea aceea, și a doua zi, și noaptea următoare, dar nu s-a întîmplat nimic.

— Cînd au trecut pe-aici ?

— Cu o zi înainte de a sosi gheața, alimentele pentru voi și porcul acela sinucigaș. La unsprezece zile după ce aviația voastră a anunțat scufundarea submarinului. Cu trei zile înainte de sosirea voastră. Sînt prieteni de-ai voștri ?

— Bănuiesc că le-ați semnalizat, nu ?

— Bineînțeles. Dar n-am primit nici un răspuns.

— Poți să-mi transmiți trei mesaje ?

— Sigur. Dă-mi-le de îndată ce le ai gata.

— Am să încep să încarc benzina, gheața și proviziile la bord. Era printre ele ceva care v-ar putea fi de folos ?

— Nu știu. E o listă cu toate. Am semnat pentru ele, dar nu știu englezește.

— N-au trimis nici o găină sau vreun curcan ?

— Ba da, spuse locotenentul. Le păstram ca să-ţi fac o surpriză.

— O să le împărţim, spuse Thomas Hudson. Împărţim şi berea.

— Îngăduie oamenilor mei să te ajute la încărcat benzina şi gheaţa.

— Bine. Mulţumesc foarte mult. Aş vrea ca în două ore să fiu plecat.

— Înţeles. Schimbul nostru şi-a amînat sosirea cu încă o lună.

— Iarăşi ?

— Iarăşi.

— Şi cum suportă oamenii dumitale treaba asta ?

— Toţi au ajuns aici din motive disciplinare.

— Îţi mulţumsec foarte mult pentru ajutor. Întreaga lume a ştiinţei îţi este recunoscătoare.

— Şi Guantánamo ?

— Şi Guantánamo, Atena ştiinţei.

— Cred că s-au ascuns prin vreo gaură pe undeva.

— Aşa cred şi eu, spuse Thomas Hudson.

— Umbrarele erau din palmier şi erau încă verzi.

— Mai spune-mi ceva dacă mai ştii.

— Nu mai ştiu nimic altceva. Trimite-mi mesajele. Nu vreau să vin la bord să vă răpesc timpul şi să vă plictisesc.

— Dacă în perioada cît lipsesc soseşte ceva perisabil, te rog foloseşte cu încredere, înainte de a se strica.

— Mulţumesc. Îmi pare rău că porcul s-a sinucis.

— Eu îţi mulţumesc, îi răspunse Thomas Hudson. Toţi avem micile noastre probleme.

— Am să le spun oamenilor să nu urce la bord, ci numai să ajute la cărat pînă la pupa.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson. Nu-ţi mai aduci aminte nimic în legătură cu bărcile acelea de ţestoase ?

— Erau bărci obişnuite. Una la fel cu cealaltă. Parcă erau făcute de acelaşi meseriaş. Au întors la capătul recifului şi au dat să vină încoace. Apoi s-au lăsat purtaţi de vînt spre Cayo Cruz.

— Dincoace de recif ?

— Dincoace de recif atîta timp cît i-am putut vedea.

— Şi submarinul acela de la Cayo Sal ?

— A ieşit la suprafaţă şi a dat gata balonul.

— Aş rămîne în stare de alarmă dacă aş fi în locul dumitale.

— Asta şi fac, răspunse locotenentul. De aceea n-aţi văzut pe nimeni.

— Dar am văzut păsări speriate.

— Sărmanele păsări, spuse locotenentul.

VI

Înaintau spre vest prin partea dinăuntru a recifului, cu vîntul din pupa. Rezervoarele erau pline, gheaţa depozitată, iar unul din oamenii de cart pe punte jumulea şi curăţa găini. Celălalt curăţa armele. Pînza tare care apăra puntea de comandă pînă la înălţimea brîului era prinsă bine în sfori, iar cele două placarde lungi, care indicau cu litere de-o şchioapă misiunea ştiinţifică a navei, erau prinse şi ele la locul lor. Aruncîndu-şi ochi peste bord, în vreme ce măsura adîncimea apei, Thomas Hudson văzu mănunchiuri de pene de găină luate de valuri.

— Ţine-o în partea dinspre ţărm cît mai mult posibil, fără să urci nava pe vreun banc de nisip, îl sfătui pe Ara. Doar cunoşti coasta.

— Ştiu că e afurisită, spuse Ara. Unde o să ancorăm ?

— Vreau să cercetez capul de la Cayo Cruz.

— Putem încerca şi acolo, dar nu cred că o să ne folosească la ceva. Doar nu-ţi închipui că or să rămînă acolo, nu-i aşa ?

— Nu. Dar s-ar putea să dăm peste pescari care să-i fi văzut. Sau peste cărbunari.

— Sper să cadă vîntul, spuse Ara. Aş vrea tare mult să avem parte de vreo cîteva zile de calm plat.

— Dincolo de Romano sînt vîntoase.

— Știu. Dar pe-aici vîntul suflă ca printr-o trecătoare de munte. Dacă mai ține mult, nu-i mai prindem niciodată.

— Am ajuns destul de departe, spuse Thomas Hudson. Și poate avem și puțin noroc. S-ar fi putut îndrepta spre Lobos, ca să folosească stația de radio și să cheme celelalte submarine să-i ia.

— Înseamnă că nu știau că mai era și celălalt submarin pe-aici.

— S-ar putea. Dar au bătut destulă cale în zece zile.

— Cînd vor, izbutesc ei, spuse Ara. Hai să nu ne mai gîndim, Tom. Îmi dă dureri de cap. Prefer să car butoaie de benzină. Gîndește-te tu, și mie spune-mi încotro să țin timona.

— Ține-o așa cum mergem acum și ferește-te de nenorocita aceea de insulă Minerva. Ține în partea dinăuntru a recifului și pe lîngă bancurile de nisip.

— Bine.

Crezi că și-au pierdut și stația de radio cînd au fost loviți ? se întrebă Thomas Hudson. Trebuie să fi avut și o stație de radio pentru cazuri de urgență, pe care ar fi putut s-o folosească. Dar Peters nu i-a prins deloc pe ultrascurte, după ce-a fost lovit submarinul. Și totuși asta nu dovedește nimic. Nimic nu constituie o dovadă, în afară de faptul că cele două bărci au fost zărite acum trei zile ținînd direcția pe care sîntem și noi. L-am întrebat dacă nu aveau cumva și bărci mici pe punte ? Nu, am uitat. Dar trebuie să fi avut, fiindcă mi-a zis că era vorba de niște bărci obișnuite de pescuit țestoase, cum se întîlnesc în Bahamas, doar atît că aveau umbrarele din crengi de palmier.

Dar cîți oameni ? Nu știi. Vreun rănit ? Nu știi. Ce armament ? Nu știi decît că au un automat. Ce drum au apucat ? Pînă acum sîntem pe urmele lor.

Poate o să găsim ceva între Cayo Cruz și Mégano, se gîndi. O să găsești o mulțime de urme de willete și de iguane în nisip, ducînd către gropile unde s-a adunat apă.

Ei bine ,asta îți abate gîndul de la altele. Care altele ? De-acum nu mai sînt nici un fel de altele. Ba da, mai sînt. Mai e nava asta, și oamenii de pe ea, și

marea, și bestiile pe care le urmărești. După aceea o să-ți vezi din nou animalele de acasă, și o să te duci în oraș, și o să te îmbeți așa cum știi tu și cît înghite cenușa din tine, și după aceea o să te pregătești să pleci și o să ieși din nou pe mare.

Poate că de data asta dai peste indivizii ăia. Nu tu le-ai distrus submarinul, dar ai avut un rol în distrugerea lui. Dacă ai să poți pune mîna pe echipajul lui, va fi extrem de folositor.

Și de ce nu-ți pasă deloc de nimic ? se întrebă. De ce nu te gîndești la ei ca la niște criminali și să încerci acel sentiment justițiar la care ai dreptul ? Ce te salți ca un cal fără călăreț care e încă în cursă ? Pentru că toți sîntem niște criminali, își spuse. Toți sîntem de o parte sau de alta, dacă mai sîntem buni de ceva, dar din asta n-o să iasă nimic bun.

Dar trebuie s-o faci. Sigur, își răspunse. Dar nu sînt obligat să fiu și mîndru de asta. Trebuie s-o fac ca lumea, atît. Nu m-am angajat ca să-mi și placă. Nici măcar nu te-ai angajat, își spuse. Și asta-i cu atît mai rău.

— Lasă-mă pe mine la timonă, Ara, îi spuse el.

Ara îi trecu timona.

— Fii foarte atent la tribord. Dar vezi să nu te orbească soarele.

— Mă duc să-mi aduc ochelarii. Ascultă, Tom, de ce nu mă lași pe mine la timonă și nu dai dispoziție să avem pe punte un cart de veghe de patru oameni ? Ești obosit și nu te-ai odihnit deloc pe insulă.

— N-avem nevoie de un cart de veghe de patru oameni. Mai tîrziu.

— Dar ești obosit.

— Nu mi-e somn. Ascultă, dacă ăia merg și noaptea, aproape de țărm o să dea de bucluc. Și atunci o să fie nevoiți să rămînă pe loc și să-și facă reparațiile și o să-i găsim.

— Dar ăsta nu-i un motiv să nu te odihnești, Tom.

— N-o fac pe grozavul, spuse Thomas Hudson.

— Nimeni nu s-a gîndit la una ca asta.

— Ce părere ai de bestiile alea ?

— Doar atît că o să-i prindem, o să doborîm din ei cît e nevoie şi restul îi luăm cu noi.

— Dar de masacru ce zici ?

— Nu zic că noi am fi făcut la fel. Dar aşa au socotit ei că era necesar. N-au făcut-o nici ei de plăcere, spuse Ara.

— Dar de omul lor ucis ?

— Henry a vrut să-l omoare pe Peters de mai multe ori. Cîteodată şi pe mine m-a încercat dorinţa asta.

— Da, ai dreptate, consimţi Thomas Hudson. Nu e un sentiment neobişnuit.

— Dar nu mă gîndesc la nici una din treburile astea şi nu-mi fac probleme. De ce nu reuşeşti să nu-ţi faci probleme şi să citeşti ca să te odihneşti, cum făceai întotdeauna ?

— Deseară am să dorm. După ce ancorăm, am să citesc şi apoi am să dorm. Am cîştigat patru zile din cursa asta cu ei, deşi nu se vede. De-acum înainte trebuie să căutăm cu grijă.

— O să punem mîna pe ei, sau îi împingem în braţele altora, spuse Ara. E vreo diferenţă ? Avem noi mîndria noastră obişnuită, dar avem şi altă mîndrie de care oameni nu ştiu nimic.

— Uite, de asta am uitat, spuse Thomas Hudson.

— E vorba de mîndria lipsită de orgoliu, continuă Ara. Frate-su e eşecul, mizeria sora ei, şi moartea nevastă-sa.

— Trebuie să fie o mare mîndrie.

— Aşa şi este, spuse Ara. Să nu uiţi asta, Tom, şi nu trebuie să te distrugi. Oricare de pe navă are mîndria asta, chiar şi Peters. Deşi nu-mi place Peters.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, îi zise Thomas Hudson. Uneori mă simt atît de descurajat de treburile astea că-mi vine să le dau dracului pe toate.

— Tom, îi spuse Ara, singurul lucru pe care-l are un om e mîndria lui. Dar uneori ai atîta mîndrie, că devine păcat. Din mîndrie am făcut fiecare uneori lucruri care ştiam că sînt imposibile. Nu ne păsa. Dar un om trebuie să-şi folosească mîndria cu inteligenţă şi grijă. Şi acum cînd ai ajuns să nu mai ai grijă de tine, trebuie să-ţi cer eu. Te rog. De dragul nostru şi al navei.

— La cine te referi cînd spui nostru ?

— La noi toți.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Du-te și cere-le să-ți dea ochelarii de soare.

— Tom, te rog, înțelege.

— Înțeleg. Mulțumesc foarte mult. La cină am să mănînc pe rupte și apoi am să dorm ca un prunc.

Ara nu găsi că avea haz, deși totdeauna găsise că lucrurile cu haz aveau haz.

— Încearcă, Tom, spuse el.

VII

Au ancorat în partea de sub vînt a insulei Cayo Cruz, în golful nisipos dintre două insulițe.

— O să mai lăsăm o ancoră aici, îi strigă Thomas Hudson secundului. Nu prea-mi place cum arată fundul.

Secundul ridică din umeri și se aplecă asupra celei de-a doua ancore, iar Thomas Hudson duse șalupa puțin înainte împotriva mareii, urmărind cum trecea pe lîngă ei, luată de curent, iarba de la mal. Apoi veni înapoi, pînă prinse bine și a doua ancoră. Șalupa stătea cu prova în vînt, iar curentul mareii trecea pe lîngă ea. Chiar și în partea aceea adăpostită era vînt puternic și știa că atunci cînd se va schimba cursul mareii, șalupa avea să se răsucească de-a latul curentului.

— La dracu, spuse. Las-o să se mai salte.

Însă secundul pusese bărcuța la apă și ducea cu el o ancoră de pupa. Thomas Hudson îi urmări cum coborau ancora aceea mică, Danforth, exact acolo unde era nevoie ca să mențină șalupa în vînt cînd venea fluxul.

— De ce nu pui încă vreo două ? îi strigă el. După aceea poate că și vindem șalupa drept păianjen afurisit.

Secundul îi rînji cu toată gura.

— Pune-i motorul exterior. Eu mă duc la țărm.

— Nu, Tom, îi spuse secundul. Lasă-i pe Ara şi pe Willie să se ducă. Îi conduc eu la ţărm, iar altă echipă se duce spre Mégano. Vrei să ia cu ei şi nişte *niños* [1] ?

— Nu. Să fie oameni de ştiinţă.

Văd că mă cam las hăţuit de alţii, se gîndi el. Asta înseamnă probabil că am cu adevărat nevoie de odihnă. Dar treaba e că nu-s nici obosit, şi nici nu mi-e somn.

— Antonio, strigă el.

— Da, răspunse secundul.

— Am să iau salteaua pneumatică şi două perne şi o porţie bună de băutură.

— Ce băutură ?

— Gin şi apă de cocos, cu Angostura şi chitră.

— Un Tomini ? îl întrebă secundul, încîntat că se apucase din nou de băut.

— Porţie dublă.

Henry aruncă salteaua pneumatică pe punte şi urcă şi el cu o carte şi o revistă.

— Aici n-ai pic de aer, spuse el. Vrei să dau la o parte pînza asta, ca să se facă puţin curent ?

— De cînd pun eu preţ pe astfel de lucruri ?

— Tom, am mai discutat despre asta şi am fost cu toţii de acord că ai nevoie de odihnă. Ai ajuns pînă la limita la care poate rezista un om. Ai şi trecut de ea.

— Rahat, făcu Thomas Hudson.

— Poate, spuse Henry. Le-am zis că, după părerea mea, nu păţeşti nimic şi că poţi s-o mai duci şi să ţii bine. Dar ceilalţi sînt îngrijoraţi şi m-au convins şi pe mine. Convinge-mă că nu-i aşa. Dar ia-o mai uşurel acum. Tom.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine ca acum. Nu pun nici un preţ pe ce zic ei.

— Tocmai asta-i. Nu vrei să cobori de pe puntea de comandă, vrei să faci tu toate carturile şi să ţii numai tu timona, şi nu pui nici un preţ pe nimic.

— Bine, bine făcu Thomas Hudson. Am prins mişcarea. Dar deocamdată eu comand.

— N-am vrut să zic nimic de rău, crede-mă.

— Bine, las-o baltă, spuse Thomas Hudson. Mă odihnesc. Ştii cum se cercetează o insulă, nu-i aşa ?

[1] Copilaşi (aici în sens de arme).

— Trebuie să știu.

— Vezi ce găsești pe Mégano.

— A mea-i Willie și Ara s-au și dus la țărm. Eu și ceilalți abia așteptăm să se întoarcă Antonio cu bărcuța.

— Ce face Peters ?

— A meșterit de s-a spetit la cealaltă stație de radio, cea mare, toată după-amiaza. Crede că a reparat-o.

— Ar fi minunat. Dacă dorm, să mă trezești îndată ce vă întoarceți.

— Da, Tom.

Henry se aplecă în jos și luă ceva care i se întinsese de sub punte. Era un pahar mare, plin de gheață și un lichid de culoare ruginie, iar paharul era înfășurat de două ori într-un șervet de hîrtie, strîns cu o bandă de cauciuc.

— Un Tomini dublu, spuse Henry. Bea-l și citește și culcă-te. Poți să pui paharul într-unul din locașurile acelea mari pentru grenade.

Thomas Hudson sorbi o înghițitură mare.

— Îmi place, spuse el.

— Ca pe vremuri. Totul are să fie iarăși bine, Tom.

— Tot ce putem face, să facem dracului bine

— Odihnește-te tu ca lumea.

— Asta am să fac.

Henry coborî sub punte și Thomas Hudson auzi bîzîitul motorului bărcii care se întorcea. Motorul se opri și el desluși vorbă și apoi auzi zvonul îndepărtîndu-se. Mai așteptă o clipă trăgînd cu urechea. Apoi luă paharul cu băutură și aruncă departe, peste bord, conținutul, și vîntul îl duse spre pupa. Puse paharul în locașul în care stătea mai bine, pe rastelul triplu, și se întinse cu fața în jos pe salteaua de cauciuc pe care o cuprinse cu amîndouă mîinile.

Cred că sub umbrarul acela au și răniți, se gîndi. Bineînțeles că s-ar putea să-l fi făcut doar ca să ascundă mai mulți oameni. Dar nu prea-mi vine să cred. Din prima noapte ar fi ieșit aici, la țărm. Ar fi trebuit să mă duc la țărm și eu. De-acum înainte am să mă duc. Dar nu-s alții mai buni decît Ara și Henry, iar

Willie e foarte bun. Trebuie să încerc să fiu foarte bun. Încearcă la noapte din răsputeri, își spuse. Și urmărește-i fără o clipă de răgaz și așa cum trebuie, și ai grijă să nu faci greșeli și să nu-ți scape.

VIII

Simți o mină pe umăr. Era Ara care-i spuse :

— Am dat de unul dintre ei, Tom. Eu și Willie.

Thomas Hudson coborî dintr-un salt și Ara veni cu el. Neamțul era întins la pupa, învelit într-o pătură. Își rezemase capul pe două perne. Peters stătea pe punte lîngă el, cu un pahar de apă în mînă.

— Uite ce-am găsit, spuse el.

Neamțul era slab și pe bărbie și pe obrajii scofîlciți îi răsărise o barbă bălaie. Avea părul lung și nepieptănat, iar în lumina după-amiezii, cu soarele aproape la apus, semăna cu un sfînt.

— Nu poate vorbi, spuse Ara. Am încercat și eu, și Willie. Mai bine ai sta în partea dinspre vînt lîngă el.

— Am simțit mirosul, replică Thomas Hudson. Întreabă-l dacă vrea ceva, îi spuse lui Peters.

Operatorul radio îi vorbi pe nemțește, iar neamțul se uită la el, dar nu scoase o vorbă și nici nu-și clinti capul. Thomas Hudson auzi bîzîitul motorului, se uită peste golf la bărcuța care venea dinspre soare. Era încărcată pînă la linia de plutire. Se uită din nou la neamț.

— Întreabă-l cîți erau. Spune-i că trebuie să știm cîți erau. Spune-i că-i foarte important.

Peters îi vorbi neamțului blînd și chiar cu duioșie, i se păru lui Thomas Hudson. Neamțul scoase cu greutate trei cuvinte.

— Zice că nimic n-are importanță, îi traduse Peters.

— Spune-i că n-are dreptate. Trebuie să știm. Întreabă-l dacă vrea morfină.

Neamțul se uită recunoscător la Thomas Hudson și mai rosti trei cuvinte.

— Zice că nu-l mai doare, traduse Peters.

Îi vorbi din nou în nemțește, și din nou Thomas Hudson surprinse tonul duios ; sau poate că nu era decît tonul duios al limbii.

— Peters, mai taci din gură, îi spuse Thomas Hudson. Tradu doar ce-ți spun. M-ai auzit ?

— Da, domnule, spuse Peters.

— Spune-i că-l pot face să se chinuie ca dracu.

Peters îi traduse neamțului, care își întoarse privirea spre Thomas Hudson. Erau ochii unui bătrîn acum, ochii unui bătrîn pe un chip tînăr îmbătrînit ca lemnul luat de ape și aproape la fel de cenușiu.

— *Nein,* spuse neamțul slab.

— Spune că nu, traduse Peters.

— Da, partea asta am înțeles-o și eu, spuse Thomas Hudson. Adu-i niște supă caldă, Willie, și dă-i puțin coniac. Peters, întreabă-l dacă nu vrea totuși morfină, chiar dacă nu vorbește. Spune-i că avem destulă.

Peters traduse și neamțul se uită la Thomas Hudson și pe fața lui se ivi un zîmbet, un zîmbet subțire, nordic.

Îi vorbea abia auzit lui Peters.

— Îți mulțumește și zice că n-are nevoie și e mai bine să n-o irosești.

— Apoi îi mai spuse ceva încet lui Peters, care traduse :

— Spune că acum o săptămînă i-ar fi fost de folos.

— Zi-i că îl admir, rosti Thomas Hudson.

Antonio, secundul său, ajunse lîngă șalupă cu bărcuța, împreună cu Henry și cu toți ceilalți din echipa care se dusese pe Mégano.

— Veniți în liniște la bord, le spuse Thomas Hudson. Nu vă arătați la pupa. Am dat de un frig pe moarte, și acum e la pupa și vreau să moară în liniște. Ce-ați găsit ?

— Nimic, răspunse, absolut nimic.

— Peters, spuse Thomas Hudson, poți vorbi cu el cît poftești. Poate scoți ceva de la el. Eu mă duc cu Ara și cu Willie la prova să bem ceva.

Cînd ajunse sub punte, întrebă :

— Cum e supa, Willie ?

— Primul pachet pe care am pus mîna era de moluște, spuse Willie. E destul de caldă.

— De ce nu i-ai dat supă de coadă de vită sau supă de carne ? îl întrebă Thomas Hudson. În starea în care se află, erau și mai ucigătoare. Unde dracu e cea de pui?

— N-am vrut să-i dau supă de pui. E pentru Henry.

— Și asta-i drept, spuse Henry. Ce să-l mai răsfățăm ?

— Nu cred că-l răsfățăm cu adevărat. Cînd am dat ordin, m-am gîndit că niște supă și ceva de băut au să-l facă să vorbească. Dar n-are să vorbească. Ara, vrei te rog să-mi dai puțin gin ?

— Tom, i-au făcut umbrar, și a avut parte de un pat bun de crengi, și apă din belșug, și mîncare într-o oală. Au încercat să-l facă să se simtă cît mai bine, și în jur au săpat un șanț în nisip pentru scurgere. De la țărm pînă acolo unde se află el erau foarte multe urme, aș zice să tot fie vreo opt-zece. Nu mai mulți. Eu și Willie l-am cărat cu foarte multă grijă. Amîndouă rănile au făcut gangrenă, și gangrena s-a urcat foarte sus, aproape de șoldul drept. Poate că n-ar fi trebuit să-l aducem, ci să fi venit să vă luăm, pe tine și pe Peters, ca să-i puneți întrebări în adăpostul acela al lui. Dacă așa trebuia, atunci să știi că eu sînt de vină.

— Avea vreo armă la el ?

— Nu, și nici un mijloc de identificare.

— Dă-mi băutura, spuse Thomas Hudson. Cam cînd ai zice că au fost tăiate ramurile pentru adăpostul lui?

— Nu mai tîrziu de ieri dimineață, aș zice. Dar nu sînt chiar sigur.

— A spus ceva ?

— Nu. Cînd ne-a văzut cu pistoalele în mînă, arăta de parcă ar fi fost făcut din lemn. La un moment dat, s-a arătat înspăimîntat de Willie. Cred că atunci cînd i-a văzut ochiul. Apoi cînd l-am ridicat a zîmbit.

— Ca să arate că poate zîmbi, spuse Willie.

— Apoi și-a pierdut cunoștința, spuse Ara. Tom, cît crezi că o mai ține pînă se sfîrșește ?

— Nu știu.

— Hai să ieşim pe punte şi să luăm şi paharele cu noi, spuse Henry. N-am încredere în Peters.

— Hai să terminăm supa asta, spuse Willie. Mi-e foame. Pot să-i încălzesc într-o cană nişte supă de pui de la Henry, dacă n-are nimic împotrivă.

— Dacă asta-l face să vorbească, spuse Henry, n-am nimic împotrivă.

— Probabil că nu, spuse Willie. Dar în halul în care e, e o treabă cam tîmpită să-i dai supă de moluşte. Henry, du-i coniacul. Poate că şi lui îi place, la fel ca mie şi ca ţie.

— Nu-l mai sîcîiţi, spuse Thomas Hudson. E un friţ de treabă.

— Sigur că da, făcu Willie, toţi friţii sînt de treabă cînd dau în primire.

— Încă n-a dat în primire, spuse Thomas Hudson. Deocamdată e doar pe moarte.

— Cu multă demnitate, spuse Ara.

— Şi tu eşti pe cale să ajungi un iubitor de friţi ? îl întrebă Willie. Înseamnă că sînteţi doi, tu şi Peters.

— Mai taci din gură, Willie, spuse Thomas Hudson.

— Ce te-a apucat şi pe tine ? îi replică Willie lui Thomas Hudson. Eşti conducătorul extenuat al unui mic grup de sinceri iubitori de friţi.

— Willie, vino la prova, îi spuse Thomas Hudson. Ara, du supa la pupa cînd s-o încălzi. Toţi ceilalţi duceţi-vă şi vedeţi cum moare friţul, dacă vreţi. Dar nu vă îmbulziţi peste el.

Antonio dădu să meargă după ei, cînd Thomas Hudson şi Willie se îndreptară spre prova, dar Thomas Hudson clătină din cap spre el, şi bărbatul acela voinic se întoarse în cambuză.

Erau la cockpit prova şi se făcuse aproape întuneric. Thomas Hudson reuşea să zărească chipul lui Willie. În lumina aceea arăta mai bine şi, în plus, stătea în partea în care avea ochiul teafăr. Thomas Hudson se uită mai întîi la Willie, la cele două parîme de ancorare şi apoi la un copac pe care-l mai zărea încă pe plajă. E un fund nisipos şi înşelător, se gîndi el, apoi spuse :

— În regulă, Willie. Zi ce ai de zis.

— Mai întîi despre tine, începu Willie. Te chinui de moarte sus la comandă, numai pentru că ţi-a murit puştiul. Nu ştii că mai mor atîţia puşti ai altora ?

— Ştiu. Altceva ?

— După aia, blestematul ăla de Peters şi blestematul de friţ care împuţ puntea din spate. Şi ce fel de navă-i aia unde secundu-i bucătar ?

— Cum găteşte ?

— Găteşte minunat, şi ştie cum se mînuieşte o ambarcaţiune din astea mici mai bine ca noi toţi împreună, inclusiv ca tine.

— Mult mai bine.

— Dă-i-n mă-sa, Tom. Să ştii că nu mi-am pierdut capul. Eu nici n-am cap să-l pierd. Dar sînt obişnuit să fac treburile astea altfel. Îmi place pe navă şi-mi place toată lumea, în afară de fătălăul ăla de Peters. Dar încetează să te mai chinui singur.

— Nu mă chinui, să ştii, spuse Thomas Hudson. Nu mă gîndesc la nimic altceva decît la treaba pe care o am de făcut.

— Eşti atît de plin de noblеţe, că ai merita să fii împăiat şi suit pe cruce, spuse Willie. Gîndeşte-te la muieri.

— Spre ele ne şi îndreptăm.

— Uite aşa-mi place să te aud vorbind.

— Willie, acum ţi-a trecut ?

— Bineînţeles. De ce dracu să nu-mi treacă ? Friţul ăla m-a făcut să-mi sară mustarul, zic eu. L-au aranjat atît de frumos, cum n-o să reuşim noi să facem pentru nimeni. Sau poate că o să facem dacă o să avem vreme. Dar friţii ăia nu s-au scumpit la timp. Nu bănuiau cît de aproape eram pe urmele lor. Dar trebuie să-şi fi închipuit că nu se putea să nu fie cineva pe urmele lor. Acum toţi sînt pe urmele lor. Şi au stat şi l-au aranjat frumos, cît de frumos se putea în starea în care era.

— Da, spuse Thomas Hudson. Şi pe oamenii din insulă i-au aranjat frumos.

— Îhî, făcu Willie. Nu-i aşa că-i un iad ?

Chiar atunci se arătă şi Peters. Totdeauna se socotise marinar, chiar cînd nu era în formă, şi se simţea tare mîndru să păstreze adevărata disciplină, dar fără toată eticheta ei, ceea ce constituia regulă pe navă. El

era cel care profita cel mai mult de asta. Acum se opri, luă poziţia de drepţi, salută, ceea ce dovedi că era beat, şi spuse :

— Tom, adică domnule, a murit.

— Cine a murit ?

— Prizonierul, domnule.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Pune-ţi generatorul în funcţiune şi vezi dacă putem lua legătura cu Guantánamo.

Trebuie să aibă ei ceva pentru noi, se gîndi.

— Prizonierul a spus ceva ? îl întrebă pe Peters.

— Nu, domnule.

— Willie, cum te simţi ?

— Minunat.

— Ia un aparat şi fă-i două fotografii, din profil, întins la pupa. Apoi dă pătura la o parte, şi scoate-i şi pantalonii şi fă-i una întreg, aşa cum stă la pupa. Mai fă una din faţă, numai capul, şi una din faţă cum stă întins.

— Da, domnule, spuse Willie.

Thomas Hudson urcă pe puntea de comandă. Auzi cum porneşte motorul generatorului şi zări fulgerarea aparatului. Cei de la ONI, acolo unde cîntăresc ei totul, n-o să creadă că am pus noi mîna nici pe frîtul ăsta, atît cît e, se gîndi. Nu avem nici o dovadă. Se vor găsi unii să spună că ce-am cules noi e doar un cadavru pe care l-au împins ei peste bord. Ar fi trebuit să facem o poză mai din vreme. La dracu şi cu ăştia. Poate punem mîna şi pe ceilalţi mîine.

Ara veni pe puntea de comandă.

— Tom, cine zici să-l ducă la ţărm şi să-l în groape ?

— Cine a lucrat cel mai puţin pe ziua de azi ?

— Toată lumea a lucrat din greu. Am să-l iau pe Gil şi facem noi treaba asta. Îl putem îngropa în nisip, dincolo de limita apelor mari.

— Poate chiar puţin mai sus.

— Îl trimit pe Willie aici să-i spui tu ce să scrie pe scîndura de la cap. Am eu o scîndură de la o ladă de provizii.

— Trimite-l pe Willie.

— Îl coasem în sac ?

— Nu, înveliţi-l numai în pătura lui. Trimite-l pe Willie sus.

— Ce voiai cu mine ? întrebă Willie.

— Scrie pe scîndura aia „Marinar german necunoscut", şi dedesubt pune data.

— Bine, Tom. Vrei să mă duc şi eu la ţărm cînd îl îngroapă ?

— Nu, se duc Ara şi Gil. Scrie inscripţia pe scîndură, relaxează-te şi bea şi tu ceva.

— Îndată ce Peters prinde Guantánamo, trimit mesajul. Nu vrei să cobori dedesubt ?

— Nu. Mă odihnesc aici, sus.

— Cum o fi oare pe puntea de comandă a unei nave mari, plină de responsabilităţi şi de tot felul de rahaturi ?

— Cam la fel ca atunci cînd scrii inscripţia aia.

Cînd sosi mesajul de la Guantánamo, după decolare, în el se spunea : „Continuaţi cu grijă cercetările spre vest".

— Asta şi facem, îşi spuse Thomas Hudson. Se întinse şi adormi imediat, iar Henry îl înveli cu o pătură subţire.

IX

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, coborî sub punte şi verifică barometrul. Era cu patru zecimi mai coborît şi îşi trezi secundul şi-i arătă şi lui. Secundul se uită şi dădu afirmativ din cap.

— Ai văzut ce vijelie trecea peste Romano, ieri, şopti el. Se îndreaptă spre sud.

— Vrei să-mi faci un ceai, te rog ? îi spuse Thomas Hudson.

— Am ceai rece într-o sticlă la gheaţă.

Thomas Hudson se duse la pupa, luă o perie şi o căldare şi se apucă să frece puntea la pupa. Fusese ea frecată şi mai înainte, dar o mai spălă o dată şi apoi

clăti peria. După aceea luă sticla cu ceai rece pe puntea de comandă și așteptă să se lumineze.

Înainte de a se crăpa de ziuă, secundul trase ancora la pupa și, împreună cu Ara, aduse și ancora tribord, iar apoi ei doi și Gil ridicară bărcuța la bord. După care secundul pompă apa din santină și verifică motorul : pe urmă scoase capul pe punte și spuse :

— Gata, putem pleca în orice clipă.

— De ce-a luat atît de multă apă ?

— S-a slăbit o garnitură. Am mai strîns-o puțin. Dar prefer să ia mai degrabă puțină apă decît să se încingă axul.

— Bine. Trimite-i sus pe Ara și pe Henry. Pornim.

Trase ancora și el se întoarse spre Ara :

— Mai arată-mi o dată copacul.

Ara îi arătă copacul ce se ridica doar puțin deasupra liniei țărmului pe care-l părăseau și Thomas Hudson însemnă cu creionul o mică cruce pe hartă.

— Peters n-a mai prins deloc Guantánamo ?

— Nu. S-a ars din nou postul ?

— Ei bine, sîntem în urma lor, și mai au ei și pe alții înaintea lor și am primit ordinul.

— Tom, chiar crezi că vîntul se va schimba spre sud ? întrebă Henry.

— Barometrul așa arată. Dar o să putem spune mai precis cînd o să înceapă să se înteţească.

— Pe la patru a căzut aproape de tot.

— Nu te-au supărat mușteie de nisip ?

— Numai spre ziuă.

— Mai bine te-ai duce sub punte să dai cu flit s-o șteargă toate. N-are nici un sens să le mai plimbăm și pe ele cu noi.

Era o zi frumoasă, dar, uitîndu-se înapoi la golfulețul unde ancoraseră, și la țărm, și la desișul de arbuști de la Cayo Cruz pe care-i știau amîndoi atît de bine, Thomas Hudson și Ara văzură norii înalți ce se ridicau deasupra uscatului. Cayo Romano ieșise atît de mult din apă, încît părea a fi însuși uscatul, iar deasupra lui, la mare înălțime, se vedeau norii care promiteau vînt de sud sau calm și vijelii dinspre țărm.

— Dacă ai fi neamț, Ara, ce-ai gîndi acum ? întrebă Thomas Hudson. Ce-ai gîndi acum dacă ai vedea asta și ai ști că n-ai să mai ai vînt prielnic ?

— Aș încerca s-o iau pe uscat. Cred că asta aș face.

— Dar pe uscat ai avea nevoie de o călăuză.

— Mi-aș face rost de o călăuză, spuse Ara.

— De unde ai face rost ?

— De la pescarii de pe Antón sau Romano. Sau de la Coco. Acum trebuie să fie pe-acolo pescari care pun pește la sare. La Antón s-ar putea să fie și ambarcații din cele cu puțuri pentru pește viu.

— O să încercăm la Antón, spuse Thomas Hudson. E plăcut să te trezești dimineața și să ții timona avînd soarele în spate.

— Dacă ai avea mereu norocul să ții timona avînd soarele în spate și să ai mereu o zi ca asta, ce loc minunat ar fi oceanul.

Era o adevărată zi de vară și, fiind încă dimineață, nu începuseră deocamdată rafalele de vînt. Ziua era plină de blîndețe și făgăduială și marea se întindea netedă și limpede. Puteau vedea clar fundul pînă cînd treceră de zona de sondaj, și apoi departe, în larg, se ivi Minerva, taman unde trebuia ca să se afle, și valurile se spărgeau alene de stîncile de coral. Era hula care rămăsese după două luni de neîndurătoare alizee puternice. Dar valurile veneau blînde și liniștite, cu un fel de regularitate pasivă.

Parcă ar spune că acum toți sîntem prieteni și că nu va mai fi niciodată vreo frămîntare sau dezlănțuire sălbatecă, se gîndea Thomas Hudson. De ce e atît de înșelătoare marea ? Un fluviu poate fi și trădător și crud, și cumsecade și prietenos. Un pîrîu poate fi pe deplin prietenos și poți să te încrezi în el toată viața dacă nu abuzezi. Dar oceanul totdeauna trebuie să te mintă înainte de a-și face mendrele.

Se uită din nou la mișcarea domoală în sus și-n jos care dezvăluia ritmic stîncile de la Minerva, de parcă ar fi încercat să le scoată la mezat ca pe un domeniu deosebit.

— Vrei să-mi aduci și mie un sandviș ? îl rugă pe Ara. Niște carne de vacă conservată și o ceapă întreagă, sau niște șuncă și ouă și o ceapă. După ce aduci micul

dejun, rînduieşte pe punte un cart de patru oameni, cum se cuvine, şi verifică toate binoclurile, Înainte de a ne îndrepta spre Antón, ies în larg.

— Da, Tom.

Mă întreb ce m-aş face fără Ara, se gîndi Thomas Hudson. Ai dormit minunat, îşi spuse, şi nu s-ar putea să te simţi mai în formă ca acum. Avem şi ordine, şi sîntem chiar pe urmele lor, şi-i împingem spre ceilalţi. Dai curs ordinelor şi te uiţi ce zi minunată ţi s-a hărăzit ca să-i urmăreşti. Dar lucrurile arată prea afurisit de bine.

Înaintau prin şenal cu ochii în patru, dar nu se zărea nimic decît marea liniştită, aşa cum arată ea dimineaţa devreme, unduindu-se prietenoasă, şi dunga prelungă şi verde a insulei Romano, cu numeroasele insuliţe presărate pînă acolo.

— Cu marea asta n-or să navigheze prea departe, spuse Henry.

— N-or să navigheze deloc, preciză Thomas Hudson.

— Tragem la ţărm la Antón ?

— Da, şi să verificăm ce-i acolo.

— Mie îmi place la Antón, spuse Henry. Dacă marea e liniştită, e un loc bun de ancorat, aşa că bestiile alea nu ne mănîncă.

— Dar în interior te termină complet, spuse Ara.

În faţa lor se arătă un mic hidroavion zburînd la mică înălţime şi îndreptîndu-se spre ei. Era alb şi miminuscul, aşa cum bătea soarele în el.

— Avion, spuse Thomas Hudson. Dă comanda să ridice steagul cel mare.

Avionul se apropie mereu, pînă începu să zumzăie deasupra lor. Apoi le dădu ocol de două ori şi se îndepărtă spre est.

— Dacă ar fi dat politul de ceva, n-ar mai fi avut acum un avion atît de frumos, spuse Henry. L-ar fi doborît.

— S-ar fi putut să transmită localizarea şi cei de la Cayo Frances s-o fi recepţionat.

— Poate, spuse Ara.

Ceilalţi doi basci nu scoaseră o vorbă. Stăteau spate în spate şi-şi cercetau fiecare cadranul. După un

răstimp, bascul căruia îi spuneau George dar de fapt se numea Eugenio numai că Peters nu era în stare totdeauna să-i spună Eugenio, strigă :

— Avionul se întoarce iar spre est, printre insulițele din larg și Romano.

— Merge acasă să ia micul dejun, spuse Ara.

— Dar o să raporteze prezența noastră, adăugă Thomas Hudson. Așa că într-o lună poate că or să afle unde eram noi astăzi la ora asta.

— Dacă nu încurcă punctul pe harta lui, completă Ara. Paredón Grande, Tom. Relevment aproximativ douăzeci de grade prova babord.

— Ai ochi buni, spuse Thomas Hudson. Asta e, ai dreptate. Mai bine s-o luăm spre țărm și să găsim șenalul spre Antón.

— Întoarce babord nouăzeci de grade și cred că a noastră-i.

— Am să mă apropii de banc și o s-o iau de-a lungul lui pînă dăm de afurisitul de șenal.

Porniră spre țărm, spre linia verde de insulițe care se arătau ca niște garduri negre, ițindu-se din apă, și apoi căpătau formă și deveneau verzi și își dezvăluiau și țărmurile nisipoase. Thomas Hudson se apropie cam în silă, părăsind șenalul larg, marea plină de făgăduințe și frumusețea acelei dimineți la apă adîncă, pentru a-și face de lucru cercetînd insulițele dinspre țărm. Dar avionul care cercetase coasta în partea aceea și se întorsese pentru a zbura pe deasupra ei cu soarele în spate nu putea însemna altceva decît că nimeni nu dăduse de bărci spre est. Dar se putea foarte bine să nu fie decît o patrulă de rutină. Logic, nu putea să însemne decît că avea altă misiune. O patrulă de rutină ar fi trecut pe deasupra canalului în ambele sensuri.

Văzu insula Antón, insulă plăcută, cu multă vegetație, ridicîndu-se tot mai mult în fața lui, și se uită înainte să zărească semnele de reper în vreme ce se îndrepta spre țărm. Trebuia să ia drept reper cel mai înalt copac de pe promontoriul insulei și să-l facă să vină drept în șaua mică de pe Romano. Cu reperele

astea se putea apropia de țărm chiar dacă-i bătea soarele în ochi și apa avea strălucirea sticlei topite.

În ziua aceea nu avea nevoie de ele. Dar pentru a nu-și pierde antrenamentul, își căută reperele, și cînd găsi copacul se gîndi în sinea lui : „Am nevoie de altceva mult mai trainic drept reper pe o coastă bîntuită de uragane", după care o luă pe lîngă țărm pînă așeză exact copacul în tăietura șeii, și apoi întoarse drept spre țărm. Era în șenal, între malurile acelea de marnă care abia de erau acoperite de apă, și-i spuse lui Ara :

— Spune-i lui Antonio să arunce o muscă artificială. S-ar putea să prindem ceva pentru oală. Șenalul ăsta are pe fund un minunat banc de nisip.

Apoi o ținu drept spre țărm, ghidîndu-se după reperele lui. Era tentat să nu se mai uite deloc la maluri, ci să meargă drept înainte. Dar își dădu seama că era tot unul dintre lucrurile acelea făcute din prea multă mîndrie despre care vorbise Ara, și conduse șalupa cu grijă, pe lîngă malul tribord, și luă cîrma tribord cînd ajunse să se conducă după maluri și nu după cel de-al doilea reper pe care îl avea. Era ca și cum s-ar fi plimbat pe niște străzi obișnuite dintr-un cvartal. Mareea dădu năvală spre țărm. La început apa veni maronie, apoi curată. Chiar înainte de a ajunge la punctul unde socotea el că e bazinul de întoarcere, unde își pusese în gînd să ancoreze, îl auzi pe Willie strigînd : „Peștele !"

Uitîndu-se spre pupa, văzu un tarpon țîșnind sus, în soare, și zbătîndu-se să scape. Avea gura deschisă, era uriaș și soarele lucea pe solzii lui argintii și pe dunga lungă, verde, a aripioarei dorsale. Se zbătea cu disperare în soare, și se prăbuși împroșcînd apa în toate părțile.

— Un *sábalo*, strigă Antonio cu silă.

— Un *sábalo* prost, spuseră bascii.

— Să încerc să-l scot, Tom ? întrebă Henry. Mi-ar plăcea să-l prind, chiar dacă nu-i bun de mîncat.

— Dacă nu l-a luat Willie, ia-l tu de la Antonio. Și spune-i lui Antonio să vină dracului la prova. Am să arunc ancora.

Emoția pescuitului și salturile tarponului uriaș continuară la pupa, fără ca nimeni să-i mai acorde vreo atenție, doar vreun zîmbet, în vreme ce ancorau.

— Vrei să mai lăsăm una ? strigă Thomas Hudson spre prova.

Secundul scutură din cap. Cînd se răsuciră la ancoră cum trebuia, secundul se urcă pe puntea de comandă.

— Ţine în orice situaţie, Tom, îi spuse el. Indiferent ce fel de vijelie se abate încoace. Orice. Şi nu contează cum se răsuceşte nava în vînt, n-o să ne mai bîţîie în nici un fel.

— Pe la ce oră se lasă vijelia ?

— După două, îi spuse secundul, uitîndu-se la cer.

— Atunci coboară bărcuţa, spuse Thomas Hudson. Şi mai pune-mi o canistră de benzină pentru motorul de la barcă. Trebuie să pornim dracului o dată.

— Cine merge cu tine ?

— Numai Ara, Willie şi cu mine. Vreau să meargă repede.

X

Cei trei din barcă înveliseră cîteva *niños* în mantalele de ploaie. Erau nişte puşti automate Thompson, în tocurile de piele, lungi cît armele. Tocurile fuseseră croite şi cusute de Ara, care nu prea era croitor, şi pielile cu blana tunsă scurt fuseseră împregnate de Thomas Hudson pe dinăuntru cu ulei de protecţie care avea un uşor miros de acid fenic. Bascii numiseră armele „prunci" pentru că armele erau adăpostite în tocurile lor de piele, iar tocurile se legănau cînd erau agăţate în deschizătura din puntea de comandă.

— Dă-ne o sticlă de apă, îi ceru Thomas Hudson secundului.

Cînd Antonio îi aduse sticla, grea, rece, cu dop larg ce se înşuruba, Thomas Hudson i-o trecu lui Willie, care o aşeză la prova. Lui Ara îi plăcea să conducă barca din cîrma motorului, aşa că se aşeză la pupa. Thomas Hudson stătea la mijloc, iar Willie se ghemui la prova. Ara o luă drept spre insuliţă, şi Thomas Hudson urmări norii ce se îngrămădeau deasupra pămîn-

tului. Cînd ajunseră la apă mică, Thomas Hudson putu vedea aglomerările cenușii de scoici formînd movile pe nisip. Ara se aplecă înainte și-i spuse :

— Tom, vrei să arunci o privire pe țărm ?

— Ar fi bine s-o facem înainte de a da ploaia.

Ara duse bărcuța la țărm, săltînd motorul sus, chiar după ce-și luaseră ultimul vînt. Mareea mîncase țărmul nisipos croindu-și un mic canal în dreptul promontoriului, și el cîrmi spre țărm suind barca pe nisip.

— Din nou acasă, spuse Willie. Cum îi spune tîrfei ăsteia ?

— Antón.

— Nu Antón Grande, sau Antón Chico, sau Antón El Cabrón ?

— Nu, numai Antón. Ia-o spre promontoriul acela dinspre est și nu te opri deloc. Te culegem noi mai încolo. Eu am să bat repede malul ăstălalt, iar Ara o să lase barca undeva, dincolo de celălalt promontoriu, și o să cerceteze malul mai departe. Am să-l iau de acolo cu barca și venim pe urmă după tine.

Willie ținea „pruncul" învelit în mantaua de ploaie și și-l puse pe umăr.

— Dacă dau de vreun friț, pot să-l curăț ?

— Colonelul spune că pe toți, în afară de unul singur, îi comunică Thomas Hudson. Încearcă să cruți unul mai deștept.

— Fac cu ei un test de inteligență înainte de a deschide focul.

— Nu uita să faci și cu tine unul.

— Testul meu e destul de mediocru, altfel n-aș fi aici, răspunse Willie și porni la drum.

Avea un mers indolent, dar cerceta țărmul și terenul spre interior cu toată atenția de care era în stare un om. Thomas Hudson îi spuse în spaniolă lui Ara ce au de făcut, apoi făcu vînt bărcii în apă. Porni de-a lungul țărmului cu „pruncul" sub braț și simți nisipul care-i intra printre degetele goale. În fața lui, barca dublă promontoriul cel mic.

Era bucuros că ajunsese pe mal, și mergea cît de repede îl țineau picioarele și totuși cerceta cu atenție țărmul. Era un țărm primitor și nu-i trezi nici un presentiment cum se întîmplase tot în ziua aceea pe mare,

mai înainte. Era cam prăpăstios în dimineaţa aceea, se gîndi. Poate din cauza acelui calm plat. În faţă se vedeau norii care se adunau tot mai mult. Dar deocamdată nu se întîmpla nimic. Sub soarele fierbinte nu erau nici muşte de nisip, şi nici ţînţari, şi înaintea lui zări un stîrc alb care pîndea un ochi de apă mică, ţinîndu-şi capul, gîtul şi ciocul gata pentru a prinde prada. Nu zbură nici cînd trecu Ara cu barca.

O să cercetăm locul cu atenţie, deşi nu cred să găsim ceva pe-aici, se gîndi. Azi tot nu se pot mişca din lipsă de vînt, aşa că tot nu pierdem nimic şi ar fi o neglijenţă criminală să trecem pe lîngă ei. De ce oare nu ştiu mai multe despre el ? se gîndi. E numai vina mea. Ar fi trebuit să mă duc şi eu la ţărm şi să mă uit la umbrarul pe care l-au construit, şi la urme. M-am mulţumit să-i întreb pe Willie şi pe Ara. Amîndoi sînt buni, într-adevăr. Dar ar fi trebuit să mă duc şi eu.

E din cauza scîrbei pe care am simţit-o la gîndul de a-i întîlni, îşi zise. E de datoria mea să-i prind, şi vreau să-i prind, şi am să-i prind. Oare condamnaţii la moarte din închisoare se urăsc unii pe alţii ? Nu cred că se urăsc decît dacă nu sînt în toate minţile.

Exact în clipa aceea stîrcul se ridică şi zbură ceva mai departe de ţărm. Frînă puternic cu aripile lui mari şi apoi, după cîţiva paşi stîngaci, ateriză. Îmi pare rău că l-am deranjat, se gîndi Thomas Hudson.

Cercetă tot ţărmul din partea de dincolo de limita apelor mari. Dar nu se vedea nici o urmă, în afara locului unde se tîrîse de două ori o broască ţestoasă. Lăsase o urmă largă spre mare şi una în susul ţărmului unde depusese ouăle. N-am timp să sap să caut ouăle, se gîndi. Norii începuseră să întunece cerul şi să se îndrepte spre mare. Dacă ar fi nimerit în partea astălaltă a insulei, precis că el ar fi căutat ouăle. Se uita înainte, dar nu văzu barca pentru că era dincolo de un alt promontoriu.

Mergea pe unde era nisip tare, dincolo de umezeala rămasă de la fluxul înalt, şi văzu nişte crabi-eremiţi purtîndu-şi cochiliile şi nişte crabi-fantomă lunecînd de pe porţiunea aceea de nisip, drept în apă. La dreapta, în apa puţin adîncă din şenal, zări masa cenuşie a unui banc de chefali şi umbra lor pe nisipul pe de fund, în

vreme ce se mişcau. Apoi ghici umbra unei baracude foarte mari care pîndea chefalii, şi văzu şi conturul baracudei — prelung, cenuşiu pal, părînd că nici nu se mişcă. Merse mai departe, în acelaşi ritm, şi curînd trecu de peşte, şi se apropie de stîrc.

Să văd dacă pot trece de el fără să-l stîrnesc să zboare, se gîndi. Dar chiar cînd ajunse aproape pe aceeaşi linie cu stîrcul, chefalii ţîşniră din apă, forme ţepene, cu ochi mari, capul scurt, argintii în lucirea soarelui, dar fără să fie frumoşi. Thomas Hudson se întoarse să se uite la peşti, încercînd să vadă baracuda care dădea iama printre ei. Nu reuşi să vadă peştele de pradă, ci numai saltul bezmetic al chefalilor înspăimîntaţi. Apoi văzu că bancul se adună la loc, formînd o masă cenuşie, în mişcare, şi cînd întoarse capul din nou văzu că stîrcul dispăruse. Îl zări zburînd, vînturîndu-şi aripile mari pe deasupra apei verzui, iar în faţa lui se întindea nisipul auriu al plajei, cu linia copacilor crescuţi de-a lungul promontoriului. Norii începură să-şi arunce umbra asupra întinderilor de dincolo de Romano, şi Thomas Hudson porni mai repede, încercînd să ocolească promontoriul ca să vadă unde lăsase Ara barca.

Mersul rapid îi dădea o stare de aţîţare, şi el se gîndi că nu se poate să fie nici un friţ prin preajmă. N-ar fi putut simţi o asemenea stare dacă ar fi fost vreun friţ prin preajmă. Dar nu se ştie, se gîndi. S-ar putea întîmpla şi asta dacă eşti destul de nepriceput şi nu-ţi dai seama.

La capătul promontoriului era un petec de nisip alb, strălucitor, şi el se gîndi : Aş avea poftă să mă întind acolo. Ar fi un loc minunat. Apoi, la capătul plajei prelungi zări bărcuţa şi se gîndi : La dracu şi cu asta. În noaptea asta am să dorm şi am să mă iubesc cu salteaua mea pneumatică sau cu puntea — chiar mai bine cu puntea. Doar am fost împreună atîta amar de vreme, destulă ca să fim căsătoriţi. Probabil că acum se vorbeşte destul despre tine şi puntea de comandă, se gîndi. Ar trebui s-o tratezi cum se cuvine. Şi cînd colo, calci pe ea, stai în picioare pe ea. Ce fel de purtare e asta ? Şi mai şi verşi şi ceai rece pe ea. Nu-i frumos. Şi pentru ce, mă rog, o cruţi atît ? Ca să mori pe ea ? Cu si-

guranță că va aprecia gestul. Calcă pe ea, stai în picioare pe ea și mori pe ea. Trateaz-o cu adevărat frumos. Dar acum singurul lucru practic ce-ți mai rămîne de făcut e să termini cu bazaconiile astea, să închei cercetarea plajei și să-l iei pe Ara.

Merse mai departe pe plajă încercînd să nu se mai gîndească deloc, ci numai să observe. Își cunoștea bine datoria și încercase să nu se eschiveze niciodată. Dar astăzi venise pe țărm, deși putea s-o facă oricare altul la fel de bine ; cînd rămăsese la bord și ceilalți nu reușiseră să găsească nimic, se simțise vinovat. Cerceta cu atenție totul. Dar nu se putea împiedica să nu se gîndească.

Probabil că în partea lui Willie e și mai cald, se gîndi. Poate că Ara are să dea peste ceva. Dacă aș fi fost în locul lor, știu al dracului de bine că aici aș fi venit. E primul loc bun. Poate că au trecut pe aici și au ținut-o drept înainte mai departe. Sau poate au tras la țărm între Paredón și Cruz. Dar nu cred s-o fi făcut, fiindcă putea să-i vadă cineva după lumină, și niciodată n-ar fi reușit să ajungă acolo în interior noaptea, fie că aveau călăuză sau nu. Cred că au plecat mai departe. Poate că o să-i găsim pe undeva pe lîngă Coco. Poate că-i găsim chiar aici, dincolo de insulița asta. Mai este o insuliță pe care trebuie s-o cercetăm. Trebuie să-mi amintesc mereu că ei se conduc după hartă. Asta-i, dacă nu cumva pun mîna pe vreun pescar de prin partea locului. N-am văzut nici un fir de fum de la careva care ar face mangal. Ei bine, mă bucur că terminăm de cercetat insulița înainte de a veni ploaia. Îmi place s-o fac, se gîndi. Numai sfîrșitul nu-mi place.

Împinse bărcuța în apă și sări în ea, spălîndu-și nisipul de pe picioare înainte de a intra în ea. Își puse „pruncul" în mantaua de cauciuc la îndemînă, aproape, și porni motorul. Nu-i plăcea motorul exterior cum îi plăcea lui Ara și niciodată nu-l pornea fără să-și aducă aminte că erau momente cînd trebuia să sufle și să tragă din țevi de alimentație înfundate, de fișe de contact prea scurte și de alte plăceri ale motoarelor mici. Dar Ara n-avea niciodată necazuri cu aprinderea. Cînd motorul nu mergea bine, se uita la el cu admirația unui

jucător de șah în fața unei mutări strălucite din partea adversarului.

Thomas Hudson conduse barca de-a lungul țărmului, dar Ara era încă departe și nu reușea să-l zărească. Trebuie să fie la jumătate de drum spre Willie, se gîndi. Dar cînd îl zări era aproape de golful mangrovelor, unde plaja înceta și începea desișul des și verde de mangrove ce se întindea pînă în apă, rădăcinile lor arătîndu-se ca niște bețe maronii încîlcite.

Apoi observă catargul ridicîndu-se dintre mangrove. Doar atît se vedea. Dar îl zări și pe Ara întins în spatele unei dune mici de nisip, în așa fel încît să vadă pe deasupra ei.

Simți cum îi trece un fior prin creștetul capului, ca atunci cînd întîlnea o mașină în mare viteză ieșindu-i deodată înainte pe sens interzis. Dar Ara auzi motorul, întoarse capul și-i făcu semn să tragă la mal. Thomas Hudson trase la mal în linie tangentă în spatele lui Ara. Bascul urcă în barcă ținîndu-și „pruncul" învelit în haina de ploaie, cu palul înainte, pe umărul drept sub care se vedea vechea lui cămașă de plajă în dungi. Arăta mulțumit.

— Ia-o înainte cît îți îngăduie șenalul, îi spuse el. O să-l găsim și pe Willie.

— E una dintre bărci ?

— Bineînțeles, răspunse Ara. Dar sînt sigur că e abandonată. Tom, o să plouă.

— Ai mai văzut ceva ?

— Nimic.

— Nici eu.

— E o insuliță minunată. Am găsit și o cărare mai veche care ducea la apă. Dar nu era folosită.

— Și în partea lui Willie era apă.

— Uite-l pe Willie, spuse Ara.

Stătea pe nisip, cu picioarele trase sub el și cu „pruncul" așezat pe genunchi. Thomas Hudson îndreptă bărcuța spre mal, în direcția lui. Willie se uită la ei ; părul negru îi cădea pe frunte și era lac de sudoare, iar ochiul teafăr, albastru, avea un aer parșiv.

— Pe unde ați umblat, neisprăviților ? întrebă el.

— Cînd au trecut pe aici, Willie ?

— Ieri, după cum se vede după rahat, spuse Willie. Sau poate ar trebui să spun excremente ?

— Cîți ?

— Opt care s-au putut ușura, iar trei din ei au diaree.

— Altceva ?

— Au făcut rost de o călăuză, sau de un pilot, sau cum i-o fi spunînd.

Călăuza pe care puseseră mîna era un pescar ce avea un adăpost acoperit cu frunze de palmier și săra fileuri de baracudă pe care le întinsese pe un rastel, ca să le vîndă mai apoi chinezilor, ce le cumpărau ca să le desfacă mai apoi negustorilor, ce-l vindeau la rîndul lor drept cod în prăvăliile lor. Pescarul sărase și uscase destul pește după cum arăta suportul.

— Acum friți mîncat mult cod la ei, spuse Willie.

— Ce fel de limbaj e ăsta ?

— Vorbesc pe limba mea, răspunse Willie. Fiecare are limba lui aici, cum au bascii și alții. Ai vreo obiecție dacă am și eu limba mea ?

— Spune-mi restul.

— Aici dormit un singur foc, spuse Willie. Mîncat la el carne de porc. Toți oamenii de la Insula Masacru. Stăpîn neamț nu avut mîncat din cutie sau cruțat la ele.

— Termină cu aiurelile astea și vorbește ca lumea.

— Bătrîn stăpîn Hudson tot pierde după-amiază din cauză ploi mare cu vînt mare. Poate ascultă bine la Willie, faimos mare cercetaș de la Pampas. Willie spune pe limbă a lui.

— Termină odată.

— Ascultă, Tom, cine i-a dibuit pe friți de două ori ?

— Ce-i cu barca ?

— Barca terminată. Prea mult scînduri laterale putrede. Una la pupa ruptă.

— S-au lovit de ceva cînd veneau la țărm pe lumină proastă.

— Așa cred. Bine, termin cu auirelile. Au pornit-o spre soare-apune. Opt oameni și o călăuză. Poate nouă, în caz că nu s-a putut ușura căpitanul din cauza prea multor responsabilități majore, așa cum și conducătorul

nostru are uneori necazuri, şi acum uite că începe să plouă. Barca pe care au părăsit-o pute şi e plină de murdărie de porc şi găinaţ de găină, ca şi de la camaradul lor pe care l-am îngropat noi. Mai au un individ rănit, dar după bandaje nu pare să fie foarte grav.

— Cu puroi ?

— Da, dar puroi curat. Vrei să vezi totul cu ochii tăi, sau mă crezi pe cuvînt ?

— Te cred pe cuvînt, cred tot, dar vreau să văd şi eu.

Şi văzu într-adevăr totul, urmele, focul, locul unde au dormit şi şi-au gătit mîncarea, bandajele, tufişurile pe care le-a folosit drept latrină, făgaşul făcut în nisip de barca de ţestoase cînd au tras-o pe ţărm. Începuse să plouă zdravăn, şi se porniră şi primele rafale de vijelie.

— Puneţi-vă hainele de ploaie şi ţineţi armele dedesubt, spuse Ara. Dar în noaptea asta tot trebuie să le desfac.

— Te ajut şi eu, spuse Willie. Am ajuns să le suflăm în ceafă friţilor, Tom.

— E un ţinut afurisit de întins şi acum au şi pe unul care cunoaşte locurile.

— Dă-i înainte tot aşa spuse Willie. Cum poate individul să cunoască locurile mai bune ca noi ?

— Cu siguranţă că le cunoaşte mai bine.

— La dracu cu el. Am să mă duc la pupa să mă spăl cu săpun. Dumnezeule, cît îmi doresc să simt apă proaspătă şi săpun pe mine.

Acum ploua atît de tare, încît era greu să distingă vasul cînd dublară promontoriul. Vijelia se îndepărtase spre largul oceanului şi era atît de puternică şi ploua atît de tare, încît a încerca să găseşti vasul era ca şi cum ai încerca să vezi ceva stînd în spatele unei cascade. Cu ploaia asta rezervoarele se umplu ca nimica, se gîndi Thomas Hudson. Probabil că acum dă afară prin supapele de prea plin de la cambuză şi de la prova.

— Tom, cîte zile au trecut de cînd a plouat ultima oară ? întrebă Willie.

— Trebuie să verificăm în jurnalul de bord. Dar au trecut cam cincizeci.

— Parcă-i o blestemată de rupere de nori musonică, puse Willie. Dă-mi ispolul să dau apa afară.

— Aveţi grijă să nu se ude tocul armelor.

— O ţin cu patul între picioare şi ţeava sub umărul stîng al hainei de ploaie, spuse Willie. N-a stat în viaţa ei mai bine ca acum. Dă-mi ispolul.

La pupa, toţi erau în pielea goală şi se spălau. Se săpuneau stînd cînd pe un picior cînd pe celălalt, aplecîndu-se sub rafalele ploii în vreme ce se săpuneau şi apoi întorcîndu-se cu faţa la ploaie. Toţi erau arşi de soare, dar în lumina aceea ciudată arătau albi. Thomas Hudson se gîndi la tabloul lui Cézanne, şi apoi se gîndi că i-ar fi plăcut să-l fi pictat Eakins. Apoi se gîndi că ar trebui să-l picteze chiar el, cu nava ţinînd piept valurilor înspumate de resac ce mugeau şi se iveau din masa cenuşie a rafalelor de ploaie, cu fundalul întunecat al norilor de furtună ce se apropiau, şi cu soarele răzbind o clipă printre nori ca să arginteze aversele de ploaie şi să lucească pe cei ce se spălau la pupa.

Aduse bărcuţa lîngă navă, Ara aruncă o parîmă şi erau acasă.

XI

În noaptea aceea, după ce ploaia se opri şi el puse să se verifice toate locurile pe unde se infiltrase apa, din cauză că avuseseră parte de o perioadă atît de îndelungată fără ploaie, şi după ce avu grijă să se pună dedesubt vase de colectare, şi după ce chiar punctele de infiltraţie, şi nu locurile pe unde se prelinsese apa, fură date cu vopsea, Thomas Hudson urmări să se fixeze oamenii de cart, să se împartă oamenii pe posturi şi discută totul şi se înţelese cu secundul, şi cu Ara. Apoi, după ce se termină şi cina, şi se porni pocherul, se duse pe puntea de comandă. Luase cu el o pompă de flit, salteaua pneumatică şi o pătură subţire.

Îşi pusese în gînd să se întindă pe saltea şi să nu se mai gîndească la nimic. Uneori reuşea să se gîndească

la stele fără să se mai minuneze în faţa lor, şi la ocean fără să-şi mai facă probleme, şi la răsăritul soarelui fără să se mai gîndească ce avea să-i aducă.

Se simţi primenit din creştet pînă-n tălpi, după ce se frecase cu săpun în bătaia ploii, care răpăise la pupa, şi se gîndi : Am să stau întins aici şi am să mă simt curat. Ştia că n-avea nici un rost să se gîndească la femeia care fusese mama lui Tom, şi nici la cite făcuseră ei împreună, şi la toate locurile pe unde umblaseră împreună, şi nici cum se despărţiseră. N-avea nici un rost să se mai gîndească la Tom. Încetase să se mai gîndească la el de cum primise vestea.

Şi, la fel, n-avea nici un rost să se mai gîndească la ceilalţi. Îi pierduse şi pe ei, şi n-avea nic un rost să se mai gîndească la ei. Dăduse toate remuşcările pentru calul pe care-l călărea acum. Aşa că mai bine stai întins aici şi simte-ţi trupul curat de la săpun şi ploaie, şi străduieşte-te să nu te mai gîndeşti la nimic. Ai învăţat de la o vreme cum să izbuteşti. S-ar putea să dormi şi să ai parte de vise năstruşnice sau plăcute. Rămîi întins aşa liniştit şi uită-te la noapte şi nu te mai gîndi. Sau Ara sau Henry or să te trezească dacă Peters prinde ceva.

În scurtă vreme adormi. Era din nou copil şi trecea călare printr-un canion abrupt. Canionul se deschidea în faţa lui şi se vedea nisip pe malul rîului cu apă limpede, atît de limpede că se distingeau pietrele pe fundul apei, şi apoi urmări păstrăvii de la marginea unui ochi mai adînc de apă, ce săreau să prindă gîzele purtate de curent la vale. Stătea călare şi se uita la păstrăvi cum se ridicau la suprafaţa apei cînd îl trezi Ara. Mesajul avea următorul conţinut : CĂUTAŢI CU ATENŢIE SPRE VEST, iar la sfîrşit era menţionat numele de cod.

— Mulţumesc, spuse el. Să-mi aduceţi dacă mai vine ceva.

— Bineînţeles. Culcă-te la loc, Tom.

— Am avut un vis minunat.

— Nu mi-l povesti, că poate se împlineşte.

Adormi din nou, şi cînd adormi zîmbea pentru că se gîndea că acţiona conform ordinelor şi-şi continua

cercetările spre vest. Am ajuns cu nava destul de departe spre vest, se gîndi. Nu cred că le-a trecut lor prin minte că voi ajunge atît de departe spre vest.

Adormi şi visă că-i arsese cabana şi cineva îi ucisese puiul de căprioară care, între timp ce făcuse cerb tînăr. Cineva îi ucisese ciinile şi îl găsi lîngă un copac şi se trezi plin de sudoare.

Cred că visele nu-s o soluţie, îşi spuse. Mai bine să procedez ca de obicei, fără să sper în vreun anestezic. Haide, chibzuieşte pînă la capăt.

Tot ce ai acum nu e decît problema principală şi celelalte cîteva probleme auxiliare. Asta e tot ce ai, aşa că mai bine ai încerca să-ţi placă. N-o să mai ai parte de vise plăcute niciodată, aşa că mai bine nu mai dormi. Odihneşte-te şi trudeşte-ţi mintea pînă ce n-o să mai lucreze deloc, şi cînd ai să dormi, aşteaptă-te la grozăvii. La jocul ăsta mare de noroc care se joacă aici, grozăviile sînt cîştigul de care ai parte. Ţi-ai ales miza şi ai pus-o în joc şi ai lăsat roata să se învîrtă şi în cele din urmă ţi s-a dat ploconul unui somn agitat şi neplăcut. Aproape că ai tras dreptul de a nu mai dormi deloc. Dar ai pus şi asta la bătaie pentru ceea ce ţi-a mai rămas, aşa că fă bine şi încearcă să-ţi placă. Şi acum eşti aproape adormit. Aşa că dormi şi închipuie-ţi că ai să te scoli plin de năduşeală. Şi ce-i cu asta? Nu-i nimic nici cu asta. Dar îţi mai aduci aminte cînd dormeai o noapte întreagă cu fata aia şi erai fericit şi nici nu te gîndeai să te trezeşti de nu te trezea ea ca să faceţi dragoste? Adu-ţi aminte de asta, Thomas Hudson, şi vezi cît de bine are să-ţi prindă.

Mă întreb cîte bandaje mai au pentru celălalt individ rănit. Dacă mai au ei timp pentru bandaje, atunci mai au timp şi pentru altele. Care altele? Ce-ţi închipui că mai au cu ei, în afară de ceea ce ştii şi tu? Nu cred că prea multe. Poate pistoale şi cîteva automate. Poate şi cîteva încărcături de explozibil din care mai pot încropi cîte ceva. Trebuie să iau în considerare şi posibilitatea că au o mitralieră. Dar nu prea îmi vine să cred. Nu au ei chef să lupte. Nu vor decît să scape şi să ajungă pe un vas spaniol. Dacă ar fi fost în stare să lupte, s-ar fi întors înapoi în noaptea aceea şi ar fi pus mîna pe Confites. Poate că nu. Poate că au intrat cumva

la bănuieli, au văzut butoaiele noastre pe plajă şi poate că şi-au închipuit că e baza noastră unde ne întoarcem noaptea. Şi nici n-ar fi avut de unde să ştie ce fel de navă sîntem. Dar poate că au văzut butoaiele şi şi-au închipuit că e ceva prin preajmă care foloseşte o groază de benzină. Şi apoi poate că nici nu voiau să se bată cînd mai aveau şi răniţi. Dar barca cu răniţi putea rămîne în larg noaptea, în vreme ce s-ar fi strecurat spre insulă şi ar fi pus mîna pe staţia de radio, dacă aveau de gînd s-o şteargă cu celălalt submarin. Mă întreb ce s-a întîmplat cu submarinul. E ceva tare ciudat în treaba asta.

Gîndeşte-te la ceva vesel. Gîndeşte-te cum ai să porneşti în zori cu soarele în spate. Şi gîndeşte-te că acum au şi posibilitatea de a cunoaşte locurile, în afară de peştele ăla sărat, şi o să fii nevoit să-ţi cam pui capul la contribuţie. Adormi şi reuşi să doarmă destul de mult, pînă cu vreo două ceasuri înainte de ivirea zorilor, cînd îl treziră muştele de nisip. Faptul că se gîndise la problemele care-i stăteau în faţă îl făcuse să se simtă mai bine şi dormi fără să viseze nimic.

XII

Porniră la drum înainte de a se ridica soarele şi Thomas Hudson duse nava de-a lungul şenalului, care semăna cu un canal mărginit de două maluri cenuşii ridicîndu-se de o parte şi de alta. Cînd se ivi soarele, ieşise în larg prin strîmtoarea dintre bancuri, şi îndreptă nava spre nord ca să ajungă la apa albastră, dincolo de crestele periculoase ale recifului exterior. Drumul era puţin mai lung decît dacă ar fi mers prin partea de dinăuntru a recifului, dar era mai lipsit de primejdii.

La răsăritul soarelui nu era pic de vînt şi nici hulă suficientă ca să facă valurile să se spargă de crestele stîncilor. Ştia că avea să fie o zi fierbinte şi zăpuşitoare, iar după-amiază se va stîrni furtună.

Secundul urcă pe punte și se uită în jur. Apoi cercetă cu atenție uscatul și zona de-a lungul lui, pînă unde se arăta silueta înaltă și urîtă a farului.

— Am fi putut merge ușor și prin partea dinspre țărm a recifului.

— Știu, spuse Thomas Hudson, dar m-am gîndit că pe aici e mai bine.

— O să fie o zi ca ieri. Dar mai fierbinte.

— N-or să poată merge prea mult.

— N-or să poată merge deloc. Sînt țintuiți pe undeva de calmul ăsta plat. O să verifici la far dacă au trecut prin tăietura dintre Paredon și Coco, nu-i așa ?

— Bineînțeles.

— Mă duc eu. Îl cunosc pe paznic. Poți să oprești chiar în golfulețul insulițe, la capăt. N-o să întîrzii prea mult, spuse Antonio.

— Nici măcar n-am nevoie de ancoră.

— Doar ai destui oameni zdraveni ca să salte ancorele.

— Trimite-i sus pe Ara și pe Willie dacă au mîncat. Pe-aici, atît de aproape de far, n-are să se arate nimic, și uitîndu-te în direcția soarelui nu deslușești nimic, fir-ar să fie. Dar totuși trimite-l sus și pe George și pe Henry. Să facem treburile cum se cuvine.

— Tom nu uita că stîncile ies aici drept din adîncul apei albastre.

— Nu uit și nu pot să le văd.

— Ceaiul îl vrei rece ?

— Te rog. Și un sandviș. Dar mai întîi trimite oamenii sus.

— Acum or să apară. Trimit și ceaiul sus și pregătesc totul ca să merg la țărm.

— Ai grijă cum vorbești cu ei.

— De aceea mă și duc eu acolo.

— Scoate la vedere și niște undițe. Arată mai bine cînd ne apropiem de far.

— Da, spuse secundul. Și s-ar putea să și prindem ceva, ca să le dăm și celor de la far.

Cei patru ieșiră pe punte, și luară posturile obișnuite în primire și Henry spuse :

— Ai văzut ceva, Tom ?

— O broască țestoasă cu un pescăruș care zboară în jurul ei. Credeam că o să se așeze în spinarea ei, dar nu s-a așezat.

— *Mi capitan*, făcu George, care era un basc mai înalt decît Ara și bun atlet și marinar minunat, dar nu la fel de puternic ca Ara în multe privințe.

— *Mi señor obispo*, făcu Thomas Hudson. Domnule episcop.

— În regulă, Tom, spuse George. Dar dacă văd un submarin într-adevăr mare, vrei să te înștiințez și pe tine ?

— Dacă mai vezi unul la fel de mare ca atunci, păstrează-l pentru tine.

— Și noapte-l visez, spuse George.

— Nu mai vorbiți despre el, interveni Willie. Tocmai mîncam.

— Cînd ne-am apropiat, am simțit cum înțepenecam tot, completă Ara. Tom, spune drept, ce-ai simțit ?

— Teamă.

— Eu l-am văzut ieșind la suprafață, spuse Ara, și apoi l-am auzit pe Henry urlînd : „E un portavion, Tom".

— Păi chiar așa arăta, se apăra Henry. N-am ce-i face. Și acum aș spune același lucru.

— Mi-a distrus viața, spuse Willie. De atunci nu mai sînt același. De-aș fi avut cinci cenți în buzunar, n-aș mai fi ieșit niciodată pe mare.

— Ține de-aici, spuse Henry, ia douăzeci de cenți de la mine și dă-te jos la Paredon Grande. Poate că au să-ți dea și restul.

— Nu vreau restul. Am să mă transfer.

— Chiar ? îl iscodi Henry.

De la ultimele două dăți cînd fuseseră în Havana, între ei era destul de multă rîcă.

— Ascultă, cheltuitorule, i-o întoarse Willie. Nu sîntem pe urmele unui submarin, pentru că în cazul ăsta nu te-ai fi urcat pe punte fără să tragi pe furiș un pahar și tu. Sîntem la vînătoare de friți ca să-i curățăm și nu-i decît pe o barcă puntată, pe jumătate deschisă. Chiar și tu ar trebui să fii în stare să faci treaba asta.

— Dar oricum, ia și ăștia douăzeci de cenți, spuse Henry. Într-o zi au să-ți prindă bine.

— Ca să-i bag...

— Ia ascultați, voi ăia doi. *Terminați odată,* le spuse Thomas Hudson.

Se uită la amîndoi.

— Îmi pare rău, Tom, spuse Henry.

— Mie nu-mi pare rău, spuse Willie. Dar oricum, îmi cer scuze.

— Tom, uite colo, spuse Ara. Aproape în travers, spre uscat.

— O stîncă ce abia se vede din apă, spuse Thomas Hudson. Pe hartă e indicată mult mai departe spre est.

— Nu asta. Mai departe spre țărm, la vreo jumătate de milă.

— E un om care prinde languste, sau ridică niște plase de pește.

— Crezi că ar fi cazul să vorbim cu el ?

— E de la far și Antonio are să se ducă la țărm și are să discute cu cei de la far.

— Pește ! Pește ! strigă secundul.

Iar Henry întrebă :

— Mă duc să-l scot eu, Tom ?

— Sigur. Trimite-l pe Gil sus.

Henry coborî și la scurtă vreme peștele sări din apă și se dovedi a fi o baracudă. Apoi, puțin mai tîrziu, îl auzi pe Antonio mormăind în timp ce-l agăța cu gafa și apoi răsunară loviturile înfundate ale maiului izbind în capul peștelui. Așteptă să audă plescăitul făcut de peștele aruncat înapoi în apă și se uită în urma navei să vadă cît fusese de mare. Dar nu se auzi nici un fel de plescăit și-și aduse aminte că baracuda din partea asta a coastei era bună de mîncat și Antonio avea s-o păstreze ca s-o ducă la far. Chiar atunci auzi de două ori răsunînd strigătul de „Pește !", și de data asta nu mai sări nimic, și se auzi vîjîitul firului ce se depăna spre adînc. Puse cîrma mai mult spre larg și reduse amîndouă motoarele. După care, deoarece firul continua să depene mai departe, debreie unul dintre motoare și făcu o jumătate de întoarcere spre pește.

— Wahoo ! îi strigă secundul. Unul mare.

Henry aduse peștele lîngă navă și se uitară cu toții în adînc, peste pupa, și-l văzură cît era de lung și de ciudat, cu țeapa aia a lui, cu dungile zărindu-i-se destul de clar în albastrul apei adînci de larg. Cînd ajunse aproape că putea fi apucat cu gafa, își suci capul și se repezi din nou spre adînc, încît îl pierdură din ochi chiar și în apa aceea limpede, în mai puțin timp decît ar avea nevoie un om să pocnească din degete.

— Fac totdeauna șmecheria asta, spuse Ara. Și se duc ca glonțul.

Henry îl aduse repede înapoi și urmăriră cu toții, uitîndu-se spre pupa, cum îl apucă apoi cu gafa și-l saltă pe punte, țeapăn și tremurînd. Dungile i se arătau a fi de un albastru strălucitor, iar fălcile, care tăiau ca briciul, i se deschideau și se închideau spasmodic și inutil. Antonio îl tîrî la pupa și se auzi cum coada peștelui se izbea de punte.

— *Que peto más hermoso !* spuse Ara.

— E un wahoo frumos, fu de acord Thomas Hudson. Dar dacă mai ține mult, o să ne poticnim aici toată dimineața. Lasă-ți undițele în apă, dar fără strune, îi spuse secundul.

Îndreptă nava chiar pe direcția farului ce se ridica pe promontoriul înalt și stîncos, și încercă să recupereze timpul pe care-l pierduseră prefăcîndu-se că pescuiesc. Frecarea firelor de pescuit în apă îndoia vergile. Henry se urcă pe punte și spuse :

— A fost un pește frumos, nu-i așa ? Îmi place să-l prind cu scule fine. Așa-i că are un cap extraordinar de ciudat ?

— Cam cît cîntărește ? întrebă Willie.

— Antonio zice că să tot cîntărească vreo șaizeci de livre, Willie. Mi-a părut rău că n-am avut vreme să te chem și pe tine. Ar fi trebuit să fie al tău.

— Nu-i nimic, spuse Willie. Tu l-ai scos mai repede decît aș fi putut s-o fac eu și trebuie, la dracu, s-o ștergem de-aici. Pun prinsoare că putem prinde peste tot pe-aici o groază de pești strașnici.

— După război, cîndva, o să venim pe-aici.

— Te cred, spuse Willie. După război mă găsiți la Hollywood, unde am să fiu consilier tehnic în probleme privind felul cum trebuie să arate un dos de cal pe mare.

— O să fii foarte priceput la treaba asta.

— Trebuie să fiu. Că doar studiez problema de mai bine de un an ca să mă pregătesc pentru cariera asta.

— Ce dracu v-ați sculat cu fundul în sus pe ziua de azi ? întrebă Thomas Hudson.

— Nu știu. Așa m-am sculat eu.

— Atunci, ia du-te pînă în cambuză și vezi dacă sticla cu ceai s-a răcit destul și adu-o sus. Văd că Antonio taie peștele. Așa că fă-mi și mie un sandviș, da ?

— Bineînțeles. Ce fel de sandviș ?

— Cu unt de arahide și ceapă, dacă e ceapă destulă.

— Unt de arahide și ceapă, domnule.

— Și încearcă să scapi de dosul tău blestemat.

— Da, domnule, s-a dus și dosul.

După ce plecă, Thomas Hudson spuse :

— Te rog să fii mai amabil cu el. Am nevoie de amărîtul ăsta și e tare priceput în meseria lui. E și el cu fundul în sus.

— Am să încerc să fiu de treabă cu el. Dar e tare dificil.

— Încearcă și tu ceva mai mult. L-ai tot înțepat cu cei douăzeci de cenți.

Thomas Hudson se uită înainte, la oglinda nemișcată a mării și la aerul nevinovat al recifului neîndurător din pupa babord. Îi plăcea să treacă prin largul unui recif primejdios cînd avea soarele în spate. Asta compensa perioadele cînd era nevoit să țină cîrma cu soarele în față și compensa și multe alte lucruri.

— Iartă-mă, Tom, spuse Henry. O să am grijă ce spun și ce gîndesc.

Willie se întoarse cu sticla de rom plină de ceai, învelită într-un șervet de hîrtie prins cu două benzi de cauciuc ca să nu se desfacă.

— Căpitane, e rece, spuse el. Și am și izolat-o.

Îi întinse lui Thomas Hudson un sandviș înfășurat într-un șervețel și-i spuse :

— Una dintre culmile cele mai înalte ale artei făcătorilor de sandvișuri. Noi îi spunem Muntele Everest. Numai pentru comandanți.

În aerul nemișcat, Thomas Hudson îi simți suflarea duhnind chiar și pe puntea de comandă.

— Willie, nu crezi că ai luat-o puțintel cam prea devreme în dimineața asta ?

— Nu, domnule.

Thomas Hudson se uită la el gînditor.

— Ce-ai spus, Willie ?

— Nu domnule. Nu mă auziți, domnule ?

— Bine, bine, spuse Thomas Hudson. Te-am auzit de două ori. Dar ascultă numai o dată ce-ți spun. Du-te sub punte, curăță bucătăria ca lumea și apoi urcă din nou pe punte, la prova, unde te pot vedea și stai lîngă ancoră.

— Da, domnule, făcu Willie. Nu mă simt prea bine, domnule.

— Rahat cum te simți, măi avocat de mare. Dacă nu te simți bine, acum o să te simți al dracului de rău.

— Da, domnule, răspunse Willie. Nu mă simt bine, domnule. Trebuie să mă vadă medicul navei.

— O să-l găsești la prova. Bate și tu în ușa din capătul provei cînd treci pe acolo și vezi dacă-i înăuntru.

— Asta voiam să spun și eu, domnule.

— Ce voiai să spui ?

— Nimic, domnule.

— E beat mort, spuse Henry.

— Nu, nu-i beat, spuse Thomas Hudson. Bea el, dar e mai aproape de nebunie.

— De la o vreme încoace e cam ciudat, recunoscu. Dar totdeauna a fost ciudat. Nimeni dintre noi n-a avut de suferit cîte a îndurat el. Eu n-am suferit niciodată.

— Tom a suferit, spuse Henry, și nu bea decît ceai rece.

— Hai să nu mai discutăm treburi morbide și să nu mai discutăm nici tîmpenii, interveni Thomas Hudson. Eu n-am suferit niciodată și-mi place ceaiul rece.

— Înainte nu-ți plăcea deloc.

— Învățăm mereu cîte ceva nou, Henry.

Se apropiase destul de mult de far și văzu și stîncile de care trebuia acum să se ferească și se gîndi că toată trăncăneala aceea n-avea nici un rost.

— Ara, du-te și tu la pupa cu el și vezi cum se descurcă. Stai prin preajma lui. Henry, strînge undițele. George, du-te pe punte și ajută-l pe Antonio să lase bărcuța. Dacă e de acord, du-te și tu cu el la țărm.

Cînd rămase singur pe puntea de comandă, simți în nări miros de guano de la păsările de pe stînci ; dublă promontoriul și ancoră în apă cu adîncimea de două brațe. Fundul era curat și se simțea un puternic curent de maree. Se uită la clădirea văruită în alb și la farul de modă veche, înalt și apoi trecu cu privirea peste stîncile semețe, oprindu-se la insulițele acoperite de mangrove verzi și, dincolo de ele, zări promontoriul golaș, stîncos, abia ridicîndu-se din ape, de la Cayo Romano. Petrecuseră în răstimpuri atîta vreme în vecinătatea acelei insule prelungi, ciudate și bîntuite de țînțari și cunoșteau o parte din ea atît de bine și veniseră spre uscat de atîtea ori folosindu-i punctele de reper în împrejurări și bune și rele, încît el nu putea niciodată s-o zărească sau s-o lase în urmă fără emoție. Și iat-o din nou înaintea lui, mai stearpă ca niciodată, arătîndu-se din ape ca un deșert nenorocit.

Pe insula aceea întinsă erau și cai sălbăticiți, și vite sălbăticite, și porci sălbăticiți, și se întrebă cam cîți oameni nutriseră iluzia că o puteau coloniza. Avea coline cu ierburi grase, văi frumoase și parchete minunate de lemn de construcție, și odinioară fusese și o așezare acolo, numită Versailles, unde niște francezi încercaseră să colonizeze insula.

Acum toate locuințele fuseseră abandonate, în afară de o singură clădire mare, și odată, cînd Thomas Hudson se dusese acolo să facă plinul de apă, văzuse că potăile de cîini de pe la cocioabe își duceau traiul de-a valma cu porcii vîrîți în nămol, și atît cîinii cît și porcii erau cenușii de roiul gros, de țînțari ce hălăduia pe ei. Cînd alizeul de est bătea continuu zi și noapte, insula era un țărm minunat, și putei să mergi două zile la rînd cu arma în mînă și tot rămîneai într-un ținut magnific. Era un tărîm la fel de neatins ca pe vremea cînd Columb pășise pentru prima dată pe coasta aceea. Apoi

cînd cădea vîntul, din mlaştini veneau nori întregi de ţînţari. Nu e o metaforă cînd spui că veneau nori de ţînţari, se gîndi el. Veneau într-adevăr nori de ţînţari şi erau în stare să sugă sîngele din om pînă-l sleiau de moarte. Cei pe care-i căutăm noi nu s-au oprit la Romano. În nici un caz pe un calm ca acesta. Trebuie s-o fi luat mai sus pe coastă.

— Ara, strigă el.

— Tom, ce s-a întîmplat ? întrebă Ara.

Era întotdeauna din două salturi pe puntea de comandă, unde ateriza uşor ca un acrobat, dar cu fermitatea oţelului.

— Care-i baiul ?

— Tom, Willie nu-i în apele lui. L-am luat de la soare, i-am dat ceva de băut şi l-am silit să se întindă. Acum s-a mai liniştit, dar se uită cu o privire puţin cam prea fixă.

— Poate că l-a bătut soarele prea tare în căpăţîna aia afurisită.

— Poate. Poate să fie însă şi altceva.

— Altceva ?

— Gil şi Peters dorm. Gil a avut misiunea să-l ţină treaz pe Peters azi-noapte. Henry doarme şi George s-a dus la ţărm cu Antonio.

— Trebuie să vină curînd înapoi.

— O să vină.

— Nu trebuie să-l mai lăsăm pe Willie la soare. Am fost timpit cînd l-am trimis la prova. Dar am făcut-o pentru disciplină, fără să mă mai gîndesc la altceva.

— Acum demontez şi curăţ armamentul greu şi am verificat toate capsele de la celelalte să nu fi avut de suferit din cauza umezelii şi a ploii de azi-noapte. Aseară, după ce s-a terminat pocherul, am demontat, am curăţat şi am uns totul.

— Acum, cu umezeala asta, trebuie să facem zilnic o verificare, fie că se trage cu armele, fie că nu.

— Ştiu, spuse Ara. Ar trebui să-l debarcăm pe Willie. Dar aici nu se poate.

— La Cayo Francés ?

— Am putea. Dar ar fi mai bine la Havana, şi de acolo să-l expedieze ei cu vaporul. Numai că o să trăncănească, Tom.

Thomas Hudson se gîndi la ceva, dar regretă imediat gîndul.

— N-ar fi trebuit să-l mai luăm după ce a fost demobilizat medical, şi mai ales cu capul acela nenorocit al lui, spuse Ara.

— Ştiu. Dar l-am luat. Şi cîte alte afurisite de greşeli am mai făcut ?

— Nu prea multe, spuse Ara. Acum pot să mă duc jos şi să-mi termin treaba ?

— Da, spuse Thomas Hudson. Mulţumesc mult.

— *A sus órdenes*, spuse Ara. La ordinele dumneavoastră.

— Aş vrea să fi fost nişte ordine al dracului mai bune, îi replică Thomas Hudson.

Antonio şi George apărură cu bărcuţa şi Antonio veni îndată pe puntea de comandă şi-i lăsă pe George şi pe Henry să ridice motorul şi bărcuţa la bord.

— Ei ? făcu Thomas Hudson.

— Trebuie să fi trecut pe-aici în timpul nopţii, cu ultimele suflări ale brizei, spuse Antonio. Dacă ar fi intrat în strîmtoare, nu se putea să nu-i vadă şi cei de la far. Bătrînul cu schiful şi cu plasele de peşte n-a zărit nici urmă de barcă de ţestoase. Trăncăneşte întruna vrute şi nevrute şi ar fi pomenit şi de asta, spunea paznicul farului. Crezi că ar trebui să ne ducem înapoi şi să-l întrebăm şi pe el ?

— Nu. Cred că au luat-o în jos, spre Puerto Coco sau poate spre Guillermo.

— Cu vîntul pe care l-au avut, cam pe-acolo trebuie să fi ajuns.

— Eşti sigur că n-ar fi putut trece prin strîmtoare în timpul nopţii ?

— Nici cu cel mai bun pilot din lume.

— Atunci, trebuie să-i găsim sub vîntul insulei Coco sau mai la vale, la Guillermo. Hai să ridicăm ancora şi să pornim.

Era o coastă foarte mizerabilă şi se menţinu în larg ca să te ferească de toate pericolele şi urmă curba ce

marca adîncimea de o sută de braţe. Spre uscat era o coastă joasă şi stîncoasă, cu recifuri şi mari întinderi de bancuri de nisip care, la maree joasă, ieşeau la iveală. Se stabilise un cart de patru oameni şi Gil era la stînga lui Thomas Hudson. Thomas Hudson se uită spre uscat şi văzu că începe verdele desişurilor de mangrove şi se gîndi : „Afurisit loc dacă te prinde calmul ăsta pe-aici". Acum însă norii începuseră să se ridice şi prin minte îi trecu gîndul că vijelia se va porni mai devreme în ziua aceea. Dincolo de Puerto Coco sînt trei locuri care trebuie cercetate, se gîndi. Mai bine îi dau viteză ca să ajung acolo.

— Henry, spuse el, ţine cîrma pe 285, vrei ? Mă duc jos să văd ce-i cu Willie. Dacă zăreşti ceva, strigă. Spre ţărm n-ai ce vedea, Gil. Ia mai bine cartul de prova tribord. Spre uscat apa e prea mică şi n-au cum să fie acolo.

— Prefer să urmăresc spre uscat, spuse Gil. Dacă nu te superi, Tom. E şenalul acela nenorocit care o ia spre uscat deodată şi călăuza lor ar fi putut să-i aducă într-acolo şi să-i ascundă în mangrove.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Îl trimit sus pe Antonio.

— Cu binoclul ăsta mare aş putea să zăresc catargul în mangrove.

— Mă îndoiesc al dracului. Dar s-ar putea.

— Tom, te rog, dacă nu te superi, lasă-mă.

— Ţi-am spus o dată că-s de acord.

— Tom, iartă-mă, dar cred că ghidul ăla al lor îi putea duce într-acolo. O dată am fost şi noi acolo.

— Şi am fost nevoiţi să ieşim de-acolo la fel cum am intrat.

— Ştiu. Dar, dacă au rămas fără vînt şi au trebuit să se ascundă în grabă, aşa au făcut. N-avem chef să trecem pe lîngă ei fără să-i vedem.

— E drept. Dar sîntem prea mult în larg ca să poţi vedea un catarg. În afară de asta, probabil că or să taie mangrove şi or să mascheze catargul ca să nu se vadă din aer.

— Ştiu, urmă Gil cu încăpăţînarea lui spaniolă.

Dar am ochi foarte buni, și binoclul ăsta e binoclu cu putere de rezoluție doisprezece, și e calm, și văd straș-nic, și...

— Am spus dinainte că din partea mea e în re-gulă.

— Știu, dar trebuia să-ți explic.

— Mi-ai explicat, spuse Thomas Hudson, și dacă reușești să vezi un catarg, îți dau voie să mi-l bagi în fund și să pui și arahide pe el.

Gil se simți puțin jignit de gluma asta, dar se gîndi că era hazlie, mai ales chestia cu arahidele, și se apucă să cerceteze mangrovele pînă ce simți că binoclul acela puternic face să-i sară ochii din cap.

— Jos, Thomas Hudson stătea de vorbă cu Willie și urmărea uscatul și marea. Era ciudat cît de puțin vedeai de aici în comparație cu puntea de comandă, și atîta vreme cît jos lucrurile mergeau bine, i se părea o prostie să stea în altă parte și nu la postul său. Tot-deauna încercase să mențină contactul necesar cu oa-menii și să evite timpenia cu inspecția care se preface a nu fi inspecție. Dar îi transferase tot mai multă au-toritate lui Antonio, care era un marinar mult mai capabil decît el, și lui Ara, care era un om mult mai capabil. Amîndoi sînt oameni mai capabili decît mine, se gîndi, și totuși eu trebuie să am comanda, folosind cunoștințele, talentul și caracterul lor.

— Willie, începu el, spune drept, cum te simți ?

— Îmi pare rău că mă port ca un zănatic. Da, Tom sînt un tip cam afurisit.

— Știi care-s dispozițiile în legătură cu băutura, spuse Thomas Hudson. De fapt, nici nu există. Nu vreau să recurg la tot felul de rahaturi ca sistemul care se bazează pe onoare.

— Știu, răspunse Willie. Dar știi și tu că nu-s un beți-v.

— Nu primim beți-vi la bord.

— În afară de Peters.

— Nu noi l-am luat la bord. Ei ni l-au dat. Și are și el problemele lui. Dar, să-l lăsăm pe el. Ce altceva te mai roade ?

— Așa, toate în general.

— Adică cum ?

— Ei bine, uite, sînt pe jumătate ţîcnit, şi tu eşti pe jumătate ţîcnit, şi avem şi echipajul ăsta de oameni jumătate sfinţi, jumătate desperaţi.

— Nici nu-i aşa de rău să fii pe jumătate sfînt şi pe jumătate desperat.

— Ştiu şi asta. E minunat. Dar am fost obişnuit cu lucruri mult mai fireşti.

— Willie, drept să-ţi spun n-ai nici un motiv să te roadă ceva. Ai stat prea mult cu capul în soare şi sînt convins că nici băutura nu-ţi face prea bine.

— Şi eu sînt convins de asta, spuse Willie. Tom, nu vreau să fac pe nebunul. Dar pe tine te-a pălit vreodată cu adevărat nebunia ?

— Nu. Şi totdeauna i-am dus dorul.

— E mare pacoste, urmă Willie. Şi indiferent cît ţine, totdeauna ţine prea mult. Dar o să mă las de băutură.

— Nu. Bea aşa potolit, cum ai băut întotdeauna.

— Am folosit băutura ca să mai strunesc nebunia.

— Totdeauna bem pentru un motiv anume.

— Da, ştiu. Dar nu era o şmecherie. Tom, crezi că te-aş minţi eu pe tine ?

— Toţi minţim. Dar nu cred că ai minţit într-adins.

— Haide, du-te sus pe puntea ta de comandă, spuse Willie. Te văd uitîndu-te la apă toată vremea, de parcă ar fi vreo muiere pe cale să te părăsească. N-am să mai beau decît poate apă de mare şi am să-l ajut pe Ara să demonstreze armele alea în bucăţi şi să le pună din nou la loc.

— Willie, să nu mai bei.

— Dacă am spus că nu mai beau, nu mai beau.

— Ştiu.

— Ascultă, Tom. Pot să te rog ceva ?

— Orice.

— Ţie cît îţi este de greu ?

— Cred că destul de greu.

— Poţi să dormi ?

— Nu prea mult.

— Noaptea trecută ?

— Da.

— Fiindcă te-ai plimbat pe plajă, spuse Willie. Haide, du-te sus pe punte și lasă-mă. Mă apuc cu Ara de treaba noastră.

XIII

La Puerto Coco au cercetat tot țărmul în căutare de urme, și au cercetat desișurile de mangrove din partea cealaltă, cu bărcuța. Au dat de cîteva locuri numai bune de ascuns o barcă de pescuit țestoase. Dar n-au găsit nimic, și vijelia s-a abătut asupra lor mai devreme, și a venit cu ploaie mare care făcea marea să arate de parcă ar țîșni în sus, în aer, în jeturi albe.

Thomas Hudson bătu țărmul și apoi se duse spre interiorul insulei, dincolo de lagună. Dădu de locurile de unde veneau flamingii la maree înaltă, și văzu și mulți ibiși de pădure, din cei cărora li se spune și *coco*, de unde și numele insulei, precum și o pereche de lopătari trandafirii care-și căutau hrana prin mîlul de la marginea lagunei. Arătau tare frumoși cu rozul acela pronunțat al lor pe fundalul cenușiu al marnelor din jur și cu mișcările iuți și delicate cînd alergau, și aveau acea cumplită lipsă de personalitate a păsărilor de apă care bat locurile cu apă mică îmboldite de foame. Nu se putu uita prea mult la ele fiindcă voia să verifice dacă nu cumva cei pe care-i căutau n-au lăsat barca în mangrove și nu și-au făcut tabăra în locurile mai înalte ca să scape de țînțari.

Dar nu găsi nimic decît vechea tabără a unuia care pusese mangal la ars, și reveni din nou pe țărm după ce trecu prima vijelie și Ara îl luă în bărcuță.

Lui Ara îi plăcea să manevreze motorul exterior al bărcuței chiar și pe ploaie. Îi spuse lui Thomas Hudson că nici unul dintre cei plecați în cercetare nu găsise nimic. Toți reveniseră la bord, în afară de Willie

care avusese de cercetat cea mai depărtată porțiune de țărm, dincolo de mangrove.

— Și tu ? îl întrebă Ara.

— Eu, nimic.

— Ploaia asta are să-l răcorească pe Willie. După ce te duc la bord, plec să-l iau și pe el. Tom, unde crezi că s-au dus ăia ?

— La Guillermo. Eu acolo m-aș fi dus.

— Și eu. Și Willie tot așa crede.

— Cum s-a comportat ?

— Încearcă din răsputeri să se stăpînească. Doar îl știi pe Willie.

— Da, făcu Thomas Hudson.

Ajunseră lîngă navă și el se urcă la bord. Îl urmări pe Ara cum sucește în loc bărcuța, și apoi dispare în vijelia albicioasă. Apoi strigă la cei de sub punte să-i aducă un prosop și se șterse stînd la pupa. Henry îi spuse :

— Tom, nu vrei ceva de băut ? Erai ud leoarcă.

— Mi-ar prinde bine.

— Vrei niște rom curat ?

— Ar fi grozav, răspunse Thomas Hudson.

Se duse sub punte să-și ia o flanelă de bumbac și pantaloni scurți și văzu că acolo toți erau veseli.

— Toți am tras cîte un pahar de rom curat, spuse Henry și-i aduse un pahar umplut pe jumătate. Cine se șterge iute de apă, după unul din ăștia nu cred că mai răcește. Ce zici ?

— Salut, Tom, îl întîmpină Peters. Te alături și tu grupului nostru de bețivi care beau din motive de sănătate ?

— Cînd te-ai trezit ? îl întrebă Thomas Hudson.

— Cînd am auzit un fel de gîlgîit.

— Într-o noapte am să vin să-ți gîlgîi, și o să văd dacă te trezești.

— Nu-ți face probleme. În fiecare noapte are grijă Willie de asta.

Thoms Hudson se hotărî să nu mai bea romul. Apoi, văzînd că toți băuseră cîte un pahar și erau mulțumiți și fericiți în călătoria lor nefericită, se gîndi că ar fi fost o dovadă de îngîmfare și dispreț față de ei să nu bea. Și-apoi, chiar avea poftă.

— Haide să-i bem împreună, îi spuse lui Peters. Eşti singurul pungaş pe care l-am văzut vreodată că poate dormi mai bine cu căştile la urechi decît fără ele.

— Dacă împărţim băutura, nu-i mare lucru, spuse Peters, apărîndu-se astfel de abaterea de la disciplina oficială. Dacă împărţim, nu se alege nici unul dintre noi cu mai nimic.

— Atunci ia-ţi şi tu un pahar, spuse Thomas Hudson. Îmi place şi mie băutura asta afurisită la fel ca şi ţie.

Ceilalţi urmăreau scena, şi Thomas Hudson putu să vadă muşchii fălcilor lui Henry jucînd.

— Bea-l pînă la fund, spuse Thomas Hudson. Şi în noaptea asta fă maşinăriile alea misterioase ale tale să meargă cît de bine eşti în stare, Pentru tine şi pentru noi toţi !

— Pentru noi toţi ! repetă Peters. Cine munceşte cel mai mult pe nava asta ?

— Ara, răspunse Thomas Hudson, şi se apucă să soarbă romul încet, în vreme ce se uita în jur. Şi oricare alt amărît de pe nava asta.

— Pentru tine, Tom, spuse Peters.

— Pentru tine, închină Thomas Hudson şi-şi simţi cuvintele fără vlagă şi coclite în gură. Pentru regele căştilor, mai spuse, ca să mai cîştige ceva din ceea ce pierduse. Pentru toate gîlgîiturile, adaugă, de data asta luînd-o înainte aşa cum ar fi trebuit s-o facă de la început.

— Pentru comandantul meu. spuse Peters. întinzînd coarda puţin cam mult.

— Oricum vrei s-o iei, îi replică Thomas Hudson. Nu există nici un regulament pentru situaţia noastră. Dar am să mă opresc la asta. Mai spune-o o dată.

— Pentru tine, Tom.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson. Dar să fiu o bestie afurisită dacă am să beau în sănătatea ta, pînă cînd şi tu şi toate staţiile ale de radio ale tale n-o să funcţionaţi ca lumea.

Peters se uită drept la el şi pe faţă i se ivi expresia aceea de disciplină — transmisă şi trupului aflat într-o stare cam jalnică — luînd ţinuta unui om care se angajase în trei rînduri să slujească o cauză în care

crezuse şi de fiecare dată o părăsise pentru altceva, cum făcuse şi Willie, şi răspunse mecanic şi fără nici o reţinere :

— Înţeles, domnule.

— Să bem pentru tine, spuse Thomas Hudson. Şi dă-i bătaie cu toate miracolele tale, afurisite.

— Da, Tom, răspunse Peters, fără nici o încercare de a amăgi pe cineva şi fără rezerve.

— Ei bine, socot că-i destul, se gîndi Thomas Hudson, Mai bine las lucrurile aşa cum sînt şi mă duc din nou la pupa să-l aştept pe celălalt băiat cu probleme să vină la bord. N-am să reuşesc niciodată să am pentru Peters aceleaşi sentimente ca pentru toţi ceilalţi. Sper că-i cunosc defectele, la fel ca şi ei. Dar e ceva cu el. Seamănă cu minciuna aceea dusă atît de departe, încît devine adevăr. Dar, în mod cert, nu e capabil să se descurce în situaţia în care ne aflăm. Poate că e capabil în treburi mult mai bune.

Willie e la fel, se gîndi. Fiecare din ei e rău în genul lui. Amîndoi ar fi trebuit să fie pe uscat acum.

Zări bărcuţa venind prin ploaie şi prin aversele înspumate ce se răsuceau biciuite de rafalele de vînt. Cînd ajunseră pe punte, amîndoi erau uzi leoarcă. Nu-şi puseseră hainele de ploaie pe ei, ci înveliseră armele în ele.

— Salut, Tom, făcu Willie. Nimic, decît un dos ud şi nişte maţe ghiorăind de foame.

— Ia „pruncii" aştia, spuse Ara şi-i întinse din bărcuţă puştile-mitralieră.

— Nimic.

— Nimic înmulţit cu zece, răspunse Willie.

Stătea la pupa şi apa şiroia pe el, iar Thomas Hudson îi strigă lui Gil să aducă două prosoape. Ara trase bărcuţa de barbetă lîngă navă şi se urcă la bord.

— Nimic, nimic şi iar nimic, spuse el. Tom, crezi că datorită ploii cîştigăm timp ?

— Trebuie să curăţăm armele astea imediat, spuse Willie.

— Intîi să ne uscăm noi, spuse Ara. Mi-a ajuns atîta umezeală. La început nu reuşeam să am parte nici de-o picătură de apă, şi acum mi s-a făcut pielea de găină şi pe fund.

— Tom, spuse Willie, ştii şi tu că netrebnicii ăia pot naviga şi pe vîntul ăsta dacă reduc pînza, şi au curajul să încerce.

— M-am gîndit şi eu la asta.

— După socoteala mea, cred că ziua cînd e calm stau pe undeva la adăpost şi apoi o şterg cînd se stîrnesc vijeliile de după-amiază.

— Unde crezi că au ajuns ?

— Nu-i văd dincolo de Guillermo. Dar s-ar putea să fi trecut totuşi mai departe.

— Pornim cînd se luminează de ziuă şi-i prindem mîine la Guillermo.

— Poate dăm de ei, dar s-ar putea s-o fi şters.

— Bineînţeles.

— De ce dracu n-avem şi noi un radar ?

— Acum la ce ne-ar folosi ? Ce-ai vedea, Willie, pe ecranul acela ?

— M-aş uita cu el la dracu, răspunse Willie. Iartă-mă, Tom. Dar să urmăreşti pe unde ultrascurte o bazaconie care nici n-are staţie de radio...

— Ştiu, spuse Thomas Hudson. Ai vrea să-i urmărim mai bine decît o facem acum ?

Da. E în regulă ?

— În regulă.

— Vreau să pun mîna pe bestiile alea şi să-i omor pînă la unul.

— Şi la ce ar servi ?

— Ai uitat de masacru ?

— Willie, nu-mi mai arunca rahatul cu masacrul. Eşti prea tăbăcit pentru asta.

— În regulă. Vreau eu să-i omor, uite-aşa. E bine ?

— E mai bine decît rahatul cu masacrul. Dar am nevoie de prizonieri de pe un submarin care operează în apele astea, şi care să poată vorbi.

— Ultimul cu care ai avut de-a face n-a vorbit prea mult.

— Nu. Nici tu n-ai vorbit prea mult dacă ai fi pe ducă la fel ca el.

— Bine, bine, făcu Willie. Şi-acum, pot să trag şi eu un pui de somn după regulament ?

— Bineînţeles. Pune-ţi pantaloni uscaţi şi o cămaşă uscată şi nu stîrni tărăboi.

— Cu nimeni ?

— Fii băiat mare, spuse Thomas Hudson.

— Las-o moartă, răspunse Willie şi rîse.

— Aşa te vreau, îi spuse Thomas Hudson. Ţine-o tot aşa.

XIV

În noaptea aceea a tunat şi a fulgerat cumplit şi a plouat pînă la trei dimineaţa. Peters n-a reuşit să prindă nimic la radio şi toţi au năduşit dormind în atmosfera aceea zăpuşitoare pînă ce-a stat ploaia ; atunci au ieşit muştele de nisip şi i-au trezit pe toţi, unul după altul. Thomas Hudson a dat cu pompa de flit sub punte şi au început toţi să tuşească, dar foiala s-a mai potolit ca şi plesnitul muştelor.

L-a trezit şi pe Peters cu pompa de flit, şi Peters, care nu-şi scosese căştile, scuturâ din cap şi spuse încet :

— Am încercat din răsputeri, Tom, dar n-am prins nimic.

Thomas Hudson luă lanterna şi se uită la barometru şi văzu că era în urcare. O să aibă parte de briză, se gîndi. Ei bine, n-or să se plîngă că n-au avut din nou noroc. Acum trebuie să-mi fac socoteala ţinînd seama şi de asta.

Se duse înapoi la pupa şi dădu cu flit în cabină cît putu de mult fără să trezească oamenii. Rămase la pupa, contemplînd noaptea senină şi din cînd în cînd, mai dînd cu flit în jur. Nu prea mai aveau substanţă de alungat insectele, dar în schimb aveau flit din belşug. Cam ustura dacă ajungea prin locurile unde omul era transpirat, dar tot era mai uşor de suportat decît muştele de nisip. Se deosebeau de ţînţari pentru că nu le

auzeai înainte de a te înțepa, și în aceeași clipă înțepătura te ustura amarnic. Locul înțepăturii se umfla de ajungea aproape cît un bob de mazăre. În cîteva locuri de pe coastă și pe unele insulițe, mușteie erau mai afurisite decît în alte părți. În orice caz, înțepăturile păreau să te supere mai tare. Dar, se gîndi el, asta s-ar putea să depindă și de starea în care se află pielea, de cît de arsă și tăbăcită e. Nu știu cum le suportă localnicii. Trebuie să fie oameni tare curajoși ca să reziste pe coasta asta și în Bahamas cînd nu bat alizeele.

Stătea la pupa și privea în jur și asculta zgomotele nopții. Sus pe cer la mare înălțime, treceau două avioane, și își încordă auzul să prindă zumzăitul motoarelor pînă ce nu se mai auzi deloc.

Bombardierele mari spre Camagüey, în drum spre Africa, sau poate merg direct în altă parte și n-au nici o legătură cu noi. Ei bine, se gîndi, pe ăia nu-i supără mușteie de nisip. Nici pe mine. Să le ia dracu. Să le ia dracu, și să mă ia și pe mine. Dar tare-aș vrea să se facă odată lumină și s-o șterg de-aici. Am cercetat tot parcursul pînă la capătul promontoriului, mulțumită lui Willie, și am s-o apuc pe semnalul acela mic, chiar la marginea bancurilor. Nu e decît un singur loc mai primejdios, și dimineața pe lumină am să-l deslușesc bine chiar și pe mare calmă. Și apoi ajungem la Guillermo.

Cînd se crăpa de ziuă, o și porniseră și Gil, care avea ochii cei mai ageri, urmărea linia verde a țărmului cu binoclul de doisprezece. Erau destul de aproape de țărm ca să poată deslușì chiar și o ramură de mangrovă tăiată. Thomas Hudson era la timonă. Henry cerceta marea spre larg, Willie îl dubla pe Gil.

— Oricum, au trecut de porțiunea asta, spuse Willie.

— Dar trebuie să verificăm, îi replică Ara.

El îl dublă pe Henry.

— Bineînțeles, spuse Willie. Ziceam și eu așa.

— Unde-i patrula de dimineață de pe nava aia ce se tîrăște de la Cayo Francés ?

— Nu știi că duminica nu patrulează ? spuse Willie. Azi trebuie să fie duminică.

— O să se ridice briză, vorbi Ara. Uită-te la norii cirus.

— Nu mi-e teamă decît de un singur lucru, spuse Thomas Hudson. Să nu se fi dus în interior prin strîmtoarea de la Guillermo.

— Trebuie să vedem.

— Haideţi să-i dăm bătaie, fir-ar să fie, şi să ajungem acolo, spuse Willie. Începe să-mi calce pe nervi.

— Asta-i şi impresia mea cîteodată, spuse Henry.

Willie se uită la el şi scuipă peste balustradă.

— Mulţumesc, făcu Henry. Asta-i impresia pe care voiam s-o scot la iveală.

— Terminaţi, spuse Thomas Hudson. Vezi creasta aia mare de coral care tocmai a ieşit la suprafaţă în tribord ? Uite de aia trebuie să ne ferim, să nu dăm peste ea. Dincolo de recif, domnilor, se află insula Guillermo. Vedeţi cît de verde este şi plină de făgăduinţe ?

— Încă o blestemată de insulă, spuse Willie.

— Nu vedeţi nici un fir de fum de la cei care ard mangal ? întrebă Thomas Hudson.

Gil cercetă atent cu privirea dintr-o parte în alta şi spuse :

— Nu, Tom.

— După cum a plouat azi-noapte, n-are cum să fie nici un fir de fum, spuse Willie.

— De data asta ai greşit-o, fiule, spuse Thomas Hudson.

— Poate.

— Da, da. Putea să toarne de parc-ar fi sfîrşitul lumii toată noaptea, şi tot să nu reuşească să stingă un cuptor de ars din acelea. Am pomenit eu ploi de cîte trei zile la rînd, şi mai că n-au deranjat cu nimic nici măcar unul din cuptoare.

— Ştii mai multe decît mine despre ele, spuse Willie. Bine, s-ar putea să fie şi fum. Sper să fie.

— Dar sînt nişte bancuri de nisip afurisite pe-aici, spuse Henry. Nu cred că puteau trece pe furtuna aia.

În lumina dimineţii zăriră patru rîndunele de mare şi doi pescăruşi care cercetau apa mică a bancurilor. Găsiră ceva şi se scufundară. Rîndunelele ţipau şi pescăruşii cîrîiau.

— Tom, peste ce-au dat ? întrebă Henry.

— Nu știu. Se pare că peste un banc de pește mărunt care-i la adîncime prea mare ca să-l ajungă.

— Nenorocitele astea de păsări trebuie să se scoale tare devreme ca' să-și agonisească traiul, spuse Willie. Oamenii nici nu iau în seamă cît de mult muncesc bietele de ele.

— Tom, acum pe unde ai s-o iei ? întrebă Ara.

— Cît mai aproape de marginea bancului, drept pînă în capătul insulei.

— Ai să cercetezi și recifu! acela în semilună unde-i epava ?

— O să-i dau un ocol pe-aproape, și toată lumea o să cerceteze locul cu binoclul. Apoi am să ancorez în golful de după promontoriul de la Guillermo.

— O să ancorăm, spuse Willie.

— E de la sine înțeles. Ce-i cu tine de ești atît de țîfnos dimineața ?

— Nu-s țîfnos. Admir și eu oceanul și această minunată coastă de care a dat prima dată cu ochii Columb. Am mare noroc că n-am slujit sub comanda lui Columb.

— M-am gîndit totdeauna că totuși ai slujit, îi replică Thomas Hudson.

— Am citit o carte despre el, la spitalul din San Diego, spuse Willie. Sînt o autoritate în ceea ce-l privește și omu' a avut o găoace mai nenorocită decît asta.

— Asta nu-i o găoace blestemată.

— Nu, răspunse Willie. Nu încă.

— Bine, tinere Columb. Vezi tu epava aia la douăzeci de grade tribord ?

— Omul de cart din tribord trebuie s-o vadă, răspunse Willie. Dar o văd destul de bine și eu cu singurul meu ochi care mai e bun de ceva : cocoțată pe ea se vede o pasăre-smintită de Bahamas. Probabil că face parte din întăririle noastre.

— Bun, spuse Thomas Hudson. Tocmai de ea aveam nevoie.

— Puteam să fiu un mare ornitolog, adăugă Willie. Că doar și mama-mare avea găini.

— Tom, spuse Ara, crezi că putem s-o luăm puțin mai spre țărm ? Fluxul e destul de înalt acum.

— Bineînțeles, răspunse Thomas Hudson. Spune-i lui Antonio să se salte pe prova și să-mi spună ce adîncime am.

— Ai destulă adîncime, Tom, îi strigă Antonio. Drept spre țărm. Doar cunoști șenalul ăsta.

— Știu, dar voiam să fiu sigur.

— Vrei să trec eu la timonă ?

— Nu, mulțumesc, îi răspunse Thomas Hudson.

— Acum se pot vedea bine înălțimile, spuse Ara. Uită-te peste toată insula, Gil. Eu am să te dublez doar. Cercetează cu binoclul bine de tot.

— Cine are primul cart dinspre mare ? întrebă Willie. Cum s-a făcut de m-ați schimbat ?

— Cînd Tom ți-a zis să te uiți la epavă. Ne-am schimbat automat. Cînd te-ai dus la tribord, eu m-am dus la babord.

— Treaba asta-i prea marinărească pentru mine, spuse Willie. Cînd mai vrei s-o faci pe marinarul, spune și tu dreapta, sau nu mai spune nimic. De ce nu spui dreapta sau stînga ca atunci cînd ții timona ?

— Singur ai vorbit de cartul tribord, spuse Henry.

— E drept. Dar de-acum înainte am să spun parter și etaj, fațada și dosul navei.

— Willie, termină cu Gil și cu Ara, și uită-te cu binoclul la țărm, îi spuse Thomas Hudson. Ia plaja și bate prima treime a insulei.

— Da, Tom, spuse Willie.

Era ușor să vezi, dacă se afla suflet de om pe Cayo Guillermo, pentru că vîntul bătea numai din partea asta aproape mai tot anul. Dar în vreme ce se apropiau mergînd de-a lungul coastei, nu se zări nimic. Ajunseră în traversul promontoriului și Thomas Hudson spuse :

— Am să dau ocol insulei ăsteia în formă de semilună cît de aproape am să pot ; s-o cercetați și voi toți cu binoclul. Dacă vedeți ceva, putem opri și lăsăm bărcuța la apă.

Începu să se ridice briza și marea porni să se umfle, dar deocamdată valurile nu se spărgeau cînd ajungeau la bancuri din cauza fluxului înalt. Thomas Hudson se uită înainte, la insulița stîncoasă. Știa că la capătul ei dinspre vest era o epavă scufundată, dar pe fluxul

acela nu se arăta decît ca o masă roşiatică-maronie. Înaintea lor era un banc de nisip la mică adîncime şi un ţărm nisipos în golful insuliţei, dar n-avea să vadă ţărmul decît după ce dădea ocol epavei.

— E cineva pe insuliţă, spuse Ara. Văd fum.

— Drept, spuse şi Willie. E în partea de sub vînt şi vîntul duce fumul spre vest.

— Fumul se înalţă aproape din centrul ei, cam pe unde ar trebui să fie plaja, spuse Gil.

— Vedeţi vreun catarg ?

— Nu se vede nici un catarg, spuse Gil.

— S-ar putea să scoată ziua catargul ăla blestemat, spuse Willie.

— Du-te la postul tău, îi spuse Thomas Hudson. Ara, stai aici cu mine. Willie, spune-i lui Peters să branşeze şi să ia legătura cu staţia, fie că-l aude cineva fie că nu.

— Ce părere ai ? îl întrebă Ara după ce plecară ceilalţi.

— Părerea mea-i că dacă m-aş apuca de pescuit şi de uscat peşte aici, aş întinde-o de pe Guillermo cînd se lasă calmul care aduce ţînţarii.

— Şi eu.

— Pe insuliţa asta nu a fost pus la ars nici-un fel de mangal, iar fumul e subţire. Aşa că trebuie să fie vorba de un foc abia aprins.

— Numai dacă nu e vorba de sfîrşitul unui foc mai mare.

— M-am gîndit şi eu la asta.

— Dar în cinci minute o să vedem.

— Dublară epava, pe care se mai aşezase o pasăre-smintită, şi Thomas Hudson se gîndi : Aliaţii noştri caută de zor pe uscat. Apoi ajunseră în partea de sub vînt a insulei şi Thomas Hudson văzu plaja nisipoasă, verdele din spatele ei şi o colibă din care ieşea fum.

— Slavă Domnului, spuse.

— Exact, adăugă Ara. Mi-era frică să nu se fi întîmplat iarăşi.

Nu se vedea nici un fel de barcă.

— Cred că sîntem, într-adevăr tare aproape de ei. Du-te iute la ţărm cu Antonio şi spuneţi-mi ce-aţi aflat. Am să opresc chiar lîngă bancuri. Spune-le tuturor să stea la posturile lor şi să se poarte cît mai firesc.

Bărcuța se răsuci și o porni spre țărm. Thomas Hudson îi urmări cu privirea pe Ara și Antonio, cum păşeau către coliba cu acoperiş de trestie. Mergeau cît puteau de iute fără a alerga. Cînd ajunseră în faţa colibei strigară şi dinăuntru ieşi o femeie. Era negricoasă ca orice indiancă de coastă, cu picioarele goale şi părul lung îi ajungea pînă la brîu. În vreme ce vorbea, din colibă se arătă o a doua femeie. Şi ea era tuciurie, cu părul lung şi ţinea un prunc în braţe. Îndată ce femeia termină ce avea de spus, Ara şi Antonio le strînseră mîna la amîndouă şi se întoarseră la bărcuţă. Împinseră bărcuţa, porniră motorul şi se îndepărtară de ţărm. În vreme ce ceilalţi ridicau bărcuţa la bord, Antonio şi Ara veniră pe puntea de comandă.

— Erau două femei, spuse Antonio. Bărbaţii sînt în larg la pescuit. Femeia cu pruncul a văzut o barcă de ţestoase intrînd în şenalul ce duce spre interior. A luat-o pe şenal cînd s-a ridicat briza.

— Asta înseamnă cam acum o oră şi jumătate, spuse Thomas Hudson. Şi mareea e în scădere acum.

— În puternică scădere, spuse Antonio. Scade foarte repede, Tom.

— Cînd ajunge prea jos, nu mai avem destulă adîncime ca să ajungem pînă acolo.

— Nu.

— Ce părere ai ?

— E nava ta.

Thomas Hudson răsuci tare timona, ambală amîndouă motoarele la turaţia de două mii şapte sute şi îndreptă nava spre promontoriul insulei.

— S-ar putea să se pună şi ei pe uscat, spuse el. A dracului treabă.

— Dacă se încurcă lucrurile, putem ancora, spuse Antonio. E un fund de marnă, dacă ne punem pe uscat. Mîl şi marnă.

— Şi colţi de stîncă, adăugă Thomas Hudson. Adu-l pe Gil aici sus să se uite după stîlpii de marcaj. Ara, tu şi Willie verificaţi tot armamentul. Antonio, rămîi aici, te rog.

— Şenalul ăsta e tare afurisit, spuse Antonio. Dar nu e imposibil de trecut.

— Cu apă mică e imposibil. Dar poate că nemernicii ăia or să se pună şi ei pe uscat, sau poate că o să cadă vîntul.

— Vîntul n-o să cadă, Tom, spuse Antonio. S-a pornit statornic şi a devenit alizeu.

Thomas Hudson se uită în sus, la cer, şi văzu peticele albe, scămoşate de nori, mînate de vîntul de est. Apoi se uită înainte spre promontoriul insulei celei mai mari, la punctul cel mai înalt şi la fundul de apă mică ce începuse să se arate. Ştia că acolo aveau să înceapă şi necazurile lui. Apoi se uită la încîlcitura de insuliţe apărînd ca nişte punctişoare verzi în faţa lui pe apă.

— Gil, ai reuşit să vezi marcajele ? îl întrebă el.

— Nu, Tom.

— Atunci, poate-i numai o creangă de copac sau vreun băţ.

— Deocamdată nu văd nimic.

— Ar fi trebuit să apară chiar în faţa noastră, exact pe direcţia în care mergem.

— Îl văd, Tom. E un stîlp înalt. Chiar pe direcţia în care mergem.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson.

De-o parte şi de alta fundul se arăta alb-gălbui în lumina soarelui, iar curentul refluxului care se scurgea prin şenal afară în larg aducea apă verzuie din laguna interioară. Nu era nici tulbure nici mîlită de la marnele malurilor, pentru că vîntul nu avusese vreme să ridice valuri care s-o tulbure. În felul acesta îi era mai uşor să piloteze prin şenal. Apoi văzu cît de îngust era şenalul dincolo de stîlpul de marcaj şi simţi cum îl furnică pielea capului.

— Tom, poţi să treci pe acolo, spuse Antonio. Ţine aproape de malul tribord. Am să văd cu trecerea cînd o să apară.

Ţinu aproape de malul tribord şi se tîrî încet de-a lungul lui. La un moment dat se uită spre malul babord şi văzu că era mai aproape decît cei din tribord şi cîrmi spre dreapta.

— Aruncă nămol în urmă ? întrebă.

— Nori întregi.

Ajunseră la cotul blestemat și nu fu chiar atît de rău cum se așteptase. Partea aceea îngustă prin care trecuseră fusese mai afurisită. Vîntul se ridicase bine și Thomas Hudson îl simțea bătîndu-i puternic umărul gol cînd trecură prin scurtătură și vîntul îl prinse din travers.

— Marcajul e exact în față, spuse Gil. Nu e decît o creangă de copac.

— Am văzut.

— Ține mult spre malul tribord, Tom, spuse Antonio. De ăsta am trecut.

Thomas Hudson ținu foarte aproape de malul tribord, de parcă ar fi tras mașina la trotuar. Cu toate astea nu arăta a trotuar, ci mai degrabă ca terenul accidentat și plin de noroi al unui vechi cîmp de bătălie unde s-au înfruntat masive concentrări de artilerie și care, deodată, ar fi fost scos la iveală din fundul oceanului și ar fi fost prezentat ca o hartă în relief, la dreapta lui.

— Cît de mult mîl aruncăm în urmă ?

— Mult de tot, Tom. După ce trecem de brațul ăsta, putem ancora. De partea astălaltă a insulei Contrabando. Sau poate sub vîntul insulei Contrabando, sugeră Antonio.

Thomas Hudson întoarse capul și văzu Cayo Contrabando, care arăta minusculă și verde și veselă și spuse :

— S-o ia dracu de treabă. Cercetează, te rog. Gil, insulița și șenalul care se arată și vezi de nu zărești vreo barcă de pescuit țestoase. Au început să se vadă ceilalți doi stîlpi.

Partea aceea de șenal era ușor de parcurs. Dar, în față, la dreapta, putea vedea bancul de nisip care se ivea de sub ape. Cu cît se apropiau mai mult de Cayo Contrabando, cu atît șenalul era mai îngust.

— Ține-o în babordul marcajului, spuse Antonio.

— Asta fac.

Trecuseră de marcaj, care nu era decît o creangă uscată — cafenie, legănîndu-se în bătaia vîntului — și Thomas Hudson se gîndi că în situația asta, cu vîntul care se stîrnise vor avea parte de adîncimi chiar mai mici decît adîncimea medie de maree joasă.

— Cum e mîlul nostru ? îl întrebă pe Antonio.
— Din belşug, Tom.
— Gil, vezi ceva ?
— Numai marcajele.

Apa începu să devină lăptoasă din cauza valurilor care se stîrniseră datorită vîntului, şi era cu neputinţă să mai vezi fundul sau malurile decît atunci cînd trecerea navei făcea apa să scadă şi le scotea la iveală.

Nu-i bine, se gîndi Thomas Hudson. Dar nici pentru ei nu-i bine. Şi ei trebuie să manevreze tot în condiţiile astea. Trebuie să fie cu adevărat marinari. Acum va trebui să mă hotărăsc dacă au luat-o pe vechiul şenal, sau pe cel nou. Depinde de pilotul pe care-l au. Dacă-i tînăr, o s-o ia probabil pe noul şenal. Cel deschis de uragan. Dacă-i bătrîn, probabil că o s-o ia pe vechiul şenal, din obişnuinţă şi pentru că-i mai sigur.

— Antonio, glăsui el. Vrei s-o iei pe vechiul şenal sau pe cel nou ?

— Amîndouă sînt la fel de afurisite. Nu-i mare diferenţă.

— Tu ce-ai face ?

— Aş arunca ancora sub vîntul insulei Contrabando şi aş aştepta fluxul.

— Ziua n-o să avem parte de un flux destul de puternic ca să putem trece prin şenal.

— Asta-i problema. M-ai întrebat numai ce-aş face.

— Am să încerc să-i ajung din urmă pe nemernici.

— E nava ta, Tom. Dar dacă nu-i prinzi tu, tot îi prinde cineva.

— Dar de ce ăia de la Cayo Francés nu trimit întruna avioane în patrulare peste toată partea asta ?

— Şi-au făcut patrularea din dimineaţa asta. N-ai văzut ?

— Nu. Şi de ce nu mi-ai spus ?

— Am crezut că ai văzut şi tu. Unul din hidroavioanele alea mici.

— Fir-ar să fie, exclamă Thomas Hudson. Probabil că s-a întîmplat cînd eram la prova şi mergea generatorul.

— Acum tot nu mai are nici o importanţă, spuse Antonio. Cele două marcaje au rămas în urmă, Tom.

— Gil, le vezi pe celelalte două ?

— Nu mai văd nici un marcaj.

— Să le ia dracu, făcu Thomas Hudson. Nu-mi rămîne decît să merg aproape de rahatul ăla de insuliţă şi să mă aţin în largul limbilor de nisip care se întind şi la nord şi la sud. Apoi scotocim insuliţa aceea mai mare cu mangrove şi o să vedem dacă o luăm pe vechiul sau pe noul şenal.

— Vîntul de est împinge toată apa afară spre larg.

— La dracu şi cu vîntul de est ! exclamă Thomas Hudson.

Cînd pronunţă cuvintele, acestea sunară ca un blestem, mai vechi şi mai greu decît oricare altul ce-ar fi putut avea vreo legătură cu religia creştină. Ştia că aruncase cuvintele împotriva unuia dintre cei mai mari prieteni ai tuturor celor de pe mare. Dar dacă tot scăpase blestemul, nu-şi ceru iertare. Îl mai şi repetă.

— N-ai spus-o într-adins, Tom, replică Antonio.

— Asta o ştiu şi eu, spuse Thomas Hudson.

Apoi, făcînd un gest de pocăinţă şi amintindu-şi nu tocmai exact versul, îşi spuse numai sieşi : „Bate, bate, vînd de vest. Să poată veni ploile blînde. Doamne, de-ar fi iubita iar, în braţe-mi, iar eu din nou în pat." E acelaşi vînt afurisit, numai cu o diferenţă de latitudine, se gîndi. Vin de pe continente diferite. Dar amîndouă sînt credincioase şi prielnice şi prietenoase. Apoi repetă din nou : „Doamne, de-ar fi iubita iar în braţe-mi, iar eu din nou în pat".

Apa deveni acum atît de mîloasă, că nu mai vedea nici un reper după care să se ghideze, în afară de coastă şi de efectul de absorbţie al apei de pe bancurile de nisip făcut de înaintarea navei. George era la prova cu parîma cu plumb, iar Ara ţinea o prăjină lungă. Măsurau adîncimea şi o comunicau apoi spre puntea de comandă.

Thomas Hudson avea senzaţia că toate astea i se mai întîmplaseră o dată într-un vis urît. Mai trecuseră ei prin şenale complicate. Dar ăsta era ceva ce i se mai întîmplase o dată, cîndva în viaţă. Poate i se întîmplase toată viaţa. Numai că de data asta i se întîmpla cu atîta

intensitate, încît simțea în același timp și că era stăpînul situației și că era prizonierul ei.

— Gil, nu reușești să zărești nimic ? întrebă el.

— Nimic.

— Vrei să vină și Willie sus ?

— Nu. Ce poate vedea Willie văd și eu.

— Cred că ar trebui să fie aici, totuși.

— Cum vrei tu, Tom.

Zece minute mai tîrziu se puseră pe uscat.

XV

Eșuară pe o porțiune unde era un fund de nisip amestecat cu mîl care ar fi trebuit să fie marcat cu un semn, iar fluxul scădea întruna. Bătea un vînt puternic și apa era tulbure. În fața lor se vedea o insuliță de mărime mijlocie, acoperită de vegetație, care părea să nu iasă prea mult din apă, iar spre stînga erau risipite alte insulițe mărunte. Și la stînga și la dreapta se vedeau porțiuni de bancuri dezgolite, care se arătau pe măsură ce se retrăgeau apele. Thomas Hudson urmări stoluri de păsări de țărm care dădeau tîrcoale și se așezau pe bancuri în căutarea hranei.

Antonio coborî bărcuța, iar Ara lansă o ancoră prova și două ancore ușoare pupa.

— Crezi că ne mai trebuie o ancoră prova ? îl întrebă Thomas Hudson pe Antonio.

— Nu, Tom, nu cred.

— Dacă se mai ridică vîntul, ne poate împinge contra curentului de flux cînd are să vină.

— Nu cred că o să se întîmple așa, Tom. Dar putem face și asta.

— Atunci, să punem una mică înspre partea din vînt și s-o deplasăm pe cea mare mai mult în partea de sub vînt. Și după aceea nu mai avem nici o grijă.

— Bine, bine, spuse Antonio. Mai bine așa, decît să ne mai punem pe pămînt în alt loc păcătos.

— Mda, făcu Thomas Hudson. Am mai fost și altă dată în situația asta.

— E bine totuşi să ancorăm aşa.

— Ştiu. Nu te-am rugat decît să mai laşi încă o ancoră mică şi s-o muţi pe cea mare.

— Da, Tom, spuse Antonio.

— Lui Ara îi place să mute ancorele.

— Nimănui nu-i place să mute ancora.

— Lui Ara, da.

Antonio zîmbi şi spuse :

— Poate. Oricum, sînt de acord cu tine.

— Mai devreme sau mai tîrziu, totdeauna ajungem să fim de acord.

— Dar e bine să nu se întîmple prea tîrziu.

Thomas Hudson urmări manevrele şi se uită înainte, spre insuliţa aceea verde care, pe măsură ce scădea refluxul, începu să dezvăluie porţiuni întunecate la rădăcinile mangrovelor. Ei ar putea să fie în golful din partea de sud a insuliţei, se gîndi. Vîntul ăsta are să bată pînă pe la două, sau trei dinspre ziuă, şi ei ar putea încerca s-o şteargă pe unul dintre cele două şenale pe lumină, cînd începe fluxul. Apoi ar putea s-o ia pe întinderea mare a golfului unde pot naviga toată noaptea fără să se teamă de nimic. La capătul celălalt au şi faruri şi un şenal bun de ieşire. Totul depinde de vînt.

Chiar de cînd eşuase cu nava pe uscat, într-un fel simţise uşurarea pe care o încearcă un comandant căruia i se mai acordă o amînare. Cînd se izbiseră de pămînt, simţise izbitura navei de parcă ar fi fost el însuşi lovit. Ştiu că nu se lovise de stîncă. O simţise şi în mîini şi în tălpile picioarelor. Dar eşuarea fusese pentru el o lovitură personală. Apoi, mai tîrziu, veni şi sentimentul de uşurare care apare după o lovitură. Încă mai avea senzaţia că trăieşte un vis urît şi că totul i se mai întîmplase o dată, cîndva. Dar nu se întîmplase chiar în felul acesta, şi acum, fiindcă vasul eşuase, simţi uşurarea aceea temporară. Ştiu că e normal o amînare, dar se bucură de ea şi încrederea începu să-i slăbească.

Ara veni sus pe puntea de comandă şi spuse :

— Tom, e teren ferm, care ţine. Am fixat ancorele bine şi la cea mare am pus o parîmă. Cînd o s-o tragem pe cea mare, putem porni imediat. Şi am pus parîme şi la amîndouă ancorele pupa.

— Am văzut. Mulţumesc.

— Tom, nu fi necăjit. Ticăloşii ar putea să fie chiar după insuliţa cealaltă.

— Nu sînt necăjit. Am senzaţia că pierdem timpul.

— Nu e ca atunci cînd se face zob o maşină, sau se scufundă o navă. Nu s-a întîmplat nimic, am pus pe pămînt şi aşteptăm fluxul.

— Ştiu.

— Amîndouă elicele sînt neatinse. Doar atît că a intrat în mîl pînă la fund.

— Ştiu. Doar eu am urcat-o pe pămînt.

— O să iasă de acolo la fel de uşor cum a intrat.

— Precis că aşa o să se întîmple.

— Tom, te îngrijorează ceva ?

— Ce să mă îngrijoreze ?

— Nimic. Eram îngrijorat dacă nu te îngrijorează ceva.

— La dracu şi cu îngrijorarea asta, spuse Thomas Hudson. Tu şi cu Gil duceţi-vă sub punte. Ai grijă ca toată lumea să mănînce bine şi să fie bine dispusă. După aceea o să mergem la ţărm şi o să cercetăm insuliţa. Altceva nu ne mai rămîne de făcut.

— Willie şi cu mine putem merge acum. Nu trebuie să mîncăm.

— Nu. Mă duc eu mai tîrziu cu Willie şi Peters.

— Şi eu nu ?

— Nu. Peters vorbeşte nemţeşte. Nu-i spune că are să meargă. Doar trezeşte-l şi ai grijă să bea cafea din belşug.

— De ce să nu merg şi eu ?

— Bărcuţa e afurisit de mică.

Gil îi lăsă binoclul cel mare şi se duse sub punte cu Ara. Thomas Hudson cercetă cu grijă insuliţa cu binoclul cel mare şi văzu că mangrovele creşcuseră prea înalte ca să-i îngăduie să afle ce era în interiorul insulei. Mai erau şi alţi copaci amestecaţi printre mangrove în partea cu teren fermă a insuliţei, şi asta făcea ca înălţimea vegetaţiei să fie şi mai mare, aşa că nu putea să vadă dacă era vreun catarg în golful în formă de potcoavă, din partea cealaltă. Binoclul cel puternic făcea să-l doară ochii, aşa că-l puse în tocul lui, agăţă cureaua tocului de un cui şi lăsă binoclul pe rastelul de grenade.

Era fericit că se găsea din nou singur pe punțea de comandă și rămase liniștit în această scurtă perioadă de păsuire. Urmări păsările de uscat cum căutau prin locurile de pe care se restrînse apa și-și aduse aminte cît de mult însemnaseră pentru el pe vremea cînd era copil. Acum nu mai putea încerca aceleași sentimente și nici nu mai nutrea dorința de a le doborî. Dar își aduse aminte de zilele din copilărie, cînd ieșea cu tatăl său la vînătoare pe cîte o limbă de nisip unde primeau păsări din tablă pentru momeală și cum se apropiau, cînd refluxul dezgolea pămîntul, și cum chema el șuierînd stolurile care le dădeau ocol. Era un șuierat trist și îl scoase și acum, încă un stol se abătu din drum. Dar se îndepărtă iute de nava eșuată și se duse mai departe să caute hrană.

Cercetă o dată orizontul cu binoclul cel mare, dar nu se vedea nici urmă de barcă. Poate că au reușit să iasă prin șenalul cel nou și prin trecerea interioară, se gîndi. Ar fi bine să-i fi prins altcineva. N-o să-i putem prinde fără luptă. Și n-o să se predea ei unora veniți cu o bărcuță.

De atîta vreme încerca să gîndească cu mintea lor, că se săturase și de asta. Sînt într-adevăr sătul, în cele din urmă, se gîndi. Ei bine, știu ce trebuie să fac, și totu-i atît de simplu. Datoria e o treabă minunată. Nu știu ce m-aș fi făcut de la moartea lui Tom de n-ar fi fost datoria. Ai fi putut picta, își spuse. Sau ai fi putut face altceva folositor. Poate, se gîndi. Datoria e lucrul cel mai simplu.

Și e și lucru folositor, se gîndi. Nu te ridica împotriva ei. Te ajută să treci de necaz. Pentru asta ne străduim cu toții. Numai Dumnezeu știe ce mai e și dincolo. I-am hăituit pe nemernicii ăștia destul de bine, și acum ia-ți și tu o pauză de zece minute, și apoi fă-ți datoria mai departe. La dracu și cu destul de binele ăsta, se gîndi. I-am hăituit foarte bine.

— Tom, nu vrei să mănînci nimic ? îi strigă Ara.

— Nu mi-e foame, băiete, îi răspunse Thomas Hudson. Am să iau cu mine sticla de ceai rece care-i pusă la gheață.

Ara i-o întinse și Thomas Hudson o luă și se întoarse să se rezeme tihnit într-un colț al punții de comandă. Bău din sticla cu ceai rece, și se uită la insula cea mai mare de dinaintea lui. Rădăcinile mangrovelor se vedeau acum bine și insula arăta de parcă s-ar fi suit pe catalige. Apoi văzu un stol de flamingi venind din stînga. Zburau jos, aproape deasupra apei, și erau minunați cînd îi priveai în lumina soarelui. Țineau gîturile lungi aplecate în jos, iar picioarele lor caraghioase erau întinse înapoi ; arătau țepeni, în vreme ce aripile lor, cu negru și roz, băteau aerul purtîndu-i spre malul mocirlos aflat înainte, puțin spre dreapta. Thomas Hudson se uită la ei și se minună de ciocurile lor negru cu alb și de culoarea roz pe care o așterneau pe cer, ceea ce făcea ca ciudatele lor trăsături să apară lipsite de importanță, și totuși fiecare dintre ele să constituie pentru el un motiv de emoție. Apoi, cînd ajunseră deasupra insuliței celei verzi, văzu că stolul virează brusc la dreapta, în loc să treacă peste insulă.

— Ara, strigă el.

Ara veni sus pe puntea de comandă și răspunse :

— Da, Tom.

— Verifică bine trei „prunci" cu cîte șase încărcătoare și pune-le în bărcuță laolaltă cu vreo duzină de grenade și trusa mijlocie de prim ajutor. Te rog, trimite-l pe Willie sus.

Flamingii se așezaseră pe țărm departe, în capătul din dreapta, unde își căutau de zor hrana. Thomas Hudson tocmai se uita la ei, cînd Willie spuse :

— Ia uită-te la afurițiii ăia de flamingi.

— S-au speriat de ceva pe cînd zburau deasupra insulei. Sînt aproape sigur că barca aceea sau vreo altă barcă e în golful de colo. Vrei să vii cu mine într-acolo, Willie ?

— Bineînțeles.

— Ai terminat de înfulecat ?

— Condamnatul a mîncat un prînz îmbelșugat.

— Atunci, dă-i o mînă de ajutor lui Ara.

— Vine și Ara cu noi ?

— Am să-l iau pe Peters, pentru că vorbește nemțește.

— Nu-l putem lua pe Ara în locul lui ? Dacă o să fie luptă, nu vreau să-l am pe Peters alături.

— Peters ar putea să ne ajute, discutînd cu ei, să evităm lupta. Ascultă, Willie, am nevoie de prizonieri şi nu vreau ca ghidul lor să fie ucis.

— Tom, pui cam multe condiţii cînd ei sînt opt sau poate nouă, şi noi abia trei. Şi cine dracu mai ştie că noi ştim că au făcut rost şi de o călăuză ?

— Ştim.

— Hai să nu mai fim atît de al naibii de nobili.

— Te-am întrebat dacă vrei să vii.

— Vin, răspunse Willie. Dar cu Peters e chestia !

— Peters are să lupte. Trimite-i pe Antonio şi pe Henry sus, te rog.

— Tom, crezi că sînt acolo ? îl întrebă Antonio.

— Aproape sigur.

— Tom, pot să merg şi eu cu voi ? întrebă Henry.

— Nu. Nu încap decît trei în bărcuţă. Dacă nouă ni se întîmplă ceva, încearcă să-i găureşti cu mitraliera de cincizeci cînd dau să iasă de-acolo la începutul fluxului. Dealtfel, o să găsiţi barca lor în golful cel lung. O să fie cam găurită şi aia. Poate că nici nu vor putea ieşi cu barca. Dacă puteţi, luaţi un prizonier şi duceţi-l la Cayo Francés să-l predaţi.

— N-aş putea merge eu mai degrabă în locul lui Peters ? întrebă Henry.

— Nu, Henry. Îmi pare rău. El vorbeşte nemţeşte. Ai un echipaj bun, îi spuse Thomas Hudson lui Antonio. Dacă n-o să avem greutăţi de întîmpinat, îi las pe Peters şi pe Willie la bord cu tot ce găsim acolo, şi aduc eu un prizonier în bărcuţă.

— Ultimul nostru prizonier n-a rezistat prea mult.

— Am să încerc să aduc unul zdravăn, sănătos. Du-te sub punte şi vezi dacă totu-i pregătit. Vreau să mă mai uit o vreme la flamingii aceia.

Rămase pe punţea de comandă şi urmări flamingii. Nu numai culoarea lor te frapează, se gîndi. Nu numai negrul şi rozul acela aprins. E şi mărimea lor şi faptul că-s nişte păsări atît de urîte în detaliu, şi totuşi pervers de frumoase. Trebuie să fie nişte păsări de spiţă tare veche, din cele mai vechi timpuri.

Nu se uita la păsări cu binoclul, fiindcă acum nu voia să vadă detalii. Nu voia decît să contemple masa aceea trandafirie pe fundalul gri-maroniu al terenului dezgolit de ape. Mai apărură încă două stoluri, și malul căpătă o culoare pe care n-ar fi îndrăznit niciodată s-o pună pe pînză. Dar poate că aș fi îndrăznit și chiar aș fi pictat-o, se gîndi. E minunat să vezi niște flamingi înainte de a porni în treaba pe care o ai de făcut. Mai bine să nu le dau răgaz să-și facă griji, sau să se gîndească prea mult.

Coborî de pe puntea de comandă și spuse :

— Gil, urcă-te sus pe punte și nu-ți abate binoclul de la insulă. Henry, dacă auzi gălăgie și apoi vezi barca de țestoase că se arată dinspre insulă, trage și zboară-i blestemata aia de prova. Toată lumea se urcă apoi pe punte ; cercetați toți cu binoclul să vedeți unde-s supraviețuitorii și-i dibuiți voi mîine. Astupați bărcuța pe unde-i găurită și folosiți-o. Barca de țestoase trebuie să aibă și ea un schif și îl puteți drege și pe acela și folosiți-l dacă n-o să-l găurim prea tare.

Antonio spuse :

— Mai ai și alte ordine de dat ?

— Aveți grijă să duceți o viață neprihănită. Ne întoarcem repede. Haide, păcătoșilor, veniți amîndoi. Să mergem.

— Bunică-mea zicea întotdeauna că nu-s un păcătos, spuse Peters. Zicea că sînt cel mai frumușel și mai nevinovat prunc din țară.

— Și maică-mea zicea că nu-s păcătos, vorbi și Willie. Tom, unde să ne așezăm ?

— Barca stă bine dacă vă așezați la prova. Dar dacă vreți, trec eu la prova.

— Urcă-te și treci la cîrmă, spuse Willie. Acum știu că ai o navă într-adevăr grozavă.

— Am ceea ce merit, spuse Thomas Hudson. Hai să pornim. Poftiți la bord, domnule Peters.

— Bucuros să urc pe nava dumneavoastră, domnule amiral, spuse Peters.

— Noroc la vînat, le ură Henry.

— Las-o moartă, replică Willie.

Motorul porni, și o luară încotro se vedea ridicîndu-se silueta insulei, care abia se zărea din apă acum cînd o priveau din barcă.

— Eu o să trag lîngă barca lor și sărim la bord fără să le mai strigăm nimic dinainte.

Cei doi bărbați, unul la mijlocul bărcii și celălalt la prova, dădură din cap în semn de încuviințare.

— Atîrnă-ți rabla aia undeva la vedere. Mă doare-n cot dacă se zărește, spuse Thomas Hudson.

— Nu prea știu pe unde s-o ascund răspunse Peters. Acum mă simt ca unul dintre catîrii bunică-mi.

— Atunci rămîi cătîr. Catîru-i un animal al dracului de bun.

— Tom, trebuie să-mi amintesc neapărat aiureala aia cu ghidul ?

— Amintește-ți, dar puneți capul la contribuție.

— Bine, făcu Peters. De-acum înainte nu mai avem nici o grijă.

— Mai bine să nu mai trăncănim, spuse Thomas Hudson. Ne săltăm toți trei peste bord în același timp și, dacă-s sub punte, le ceri pe nemțește să iasă cu mîinile sus. Nu trebuie să mai vorbim, pentru că glasurile se aud cu mult înainte de a se auzi zgomotul unui motor exterior.

— Și ce facem dacă nu ies afară ?

— Willie le trimite o grenadă înăuntru.

— Și ce facem dacă-s pe punte ?

— Fiecare mătură cu arma sectorul lui. Eu pupa, Peters centrul, și tu prova.

— După asta arunc și o grenadă ?

— Bineînțeles. Trebuie să punem mîna și pe răniți. De asta am adus și trusa.

— Am crezut că-i pentru noi.

— Și pentru noi. Și-acum, gura. E totul clar ?

— Clar ca un rahat, spuse Willie. Și facem toată treaba asta pe lumină, Tom ?

— Chiar acum.

— Fir-aș să fiu de amărît, spuse Willie. Am ajuns printre pungași și bastarzi.

— Willie, mai ține-ți gura și să te vedem luptînd.

Willie dădu din cap a încuviințare și se uită cu ochiul cel bun înainte, spre insula cu mangrove care se ridicase în vîrfuri degetelor ei de rădăcini maronii-roșcate.

Înainte de a dubla promontoriul, nu mai spuse decît un singur lucru :

— Ce stridii bune au găsit ei pe rădăcinile alea

Thomas Hudson dădu din cap.

XVI

Văzură barca de țestoase după ce dublară promontoriul insulei și trecură prin șenalul care separa insula de o altă insuliță mai mică. Stetea cu prova spre țărm, aproape de uscat, și de pe catargul ei spînzurau vițe, iar puntea era acoperită cu ramuri de mangrove proaspăt tăiate.

Willie se aplecă spre spate și șopti cu gura aproape de urechea lui Peters :

— Schiful lipsește. Transmite mai departe.

Peters se aplecă și el la rîndul lui, cu fața-i buboasă și plină de pistrui, și spuse :

— Schiful lipsește, Tom. Trebuie să fie careva la țărm.

— O abordăm și o scufundăm, spuse Thomas Hudson. Planul rămîne același. Transmite mai departe.

Peters se aplecă spre prova și-i spuse lui Willie la ureche, iar Willie începu prin a clătina din cap. Apoi ridică mîna, formînd cu degetele familiarul zero. Un zero ca o gaură de dos, se gîndi Thomas Hudson. Ajunseră lîngă barcă repede, cît de repede le îngăduia rîșnița aia mică de motor, iar Thomas Hudson se opri cu dibăcie lîngă ea fără s-o izbească. Willie înălță cangea și o fixă iute de copastia bărcii de țestoase și toți trei fură

pe puntea ei aproape în același timp. Sub picioarele lor era un așternut din crenzi de mangrove care răspîndeau miros de crengi proaspăt tăiate, și Thomas Hudson se uită la catargul camuflat cu viță, și parcă și acum era vorba tot de un vis. Văzu o gură de tambuchi deschisă și o altă gură deschisă la prova, acoperită cu crengi. Pe punte nu era nimeni.

Thomas Hudson îi făcu semn cu mîna lui Willie să se ducă la prova, dincolo de gura tambuchiului, iar el își îndreptă arma automată asupra celeilalte. Verifică dacă siguranța era pusă la automat. Sub picioarele lui goale putea simți rotunjimile crengilor, frunzele lunecoase și scîndura încinsă a punții.

— Spune-le să iasă afară cu mîinile sus, îi zise liniștit lui Peters.

Peters vorbi într-o nemțească aspră, guturală. Nu răspunse nimeni și nu se întîmplă nimic. Băiețelul bunicii a glăsuit frumos, se gîndi Thomas Hudson. Și apoi îi spuse :

— Zi-le din nou că le dăm zece secunde să iasă. Îi vom trata ca prizonieri de război. Apoi numără pînă la zece.

Peters vorbi în așa fel încît parcă vesti pieirea întregit rase germane. Vocea îi sună magnific, se gîndi Thomas Hudson, și-și răsuci iute capul să vadă dacă nu se zărea schifful. Nu deslușì decît rădăcinile cafenii și verdele mangrovelor.

— Numără pînă la zece și aruncă una înăuntru, îi spuse el. Willie, stai cu ochii pe drăcia aia de tambuchi de la prova.

— E acoperită cu drăciile alea de crengi.

— Dă drumul ușor la una înăuntru cu mîna, după ce explodează a lui Peters. N-o arunca.

Peters ajunse cu numărul la zece și, stînd cu picioarele-i lungi ca un jucător de baseball ce servește de pe grămada lui, ținîndu-și automobilul sub brațul stîng smulse cu dinții siguranța, ținu grenada o clipă în mînă de parcă ar fi vrut s-o încălzească în vreme ce fitilul începea să sfîrîie și o aruncă în întunericul tambuchiului, cu o mișcare de balans înainte a mîinii.

În vreme ce se uita la el, Thomas Hudos se gîndea : Mare actor mai e, nici nu-şi închipuie că e dedesubt cineva.

Thomas Hudson se trînti pe burtă, ţintind cu automatul Thompson gura tambuchiului. Grenada lui Peters explodă bubuind şi aruncînd o lumină puternică, iar Thomas Hudson îl văzu pe Willie desfăcînd crengile, ca să dea drumul la grenadă pe gura de la prova. Chiar atunci, în dreapta catargului, unde spînzurau viţele, văzu ieşind ţeava unei arme printre crengile aceluiaşi tambuchi unde Willie se îndeletinicea cu grenada. Trase spre armă, dar din ea porniseră cinci scăpărări, răpăind ca o pîrîitoare de jucărie. Apoi grenada lui Willie explodă şi Thomas Hudson se uită şi-l văzu pe Willie culcat în jgheabul de scurgere, smulgînd cuiul de siguranţă al unei alte grenade ca s-o arunce înăuntru. Peters stătea cu capul căzut pe copastie ; de pe frunte îi curgea o dîră de sînge care se prelingea în jgheabul de scurgere. Willie aruncă grenada şi explozia răsună în alt chip, fiindcă se rostogolise mai departe în adîncul navei înainte de a exploda.

— Crezi că a mai rămas vreun blestemat acolo ? îi strigă Willie.

— Mai arunc şi eu una aici, spuse Thomas Hudson.

Se aplecă şi alergă în aşa fel, încît să nu fie nimerit de careva prin tambuchiul cel mare, smulse cuiul de siguranţă al unei alte grenade, pe care o simţi cenuşie, grea, zdravănă, crestată în mînă şi, traversînd puntea spre prova, o lăsă să se rostogolească în interiorul pupei. Se auzi detunătura exploziei şi prin locurile unde fură smulse bucăţi din punte, năvăli fum. Willie se uita la Petres şi Thomas Hudson veni şi el alături şi se uită şi el. Nu arăta prea schimbat faţă de cum era de obicei.

— Ne-am pierdut interpretul, glăsui Willie.

Ochiul teafăr îi tremura, dar glasul era cel obişnuit.

— Se scufundă repede, spuse Thomans Hudson.

— Era şi aşa cu fundul în mîl. Dar acum se apleacă în travers.

— Willie, avem o groază de treburi pe care nu le-am treminat.

— Iar scorul e egal, unu la unu. Cel puţin le-am scufundat şi noi afurisita de barcă.

— Mai bine du-te repede la navă și vino încoace cu Ara și Henry. Spune-i lui Antonio să aducă nava în dreptul promontoriului, îndată ce începe să simtă fluxul.

— Mai întîi trebuie să văd ce-i sub punte.

— Am să verific eu.

— Nu, spuse Willie. Asta-i treaba mea.

— Băiete, cum te simți ?

— Minunat. Îmi pare doar rău că domnul Peters s-a prăpădit. Am să iau eu a pătură sau ceva să-l acopăr pe față. Ar fi trebuit să-l așezăm cu capul în sus, mai ales că barca asta se apleacă pe o parte.

— Ce-i cu friţul de dedesubt ?

— E varză.

XVII

Willie plecă să-i aducă pe Ara și Henry. Thomas Hudson rămase întins în spatele parapetului format de copastia bărcii de pescuit țestoase. Se sprijinea cu picioarele de gura tambuchiului și se uita să vadă cînd o apărea schifui. Peters zăcea întins cu picioarele la vale, de cealaltă parte a gurii tambuchiului, și fața îi era acoperită cu o cămașă marinărească de-a nemților. Niciodată nu mi-am dat seama că era atît de lung, se gîndi Thomas Hudson.

Și el și Willie cercetaseră amîndoi barca aceea de țestoase și totul înăuntru era un talmeș-balmeș. La bord nu fusese decît un singur neaț. El îl împușcase pe Peters, luîndu-l vădit drept ofițerul grupului. La bord mai era numai un singur pistol automat Schmeisser, și aproape vreo două mii de cartușe într-o cutie de tablă desfăcută cu un clește patent sau cu vreun cuțit de deschis cutii de conserve. Era de presupus că cei ce se duseseră la țărm își luaseră armele cu ei, deoarece la

bord nu se mai vedea nici un fel de armă. Schifu trebuia să fie o barcă de cel puţin şase picioare, după zgîrieturile şi urmele lăsate pe punte. Mai aveau încă de mîncare. Mai ales peşte uscat şi carne de porc prăjită. La bord fusese lăsăt neamţul cel rănit, şi el îl împuşcase pe Peters. Avea o rană urîtă la şold care aproape se vindecase, şi o alta la fel, aproape vindecată, în partea cărnoasă a umărului stîng. Găsi şi nişte hărţi bune ale coastelor şi ale Indiilor de Vest, şi un cartuş de ţigări Camel, şi provizii de raţii navale. Nu aveau cafea, nici ceai, şi nici un fel de altă băutură.

Acum problema era cea aveau să facă indivizii. Unde erau ? Trebuie să fi văzut sau să fi auzit că se dăduse o luptă pe barca de ţestoase, şi s-ar putea să se întoarcă să-şi ia proviziile. Probabil că au văzut că unul plecase singur cu bărcaţa cu motor exterior, şi, după împuşcături şi explozia grenadelor, s-ar putea foarte bine ca la bord să fi rămas doar trei oameni morţi sau răniţi grav. Probabil aveau să vină după provizii, sau poate după altceva ascuns pe ambarcaţiune, ca apoi să încerce s-o şeargă spre Cuba pe întuneric. Schifu putea trece uşor peste orice obstacol pe care ar eşua.

Schifu trebuia să fie o barcă solidă. Thomas Hudson nu mai avea operator radio, aşa că-i era imposibil să transmită o descriere a schifului şi nimeni n-avea să-l urmărească. Şi-apoi, dacă voiau şi aveau tăria să încerce, puteau foarte bine să ia cu asalt nava în cursul nopţii. Dar părea foarte puţin probabil.

Thomas Hudson cîntări cu grijă toate posibilităţile. În cele din urmă ajunse la o concluzie : Cred că or să se tragă în mangrove, or să ridice şi schifu în desiş şi or să-l ascundă. Dacă mergem după ei în desiş, ne pot uşor prinde în vreo ambuscadă. Apoi se vor strădui să ajungă în golfu interior şi vor căuta din răsputeri să depăşească în timpul nopţii. Cayo Francés. Şi e treabă uşoară. S-ar putea să facă rost de provizii sau să le ia cu forţa, şi o s-o ţină tot înainte spre vest, şi să ajungă la ferma vreunui neamţ din jurul Havanei unde ăia or să-l ascundă şi apoi or să-i îmbarce. Pot găsi uşor o ambarcaţiune mai bună.

Aș putea lua una cu japca sau ar putea-o fura. Trebuie să raportez asta la Cayo Francés, tot acolo să-l predau pe Peters și să văd ce ordine mai primesc. Necazurile nu vor începe decît la Havana. La Cayo Francés comandă un locotenent, și acolo n-o să avem nici un fel de necazuri și îl pot lăsa pe Peters la ei. Am destulă gheață ca să-l țin pînă acolo. și acolo îmi iau și benzină, și de gheață fac eu rost la Caibarién.

O să punem noi mîna pe indivizii ăia de bine de rău. Dar n-am să-i bag eu pe Willie, și nici pe Ara, și nici pe Henry într-o răpăială chioară printre mangrove, unde să fie masacrați pentru un rahat. Ei sînt opt, oricum, după cît se vede din toate lucrurile de la bord. Azi aveam șansa să-i prind cu pantalonii pe vine, și am ratat pentru că au fost ori prea deștepți, ori prea norocoși, și pricepuți sînt întotdeauna.

Am pierdut un om, și tocmai pe operatorul radio. Dar i-am lăsat și noi numai cu un schif. Dacă aș vedea schifui, l-am distrûge, și atunci i-am putea bloca pe insula asta și i-am vîna pînă la unul. Dar n-am de gînd să ne vîrîm în capcana asta în care sorții sînt de opt la trei. Și-apoi, dacă-i vorba de fundul meu, e fundul meu. Și oricum, o să fie vai de el. Mai ales acum că l-am pierdut pe Peters. Dacă aș fi pierdut pe oricare altul care nu făcea parte din armata regulată, nimeni nu s-ar fi sinchisit. Decît eu și echipajul.

Aș vrea ca ticăloșii să vină odată, se gîndi. N-am poftă să mă pomenesc cu ei apărînd din desiș să vadă ce se servește la bordul navei și să port singur toată bătălia de pe Insula Fără Nume. Și totuși, mă întreb cam ce fac ei acolo ? Poate că s-au dus după stridii. Willie spunea ceva de stridii. Dar poate că nu voiau să stea pe barca asta de țestoase în timpul zilei, ca nu cumva să treacă vreun avion și s-o repereze. Dar ar fi trebuit să știe și ei acum pe la ce ore trec avioanele. La dracu, aș vrea să apară și să terminăm odată. Am un adăpost bun și ei trebuie să ajungă întîi în raza armei mele, înainte de a încerca să se urce la bord. De ce crezi tu că rănitul acela n-a deschis focul asupra noastră cînd

am trecut peste copastie ? Trebuie să fi auzit el motorul nostru exterior. Poate că dormea. Şi motorul de la bărcuţă face foarte puţin zgomot.

În afacerea asta există prea mulţi de ce, se gîndi el, şi nu-s deloc sigur că i-am dezlegat corect. Poate că nici n-ar fi trebuit să urc pe barca lor. Totuşi, cred că trebuia s-o fac. Am scufundat barca, l-am pierdut pe Peters şi le-am ucis un om. Nu e o treabă prea strălucită, dar totuşi e ceva.

Auzi zumzetul motorului exterior şi întoarse capul. Văzu bărcuţa dublînd promontoriul, dar nu reuşi să vadă decît un singur om înăuntru. Era Ara, stînd la pupa. Dar băgă de seamă că era încărcată şi se cufundase mult în apă, şi-şi închipui că Willie şi Henry stăteau culcaţi pe burtă. Willie e într-adevăr deştept, se gîndi. Acum cei de pe insulă nu ştiu decît că în barcă era un singur om şi o să vadă că era altul decît cel de dinainte, care a plecat cu barca. Nu ştiu dacă treaba asta e isteaţă sau nu. Dar precis că Willie a pus-o la cale.

Bărcuţa veni în partea de sub vînt a bărcii de ţestoase şi Thomas Hudson zări pieptul lat al lui Ara, mîinile lungi şi faţa tuciurie care arăta gravă acum, şi văzu că picioarele îi zvîcneau de nervozitate. Henry şi Willie stăteau întinşi pe burtă, cu capetele pe braţe.

Cînd bărcuţa ajunse sub vîntul bărcii de ţestoase care se lăsase pe-o parte, dar în partea opusă insulei, Ara apucă balustrada şi Willie se întoarse pe o parte şi spuse :

— Henry, saltă-te la bord şi tîrăşte-te acolo unde-i Tom. Ara o să-ţi dea el rabla de puşcă. Şi mai ai şi rabla lui Peters.

Henry se tîrî pe burtă cu multă prudenţă în josul punţii înclinate. Aruncă o privire spre Peters, în vreme ce se tîra pe lîngă el.

— Salut, Tom.

Thomas Hudson puse mîna pe braţul lui Henry şi spuse încet:

— Du-te la prova şi stai întins lipit de punte. Ai grijă să nu se zărească nimic peste copastie.

— Da, Tom, îi răspunse bărbatul voinic și se lăsă cît mai jos, tîrîndu-se spre pupa.

Trebuia să treacă peste picioarele lui Peters. Își luă în mînă automatul și încărcătoarele, și-și înfipse încărcătoarele la brîu. Pipăi buzunarele lui Peters ca să-i ia grenadele și le agăță la brîu. Îl bătu pe Peters ușor peste picioare și, ținînd cele două automate de țeavă, se tîrî departe la postul său de la prova.

Tohmas Hudson îl văzu că se uită pe gura tambuchiului de la prova unde explodase grenada, în vreme ce se tîra pe punțea înclinată, peste crengile rupte de mangrove. Fața lui nu trăda nimic din ce văzu înăuntru. Cînd ajunse sub vîntul copastiei, își puse cele două arme automate la dreapta, apoi verifică cum funcționa arma lui Peters, și puse un nou încărcător. Așeză celelalte încărcătoare lîngă copastie și-și scoase grenadele de la brîu și le puse la îndemînă. Cînd văzu că e aranjat la postul lui și se uită spre verdele insulei, Thomas Hudson întoarse capul și-i vorbi lui Willie, care stătea întins pe fundul bărcuței, cu amîndoi ochii, și cel bun și cel rău, închiși ca să nu-l supere soarele. Avea pe el o cămașă kaki decolorată, niște pantaloni scurți tîrnuiți, și o pereche de pantofi de sport în picioare. Ara stătea la pupa și Thomas Hudson îi zări claia de păr negru și mîinile mari încleștate de copastie. Picioarele încă îi mai tresăreau nervoase dar Thomas Hudson știa de multă vreme cît de nervos era omul înainte de luptă și cît de minunat se purta după ce începea tărăboiul.

— Willie, spuse Thomas Hudson, ți-ai făcut vreun plan ?

Willie deschise ochiul teafăr și-l ținu mai departe închis pe cel bolnav, ca să nu-l supere soarele.

— Cer permisiunea să mă duc în cel mai depărtat punct al insulei, și să văd ce dracu s-a întîmplat. Nu-i putem lăsa să ne scape de-aici.

— Merg și eu cu tine.

— Nu, Tommy. Eu sînt hîrșît în rahatul ăsta, și-apoi e meseria mea.

— Nu vreau să te duci singur.

— E singura soluție. Tommy, ai încredere în mine. Ara o să se întoarcă aici și o să-ți acopere jocul, dacă reușesc să-i stîrnesc să pornească încoace. Dacă nu e nici un bucluc, poate veni să mă ia de pe plajă.

Își deschisese amîndoi ochii și se uită drept la Thomas Hudson, așa cum se uită unul cînd vrea să vîndă un aparat cuiva care ar trebui să-l cumpere dacă și-ar putea permite luxul.

— Mai bine merg și eu cu tine.

— Nu mai face atîta gălăgie, Tom. Îți spun drept că mă pricep la rahaturile astea. Sînt un expert afurisit. Nu mai găsești niciodată unul ca mine.

— Bine, du-te, spuse Thomas Hudson. Dar fă-le țăndări și schifu!.

— Dar ce naiba crezi că am de gînd să fac ? Doar să mă duc în vizită ?

— Dacă ai de gînd să te duci, atunci mai bine du-te.

— Tom, acum le-ai pregătit două capcane, una cu nava și alta aici. Ara te ajută să te miști. Și n-ai de pierdut decît un marinar clasat din motive medicale și de care n-are nevoie nimeni. Ce te mai reține ?

— Tu, că vorbești prea mult, spuse Thomas Hudson. Du-te dracului odată acolo.

— Las-o moartă ! îi răspunse Willie.

— Pari să fii în formă, îi replică Thomas Hudson, și apoi îi explică iute în spaniolă lui Ara ce trebuiau să facă.

— Să nu-ți faci griji, spuse Willie. Chiar dacă stau întins, pot să-i explic și eu.

Ara răspunse.

— Tom, mă întorc îndată înapoi.

Thomas Hudson îi urmări cum pornește motorul și se uită după barca ce se îndepărta lăsînd să se vadă la pupa spinarea lată a lui Ara, capul lui negricios, și silueta lui Willie întinsă pe fundul bărcii. Se sucise de-a-ndoaselea, încît stătea cu capul aproape de picioarele lui Ara ca să-i poată vorbi.

Păcătosul ăsta afurisit, grozav și curajos, se gîndi Thomas Hudson. Bătrînul Willie. M-a făcut să mă hotărăsc tocmai cînd voiam să renunț. Cînd e vorba de

o treabă încurcată, în locul oricui altuia prefer să am un marinar ca lumea, chiar şi un marinar cam dărîmat. Şi acum avem o treabă încurcată. Îţi urez noroc, domnule Willie, se gîndi. Şi să n-o laşi moartă.

— Henry, ce faci ? întrebă el în şoaptă.

— Foarte bine, Tom. Extrem de galant Willie că s-a dus la ţărm, nu-i aşa ?

— Nici măcar nu ştie că există cuvîntul ăsta, îi spuse Thomas Hudson. Crede că asta-i datoria lui.

— Îmi pare rău că n-am reuşit să fim prieteni.

— Cînd lucrurile se încurcă rău, toţi sîntem prieteni.

— De acum încolo am de gînd să-i fiu prieten.

— De acum încolo toţi o să facem o groază de lucruri, îi replică Thomas Hudson. Aş vrea ca de-acum încolo să înceapă treaba odată.

XVIII

Stăteau întinşi pe puntea încinsă şi nu pierdeau din ochi conturul insulei. Soarele îi dogorea puternic în spate, dar vîntul îi mai răcorea. Spinările le erau la fel de negre ca indiencele de coastă pe care le văzuseră chiar în dimineaţa aceea pe insuliţa din larg. Dar de atunci parcă trecuse o viaţă întreagă, se gîndi Thomas Hudson. Asta, şi largul mării, şi recifurile lungi de care se spărgeau valurile, şi adîncul fără fund şi întunecat al mării tropicale de dincolo de insuliţele acelea, toate păreau la fel de departe ca tot restul vieţii sale. Şi am fi putut să fim acum în largul mării, cu briza asta, şi să fi ajuns la Cayo Francés, iar Peters ar fi răspuns la semnalele lor luminoase şi în seara asta am fi băut cu toţii bere rece. Băiete, nu te mai gîndi, îşi spuse. Uite, asta trebuie să faci.

— Henry, cum te simţi ?

— Minunat, Tom, răspunse Henry foarte încet. Grenada nu explodează dacă se încinge prea mult la soare, nu-i aşa ?

— N-am auzit niciodată una ca asta. Dar s-ar putea să-i mărească puterea.

— Sper că Ara a făcut rost de niște apă. spuse Henry ?

— Nu-ți aduci aminte dacă a pus și apă în barcă ?

— Nu, Tom. Eram ocupat să-mi aduc echipamentul și n-am băgat de seamă.

Auziră apoi zumzetul motorului exterior răzbind împotriva vîntului. Thomas Hudson își suci cu grijă capul și văzu bărcuța dublînd promontoriul. Se ridicase mult din apă și Ara era la pupa. Îi vedea umerii largi, și capul negricios de la distanță. Își întoarse capul din nou să urmărească ce se întîmplă pe insulă și zări un stîrc de noapte care zburătăci dintru-un copac din mijlocul insulei și se îndepărtă. Apoi mai văzu și doi ibiși de pădure înălțîndu-se în zbor și depărtîndu-se cu bătăi iuți de aripă, pe urmă planînd ușor și iar dînd iute din aripi, cu vîntul din spate, spre insulă. Henry urmărise și el scena și spuse:

— Willie trebuie să fi răzbit destul de departe spre interiorul insulei.

— Da, adeveri Thomas Hudson. Și-au luat zborul de pe creasta din mijlocul insulei.

— Atunci înseamnă că n-a mai trecut nimeni pe-acolo.

— Nu, dacă Willie a fost cel care le-a speriat.

— Cam pe-acolo ar trebui să fi ajuns Willie dacă n-a întîmpinat prea multe greutăți la înaintare.

— Acum, că vine Ara, stai cît mai ferit, lipit de punte.

Ara adusese bărcuța lîngă partea aplecată a ambarcațiunii de țestoase și fixă cangea de copastie. Se urcă cu mare grijă la bord, cu sprinteneala unui urs. De capetele unei strune groase de pescuit, petrecută pe după gît, legase o sticlă cu apă și o sticlă veche de gin, plină cu ceai. Se tîrî spre Thomas Hudson și se întinse lîngă el.

— Ce-ai zice să-mi pasezi și mie afurisita aia de apă din sticlă ? îi ceru Henry.

Ara își întinse marfa lîngă Thomas Hudson, dezlegă sticla cu apă și se tîrî cu mare băgare de seamă

de-a lungul punții înclinate, prin partea de deasupra celor două guri de tambuchi, spre postul ocupat de Henry.

— Bea de-aici, îi spuse. Nu-ți ajunge și pentru scăldat.

Îi pocni ușor o palmă pe spinare și se tîrî înapoi lîngă Thomas Hudson.

— Tom, începu el în șoaptă, n-am văzut nimic. L-am lăsat pe Willie la țărm, în punctul cel mai depărtat, aproape exact în partea opusă nouă acum, și m-am dus apoi la navă. M-am urcat la bord în partea de sub vînt, unde nu se vedea dinspre insulă. I-am explicat lui Antonio totul și a înțeles cum stă treaba. Apoi am făcut plinul de benzină la motorul exterior și am umplut și canistra de rezervă și am adus ceaiul de la gheață și apa.

— În regulă, spuse Thomas Hudson.

Se lăsă mai la vale pe punte și trase un gît bun din sticla cu ceai rece.

— Antonio s-a gîndit la ceai. Că noi, în graba plecării, am mai uitat unele lucruri.

— Du-te la pupa, ca să poți apăra poziția din partea aceea.

— Da, Tom, spuse Ara.

Stătea întinși acolo, în bătaia soarelui și a vîntului, și cercetau toți insula. Din cînd în cînd o pasăre sau o pereche de păsări își lua zborul, și știau că păsările fuseseră speriate ori de Willie ori de ceilalți.

— Cred că păsările astea îl cam înfurie pe Willie, spuse Ara. Cînd s-a dus la țărm, nu s-a gîndit la asta.

— E ca și cum ar lansa baloane, îi răspunse Thomas Hudson.

Se gîndi la ceva și se întoarse să se uite peste umăr.

Treaba asta nu-i mai plăcea deloc. De pe insulă își luau zborul mult prea multe păsări. Și ce motive aveau ei să creadă că ceilalți mai sînt acolo ? Și mai întîi de toate de ce s-ar fi dus acolo ? Cum stătea întins pe punte, încercă o senzație de gol gîndindu-se că, și el și Willie se lăsaseră păcăliți, dar poate că nu ne-au tras pe sfoară. Oricum, cu atîtea păsări care o iau din loc, tre-

burnie nu arată prea grozav, se gîndi. Altă pereche de ibiși își luară zborul nu departe de țărm, și Thomas Hudson se întoarse spre Henry și-i spuse :

— Henry, coboară prin tambuchiul prova, te rog, și nu pierde insula din ochi.

— Dar e un talmeș-balmeș cumplit înăuntru.

— Știu.

— Bine, Tom.

— Lasă-ți grenadele și încărcătoarele pe punte. Nu iei decît o singură grenadă cu tine și „pruncul".

Henry se lăsă ușurel pe gura tambuchiului și se uită afară, spre insulițele care mascau intrarea în șenal. Expresia feței nu i se schimbase — dar numai cu prețul buzelor strînse tare.

— Îmi pare rău, Henry, îi spuse Thomas Hudson. Dar asta-i situația pe moment.

— Nu contează, răspunse Henry.

Apoi expresia aceea de studiată severitate de pe față i se șterse și dădu la iveală zîmbetul lui minunat.

— Dar nu așa mi-aș pune în gînd să-mi petrec vara.

— Nici eu. Numai că lucrurile nu-s chiar atît de simple acum.

Din mangrove se ivi un buhai de baltă și Thomas Hudson îl auzi cum ciriie și se uită la zborul nervos, dezordonat al păsării în direcția în care bătea vîntul. Apoi începu să urmărească drumul pe care-l parcurgea Willie de-a lungul mangrovelor, după locul de unde se ridicau păsările și după direcția în care zburau. Cînd păsările încetară să și mai ia zborul, fu sigur că Willie o pornise înapoi. Dar, după o vreme, păsările începură iar să-și ia zbarul, și el înțelese că Willie își crcia drum de-a lungul coastei în direcția potrivnică vîntului. După trei sferturi de ceas văzu un bîtlan mare, alb, luîndu-și zborul cuprins de panică, dînd greoi din aripi împotriva vîntului și-i spuse lui Ara:

— Acum are să iasă la țărm. Mai bine du-te la promontoriu și ia-l de-acolo.

— L-am și văzut spuse Ara după o clipă. Pace semne cu mina.

— Du-te și ia-l și adu-l încoace și ai grijă să stea întins pe fundul bărcii.

Ara se lăsă să alunece spre bărcuță, luîndu-și și arma și vreo două grenade în buzunar, se urcă la pupa și desfăcu parîma.

— Aruncă-mi sticla de ceai, Tom.

Ara o prinse cu amîndouă mîinile, ca să fie mai sigur că n-o scapă, în loc s-o prindă numai cu o singură mînă cum ar fi făcut de obicei. Îi plăcea să se joace prinzînd grenadele cu o singură mînă în cel mai dificil chip posibil, tot așa cum se amuza strîngînd capsele detonatoare cu dinții. Dar ceaiul era pentru Willie, și el știa ce înseamnă și aprecia încercarea prin care trecuse Willie, chiar dacă nu dăduse roade, și așeză cu grijă sticla sub puntea pupei, sperînd să se mențină rece.

— Tom, ce părere ai ? întrebă Henry.

— Am fost duși de nas Deocamdată.

În scurt timp, bărcuța reveni lîngă ambarcațiune, și Willie stătea pe fundul ei cu sticla de ceai pe care o ținea cu amîndouă mîinile. Mîinile și fața îi erau zgîriate și pline de sînge, deși și le spălase cu apă de mare, iar una din mîneci îi era sfîșiată. Fața i se umflase de pișcăturile țînțarilor și, peste tot pe unde avusese pielea expusă, se vedeau umflături de la înțepăturile țînțarilor.

— Tom, nu-i nici o urmă, fir-ar să fie, spuse el. Nici n-au pus piciorul pe insulă. Nici eu, nici tu n-am fost prea deștepți, fir-ar să fie.

— Nu.

— Ce părere ai ?

— După ce-au eșuat, s-au îndreptat spre interior. Nu știu dacă definitiv, sau numai ca să facă o recunoaștere a canalelor.

— Crezi că ne-au văzut cînd am urcat aici la bord ?

— S-ar putea să fi văzut tot, cum la fel de bine puteau să nu fi văzut. Sînt prea jos în apă ca să vadă bine.

— Trebuie să fi auzit ce s-a întîmplat, dacă erau în direcția vîntului.

— Trebuie să fi auzit.

— Şi-acum ce facem ?

— Du-te la navă şi trimite-l pe Ara înapoi să ne ia pe mine şi pe Henry. S-ar putea totuşi să se întoarcă.

— Şi cu Peters ce facem ? L-am putea lua cu noi.

— Atunci luaţi-l acum.

— Tommy, ai parapet, dar nu în partea unde trebuie, spuse Willie. Amîndoi am greşit şi nu mai dau nici un sfat.

— Ştiu. Îndată ce Ara îl saltă pe Peters, mă duc în tambuchiul pupa.

— Mai bine să-l încarce Ara singur, spuse Willie. S-ar putea ca ăia să zărească siluetele. Dar, fără binoclu, nu reuşesc ei să distingă pe careva culcat pe punte.

Thomas Hudson îi explică lui Ara ce avea de făcut şi Ara se urcă pe punte cu un aer impersonal şi se descurcă destul de uşor cu Peters, dar îşi înnodă haina la ceafă. Nu se purtă nici cu duioşie, nici cu brutalitate, şi cînd îl săltă şi-l lăsă să alunece cu capul înainte în bărcuţă nu spuse decît :

— E tare rigid.

— De asta se şi spune că-i ţeapăn, comentă Willie. N-ai auzit niciodată vorba asta ?

— Ba da, răspunse Ara. Noi le spunem *fiambres*, ceea ce înseamnă carne rece, ca la restaurant, cînd ai de ales între peşte sau carne rece. Dar mă gîndeam la Peters. El oare a fost totdeauna atît de flexibil.

— Îl duc eu înapoi, Tom. Mai ai nevoie de ceva ?

— De noroc, spuse Thomas Hudson. Willie, mulţumesc pentru misiunea asta de recunoaştere.

— N-a fost nici o scofală, răspunse Willie.

— Vezi să-ţi oblojească Gil zgîrieturile cu mertiolat.

— Fac ceva pe zgîrieturile alea, spuse Willie. Am de gînd să mă port ca un om al junglei.

Thomas Hudson şi Henry priveau amîndoi pe gurile tambuchiului spre linia frîntă şi plină de denivelări a insuliţelor risipite între ei şi golful acela prelung ce forma canalul dinspre uscat. Vorbeau acum normal, ştiind că ceilalţi nu aveau cum să fie prea aproape, decît cel mult pe undeva prin insuliţele acelea acoperite de vegetaţie.

— Fii atent, îi spuse Thomas Hudson. Eu mă duc să fac vînt la muniţia aceea peste bord şi să mai arunc o privire pe sub punte.

De data asta sub punte observă mai multe lucruri pe care nu le băgase de seamă înainte şi săltă cutia cu muniţii pe punte şi-i făcu vînt peste copastie. Cred că ar fi trebuit să împrăştii toate cutiile de carton, se gîndi. Dar la dracu şi cu asta. Scoase afară şi automatul Schmeisser şi văzu că nu mai funcţiona. Îl puse deoparte, alături de celelalte ale lui. Am să i-l dau lui Ara să-l demonteze, se gîndi. Bănuieşti cumva că indivizii l-au lăsat pe rănit ca un fel de comitet de primire şi ei au şters-o ? Sau poate bănuieşti că l-au aşezat confortabil şi s-au dus în recunoaştere ? Cît de multe crezi că au văzut şi cît de multe ştiu ?

— Nu crezi că era bine să păstrăm muniţia aceea drept dovadă, întrebă Henry.

— Am trecut de mult de faza dovezilor.

— Dar nu strică niciodată să le ai. Doar ştii cît de năzuroşi sînt dumnealor şi probabil că vor socoti toată treaba cam îndoielnică. Cei de la Informaţii s-ar putea să n-o socotească nici măcar îndoielnică. Tom, îţi aduci aminte ce s-a întîmplat ultima dată ?

— Da, îmi aduc aminte.

— Nava a luat-o drept spre gurile Mississippi-ului, şi ei o socotesc tot îndoielnică.

— E drept.

— Cred c-ar fi trebuit să păstrăm muniţia.

— Henry, îi spuse Thomas Hudson, te rog nu te mai agita. Morţii de pe urma masacrului sînt toţi pe insuliţa aia. Am extras din ei gloanţe de automat Schmeisser, ca şi din neamţul ucis de ei. Mai există un frit mort şi îngropat, iar locul mormîntului e indicat în jurnalul nostru de bord. Mai avem barca asta de ţestoase scufundată, şi încă un frit mort în prova ei. Avem şi două automate Schmeisser. Unul nu funcţionează, iar celălalt e făcut zob de o grenadă.

— O să vină un uragan şi o să radă totul şi atunci o să ne spună că totu-i îndoielnic.

— În regulă, spuse Thomas Hudson. Să zicem că totu-i îndoielnic. Dar Peters ?

— Poate că l-a împuşcat unul dintre noi.

— Bineînţeleş. O să trebuiască să trecem prin toate.

Auziră motorul exterior şi-l văzură pe Ara dublînd promontoriul. Bărcuţa stă cu prova ridicată ca o canoe, se gîndi Thomas Hudson.

— Henry, adună-ţi calabalîcurile, îi spuse el. Ne întoarcem la navă.

— Mi-ar face plăcere să mai rămîn la bordul ambarcaţiunii ăsteia.

— Nu. Am nevoie de tine pe navă.

După ce Ara ajunse cu bărcuţa lîngă bord, Thomas Hudson se răzgîndi :

— Henry, mai rămîi aici o vreme şi-l trimit eu pe Ara să te ia. Dacă ticăloşii vin încoace, plasează-le o grenadă în schif, cînd ajung lîngă bord. Treci în tambuchiul de aici, unde ai mai mult loc. Şi pune-ţi mintea la contribuţie.

— Da, Tom. Mulţumesc că mi-ai îngăduit să rămîn.

— Aş sta eu şi te-aş trimite pe tine la navă, dar trebuie să discut nişte treburi cu Antonio.

Înţeleg. Să nu deschid focul asupra lor cînd ajung lîngă navă, înainte de a arunca grenada ?

— Cum vrei. Dar fereşte-ţi căpăţîna şi după aia aruncă grenada, în schiful lor pe cealaltă gură de tambuchi. Şi rezistă cît poţi mai mult.

Stătea întins în canalul de drenaj de sub vînt şi-i întindea lucrurile lui Ara. Apoi se lăsă să alunece şi el peste bord, în bărcuţă.

— E cumva prea multă apă acolo înăuntru ? îl întrebă el pe Henry.

— Nu, Tom. E-n regulă.

— Vezi să nu faci o criză de claustrofobie şi veghează bine. Dacă se apropie, lasă-l să vină lîngă barcă înainte de a începe distracţia.

— Bineînțeles, Tom.

— Gîndește-te că ești la rațe și vînezi din ascunziș.

— N-o să fie nevoie, Tom.

Thomas Hudson stătea întins pe scîndurile bărcuței.

— Ara se întoarce îndată ce va trebui să vii la bord.

— Nu-ți face griji, Tom. Pot sta aici foarte bine și toată noaptea, dacă vrei, dar ar fi bine să-mi aducă Ara ceva de mîncare, și poate și puțin rom și încă niște apă.

— Se întoarce el să te ia, și o să avem niște rom la bord.

Ara trase de funia motorului și porniră spre navă. Thomas Hudson simți grenadele de-a lungul picioarelor și greutatea „pruncului" apăsîndu-l pe piept. Apucă bine arma și-o cuprinse în brațe, iar Ara rîse, se aplecă spre el și-i spuse :

— Pentru copiii cuminți, viața-i tare grea.

XIX

Acum erau cu toții la bordul navei și cu vîntul acela de după-amiază tîrzie, se mai răcorise. Flamingii plecaseră de pe țărmurile întinse, deși apa încă nu le acoperise. Terenurile erau cenușii în lumina după-amiezii și pe ele numai rămăsese decît un stol de willete, care-și căutau hrana. Dincolo de țărmurile inundabile se întindeau locurile cu apă mică, apoi canalele, care nici nu se puteau distinge din cauza mîlului, iar departe, în fund, apăreau insulițele. Thomas Hudson stătea pe puntea de comandă, rezemat într-un colț, iar Antonio îi vorbea.

— N-o să avem mare înălță decît unsprezece la noapte, îi spunea el. Vîntul ăsta mînă apa afară din golf și de pe terenurile inundabile la flux și nu știm ce adîncime vom avea.

— Nava are să iasă singură din mîl sau o să fie nevoie s-o tragem la ancoră ?

— O să iasă singură, dar n-o să avem deloc lună.

— E drept. De asta avem mareele astea mari de primăvară.

— Azi-noapte abia a răsărit, spuse Antonio. E lună nouă. Azi-noapte n-am zărit-o din cauza furtunii.

— E-adevărat.

— L-am trimis pe George și pe Gil să taie niște ramuri să marcăm canalul, ca să putem ieși de aici. Putem oricînd măsura adîncimea canalului cu bărcuța și să punem semne de marcaj.

— Ascultă, cînd nava începe să plutească, aș vrea să ajung cu ea măcar la distanța la care bate reflectorul și armele de calibru 50 asupra bărcii de țestoase și să trimit pe cineva la bord să ne semnalizeze cu lanterna dacă au apărut cei cu schiful.

— Tom, asta ar fi ideal. Dar pe întuneric nu se poate ajunge acolo. Poți ajunge acolo dacă pui reflectorul și trimiți bărcuța înainte ca să măsoare în permanență adîncimea și să ne anunțe adîncimea și reperele. Dar atunci n-o să apară nimeni. N-o să se arate aia niciodată în condițiile astea.

— Cred și eu. Azi e a doua oară cînd am greșit.

— Ai greșit, spuse Antonio. Dar putea să existe o șansă. Ca atunci cînd tragi o carte.

— Important e că am greșit. Acum, spune-mi ce crezi tu ?

— Cred că dacă n-au șters-o și dacă nu facem nici o mișcare, ca și cum n-am fi eșuat, în noaptea asta se arată ei ca să încerce să atace nava. Nu părem să fim decît o navă cu turiști. Sînt sigur că, atunci cînd s-a întîmplat tărășenia, ei erau printre insulițele dinspre uscat. Or să ne privească cu dispreț, convinși că nu reprezentăm o amenințare, pentru că toată ziua n-au văzut decît un singur om mergînd cu bărcuța, dacă ne-au urmărit.

— Așa am încercat noi să jucăm jocul.

— Și cînd au să descopere cum stau lucrurile pe barca de țestoase, atunci ce-are să se întîmple ?

— Spune-i lui Willie să vină sus, îl rugă el pe Antonio.

Willie se arătă pe puntea de comandă, încă tot um-

flat de la înțepăturile de țînțari. Zgîrieturile arătau totuși ceva mai bine. Nu pusese pe el decît niște pantaloni kaki scurți.

— Ei, omul junglei, cum te mai simți ?

— Minunat, Tom. Ara mi-a dat cu niște cloroform pe înțepături și nu mă mai ustură așa de tare. Blestemații ăia de țînțari sînt lungi de-un centimetru, și negri ca dracu.

— Willie, am fost duși de nas afurisit de rău.

— La dracu ! Am fost duși de nas de la început.

— Peters ?

— L-am aranjat și l-am cusut într-o pînză tare și am pus gheață pe el. Nu mai iese cu nimic pe piață. Dar mai ține așa vreo cîteva zile.

— Ascultă, Willie, i-am spus lui Antonio că aș vrea să ajungem pînă la distanța la care bat reflectorul și armele de calibru 50 drept în hardughia aia, dar el spune că nu putem ajunge pînă acolo fără să speriem tot oceanul, și că nu-i treabă bună.

— Bineînțeles, făcu Willie. Are dreptate. E a treia oară cînd o zbîrcește pe ziua de azi. Ascultă la mine, că am făcut cu o prostie mai puțin.

— Crezi că or să iasă la iveală și or să încerce să abordeze nava ?

— Mă îndoiesc afurisit de tare, răspunse Willie.

— Dar ar putea încerca.

— Nu-s ei atît de zănatici. Dar s-ar putea să fie în așa hal de deznădăjduiți, încît să încerce și una ca asta.

Cei doi bărbați ședeau pe podeaua punții de comandă, rezemați de straiuri și de pînze. Willie își frecă umărul drept, acolo unde începuse să-l doară din nou.

— S-ar putea să apară, spuse el. Au făcut o treabă bezmetică cu masacrul acela.

— Nu din punctul lor de vedere, în acel moment. Să nu uiți că s-a întîmplat chiar după ce și-au pierdut nava și erau disperați.

— Ei bine, azi au mai pierdut o navă, și în plus un camarad. Poate că mai și țineau la ticălosul acela.

— Poate. Altfel nu i-ar fi lăsast atîta spațiu vital.

— A fost un tip strașnic, spuse Willie. Înainte să-și joace cartea, a ascultat toată pologhia cu predarea și cum explodează o grenadă. Probabil că s-a gîndit că Peters era căpitanul, după tonul lui de comandă, și după cum se descurca pe nemțește.

— Așa zic și eu.

— Știi că grenadele au explodat sub punte. Poate că ceilalți nici nu le-au auzit. Tom, cîte gloanțe ai tras ?

— Nu mai mult de cinci.

— Individul a tras și el o rafală.

—, Antonio, cît de bine ai auzit tot tărăboiul ?

— Nu s-a auzit prea tare, spuse Antonio. Noi eram în direcția vîntului, și ceva mai la nord, iar între noi era și insulița. Nu s-a auzit prea tare. Dar am auzit totul limpede.

— S-ar putea ca ei să nu fi auzit chiar nimic, spuse Thomas Hudson. Dar puteau să fi văzut bărcuța dînd mereu tîrcoale pe aici, și ambarcațiunea lor lăsîndu-se pe-o parte. Precis că se gîndesc că-i o capcană. Nu cred că se vor mai apropia de ea.

— Cred că ai dreptate, se declară de acord Willie.

— Dar crezi că au să vină încoace ?

— Știi și tu tot atît cît și mine. Nu ești tu cel care gîndește totdeauna cu mintea nemților ?

— Da, răspunse Thomas Hudson. Uneori îmi reușește chiar destul de bine. Dar azi nu-s prea inspirat.

— Gîndești destul de bine, îi spuse Willie. Dar ai nimerit-o prost pe ziua de azi.

— Le-am putea pregăti o capcană acolo.

— Dacă transformi barca lor în capcană, ești și tu prins în capcană, îi spuse Willie.

— Ia du-te și minează-le sărăcia aia cît mai e lumină.

— Acum zic și eu că ai glăsuit, spuse Willie. Ești iar Tom cel dintotdeauna. Am să minez amîndouă tambuchiurile, ca și pe frițul mort și balustrada de sub vînt. Și acum gîndește-te cum o să te descurci după aia.

— Folosește din gros explozibil. Avem destul.

— O s-o minez de nici dracu n-o să poată scăpa.

— Uite că vin ceilalți cu bărcuța, spuse Antonio.

— Îl iau pe Ara și cele necesare și mă duc acolo, spuse Willie.

— Ai grijă să nu sari și tu în aer.

— Nu te gîndi prea mult, spuse Willie. Mai odihnește-te puțin și tu, Tom. N-o să dormi toată noaptea.

— Nici tu.

— La dracu, am să dorm. Cînd o să ai nevoie de mine, să mă scoale cineva.

— Preiau eu cartul, îi spuse Thomas Hudson lui Antonio. Cînd se schimbă mareea ?

— A și început să se schimbe, dar fluxul se luptă împotriva curentului stîrnit de vîntul puternic de est care mînă apele din golf.

— Pune-l pe Gil la mitralieră și George să-și ia și el un răgaz. Spune la toată lumea să se odihnească la noapte.

— Tom, de ce nu bei ceva ?

— Nu vreau să beau nimic. Deseară ce le dai oamenilor de mîncare ?

— Cîte o porție strașnică de pește wahoo cu sos spaniol, fasole neagră și orez. Nu mai avem deloc compot la cutii.

— Pe lista de la Confites mai era.

— Da, dar a fost tăiat de pe listă.

— Mai ai ceva fructe uscate ?

— Caise.

— Pune la muiat și dă-le oamenilor la micul dejun.

— Nu mănîncă Henry așa ceva la micul dejun.

— Atunci dă-i-le la masă, cînd mănîncă și el mai mult. Supă ai destulă ?

— Destulă.

— Cu gheața cum stăm ?

— O săptămînă avem din belșug, dacă nu folosim prea multă pentru Peters. De ce nu-l îngropi în mare ?

— Poate așa am să fac, spuse Thomas Hudson. Totdeauna spunea că i-ar place.

— Spunea atît de multe lucruri.

— Da.

— Tom, de ce nu bei ceva ?

— Bine, bine, făcu Thomas Hudson. Ţi-a mai rămas vreun pic de gin ?

— Sticla ta e în dulăpior, sub cheie.

— Dar apă de cocos mai ai ?

— Da.

— Atunci adu-mi un gin şi apă de cocos cu nişte chitră. Dacă mai avem chitre.

— Chitre avem din belşug. Peters mai avea şi el nişte scotch ascuns pe undeva, numai să reuşesc să dau de el. Preferi cumva scoth ?

— Nu. Găseşte-l şi ţine-l sub cheie. S-ar putea să avem nevoie.

— Mă duc să-ţi pregătesc ceva de băut şi-ţi aduc sus.

— Mulţumesc. Poate o să avem noroc şi o să se arate ei în noaptea asta.

— Nu prea-mi vine să cred. Sînt din şcoala lui Willie. Dar s-ar putea să apară.

— Arătăm al dracului de ispititori. Şi ei au mare nevoie de o navă.

— Da, Tom. Dar nici ei nu-s nebuni. Dacă ar fi fost nebuni, n-ai fi reuşit să gîndeşti cu mintea lor.

— Bine, bine, adu-mi băutura, spuse Thomas Hudson care cerceta cu binoclul cel puternic insuliţele. Am să încerc să gîndesc mai departe cu mintea lor.

Dar n-avu noroc gîndindu-se cu mintea lor. Nu reuşea să gîndească deloc bine. Se uită după bărcuţă, cu Ara la pupa şi Willie care nu se zărea deloc, cum dublează promontoriul insulei. Urmări stolul de willete ridicîndu-se în cele din urmă şi întorcîndu-se, pentru ca să se îndrepte spre o insuliţă aflată mai în larg. Apoi rămase singur şi începu să bea încet din paharul pe care i-l adusese Antonio.

Se gîndi cum îşi promisese ca în călătoria asta să nu bea un strop, nici măcar un pahar seara, ca să nu se mai gîndească la nimic altceva decît la treaba pe care o avea de făcut. Se gîndi cum îşi pusese în gînd să se spetească, pînă avea să adoarmă sfîrşit de oboseală. Dar nu-şi căută scuze pentru acest pahar, şi nici pentru încălcarea făgăduielii.

M-am spetit eu, se gîndi. M-am spetit cît am putut. Acum pot să mă bucur de paharul acesta şi să mă gîndesc şi la altceva în afară de indivizii ăia. Dacă se arată în noaptea asta, sîntem pregătiţi să-i întîmpinăm cum se cuvine. Dacă nu se arată mîine dimineaţă o pornesc după ei odată cu fluxul.

Şi astfel Thomas Hudson îşi bea încet paharul, care era rece şi avea gust de băutură curată, şi urmărea conturul frînt al insuliţelor aflate drept în faţa lui, puţin spre vest. Un pahar de băutură totdeauna descătuşa amintirile, pe care el le ţinea cu atîta grijă zăvorîte, şi insuliţele acelea îi aduseră aminte de zilele cînd plecau la pescuit de tarpon, iar tînărul Tom era abia un puşti. Erau alte insuliţe, iar canalele erau mai largi.

Acolo nu erau flamingi, dar celelalte păsări erau cam aceleaşi, în afară de stolurile de ploieri aurii, mari. Îşi aminti de perioadele cînd ploierii erau cenuşii, şi de celelalte perioade cînd penele lor negre căpătau nuanţe aurii, şi-şi aminti cît de mîndru era tînărul Tom de prima pasăre pe care o adusese şi el acasă cînd devenise stăpînul primei arme din viaţa lui, o armă cu o singură ţeavă de calibru douăzeci. Îşi aminti cum mîngîia Tom pieptul alb, dolofan al păsării şi atingea uşor cu degetele puful negru de dedesubt şi cum îl găsise în noaptea aceea pe băiat în pat dormind cu pasărea în braţe. Îi luase foarte uşoar pasărea, sperînd să nu-l trezească pe băiat. Băiatul nu se trezi. Îşi strînse şi mai tare braţele şi se răsuci pe spate.

Dar cînd duse pasărea în cămară, unde era lada cu gheaţă, avu sentimentul că i-o furase băiatului. Îi netezi frumos penele, şi o puse pe unul din grătarele lăzii cu gheaţă. A doua zi îi pictă băiatului un tablou cu ploierul acela auriu şi băiatul îl luă cu el cînd plecă în anul acela la şcoală. În tablou se străduise să redea mişcarea nestăvilită a păsării, iar ca fundal zugrăvise o piaţă lungă, şi cocotieri.

Apoi îşi aduse aminte cum odată, ajunseră într-o tabără. Se trezise mai devreme, şi Tom încă dormea. Stătea întins pe spate cu braţele încrucişate şi arăta ca sculptura unui tînăr cavaler, dăltuită pe propriul său

cavou. Thomas Hudson făcu o schiță, folosind ca motiv un cavou din catedrala Salisbury care-i veni în minte. Avea de gînd să facă mai tîrziu un tablou, dar nu-l mai făcuse pentru că se gîndise să nu aducă ghinion. Și grozav i-a mai priit, se gîndi el.

Se uită la soarele care coborîse mult spre asfințit și reuși să-l zărească pe Tom sus de tot, într-un avion Spitfire. Avionul era la înălțime foarte mare, arăta minuscul și lucea ca un ciob de oglindă. Îi place acolo sus, își spuse. Și fusese bună rînduiala să nu mai bei.

Jumătate din băutură mai era încă în paharul învelit în hîrtie, și gheața încă nu se topise toată.

În semn de respect pentru Peters, se gîndi el. Apoi își aminti de vremea cînd trăiau pe insulă, și cum tînărul Tom citise la școală despre era glaciară și i se făcuse teamă că vremurile acelea s-ar putea întoarce.

— Papa, îi spuse el, numai asta mă îngrijorează.

— Aici nu poate ajunge, îi spusese Thomas Hudson.

— Știu. Dar nu pot să nu mă gîndesc ce-o să pățească toți oamenii aceia din Minnesota și Wisconsin și Michigan. Chiar și cei din Ilinois și Indiana.

— Nu cred că trebuie să ne facem într-adevăr griji în privința lor, îi spuse Thomas Hudson. Dacă se întîmplă totuși una ca asta, e un proces cumplit de lent.

— Știu, îi răspunse tînărul Tom. Dar ăsta-i singurul lucru care mă îngrijorează cu adevărat. Asta, și dispariția porumbeilor călători.

Oh, Tom ! se gîndi el, și puse paharul de băutură într-unul din locașurile pentru grenade și cercetă cu mare atenție cu binoclul insulițele. Nu zări nimic care ar fi putut aduce a schif cu pînzele întinse și așeză binoclul jos.

Cea mai minunată perioadă de care au avut parte a fost cea petrecută pe insulă și cea din vest. În afară de vremea cînd am stat în Europa, bineînțeles, și dacă mă gîndesc la vremea aceea mă gîndesc și la fată, și o să fie mai rău. Mă întreb pe unde o fi acum. Probabil cu vreun general, îmi închipui. Ei bine, sper să fie unul ca lumea.

Arăta nemaipomenit de bine și era foarte frumoasă cînd am văzut-o la Havana. Aș putea sta toată noaptea

să mă gîndesc la ea. Dar n-am s-o fac. E destul că mi-am îngăduit să mă gîndesc la Tom. Nici asta n-aș fi făcut-o, de n-ar fi fost băutura la mijloc. Totuși îmi pare bine de paharul ăsta. Vine vremea cînd încalci toate regulile. Poate că nu pe toate. Am să mă mai gîndesc la el o vreme și apoi am să mă apuc să rezolv mica noastră problemă din noaptea asta, cînd o să se întoarcă Willie și Ara. Amîndoi formează o echipă minunată. Willie a învățat în Filipine spaniola groaznică pe care o vorbește, dar se înțeleg perfect amîndoi. În parte pentru că Ara e basc, și vorbește și el o spaniolă stîlcită. Dumnezeule, mi-ar fi groază să urc la bordul hardughiei aceleia după ce-au aranjat-o Ara și Willie.

Dă-i bătaie și bea-ți restul din pahar și gîndește-te la ceva plăcut. Tom e mort și poți să te gîndești în liniște la el. N-o să scapi niciodată de asta. Dar cel puțin te-ai obișnuit și cu asta. Amintește-ți de unele momente fericite. Doar ai avut din belșug.

Care au fost cele mai fericite momente ? se întrebă. Au fost cu toții fericiți, cu adevărat, în epoca inocenței, pe vremea cînd n-avea nici măcar banii aceia ce nu slujesc la nimic și cînd erau în stare să lucreze și să mănînce. O bicicletă aducea mai multă bucurie decît o mașină. Vedeai lucrurile mai bine și asta te menținea în formă, și venind spre casă, după ce te-ai plimbat prin Bois, puteai coborî cu bicicleta pe Champs Elysées, trecînd mult dincolo de Rond-Point și, cînd te uitai înapoi să vezi ce aveai în urmă, în vreme ce traficul se desfășura pe două șiruri, ți se arăta în zare masa înaltă, cenușie a marelui arc pe fondalul amurgului. La vremea asta castanii trebuie să fi înflorit. Cînd se lăsa amurgul, trunchiurile erau de obicei negre pe cînd pedala spre Place de la Concorde, iar coroana înflorită apărea de un alb pal. Se dădea apoi jos de pe bicicletă și începea s-o împingă pe prundișul aleii, ca să contemple castanii, și să simtă prezența lor deasupra capului, în vreme ce-și împingea bicicleta mai departe; iar prin talpa subțire a pantofilor simțea pietrișul aleii. Își cumpărase pantofii aceia vechi de la un chelner de la *Select*, fost campion olimpic, iar banii pentru pantofi

îi cîştigase pictînd portretul proprietarului localului, aşa cum dorise proprietarul să fie pictat : „Cam în stilul lui Manet, monsieur Hudson. Dacă puteţi". Nu era chiar un Manet pe care să-l fi putut semna şi Manet, dar aducea mai mult a Manet decît a Hudson şi se potrivea exact cu proprietarul. Cu banii pe tabloul acesta luă Thomas Hudson pantofii de ciclism şi multă vreme, tot în contul tabloului, putură bea cîte ceva în local. În cele din urmă, într-o noapte cînd se oferi să plătească pentru ceea ce băuse, oferta îi fu acceptată şi Thomas Hudson înţelese că banii pe tablou se terminaseră.

Şi mai era un chelner la Closerie de Lilas care ţinea la ei şi totdeauna le servea băuturi de două ori mai mari, aşa încît, mai adăugînd şi ei apă, un pahar din acelea le ajungea toată seara. Aşa că se mutară colo. Îl culcau pe Tom şi seara stăteau amîndoi la vechea cafenea, pe deplin fericiţi că sînt împreună. Apoi făceau o plimbare pe străzile întunecoase din Montagne Sainte-Geneviéve, unde vechile case încă nu fuseseră demolate şi, în fiecare seară, încercau să ajungă acasă tot pe alt drum. Se băgau în pat şi-l auzeau pe Tom cum respira în pătuţul lui şi cum torcea motanul care dormea cu el.

Thomas Hudson îşi aminti cît de îngroziţi erau cîte unii auzind că lăsau motanul să doarmă cu băieţelul şi că-l lăsau singur cînd plecau în oraş. Tom dormea totdeauna adînc şi, cînd se trezea, motanul era lîngă el, şi era cel mai bun prieten al lui. Motanul nu îngăduia nimănui să se apropie de pătuţ şi copilul şi motanul ţineau tare mult unul la celălalt.

Şi acum Tom era... la dracu şi cu asta, îşi spuse. Se întîmplă oricui. Ar fi trebuit s-o ştiu pînă acum. Totuşi, e singurul lucru într-adevăr iremediabil.

De unde ştii ? se întrebă. Plecarea poate fi iremediabilă, să ieşi pe uşă poate fi iremediabil. Necinstea poate fi iremediabilă. Trădarea e iremediabilă. Dar acum trăncăneşti. Numai moartea singură e iremediabilă. Aş vrea să apară Ara şi Willie. Cred că dichisesc ei hardughia aia ca pe-a cameră a groazei. Nu mi-a plăcut niciodată să ucid pe nimeni. Dar lui Willie îi

place. E un băiat ciudat, dar foarte bun. Niciodată nu e convins că un lucru nu poate fi făcut şi mai bine.

Zări bărcuţa, ce se întoarcea. Apoi auzi şi zumzetul motorului şi apoi bărcuţa se văzu tot mai desluşit şi mai mare şi, în cele din urmă, abordă nava. Willie se urcă pe punte sus. Arăta mai rău ca niciodată, iar ochiul bolnav se vedea mult prea alb. Se aranjă, salută elegant şi spuse :

— Îngăduiţi să raportez căpitanului, domnule.

— Eşti beat ?

— Nu, Tommy, entuziasmat.

— Ai băut.

— Bineînţeles, Tom. Am luat cu noi şi nişte rom ca să putem lucra în jurul cadavrului. Şi-apoi, după ce-am terminat. Ara a urinat în sticlă, şi apoi am minat şi sticla. Astfel că e de două ori minată.

— Dar ai minat ca lumea hardughia aia ?

— Tommy, un pitic nu mai mare ca o mînă de om nu poate urca la bord fără să fie expediat direct în ţara piticilor. Nici un gîndac de bucătărie nu se poate plimba nestînjenit pe-acolo. Lui Ara i-a fost frică să nu cumva s-o facă să sară în aer muştele de pe cadavru. Am minat-o frumos şi delicat.

— Ce face Ara ?

— Apucat de o criză de entuziasm, acum demontează şi curăţă totul.

— Cam cît rom aţi luat cu voi, băieţi ?

— Mai puţin de jumă' de sticlă. A fost ideea mea. Nu a lui Ara.

— Bine, bine. Du-te dracului şi tu lîngă el şi curăţaţi armele şi verificaţi mitraliera.

— Nu le poţi verifica aşa cum trebuie fără să tragi cu ele.

— Ştiu şi eu. Dar verifică-le de la un capăt la altul fără să tragi. Aruncă muniţia băgată pe ţeavă.

— Deşteaptă treabă.

— Spune-i lui Henry să vină sus şi mai spune-i să-mi aducă un pahar mic din ăsta şi să-şi ia şi pentru el ceva de băut. Antonio ştie el despre ce băutură-i vorba.

— Tom, mă bucur că bei iarăşi şi tu puţin.

— Pentru Dumnezeu, nu te mai bucura şi nici nu te întrista dacă beau sau nu.

— Bine, Tom. Dar nu vreau să te mai văd călărindu-te singur ca un cal urcat în spinarea altui cal. De ce să nu fii un centaur ?

— De unde ai auzit tu de centauri ?

— Am citit şi eu într-o carte, Tommy. Sînt şi eu băiat cult. Sînt mai cult decît ar trebui la vîrsta mea.

— Eşti un păcătos de treabă, îi spuse Thomas Hudson. Acum du-te dracului sub punte şi fă ce ţi-am spus.

— Da, domnule. Dar, Tommy, după ce terminăm şi cu croaziera asta, mă laşi să cumpăr de la dugheană un tablou cu marea ?

— Nu mă lua peste picior.

— Nu fac eu aşa ceva. La dracu, poate că nici tu nu pricepi chiar totul totdeauna.

— S-ar putea. Poate că aşa s-a întîmplat toată viaţa mea.

— Tommy, glumesc întruna. Dar să ştii că ai condus strașnic urmărirea asta.

— O să vedem noi mîine. Spune-i lui Henry să aducă de băut. Dar eu nu mai vreau.

— Nu, Tommy. În seara asta n-o să avem parte decît de o mică luptă şi nu cred că o să avem parte nici de atît.

— Bine, spuse Thoman Hudson. Trimite de băut. Şi cară-te de pe puntea asta blestemată şi apucă-te de treabă.

XX

Henry întinse cele două pahare spre punte şi-şi făcu şi el vînt în urma lor. Stătea lîngă Thomas Hudson şi se aplecase înainte ca să scruteze umbrele insuliţelor din depărtare. O geană de lună, în primul ei pătrar, se ridicase pe cer în partea dinspre vest.

— În sănătatea ta Tom, spuse Henry. Nu m-am uitat la lună peste umărul stîng.

— Dar nu e lună nouă. Noaptea trecută a fost lună nouă.

— Bineînțeles. Dar n-am văzut-o din cauza furtunii.

— Așa-i. Cum se simt cei de dedesubt ?

— Excelent, Tom. Toată lumea își vede de treabă și e veselă.

— Ce fac Ara și Willie ?

— Au băut și ei niște rom. Tom, și sînt tare bine dispuși. Dar acum nu mai beau.

— Nu. Nici n-o să mai bea.

— Aștept cu nerăbdare să înceapă odată, spuse Henry. Și Willie la fel.

— Eu nu. Dar pentru asta sîntem aici. Vezi, Henry, avem nevoie de prizonieri.

— Știu.

— Fiindcă au pe conștiință masacrul de pe insuliță, nu vor să cadă prizonieri.

— Și asta numai dacă vorbim blînd, spuse Henry. Crezi că în noaptea asta or să ne atace ?

— Nu. Dar trebuie să fim în stare de alarmă în eventualitatea c-o vor face.

— O să fim. Tom, ce crezi că or să facă cu adevărat ?

— Nu-mi dau seama, Henry. Dacă sînt într-adevăr disperați, o să încerce să pună mîna pe navă. Dacă mai au și un operator radio, ar putea repara stația noastră și s-ar putea îndrepta spre Anguilas, și nu le mai rămîne decît să cheme un taxi și să-l aștepte să-i ducă acasă. Au toate motivele să încerce să pună mîna pe navă. S-ar putea ca cineva, cum se întîmplă întotdeauna, să-și fi dat drumul la gură în Havana, și s-ar putea să știe ce-i cu noi.

— Cine să vorbească ?

— Să nu vorbim morții de rău, spuse Thomas Hudson, dar tare mi-e teamă că s-ar fi putut să-l ia gura pe dinainte la băutură.

— Willie e convins că a făcut-o.

— Știe ceva anume ?

— Nu, dar e convins.

— E posibil. Dar s-ar putea să nu vrea decît să ajungă pe țărmul Cubei și să-și continue călătoria pe uscat pînă la Havana și să facă rost de un vas spaniol

care să-i ia. Sau o navă argentiniană. Dar nu vor să fie prinşi din cauza masacrului. Aşa că mă gîndesc că or să facă o încercare disperată.

— Sper.

— Numai să le putem veni de hac, spuse Thomas Hudson.

Dar nu se întîmplă nimic toată noaptea în afară de mişcarea stelelor pe boltă şi de suflarea constantă a vîntului, de est şi de curgerea apei pe lîngă navă. Apa era fosforescentă de la iarba de mare pe care mareea puternică şi valurile strînite de vînt le smulseseră de pe fund, şi erau purtate cînd spre golf, cînd spre larg, ca nişte dîre şi petece albicioase de foc arzînd nesănătos pe ape.

Puţin înaintea zorilor, vîntul căzu, şi cînd se făcu lumină Thomas Hudson se culcă pe punte şi adormi, întins pe burtă, cu obrazul pe un colţ de pînză. Antonio îl înveli şi pe el şi arma lui cu o altă bucată de pînză, dar Thomas Hudson dormea adînc şi nu simţi nimic.

Antonio preluă cartul şi, cînd mareea fu destul de înaltă ca nava să se desprindă de pe pămînt, îl trezi pe Thomas Hudson. Traseră ancorele la bord şi porniră, cu bărcuţa înainte ca să măsoare adîncimea şi să marcheze orice ieşind mai primejdios. Apa fluxului, era curată şi limpede, dar era încă dificil să pilotezi, deşi nu la fel de dificil ca în ziua precedentă. În locul unde eşuaseră cu o zi în urmă, înfipseră ca marcă o creangă şi Thomas Hudson, uitîndu-se înapoi, zări frunzele verzi mişcîndu-se în curent.

Thomas Hudson se uita înainte, ţinînd pe urmele bărcuţei care înainta pe canal. Trecură pe lîngă o insuliţă prelungă, acoperită cu vegetaţie care, atunci cînd ei fuseseră la capătul ei, arătase ca o insuliţă rotundă. Apoi chiar în faţa lor, pe linia neîntreruptă dar crestată a insuliţelor acoperite cu mangrove, Gil, care cerceta cu binoclul, zări ceva şi spuse :

— Marcaje, Tom. Drept pe direcţia bărcuţei, pe fundalul mangrovelor.

— Vefiricat, răspunse Thomas Hudson. Acolo-i canalul ?

— Aşa se pare, dar nu reuşesc să văd intrarea.

— Pe hartă-i foarte îngustă. O să trecem, dar o să ne frecăm de mangrove şi de-o parte şi de alta.

Apoi îşi aduse aminte de ceva. Cum de-am putut fi atît de nătărău ? se gîndi. Dar nu ne mai rămîne altceva de făcut decît s-o ţinem tot înainte şi să ieşim prin canal. Şi după aceea îi pot trimite înapoi. Uitase să le spună lui Willie şi lui Ara să demineze hardughia aceea de barcă de ţestoase. E o treabă păcătoasă să laşi sărăcia aia acolo, dacă vreunui amărît de pescar îi dă prin minte să se urce pe ea. Ei, o să se întoarcă ei s-o demineze.

De pe bărcuţă li se semnaliza să ţină mult în dreapta a trei mici promontorii de recif, foarte aproape de mangrove. Şi-apoi ca şi cum ar fi vrut să fie siguri că fuseseră înţeleşi, virară şi veniră la navă.

— Canalul o ia drept înainte printre mangrove, îi strigă Willie. Lasă marcajele la dreapta. Noi o luăm înainte prin canal. Dacă nu primeşti nici o veste de la noi, mergi mai departe. E ca un pîrîiaş adînc.

— Am uitat să deminăm barca de ţestoase.

— Ştiu, îi strigă Willie drept răspuns. O să ne întoarcem.

Ara îi zîmbi şi răsuci bărcuţa în loc şi porniră înainte, în vreme ce Willie le semnaliza că totu-i în regulă. Întoarseră la stînga şi apoi la dreapta şi dispărură în masa vegetaţiei.

Thomas Hudson ţinu drumul pe urmele lor. Era destul de adînc, deşi pe hartă nu se indica atîta adîncime. Canalul acesta vechi trebuie să fi fost mîncat de uragan, se gîndi. De cînd bătuse locurile astea nava militară americană *Nokomis* măsurînd adîncimile, multe se întîmplaseră.

Apoi zări o zonă de unde nici un fel de păsări nu se ridicau din mangrove în vremee ce bărcuţa înainta prin canalul îngust ca un pîrîu. Ţinînd timona, vorbi în tubul portavoce ca să-l audă Henry de la cockpit prova :

— Pe canalul acesta am putea fi atacaţi prin surprindere. Pregăteşte mitraliera ca să se poată trage şi din prova şi din travers. Staţi adăpostiţi după scut şi fiţi atenţi de unde ţîşnesc flăcările şi trageţi asupra lor.

— Da, Tom.

Lui Antonio îi spuse :

— Pe aici putem fi atacaţi prin surprindere. Feriţi-vă cît puteţi mai bine şi, dacă se trage asupra noastră, ochiţi mai jos de flăcări şi trimiteţi-le rafale. Staţi la adăpost.

— Gil, spuse el apoi, pune-ţi binoclul deoparte. Ia două grenade şi dezdoaie cuiele de siguranţă şi pune-le aici pe suport, în dreapta mea. Apoi, scoate cuiele de siguranţă de la extinctoare şi ia-ţi binoclul de aici. Probabil că au să ne atace din ambele părţi. Aşa ar trebui să facă.

— Tom, să-mi spui cînd să arunc.

— Aruncă grenadele cînd vezi flăcările armelor. Dar aruncă-le cu putere, ca să răzbată printre crengi.

Nu se vedea nici urmă de păsări şi, cum se pornise mareea înaltă, ştia că în mangrove trebuiau să fie păsări. Acum nava pătrunsese pe canalul îngust, iar Thomas Hudson , cu capul descoperit şi picioarele goale, purtînd doar o pereche de pantaloni scurţi kaki, se simţea gol puşcă.

— Gil, stai înains acolo, la adapost, spuse el. Am să-ţi spun eu cînd să te ridici să arunci sărăciile alea.

Gil stătea întins pe podea şi ţinea lîngă el două extinctoare încărcate cu dinamită şi un exloziv care lua foc cu ajutorul unui ansamblu de detonare al unei grenade regulatoare al cărei focos fusese retezat cu bomfaierul la îmbinarea cu fitilul, iar acolo se fixase o capsă de dinamită.

Thomas Hudson îi aruncă o privire şi-l văzu transpirînd. Apoi se uită la desişul de mangrove, şi într-o parte şi-n alta.

Aş mai putea încerca să dau nava înapoi, se gîndi. Dar nu prea cred că aş reuşi, după cum curge curentul ăsta de maree.

Se uită înainte, la malurile pline de vegetaţie. Apa era din nou maronie, iar frunzele de mangrove luceau de parcă ar fi fost lustruite. Se uită să vadă unde fuseseră tăiate sau clintite de la locul lor. Dar nu văzu nimic decît frunze, frunze verzi, crengi închise la culoare şi rădăcinile ieşind la iveală la trecerea navei. Şi mai erau şi cîţiva crabi ce se vedeau în găurile lor cînd erau dezgolite rădăcinile de mangrove.

Merseră mai departe, și canalul se tot îngusta, dar înaintea lor se vedea lărgindu-se. Poate că de vină-i doar frica ce mi-a intrat în oase, se gîndi. Atunci zări un crab lăsîndu-se să alunece repede de pe rădăcinile înalte de mangrove și căzînd cu plescăit în apă. Își încordă privirea, scrutînd mangrovele, dar nu putu să vadă nimic în spatele trunchiurilor și al ramurilor. Un alt crab își croi drum foarte grăbit și-și dădu drumul în apă.

Chiar în clipa aceea deschiseră foc asupra lui. Nu zări scăpărările și fu lovit înainte de a auzi răpăitul automatului, și Gil fu îndată în picioare alături de el. Antonio trăgea cu trasoare în direcția în care văzuse flăcările armei.

— Încotro se îndreaptă trasoarele, îi spuse Thomas Hudson lui Gil.

Thomas Hudson simțise de parcă cineva îl izbise de trei ori cu bastonul de baseball și piciorul stîng i se umezi. Gil expedie bomba, făcîndu-i vînt cu o mișcare înaltă pe deasupra capului, și Thomas Hudson zări cilindrul lung de alamă, cu vîrful conic, lucind în soare. Și zbură răsucindu-se mereu prin aer.

— Jos, Gil, îi strigă, și se gîndi că și el ar fi trebuit să se trîntească pe burtă.

Apoi își dădu seama că nu putea, fiindcă trebuia să mențină nava pe direcție. Cele două guri de cincizeci deschiseră foc și putea auzi limpede exploziile și simți reculul prin tălpile goale. Foarte gălăgioase, se gîndi. Dar o să-i facă pe blestemații ăia să nu-și mai ridice capul.

Văzu lumina orbitoare a exploziei bombei, înainte de a auzi bubuitul și a începe să se ridice fumul. Simți în nări mirosul de fum, mirosul de ramuri frînte și frunze verzi pîrjolite.

— Gil, saltă-te și aruncă două grenade. Cîte una în fiecare parte a locului de unde se ridică fumul.

Gil numai aruncă grenadele cu boltă. Le zvîrli cu o aruncătură lungă, și cum zburau prin aer păreau niște fructe de anghinare cenușii, doar că erau de oțel și lăsau în urmă o dîră subțire de fum. Înainte ca grenadele

să explodeze împroşcîndu-şi lumina albă printre mangrove, Thomas Hudson ordonă prin portavoce :

— Henry, trage în ei, şi rade-i. Nu pot fugi în interior.

Fumul de la grenade mirosea altfel decît cel de la bombă. Thomas Hudson îi spuse lui Gil :

— Mai aruncă două grenade. Una dincolo de locul unde a căzut bomba şi cealaltă dincoace, mai spre noi.

Se uită după cele două grenade cum zburau şi apoi se trezi trîntit pe punte. Nu ştiu dacă el se trîntise, sau puntea îl făcuse să cadă din cauză că era foarte lunecoasă de la sîngele ce-i şiroia pe picior. Se izbi rău. La cea de-a doua explozie, auzi două schije sfîşiind pînza. Altele se loviră de corpul navei.

— Ajută-mă să mă ridic, îi spuse lui Gil. Ai aruncat ultima grenadă mult prea aproape.

— În cîteva locuri.

— Tom, unde eşti lovit ?

Îi văzu pe Willie şi pe Ara în faţa lor, întorcîndu-se pe canal cu bărcuţa. Îi vorbi prin portavoce lui Antonio, cerîndu-i să-i dea lui Gil o trusă de prim-ajutor. Chiar în clipa aceea îl văzu pe Willie că se aruncă pe fundul bărcii la prova şi începe să tragă în desişul de mangrove din dreapta. Putea auzi răpăitul rafalelor de automat Thompson. Apoi se auzi o rafală mai lungă. Atunci cuplă amîndouă motoarele şi porni înainte spre ei cu toată viteza pe care o îngăduia canalul. Ideea cu viteza nu-i era nici lui prea limpede, fiindcă se simţea foarte rău. Durerea îi pătrunsese în oase, îi răscolea pieptul şi pîntecele, şi i se lăsă şi în jos. Nu era slăbit deocamdată, dar simţi primele ravagii ale slăbiciunii.

— Îndreptaţi armele spre malul drept, îi ordonă lui Henry. Willie a mai descoperit nişte indivizi acolo.

— Da, Tom. Eşti teafăr ?

— Sînt lovit, dar n-am nimic. Dar tu şi George ?

— N-avem nimic.

— Deschideţi foc îndată ce zăriţi ceva.

— Da, Tom.

Thomas Hudson opri motoarele şi începu să dea încet înapoi, ca să menţină nava în afara unghiului spre care trăgea Willie. Willie băgase acum un nou încărcător, cu

trasoare de data asta, şi se străduia să marcheze ţinta pentru cei de pe navă.

— Ai văzut-o, Henry ? întrebă el prin portavoce.

— Da, Tom.

— Rade în punctul acela şi în jur cu rafale scurte.

Auzi mitraliera de cincizeci pornind să răpăie, iar el le făcu semn cu mîna lui Ara şi Willie să se apropie de navă. Cei doi ajunseră cît de repede le îngăduia motorul mic al bărcuţei. Willie trase tot timpul pînă ce ajunseră la adăpostul navei. Willie ţîşni la bord şi veni iute sus, pe puntea de comandă, în vreme ce Ara lega bărcuţa de navă. Se uită la Tom şi la Gil care-i punea un garou la piciorul stîng cît se putea mai sus, spre stinghie.

— Isuse Cristoase, exclamă el. Unde eşti lovit, Tommy ?

— Nu ştiu, răspunse Thomas Hudson.

Şi nici nu ştia. Nu vedea nici o rană. Nu vedea decît sîngele, care era închis la culoare, aşa că nu se îngrijoră. Dar curgea cam mult şi începu să i se facă rău.

— Willie, ce-ai dibuit acolo ?

— Nu ştiu. Era un individ cu o armă automată care a tras în noi şi cred că l-am curăţat. Sau sînt aproape convins că l-am curăţat.

— Cu tărăboiul pe care l-ai făcut, n-am auzit nimic de-aici.

— Dar voi v-aţi pornit ca un depozit de muniţii care sare în aer. Crezi că a mai rămas vreunul întreg pe-acolo ?

— S-ar putea. Noi le-am servit porţia.

— Dar o să trebuiască să terminăm treaba asta cum se cuvine, spuse Willie.

— Am putea să-i lăsăm pe blestemaţii ăştia să putrezească acolo, spuse Thomas Hudson. Sau să mergem după ei şi să-i terminăm.

— Prefer să stau să văd ce-i cu tine.

Henry curăţa locul cu mitraliera de cincizeci. Lucra în aceeaşi măsură şi cu delicateţe şi cu neîndurare, cum ştia el atunci cînd avea în mînă o armă automată, iar cu o mitralieră cu două ţevi toate aceste calităţi se dublau.

— Willie, știi unde s-au băgat.

— Nu-i decît un singur loc unde ar putea fi.

— Atunci, hai să mergem după ei să-i mierlim să nu se aleagă nici rahatul de ei.

— Ai vorbit ca un ofițer și ca un domn, spuse Willie. Le-am scufundat schiful.

— Ah, nici asta n-am auzit cînd ați făcut-o, spuse Thomas Hudson.

— N-a făcut prea mult zgomot, replică Willie. Ara i-a găurit fundul cu o macetă și i-a hăcuit pînza. Nici Crișțos n-o mai repară într-o lună, cu tot ce-a învățat el în atelierul de dulgherie.

— Du-te la prova cu Henry și George și pune-i pe Ara și Antonio la tribord, și să mergem după ei, spuse Thomas Hudson.

Acum se simțea foarte rău, într-un fel tare ciudat, deși nu-l apucaseră amețelile. Bandajul pe care i-l aplicase Gil oprise mult prea ușor sîngerarea și după asta își dădu seama că era vorba de o hemoragie internă.

— Trageți fără zgîrcenie și semnalizați-mi cum s-o iau. Cît de aproape sînt ?

— Chiar lîngă mal, în spatele ridicăturii.

— Poate să-i atingă Gil cu bombele alea mari ?

— O să-i trimit eu trasoare să-i indic ținta.

— Dar mai sînt acolo ?

— Nu au unde se duce. Ne-au văzut că le-am distrus schiful. Acum se luptă pe ultima poziție în mangrovele alea. Cristoase, de-aș avea niște băutură.

— Rece de la gheață, spuse Thomas Hudson. Haide să pornim.

— Tommy ești cumplit de palid, spuse Willie. Și ai pierdut mult sînge.

— Atunci hai să ajungem mai degrabă o dată la țărm, spuse Thomas Hudson. Deocamdată mă țin bine.

Se apropiară repede de locul cu pricina indicat de Willie, care își ițise capul peste copastia tribordului semnalizînd cu mîna din cînd în cînd pentru a le corecta tirul. Henry bătea locul și înainte și în spatele ridicăturii dintre copacii mai înalți, iar George se muncea cu ceea ce s-ar putea numi buza aceleiași ridicături.

— Willie, cum merge ? întrebă Thomas Hudson prin portavoce.

— S-au adunat suficiente cartușe trase ca să deschizi o turnătorie de alamă, răspunse Willie. Pune-o cu prova aia blestemată în mal și răsucește-o de-a latul ca să poată trage Ara și Antonio.

Lui Gil i se păru că vede ceva și trase. Dar nu era decît o ramură mai joasă pe care o retezase Henry. Thomas Hudson se uita cum malul se apropia tot mai mult, pînă ce putu distinge din nou fiecare frunză în parte. Apoi puse nava de-a latul, și auzi arma lui Antonio răpăind și-i zări trasoarele luînd-o puțin mai în dreapta celor trimise de Willie. Acum trăgea și Ara. Apoi puse nava puțin înapoi cu ajutorul motoarelor și iar o dădu mai aproape de țărm, dar nu destul de mult, ca să-i îngăduie lui Gil să arunce încărcătura.

— Aruncă un extinctor, îi spuse. Acolo unde trăgea Willie.

Gil aruncă bomba și din nou Thomas Hudson se minună cît de bine azvîrlea, ca și de lucirea cilindrului de alamă care se răsucea prin aer ca să cadă exact unde trebuia. Urmă flacăra și bubuitul exploziei, apoi se ridică fum și Thomas Hudson văzu un bărbat ieșind din pînza aceea de fum și îndreptîndu-se spre ei cu mîinile pe creștetul capului.

— Încetați focul, spuse el cît de iute putu în portavoce.

Dar Ara slobozise rafala și Thomas Hudson îl văzu pe individ prăbușindu-se în față, și căzînd în genunchi : printre mangrove, cu capul înainte. Din nou ordonă :

— Reluați focul.

Apoi cu glas foarte obosit îi spuse lui Gil :

— Mai aruncă o bombă acolo, cam în același loc dacă poți. Și apoi mai aruncă și vreo două grenade.

Avusese un prizonier. Dar îl pierduse:

După o vreme spuse :

— Willie, tu și Ara vreți să vă duceți să aruncați o privire ?

— Bineînțeles, răspunse Willie. Dar menține focul asupra lor în vreme ce ne ducem într-acolo. Vreau s-o iau prin spatele lor.

— Spune-i lui Henry ce vrei de la el. Cînd să încetăm focul ?

— Îndată ce curățăm accesul.

— În regulă, om al junglei, spuse Thomas Hudson și pentru prima oară avu timp să-și dea seama că era probabil pe moarte.

XXI

Auzi zgomotul unei grenade izbucnind din spatele micii ridicături de pămînt. Apoi nu se mai auzi nici un zgomot, nici o rafală. Se lăsă greu asupra timonei și urmări fumul grenadei subțiindu-se în bătaia vîntului.

— Am să pornesc cu nava înainte îndată ce am să văd bărcuța, îi spuse lui Gil.

Simți brațul lui Antonio în jurul lui și-l auzi spunîndu-i :

— Tom, întinde-te. Preiau eu cîrmul.

— În regulă, spuse el și mai aruncă o ultimă privire asupra rîului îngust cu malurile acoperite de vegetație.

Acum apa era maronie, dar se mai limpezise, și curentul fluxului curgea cu putere. Gil și Antonio îl ajutară să se întindă pe puntea de comandă. Apoi Antonio luă timona. Dădu nava puțin înapoi, ca să țină piept curentului, și Thomas Hudson simți vibrația plăcută a celor două motoare puternice.

— Mai slăbește puțin garoul, îi spuse lui Gil.

— Aducem salteaua pneumatică, spuse Gil.

— Prefer pe punte, spuse Thomas Hudson. Cred că-i mai bine dacă nu mă mișc prea mult.

— Pune-i o pernă sub cap, spuse Antonio, care cerceta cu privirea în josul canalului ; după o vreme spuse : Tom, ne fac semne să ne apropiem.

Și Thomas Hudson simți cum motoarele pornesc și nava lunecă înainte.

— Îndată ce ieșim din canal, ancorează.

— Da, Tom. Nu mai vorbi.

Henry urcă sus și preluă timona și comenzile cînd ancorară. Acum, cînd erau din nou la mare deschisă,

Thomas Hudson simţi nava cum se sucește în vînt.

— Tom, acum avem destulă adîncime, spse Henry.

— Știu. Tot drumul spre Caibarién şi prin cele două canale e fără nici o piedică şi bine marcat.

— Te rog nu mai vorbi, Tom. Stai liniştit.

— Spune-i lui Gil să aducă o pătură subțire.

— O aduc eu, Tommy, sper că nu te doare prea tare.

— Doare, spuse Thomas Hudson. Dar nu afurisit de rău. Nu doare mai tare decît gloanțele pe care le-am tras amîndoi.

— Uite-l pe Willie.

— Păcătosule, făcu Willie. Nu mai vorbi. Împreună cu ghidul, erau patru acolo. Era grupul principal. Apoi mai era şi cel pe care l-a curățat Ara din greşeală. E teribil de amărît, Ara, fiindcă ştie cît voiai tu un prizonier. Plînge şi i-am zis să rămînă mai bine sub punte. I-a scăpat o rafală aşa cum ar fi pățit oricare.

— Dar la ce-ai mai aruncat şi tu o grenadă ?

— Era un loc care nu-mi plăcea cum arăta. Hai, Tom, nu mai vorbi.

— Trebuie să te duci înapoi şi să deminezi hardughia.

— Acum o pornim drept înapoi şi verificăm şi-n partea cealaltă. Doamne, cît aş vrea să avem o şalupă rapidă. Tommy, afurisitele alea de extinctoare sînt mai grozave decît un aruncător de mine de optzeci şi unu.

— Dar nu bat la aceeaşi distanță.

— De ce dracu avem noi nevoie de distanță ? Gil le-a aruncat drept la coş.

— Hai, ia-o din loc.

— Tommy, cît de rău eşti lovit ?

— Destul de rău.

— Crezi că rezişti ?

— Am să încerc.

— Stai perfect nemişcat. Nu te agita sub nici un motiv.

N-au lipsit prea mult, dar lui Thomas Hudson i s-a părut o veşnicie. Zăcea întins pe spate, la umbra unui polog încropit de Antonio. Gil şi George desfăcuseră apărătoarele de pînză ale punţii de comandă în partea de unde bătea vîntul, şi dintr-acolo venea o boare înviorătoare şi prielnică. Vîntul nu mai bătea la fel de tare ca în ziua precedentă, dar bătea statornic dinspre est, iar scame străvezii de nori se ridicară la mare înălţime. Cerul avea azuriul acela din partea de est a insulei unde alizeele băteau cel mai puternic şi Thomas Hudson stătea întins şi privea cerul, şi încerca să-şi stăpînească durerile. Refuzase morfina pe care i-o adusese Henry, fiindcă se gîndise că s-ar putea să mai fie nevoie să gîndească. Ştia că putea să-şi facă injecţia oricînd mai tîrziu.

Stătea întins, învelit cu o pătură subţire, cu cele trei răni bandajate. Gil presărase pe toate din belşug sulfamidă cînd îl bandajase şi mai vedea şi acum praf de sulfamidă împrăştiat ca nişte zahăr pe punte, unde stătuse el la timonă, cînd Gil îi oblojea rănile. Cînd dăduseră pînza deoparte ca să aibă mai mult aer, observase cele trei găurele pe unde intraseră gloanţele, ca şi altele mai la stînga şi mai la dreapta. Văzu şi locurile unde schijele de grenadă sfîşiaseră pînza.

În timp ce stătea întins, Gil îl supraveghea şi-i vedea capul cu părul albit de sare şi faţa cenuşie, ieşind la iveală de sub pătura subţire. Gil era un băiat simplu. Atlet bun şi aproape la fel de voinic ca Ara, dacă ar fi putut nimeri o minge venită cu boltă ar fi devenit un mare jucător de rugby. Arunca fantastic de departe cu braţul. Thomas Hudson se uită la el şi-i zîmbi, amintindu-şi de grenade. Apoi zîmbi doar pentru că se uita la Gil şi la muşchii lungi ai braţelor.

— Ar fi trebuit să fii aruncător îi spuse şi propria lui voce îi sună străină chiar şi lui.

— N-am putut nimeri niciodată ca lumea.

— Dar azi ai nimerit.

— Poate că înainte nu era atît de mare nevoia, spuse Gil zîmbind. Trebuie să-ţi umezesc buzele, Tommy. Doar dă din cap dacă vrei.

Thomas Hudson scutură din cap şi se uită spre întinderea lacului ce constituia de fapt pasajul interior.

Acum apăruseră creste înspumate. Dar nu erau decît valuri mici, stîrnite de o briză prielnică navigaţiei cu pînze şi, dincolo de ele, se puteau vedea colinele albastre de la Turiguaño.

Da, aşa o să facem, se gîndi. O să ne îndreptăm spre Central, sau spre alt loc, şi s-ar putea să găsim vreun doctor. Nu, a cam trecut sezonul. Dar ar putea trimite un chirurg bun cu avionul. Acolo au oameni pricepuţi. Un chirurg prost e mai rău decît să nu ai parte de nici unul, şi aş putea sta liniştit pînă soseşte chirurgul şi să mă ia de-aici. Ar trebui să înghit o groază de sulfamide. Dar n-ar trebui să beau apă. Băiete, nu-ţi mai bate capul cu asta, îşi spuse. Toată viaţa ta într-acolo se îndreaptă. Dar de ce dracu nu s-a putut opri Ara să nu-l împuşte pe nemernicul acela, ca să avem şi noi ce arăta după toată zarva, ca să fi ieşit ceva bun din asta. N-am vrut să zic bun. Adică să fi avut un rost. Dumnezeule, să fi avut ei puterea de foc pe care am avut-o noi ! Precis că au smuls marcajele de pe celelalte canale ca să ne vîre în canalul celălalt. Dar chiar dacă am fi avut prizonierul, se putea nimeri un tîmpit care să nu ştie nimic. Totuşi ne-ar fi fost de folos dacă l-am fi luat. Dar de-acum înainte nici noi nu mai sîntem de mult folos. Ba da. O să deminăm sărăcia aceea de barcă de ţestoase.

— Gîndeşte-te mai bine la ce-o să fie după război. cînd o să te apuci din nou de pictură. Şi sînt atîtea tablouri bune de pictat, şi dacă reuşeşti să le pictezi aşa cum ştii într-adevăr să pictezi şi laşi la o parte toate celelalte şi faci numai asta, atunci o să fie o treabă adevărată. Acum poţi picta marea mai bine ca oricare altul, dacă te ţii şi nu te laşi abătut de altceva. Gîndeşte-te bine numai cum o s-o faci. Trebuie să te ţii de viaţă cu dinţii ca să poţi reuşi. Dar viaţa e un fleac pe lîngă munca omului. Numai că ai nevoie de ea. Ţine cu dinţii. Acum e cu adevărat vremea să-ţi faci jocul. Fă-ţi-l acum, fără să speri nimic. Totdeauna sîngele ţi s-a coagulat bine, şi acum ai ocazia să-ţi joci bine jocul.

— Tom, vrei puţină apă ? îl întrebă Gil din nou.

Thomas Hudson scuturâ din cap.

Trei gloanțe nenorocite, se gîndi el, și s-a dus dracului și pictura bună : și nici nu dovedește nimic. De ce-au făcut nemernicii ăia nenorociți greșeala cu masacrul de pe insulă ? S-ar fi putut preda și totul ar fi fost în regulă. Mă întreb cine a fost cel care a ieșit să se predea și l-a curățat Ara ? Ar fi putut să fie la fel ca băiatul pe care l-a împușcat pe insula masacrului. De ce dracu a fost nevoie să fie niște fanatici atît de afurisiți ? I-am urmărit bine și o să luptăm totdeauna. Dar sper că noi n-o să ajungem niciodată fanatici.

Apoi auzi zgomotul motorului exterior al bărcuței ce se întorcea. De unde stătea, n-o putu vedea ajungînd la navă, dar apoi Ara și Willie urcară pe punte sus. Ara năduși și amîndoi erau plini de zgîrieturile cu care se alesese prin desiș.

— Tom, îmi pare rău, spuse Ara.

— Rahat, făcu Thomas Hudson.

— Hai să ne cărăbănim de-aici, spuse Willie, și am să-ți povestesc eu. Ara, du-te dracului la ancoră și trimite-l pe Antonio sus la timonă.

— Mergem drept spre Central. Ajungem mai repede.

— Deșteaptă treabă, spuse Willie. Tom, nu mai vorbi acum, și lasă-mă să povestesc eu.

Se opri și puse ușor mîna pe fruntea lui Thomas Hudson și-și băgă mîna sub pătură și pipăi pulsul care se simțea reglat, dar foarte slab.

— Auzi, blestematule, să nu mori, îi spuse. Ține așa și nu te mișca.

— Înțeles, spuse Thomas Hudson.

— Din prima luptă au fost trei morți, începu Willie să explice.

Se așezase pe punte, în partea dinspre vînt a lui Thomas Hudson, și mirosea acru a sudoare și ochiul bolnav i se răsucise bezmetic, iar toate cicatricele de pe față i se albiseră. Thomas Hudson stătea foarte liniștit și-l asculta.

— N-aveau decît două automate, dar erau amplasate bine. Primul extinctor al lui Gil i-a prins în plin, iar mitraliera de cincizeci i-a curățat de tot. Și Antonio i-a

nimerit. Dar știu că Henry se pricepe să tragă cu mitraliera.

— Totdeauna s-a priceput.

— Vreau să spun atunci cînd îi arde pămîntul sub picioare. Și ne-am dus și am deminat hardughia, care ajunsese destul de sus pe pămînt. Eu și cu Ara am tăiat toate firele, dar explozibilul l-am lăsat. Acum e în regulă și am să marchez exact pe hartă locul fiților de aici.

Ancora fusese ridicată și motoarele porniseră.

— Nu ne-am descurcat prea grozav, nu-i așa ? întrebă Thomas Hudson.

— Au fost mai deștepți decît noi, dar am avut armament a-ntîia. Și-apoi, nici nu s-au descurcat prea grozav. Să nu-i zici nimic lui Ara de prizonier. Și așa suferă destul. Zice că a apăsat pe trăgaci înainte de a se gîndi.

Nava se îndrepta spre crestele albastre și prindea tot mai multă viteză.

— Tommy, spuse Willie, tare mai țin eu la tine, păcătosule, și vezi să nu mori.

Thomas Hudson se uita la el fără să-și miște capul.

— Încearcă să pricepi dacă nu-ți vine prea greu.

Thomas Hudson se uita la el. Se simțea acum foarte departe de toate și nu mai exista nici un fel de problemă. Simți cum nava prindea viteză, ca și vibrațiile plăcute ale mașinilor pe spatele lipit de scîndura punții. Se uită în sus și văzu cerul la care ținuse întotdeauna, și se uită peste laguna întinsă pe care, era sigur acum, n-avea s-o mai picteze niciodată, și-și schimbă puțin poziția ca să-și mai domolească durerea. Acum motoarele au ajuns cam la trei mii de turații, se gîndi, și vibrațiile răzbăteau prin punte pînă la el.

— Cred că înțeleg, Willie, spuse el.

— Rahat, făcu Willie. Nu i-ai înțeles niciodată pe cei care țin la tine.

CUPRINS

Partea întîi
BIMINI 7

Partea a doua
CUBA 208

Partea a treia
Pe MARE 329

Peisajul unor pitoreşti insule ce se oferă soarelui tropical, în Marea Caraibilor de parcă ar poza. O lume trăind numai din nuanţe de albastru şi verde, suflarea alizeelor, adîncul Gulf Streamului, lunecarea neştiută a marilor rechini pe sub pielea Atlanticului, sau a iahturilor pe valurile leneşe.

Eroul — un artist fascinat de această lume exotică — năzuieşte să picteze cu uragane, cu forţa cu care solul dă naştere junglei.

Ultimul roman al lui Hemingway, publicat postum, adună într-un suprem efort tot ce a avut scriitorul mai durabil şi mai magnific: aventura creaţiei şi a dragostei, aventura mării şi cea a războiului, într-o sinteză în care tragicul se îmbină cu pitorescul, umorul cu imaginaţia.

Un Hemingway în deplinătatea geniului său.

Cartea poate fi procurată prin reţeaua de difuzare a Editurii „MIRACOL"
telefoane: 637.28.24 - depozit
312.21.33 - sediu

Preţ lei 800

ISBN 973-91002-8-7